

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

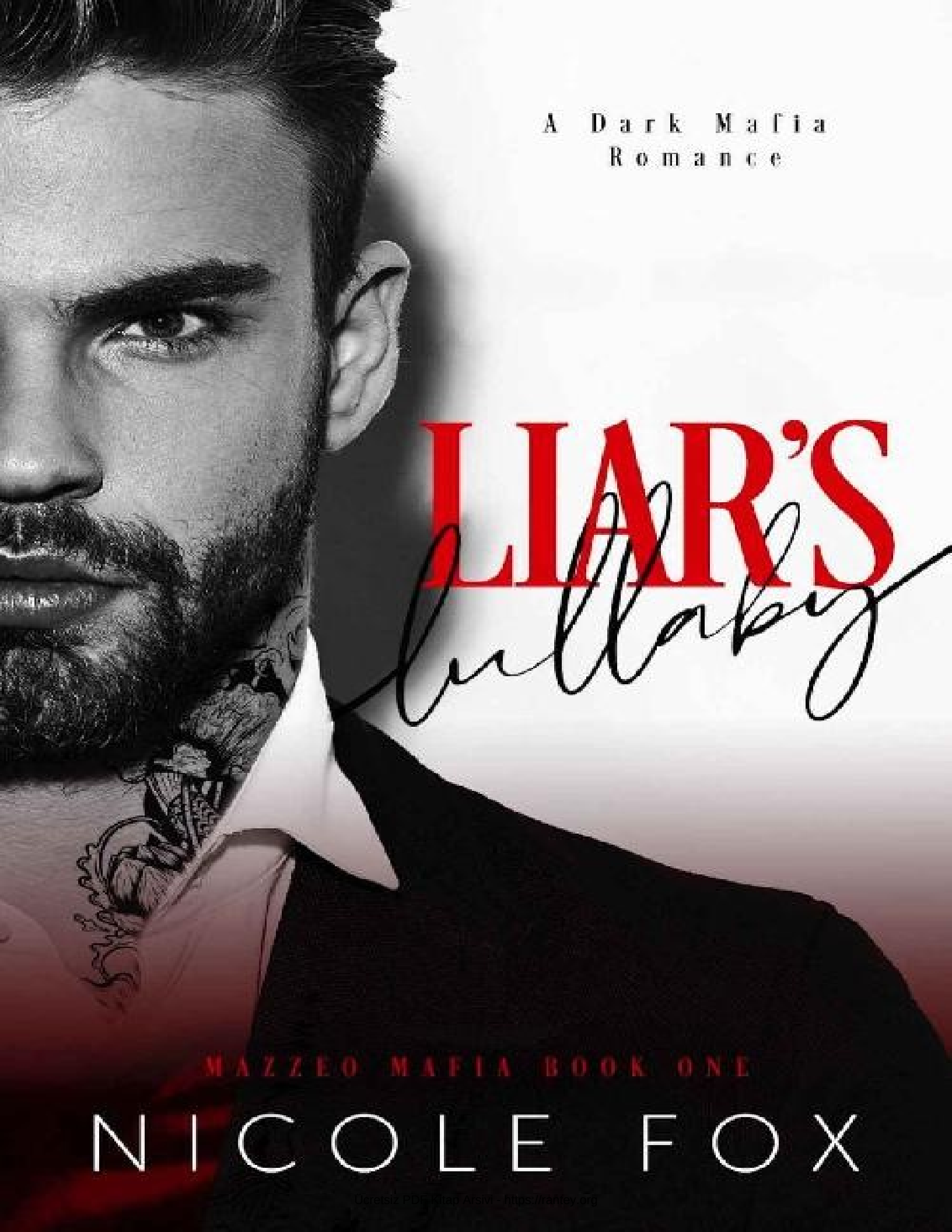
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Dark Mafia
Romance

LIAR'S

Callahan

MAZZEO MAFIA BOOK ONE

NICOLE FOX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YALANCININ NİNNİSİ

BİR MAFYA ROMANTİZMİ

NICOLE FOX

Copyright © 2021 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Posta Listesi

Ayrıca Nicole Fox

Yalancının Ninnisi

1. Charlotte
2. Lucio
3. Lucio
4. Charlotte
5. Lucio
6. Lucio
7. Charlotte
8. Lucio
9. Charlotte
10. Charlotte
11. Lucio
12. Charlotte
13. Lucio
14. Charlotte
15. Lucio
16. Charlotte
17. Lucio
18. Charlotte
19. Charlotte
20. Lucio
21. Lucio
22. Charlotte
23. Lucio
24. Charlotte
25. Lucio
26. Charlotte
27. Charlotte
28. Lucio
29. Charlotte
30. Lucio

31. Charlotte
32. Lucio
33. Charlotte
34. Lucio
35. Charlotte
36. Lucio
37. Lucio
38. Charlotte
39. Lucio
40. Charlotte
41. Lucio
42. Charlotte
43. Lucio
44. Charlotte
45. Lucio
46. Charlotte

Posta Listesi

Ayrıca Nicole Fox

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!
Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

<https://sendfox.com/nicolefox>

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Kovalyov Bratva Düeti

Yıldızlı Kafes (1. Kitap)

Yıldızlı Gözyaşları (2.
Kitap).

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

Cruel Prep

Cruel Cruel

EliteAcademy

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırada okunabilir!*

BanaVerdiği Yaralar

Söylediği Yalanlar

Bana Bana Öğrettiği

Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (1. Kitap) .

Yozlaşmış KitapYozlaşmış

İmparatorluk (3. Kitap)Kraliçe (2)

De Maggio Mafya Düeti

Takım Elbiseli (1 Kitap) .

Şeytan .Sunaktaki Şeytan

(2Kitap)

Kornilov Bratva Düeti Don

ile Evli (1. Kitap) Ölüm Bizi

Ayrana Kadar (2. Kitap)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Kostya

Maksim

Andrei

Tsezar Bratva

Nightfall (Kitap 1)

Şafak Vakti (Kitap 2)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Mafya Patronu tarafından

sahiplenildi Mafya tarafından

Mafya Patronu tarafından hamile

bırakıldıPatronu korunmadı

Mafya Babasına Satıldı

Mafya Babası Tarafından

Çalındı

Mafya Patronu ile Tuzağa Düştü

Volkov Bratva Kırık

Yeminler (1. Kitap.) Kırık

(Kırık Günahlar (tek

başına)Umutlar 2 Kitap)

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6) Tsezar

Bratva (Tsezar Bratva Düet Kitapları 1-2)

Bratva İmparatorluğu'un

Varisleri nDon'un

YolsuzluğuMafya Babaları

Koleksiyonu

YALANCININ NİNNİSİ

MAZZEO MAFFIA DÜETİNİN BİRİNCİ KİTABI

YATAĞIMDA BİR YALANCI VE KAPIMIN EŞİĞİNDE BİR BEBEK VAR.

Askerlerim Charlotte'u ayaklarımın dibine attılar ve bana onun ne olduğunu söylediler: Bir hırsız.

Bir yalancı.

Gizlice.

Şafak vakti ondan kurtulmak için bir plan yaparak onu malikânemin altındaki hücreye zincirledim.

Ama bir şey fikrimi değiştirmeme neden oldu.

O bir şey mi?

Kapıma gelen küçük bir kız, çaresiz ve yalnız... Elinde her şeyi değiştiren bir notla.

"Bu senin kızın. Annesi

öldü.

O artık senin sorumluluğunda."

Şimdi, sahip olduğumu hiç bilmediğim kızım için bir dadıya ihtiyacım var. Şanslıyım ki, mükemmel bir çözümüm var. Ve biz konuşurken o benim mahzenimde kilitli.

CHARLOTTE

NEW YORK ŞEHİRİ-GÜN BATIMINDAN HEMEN SONRA

İşten eve yürüyüş her zaman berbattır.

Şehrin kötü tarafındaki yaralı kaldırımlar için üst sınıf şehir manzaralarının parke taşlı kaldırımlarını terk ediyorum.

Parıldayan gökdelenler yıkık dökük çatlak evlere dönüşür. Pahalı takım elbiseli adamlar... o değil.

Tanrı aşkına, kaldırım bile tam anlamıyla yokuş aşağı eğimli.

Kısacası, hayatım için mükemmel bir metafor.

Bu gece düşüncelerim çılgın yerlere gidiyor. Muhtemelen yorgun ve aç olduğum içindir. Bu öyle bir açlık ki midenizi bulandırıyor, bacaklarınızı titretiyor, başınızı zonklatıyor.

Arada hiç dinlenmeden restoranda arka arkaya vardiyalar bir kıza bunu yapar.

Şafaktan beri ayaktayım, bu yüzden beni öldürüyorlar.

Bir de babetlerimin tabanlarının o kadar aşınmış olması var ki, kaldırım çıplak tenimde hissedebiliyorum.

Yeni ayakkabılara ihtiyacım var, hem de çok.

Ama kira da ödemem gerekiyor.

Ve üçlü vardiya olsun ya da olmasın, ikisine de yetecek param yok.

Aslına bakarsanız, şu anda ikisine de yetecek param yok. "Selam

Charlie kız!" diye tiz ve istenmeyen bir ses geldi.

İçimi çekiyorum ve Bayan Hammond'a bakmadan önce yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum. Balkon sokağa bakıyor ve ona herkesin işini kuş bakışı görme imkânı veriyor.

Bu arada, "başkalarının işlerini izlemek" en sevdiği hobisi.

"Ben *Charlotte*," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Daha önce de birkaç kez ismimi düzeltmiştim ama bir gram faydası olmadı. Ama içimdeki dürtü hala orada.

Sadece annem bana Charlie der. Ve bunu yapmasından da hoşlanmıyorum.

Bugünlerde annemle pek konuşmuyorum.

Verandadaki meraklı kadına, "Hey, Bayan Hammond." dedim.

Arsız bir kalça çıkarıyor ve elmas taşlı gözlüklerinin kenarından bana bakıyor.

"Senden kaç kere bana Lisa demeni istedim?" diye soruyor.

"Bana Charlotte demeni kaç kez istediysen o kadar," diye homurdanıyorum.

"Neydi o canım?" diye soruyor. Balkon korkuluğunun üzerinden eğilirken kalemle çizilmiş kaşları havaya kalkıyor.

Güzel ela gözleri ve zarif, düz hatlı bir burnu var. Ancak en belirgin özelliği hala çenesindeki şeftali tüyleri.

"Yok bir şey," diye cevap veriyorum aceleyle. "Sadece

eve gidiyorum." "Çok geç, değil mi şekerim?"

"Bugün fazladan bir vardiya aldım."

Bayan Hammond ağartılmış sarı saçlarını dehşet içinde sallıyor. Yerine sprey sıkılmış bukleler yüzünün etrafında doğal olmayan bir şekilde zıplayarak dikkatleri taktığı devasa küpelere çekiyor.

"Çok çalışıyorsun," diye öğüt veriyor. "Açıkçası, senin gibi güzel bir kızın kendine yakışıklı bir erkek bulması ve seninle ilgilenmesini sağlaman gerekiyor."

Bu öneriye kıllanıyorum. Ben saklanan bir kadın değilim. Annemin hayattaki amacı buydu.

Benim olmadığı kesin.

"Bir erkeğe ihtiyacım yok," diyorum Alabama aksanını taklit ederek. Şehirde geçirdiği on yıllar onun aksanını düzeltmeye çalışmış ama başaramamış. "Kendi başıma gayet iyi idare ediyorum."

Vanessa şu anda burada olsaydı, kelime seçimime yüzüme gülerdi. Sesini kafamın içinde duyabiliyorum:

"Kendi başına idare edebiliyor musun?' Hem de nasıl! En az iki cinayete sahne olmuş bir apartmanda yaşıyorsunuz, ocağı her açtığınızda evi ateşe verme riskiniz var ve saçınızı lavaboda yıkıyorsunuz. Bunların hiçbirinde iyi bir şey yok."

Tüm bu konularda haklı olabilir. Ama bu en iyi arkadaşımın çok ama çok sinir bozucu olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

"Eminim biliyorsunuzdur," diye devam ediyor Bayan Hammond.

Yaşlı dırdırcıya neredeyse hiç dikkat etmiyorum ama o bunu pek umursamıyor. Ben tutsak bir izleyiciyim, onun için önemli olan tek şey bu.

"...Ve siz genç kızların feminizm konusunda tutkulu olduğunuzu biliyorum. Ama her kadının bir erkeğe ihtiyacı vardır, sevgilim. Bu konuda bana güvenin!"

Tekrar iç çekiyorum ve çenemi sıkıyorum. Şehir hayatının bir numaralı kuralını ne zaman öğreneceğim?

Başınızı eğin ve çatışmaya girmeyin.

"Şey, benim ihtiyacım yok, Bayan Hamm-uh... Lisa," diye kendimi çabucak düzeltiyorum.

"Biliyor musun, yolun aşağısındaki şarküteride çalışan çok iyi bir genç adam tanıyorum," diyor bana, pek de hevesli olmayan ses tonumdan tamamen bihaber bir şekilde. "Gerçekten çok yakışıklı."

"Kimseyle tanışmakla ilgilenmiyorum."

Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Neden olmasın?" diye soruyor, sanki Zor olan *benim*.

Kolay cevap dudaklarıma doğru yükseliyor.

Çünkü sonumun annem gibi olmasını istemiyorum. İki kez boşanmış, kırk bir yaşında, karavan koltuğuna düşen son beleşçiye destek olmak için hala iki önemsiz işte çalışan biri.

Ona söylemem *gereken* şey bu. Ama söylemiyorum.

Çünkü her ne kadar annemin yaşam tercihlerine katılmasam da, onu tamamen yabancı birine bu şekilde açıklamak ihanet gibi geliyor.

Yılda sadece iki kez arasa da o hâlâ benim annem. Aralık'ın yirmi beşi, çünkü İsa'nın doğum günü.

Ve 17 Haziran, çünkü doğum günüm olduğunu sanıyor. (Değil.)

"Kalıp sohbet etmek isterdim," diyorum inandırıcı olmayan bir şekilde, çünkü gerçekten de bu konuşma için çok açım. "Ama gerçekten eve dönmem gerekiyor. Kediye beslemem gerekiyor."

O cevap vermeden önce yürümeye başlıyorum, ona kibar bir gülümseme atıyorum ve giderken parmaklarımı sallıyorum.

Gözden kaybolduğunda biraz daha rahat nefes alabiliyorum.

Broadway ve 181st kavşağına geldiğimde şehrin boktan bölgesine geri dönüyorum. Kavşaktan sağa döndüm ve

Apartmanıma varana kadar on dakika daha yürümeye devam edeceğim.

Evim, güzel evim.

Çöplerle dolu bir çıkmaz sokakta, rengarenk apartmanlar sıralanıyor. Hepsinin tek ortak noktası ucuz, yıkık dökük ve fakir olmaları.

İlk ikisini geçip üçüncü binaya giriyorum, kir kahverengi duvarlarında biraz daha koyu is lekeleri olan binaya.

Eve geç gelmenin güzel bir yanı da bu - en azından karanlık, mekanın katıksız boktanlığının çoğunu maskeliyor.

Bu arada ben de hâlâ yemek hakkında düşünüp duruyorum.

Sanırım buzdolabında çarşambadan kalma yarısı yenmiş bir burrito var. Onu yiyebilirim.

Bekle, dün akşam yemeğinde mi yedim?

Evet. Kesinlikle.

Sikeyim.

Dar koridorda yürüyorum. Küflenmiş duvarlar sanki bana doğru eğiliyor, metrodaki bir sürüngen gibi yüzüme ya da saçlarıma dokunmaya çalışıyor.

Vanessa'nın deyimiyle tüm bina "cinayet havası" yayıyor.

Altın Kuralı kendime tekrarlıyorum: *Başını aşağıda tut ve meşgul olma.*

Bu da tabii ki bir hamamböceğinin ayağımın üzerinden geçmek için tam o anı seçtiği anlamına geliyor.

Sanki evren bana orta parmağını gösteriyor ve *"İstediğin kadar başını eğ"* diyor. *Nereye bakarsan bak bir sürü bok var.*

Bir çılgınlığı bastırıyorum ve olabildiğince sert tekmeliyorum. Küçük kahverengi böcek uçuyor aşağı bekle, hayır, o tam anlamıyla uçuyor. Kanatlar

Tavanı kaplayan ucuz floresan ışıklara kanat çırpıp vızıltılarını ekliyordı.

Hamamböceklerinin artık *kanatları* mı var? Lanet olsun.

Dikkatimi tekrar elimdeki önemli soruya veriyorum: yemek. Geleceğimde burrito yok ama üst rafta yarısı yenmiş bir somun ekmek olduğundan en az yüzde altmış eminim.

Şimdiye kadar küflenmiş olabilir ama kötü k ı s ı m l a r ı kesip kalanını yiyebilirim.

Dürüst olmak gerekirse, yenilebilir olduğu sürece şikayet etmeyeceğim.

Tam kapıma ulaştığımda midem yine bulanıyor. Anahtarlarımı anahtar deliğine sokuyorum ve sertçe çeviriyorum.

Hiçbir şey hareket etmiyor.

Ne oluyor be?

Anahtarı zorlukla çıkarıyorum ve tekrar deniyorum. Bu sefer de aynı şey. Tıklama yok.

Anahtarı yüzüme tutup inceliyorum. Söyleyebileceğim kadarıyla, hiçbir sorun yok gibi görünüyor. Sahip olduğum tek anahtar bu, yani yanlış anahtarı çıkarmış olamam. Kırık ya da bükülmüş falan da değil.

Sonra ensemdeki tüyleri diken diken eden duygusuz bir kıkırdama duyuyorum.

Tam Mickey merdiven boşluğundaki gölgelerden çıkarken arkamı dönüyorum.

Standart kadife yeleğini giyiyor, iki beden küçük ve önü çeşitli yemek lekeleriyle dolu.

Bir mil öteden görebileceğiniz ve Doritos ile doldurulmuş bir kanalizasyon gibi koktuğundan şüphe duymayacağınız türden bir adam.

Bu konuda da haklısın.

"Bir sorun mu var, küçük hanım?" diye sordu dilini şaklatarak.

"Anahtarım çalışmıyor."

Bana öyle bir gülümsüyor ki, kapıya doğru biraz geri çekiliyorum.

Tanrım, bu orospu çocuğundan nefret ediyorum.

Mickey bana bariz bir neşeyle "Sorun senin anahtarın değil," diyor.

Elini iri bira göbeğinin üzerinde gezdiriyor, kendini özellikle iyi hissettiği zamanlarda yaptığı bir hareket bu. Boncuk gibi derin gözleri beni içine çekiyor.

Dürüst olmak gerekirse, hamamböceğini tercih ederdim.

"Kilidi mi değiştirdin?" Sesim telaşla çatlayarak soruyorum.

"Borcun olan kirayı verirsen sana yeni anahtarı verebilirim," diye duyurdu.

Midemin içini delip geçen çıplak açlığa karşı irkiliyorum. "Dinle Mickey..."

"Bu bir hayır mı?" diye araya giriyor.

"Zor birkaç hafta oldu."

"Senin havalı bir işin yok mu?" diye soruyor.

"Ben lüks bir restoranda garsonluk yapıyorum," diye açıklıyorum. "Arada bir fark var. Maaşım hâlâ bok gibi. Bahşişlerle geçiniyorum ve son zamanlarda o konuda da pek bir şey kazanamıyorum."

Mickey'nin gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Hala garson üniformamı giyiyorum. Siyah etek. Beyaz gömlek. Siyah, düşük kesim yelek.

Mickey sanki bana iyilik yapıyormuş gibi, "Şu son düğmeyi açmalısın," diyor. "Bir erkek, etini servis etmek için eğildiğinde gerçek bir göğüs dekoltesi görmek ister."

Öfkemi yutuyorum. Bunun için çok açım. Herhangi biri için.

Bu kapının diğer tarafındaki küflü ekmek cennetten gelen kudret helvası da olabilir.

Ama onun yerine, burada şeytanın ta kendisiyle açlıktan ölüyorum.

"Vay be, teşekkürler," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Bunu aklımda tutacağım. Şimdi bana yeni anahtarı verir misin lütfen?"

Mickey biraz daha yaklaştı. "Hayır."

Yine irkildim. Çaresizlik, açlık ve yorgunluk bir araya gelerek beni üç soyguncu gibi yere seriyor.

Her yerim ağrıyor; başım, ayaklarım,

kalbim. Bunu yapamam.

Şu anda bunu yapamam.

"Lütfen Mickey. Berbat bir kaç hafta geçirdim. Kirayı ödemem için bana biraz zaman ver."

"Sana zaman *tanıyordum*," diye tersledi. "Son birkaç aydır. Benden bu kadar. Bir süredir seni uyarıyordum. Bunun olacağını biliyordun. Bu dünyada hiçbir şey bedava değildir, Charlotte Dunn."

Adımı söylemesinden nefret ediyorum. Kendimi pis, iğrenç

hissettiriyor. Ve o gözler bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı

kaymayı bırakmıyor. "Seni bir süredir uyarıyorum," diye tekrarlıyor.

"Lütfen," diye sızlanıyorum yine.

Sesimin uysal ve acınası geldiğini biliyorum ama açlık içimdeki son mücadeleyi, son gururu, son haysiyeti de acımasızca söndürüyor.

Gerekirse yalvarırım.

Ama lütfen, Tanrı aşkına, bana bir lokma yemek ver.

B a ş ı n ı yana eğiyor, sanki aklına yeni bir şey gelmiş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Ama ben bundan daha iyisini biliyorum.

Sırada her ne varsa, çok kötü bir oltanın ucundaki cazip bir yem parçası olacak.

Hiç kimse boşuna iyi olmamıştır.

"Hmm. Belki bir şeyler yapabiliriz," diye mırıldanıyor. Gözleri göğüslerimde oyalanıyor.

Bana doğru bir adım atıp elini kaldırdığında olduğum yerde donup kalıyorum. Gözlerim dehşetle kapanıyor ve sanki bir otobüs çarpacakmış gibi geriliyorum.

Ama beklediğim o korkunç dokunuş gelmedi.

Onun yerine Mickey'nin parmakları başımın arkasındaki dağınık topuzdan kopan bir tutam saça değiyor. Kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Neredeyse şefkatli, mümkün olan en garip şekilde.

Ama niyeti öyle değil.

Asla olmazlar.

Burası çirkin bir dünya ve Mickey gibi güce aç, paraya ve kontrole takıntılı, başka bir şey düşünmeyen adamlar da bu dünyanın en çirkin parçası.

Bu kadar yakından, tıkalı burun deliklerindeki burun kıllarının zenginliğini görebiliyorum. Bana kızgın bir boğayı hatırlatıyor.

Dili alt dudağına doğru indiğinde ondan uzaklaşıyorum.

"Hiçbir şey bedavaya gelmez, küçük hanım," diye alay ediyor benimle.

Bilmiyor muyum lan?

"Benden ne istiyorsun?" Doğrudan soruyorum.

Güçük eli aşağı uzanıyor ve kasıklarındaki şişkinliği kavırıyor. Çoktan erekte olduğunu söyleyebiliyorum ve midem bulanıyor. Açlık o an için arka planda kalıyor.

Gümüş astarlar, sanırım.

"Dizlerinin üzerine çök," diye tıslıyor Mickey, "ve beni mutlu et. O zaman sana iki hafta daha kira verebilirim."

Orospu çocuğu.

Bunu ona vermeden önce öleceğim.

"Ben lanet olası bir fahişe değilim," diye çıkışıyorum ona. Yüzüm öfkeyle kızarıyor.

Reddedilince ifadesi karardı. "Hayır mı? Yazık. Beni kandırabilirdin."

Günün hayal kırıklığı beni o anda yakalıyor. Bu bokla uğraşamam.

Günlük işimde yeterince taciz ediliyorum.

Eve döndüğümde bu saçmalığa ihtiyacım yok.

Pek ev sayılmaz ama yine de sahip olduğum tek şey bu.

Ya da en azından *sahip olduğum* tek şey. Onsuz,

kaybedecek neyim var ki? Siktir et burayı.

Ayaklarımdaki hamamböceklerini, hiç çalışmayan ışıkları ve her zaman bozuk olan asansörü siktir et.

Ve en önemlisi, Mickey'nin kendisini sikeyim.

Bana böyle şeyler söyleyebileceğini sanan, iğrenç sikini yüzüme bir havuç gibi sallayabileceğini ve çaresizliğimi kullanarak kendini tatmin edebileceğini sanan bu küstah ve ahlaksız pislik.

Hayır.

Bugün olmaz.

Hiçbir zaman.

Kendini beğenmiş suratına indirdiğim tokat ikimizi de şaşkına çeviriyor. Mickey geriye doğru sendeledi, gözleri bana odaklanmadan önce bir saniyeliğine sersemledi.

Ve sonra kıyamet kopar.

"Seni nankör küçük amcık!" diye kükrer.

Bana doğru hamle yapıyor ama ben kenara kaçmayı başarak kolunun altından kıl payı kurtuluyorum. Merdivenlere doğru savrulurken omzuma asılı çantaya tutunuyorum.

Onu sıcak takipte hissedebiliyorum. İkimiz de merdivenlerden aşağı inerken oflayıp pufluyor.

Ama ben de en az onun kadar hızlıyım. Ve o şişko bok parçası muhtemelen yıllardır bilerek terlememiştir.

Yan kapıdan çıkıp geceye döndüğümde onu kaybetmişim.

Koşmayı bırakmıyorum ve arkama bakmıyorum.

O insan boyundaki sıçanla arama en az bir düzine blok koyana kadar olmaz.

Kovalamaktan vazgeçtiğinden emin olduğumda, nefes almak için bir an duruyorum. Boş bir arsanın tahrip edilmiş duvarlarına yaslanıyorum ve ağgözlülükle oksijen yutuyorum. Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki acıyor.

Nefes al, Charlotte. Nefes al.

Sonunda kalp atış hızım tekrar düşüyor ve nefes alış verişimi kontrol altına alıyorum.

Sonra açlık geri gelir. Ve korku.

Ve korku.

"Siktir," diye küfrediyorum nefesimin altında.

Şimdi oraya nasıl geri dönebilirim?

Adıma pek bir şey yok, ama sahip *olduğum* küçük şeyler şimdi o piçin ucuz, cılız kapısının arkasında kilitli. Mickey'i uçurumun kenarına ittiğim için artık bir çöplük yangınında yok olacağından emin olduğum şeyler.

Müzik çalarak bir araba geçiyor. Sarışın bir gencin kafasının yolcu koltuğundan dışarı çıktığını görüyorum.

Kendimi en kötüsüne hazırlıyorum ve yüzde yüz haklı olduğum için hayal kırıklığına uğruyorum.

Bana sik emme hareketi yapıyor. "Naber, seksi şey?! Bu gece sikimi yalamak ister misin?"

Ben cevap veremedenden araba hızla uzaklaşıyor ve beni karanlıkta bırakıyor.

Bir kez olsun, erkekler hakkında yanıldığımın

kanıtlanmasını istiyorum. Bu gece o gece değil.

Gidecek başka yerim olmadığı için şehir merkezine doğru uzun bir yürüyüşe başladım.

Keşke bu üniformadan başka bir şey giyiyor olsaydım. Etek çok kısa, gömlek ve yelek çok dar.

Sırtımda "*Beni taciz edin*" yazan bir tabela da taşıyabilirim.

Olsam da fark etmez. Şehrin bu kısmındaki erkeklerin o kadar da davete ihtiyacı yok.

Bu inisiyatifi tamamen kendileri alırlar.

Dışarıdaki hava daha önce olduğundan daha soğuk geliyor. Titriyorum ve bir tür trans halinde bir süre yürümeye devam ediyorum.

Aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi düşünüyorum - Bayan Hammond, annem ve Mickey. Hepsi içimde birleşiyor.

delirious Beyin, kadar Ben hayal etmek Mama's Kafa ile
Bayan Hammond'ın küpeleri Mickey'nin vücudunun üstünde.

Halüsinasyon kulağa geldiği kadar grotesk. Bir şey beni
gerçekliğe geri döndürüyor, peynir kokusu.

Taze, yapışkan mozzarella kokusu burun deliklerimi doldururken
duruyorum. Döndüğümde, şık görünümlü bir İtalyan restoranının
karşılama görüntüsünü içime çekiyorum.

Otantik ve samimi görünüyor. Beyaz masa örtüleri ve kapının üzerinde
asıllı kırmızı fenerler, her şeyi sıcak ve yumuşak bir ışıkla yıkıyor.

Ön taraftaki el boyaması tabelada bir isim yazıyor: "*Il Dolore e Il Piacere.*"

Bunun İtalyanca olduğundan oldukça eminim ama çözebildiğim kadarıyla
Klingonca da olabilir.

Bunların hiçbirisi beni zerre kadar ilgilendirmiyor.

Şu anda önemsediğim tek şey mideme sağlam bir şeyler girmesi.

Hâlâ sersemlemiş bir halde içeri girdim. Isınmış cehennem gibi görünmem
umurumda bile değil.

Son siktiğim de rüzgârda savrulup gitti. Gördüğüm ilk masaya
minnetle oturdum.

"Size ne getireyim?" diye soruyor sıska bir garson omzumda belirdiğinde.

Menüye bakma zahmetine bile girmeden hemen "Bolonez Spagetti"
diyorum. "Ve balkabaklı ravioli. Ve bir sürahi su lütfen, susadım."

Kaşlarını eğlenerek kaldırıyor. "Aç mısın?" "Açlıktan
ölüyorum," diye onaylıyorum. "Yani eğer yapabilirsen-"

"Şeften rüzgar gibi yemek yapmasını ister misiniz?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, konuşamayacak kadar yorgunum ve bir dost yüzü
gördüğüm için minnettarım.

Gülümseyerek uzaklaşıyor, ancak bir dakika sonra elinde bir sepet dolusu sıcak ekmek ve tereyağı ile geri dönüyor.

Aslında ayağa fırlamak ve onu dudaklarından öpmek istiyorum. Ama kendimi tutmayı başarıyorum.

Zar zor.

"Çok yaşa," diye iç geçiriyorum minnetle ve yumuşak bir ekmek alıyorum.

O daha uzaklaşmadan ağızımdaydı. Nefesinin altında kıkırdadığını duyuyorum ama umursama noktasını geçtim.

Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar ağızıma attığım en iyi şey.

Spagetti ve ravioli tabaklarım geldiğinde tüm ekmekleri bitirmiştim ama hala açtım.

Gözlerimi yemeğimden başka hiçbir şeyden ayırmadan özenle yiyorum. Her iki tabağı da ışık hızında bitiriyorum. Tabakları yalayıp temizlememek için tüm irademi kullanıyorum.

Ama çatalımı bıraktığımda kendimi daha iyi hissediyorum.

Çantama uzanıyorum ve içindeki karmaşada cüzdanımı aramaya başlıyorum. Bu pahalı bir şımarıklıktı ve daha sonra son paramı da yaktığımda pişman olacağım.

Ama buna değer, sanırım. Bir saat önce, muhtemelen bir lokma yemek karşılığında bedenimi satardım.

Ama yine de bunu yapmak zorunda kalabilirim gibi görünüyor.

Çünkü parmaklarım hiçbir şey bulamıyor. Tamamen boş. Cüzdanım gitti.

Kaşlarımı çatıyorum, çantamı kucağıma çekiyorum ve başımı içine sokuyorum. Selpak, saç bağı, deodorant.

Ama cüzdan yok.

Çıldırılmaya başlıyorum. Tabakları masanın diğer tarafına itiyorum ve çantamı havaya kaldırıp içindekileri masa örtüsünün üzerine boşaltıyorum. Dudak nemlendiricisi tüpleri sıcıyor. Fişler uçuşuyor.

Hala cüzdanım yok.

Tüm ıvır zıvırımı karıştırırken diğer müşterilerden birkaçı bana tuhaf tuhaf bakıyor.

Lütfen burada ol. Lütfen burada ol. Please be-

"Siktir!"

Küfrettiğimde birkaç kafa daha bana doğru dönüyor ama özür dileyecek enerjim yok.

Burada değil.

Mickey'den çılgınca kaçışım sırasında bir noktada düşmüş olmalı. Bu da demek oluyor ki, "çok fazla değil "den daha azına sahip oldum.

Dolu bir midenin verdiği tüm coşku artık yok.

Yerine o tanıdık, buz gibi korku geri geldi.

Garson tekrar yanıma geliyor ve dostça bir gülümsemeye hesabı masama bırakıyor. Ben de ona karşılık vermeye çalışıyorum ama sanki yüzüm nasıl çalıştığını unutmuş gibi geliyor. Sonunda ona bir psikopat gibi yüzümü buruşturuyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, kıpkırmızı

kesilerek. Titreyen parmak uçlarımla hesabı

aldım. Kırk altı dolar artı vergi.

Sikeyim. Ben.

Gerçekten tek bir seçeneğim var. Varlığımın her zerresiyle bundan nefret ediyorum. Ama başka seçeneğim yok.

Etrafa bakıyorum. Benim masamın karşısındaki masada iyi giyimli bir çift var. ve a demet . erkekler kalabalık içine a kabin karşısında ve

Restoran.

Katta sadece bir garson çalışıyor, ikinci bir garson da kasanın arkasında.

Bunu yapabilirim. Bunu yapmak zorundayım.

Başka bir gün gelip borcumu ödeyeceğim.

Şimdilik, sadece hızlı hareket etmeliyim.

Garson mutfağa dönene kadar bekliyorum ve sonra masamın arkasından kayarak çıkıyorum. Çıkışa doğru hızlı adımlarla yürürken başımı eğiyorum.

Mutfak kapıları tekrar açıldı - çok yakında, beklediğimden daha erken.

Siktir, siktir, siktir.

"Hey... hey, h a n ı m e f e n d i ... faturanız-"

Ellerimi ön kapıya çarpıyorum, bacaklarım çoktan koşu moduna geçmiş. Ben kaldırıma fırlarken diğerk lokantacıların nefesi kesiliyor.

Birkaç saat içinde ikinci kez bir adamdan kaçıyorum. En azından bu sefer bunu hak ediyorum.

Ormanın bu yakasında gece garip bir şekilde sessiz. Ne çok yaya var, ne de çok araba. Sadece ben ve kulaklarımda kendi ağır nefesimin sesi.

Ta ki... "Riccardo!

Yakala onu!"

İlerideki köşede uzanan bir adam dönüyor ve görüş alanıma giriyor. Korkunç gözleri olan iri, kaslı bir adam, kaçınmak için karşıdan karşıya geçeceğiniz türden bir insan. Elinde bir sigara var ama beni gördüğü anda sigarayı yere atıyor.

Yörüngemi değiştirmeye çalışarak durma noktasına geldim. Ama artık çok geç.

Çok hızlı gidiyorum. Çok fazla ivme.

Adamın kalın ve güçlü eli omzuma yapıştı. Beni duvara yapıştırdı, tam o sırada garson aceleyle yanımıza geldi.

Bir zamanlar nazik olan gözleri şimdi öfkeyle parlıyor.

"Seni yemek yiyip kaçan bir tip olarak görmezdim," diye hırslıyor. "Bırak beni!" Tersledim.

Garson başka bir şey söylemeye başladı ama beni yakalayan kaslı adam araya girdi.

"Onu bana bırak," diyor.

Beni zahmetsizce restorana doğru yönlendirirken elini üzerimden çekmiyor. Kokusu burun deliklerimi işgal ediyor - ucuz kolonya, ter ve sigara dumanı.

Sürekli mücadele ediyorum ama çabalarımın etkilenmiyor. İkimiz de kurtulma şansım olmadığını biliyoruz. Her yönden benden üç tane var.

Beni restoranın arka tarafına, aval aval bakan müşterilerin yanından geçiriyor ve tökezleyerek eski bir fırın odasına benzeyen bir yere itiyor.

Burası çok sıcak. Muhtemelen pencere olmadığı içindir.

Az önce atıldığım kapı dışında tek bir kaçış yolu yoktu.

Ve orada bu seçeneği kapalı tutmaya niyetli çok büyük bir adam var.

Yine de ona doğru koşmaya çalışıyorum ama beni kolayca geri

itiyor. "Oturlan yerine," diye emrediyor.

"Cehennem gibi yapacağım!"

Sabırsızca iç çekiyor. Burada daha da iri görünüyor. Başı tavana sürtünüyor ve omuzları kapının tüm genişliğini kaplıyor.

"Alınan birisin, değil mi?"

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Sadece ona bakıyorum.

Gerçek şu ki, faturayı ödemediğim için kendimi çok suçlu hissediyorum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Ve gerçekten param olduğunda geri dönecektim. Bu devin umurunda değil.

Bundan sonra ne olacağını merakla bekliyorum - polisleri aramasını ya da bana bir önlük verip yemeğimin parasını ödemek için ellerim kanayana kadar bulaşık yıkamamı söylemesini.

Ama gerçekte ne söylediğine hazır değilim.

"Evet, çok alıngansın. Sen özel muamele gören bir kızsın." Dönüp omzunun üzerinden sesleniyor, "Hey, Giraldo, bana kelepçeleri getir."

Donup kaldım.

Ne oluyor lan?

MAZZEO MAFYASININ DON'UNUN MALİKANESİ-NEW YORK ŞEHİRİ

Parmağımı bardağımın kenarında gezdiriyorum. "Kurudum," diyorum Adriano'ya. "Vur bana."

"Evet, Ekselansları," diye alaycı bir şekilde konuşur. "Hemen, Majesteleri. Günahlarım için beni affedin, Majesteleri."

Onunyeşil gözler flaş ile Mizah. Onlar yap o güzel sürekli. Çok sinir bozucu.

"Kapa çeneni ve şu lanet içkiyi doldur, dostum," diye kaşlarımı çatıyorum.

En iyi arkadaşım ve danışmanım, içtiğimiz Macallan on iki yıllık viskinin tıpasını açıp bardağımı doldururken kıkırdıyor.

"Polonyalılarla ilgili yeni bir bilgi var mı?" İkimiz de viskilerimizi doldurup deri koltuklarımıza yerleştiğimizde soruyorum.

"Henüz değil," diye yanıtlıyor Adriano.

"Lanet olsun, her şeyi kendim mi yapmak zorundayım?"

Adriano sırtlıyor. Benim yanımda bu ifadeden kurtulabilen tek kişi o.

"Her şeyi kendin yapmayı *seviyorsun*."

"Bu konunun dışında."

Adriano içkisinden bir yudum alıyor ve masamın üzerindeki dosyalara göz atıyor. "Bir resepsiyonist tutmanız gerekiyor, *mio amico*."

"Bunu denedim," diye hatırlatıyorum ona. "İşe yaramadı." "Çünkü onu kovdun."

"Eşyalarım dokunuyordu."

"Bu tam anlamıyla onun işiydi."

Gözlerimi deviriyorum. "Hesapları ben halledebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum," diye katılıyor Adriano. "Demek istediğim, yapmak *zorunda değilsin*. Ayrıca, daha önce senin bokuna dokunduğunu söylediğinde... sikini mi kastettin?"

Dürüst olmak gerekirse, Adriano söz konusu olduğunda gözlerimi o kadar çok deviriyorum ki, bazen orada sıkışıp kalacaklar mı diye merak ediyorum.

"Bunu ne zamandır saklıyorsun?" İç çekiyorum.

Omuz silkiyor, belli ki kendinden çok memnun. "İyi bir tane bulduğunuzda, onu serbest bırakmalısınız."

"Bu organizasyonun adını kötüye çıkarıyorsunuz."

"Lütfen. Tüm bu operasyon bensiz dağılır."

Yüzüne uzun uzun ve yüksek sesle gülüyorum, böylece bu olasılık hakkında tam olarak ne düşündüğümü biliyor.

Adriano içkisinden bir yudum daha alıyor ve bana parmak sallıyor. "Siktir," dedi. "Kız ateşliydi."

"Kimdi?"

"Tiffany," diye cevaplıyor. "Sonuncusundan önceki resepsiyonistin. Bu masada seviştiğin."

"Adı Tessa'ydı," diye düzeltiyorum.

Adriano başını sallar. "Tiffany'ydi." "Öyle

miydi? Hıh. İyi bir kızdı."

"Belli ki," diyor Adriano. "Neden ondan tekrar kurtuldun?" "Çok yapışkan oldu."

"Ah, doğru," diye başını sallıyor Adriano. "Senden erkek arkadaşı olarak bahsetmemiş miydi?"

"Onu kovmadan önceki gün," diye onayladım. "Evet."

Adriano gülüyor. "Harika bir kıcı vardı. Onu yanımda tutardım."

"Geldiği yerde çok daha fazlasını bulabilirim," diyorum küçümseyerek. "Onda bir düzine vardı."

"Katılmadığımı söyleyemem, seni yakışıklı şeytan."

"On sentten bahsetmişken, sen neden buradasın?" Söylüyorum.

Adriano bana megawatt gülümsemesini veriyor. Cevap vermek yerine kullandığı gülümseme.

"Rosellilerin önümüzdeki hafta bir uyuşturucu ticareti planladıklarını duydum. Detaylar biraz belirsiz gerçi."

"Bu piçler başımın belası," diye homurdanıyorum. "Onları dışarı çıkarmamız gerekecek."

Adriano bana "Geçen hafta onların küçük balıklar olduğunu söylemiştin" diye hatırlatıyor. Bir başka sinir bozucu alışkanlığı daha.

"Evet, geçen hafta benim bölgemde iş yapmıyorlardı," diye cevap veriyorum. "Bir ders verilmesi gerekiyor. Bununla başa çıkabilirsin, değil mi?"

Adriano dramatik bir yetenekle beni selamlıyor. "Memnuniyetle."

"Güzel," diyorum. "Zaten bir uyarı aldılar, bu yüzden bu sefer biraz kemik kırmaktan çekinmeyin."

Adriano gülümsüyor. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Ve taşımayı planladıkları uyuşturucu sevkiyatı-"

"Adamlarımıza önümüzdeki hafta sonunda yeni bir konteyner beklediklerini söyleyeceğim," diyerek sözlerini tamamladı.

Onaylayarak başımı sallıyorum. O kadar uzun süre birlikte çalıştık ki ondan ne beklediğimi çok iyi biliyor.

Kapının çalınması dikkatimi ölü Roselli mafyalarıyla ilgili hoş hayallerden uzaklaştırıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyorum.

Kapı açılır ve Riccardo içeri girer. İri cüssesi dar kapı aralığından zar zor geçiyor.

"Patron," dedi bana. "Senin için bir şeyim var."

"Ne yani, bana hediye yok mu?" Adriano arkasını dönmek yerine Riccardo'ya bakmak için boynunu geriye atarak sorar.

Riccardo bana odaklanırken onu görmezden geliyor. Bir ampulden birkaç watt eksik, ama bir şeyleri nasıl etkili bir şekilde kıracağını biliyor.

Bu yüzden onu birkaç yıl önce yatırım yaptığım İtalyan restoranının kas gücü olarak görevlendirdim.

Bu iki yıl içinde bana hiç bir şey getirmedi. Bu yüzden en hafif tabirle meraklandım.

"Elinde ne var?" diye sordum.

"Bir kız."

"Bir kız mı?" Adriano tekrarlıyor, yeni bir ilgiyle etrafında dönüyor.

"Lanet olsun. Don'un sen olduğunu biliyorum, ama tüm iyi avantajlara sahip olmak zorunda mısın?"

"Sanırım bunun bir arka planı var?" Bakışlarımı Riccardo'ya sabitleyerek soruyorum.

"Restorandan çaldı," diye açıklıyor Riccardo. "Daha açık olmak gerekirse, yemek yedi ve kaçtı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Faturası ne kadardı?"

"Sorunuz *bu mu?*" Adriano soruyor. "Tanrım, bana sahip olduğun için şanslısın. Sorman gereken soru şu: O ne kadar çekici?"

İç çekiyorum. Adriano asla pes etmez. Adam yirmi dört-yedi viski ve azgınlıkla besleniyor.

"Onu içeri getirin."

Riccardo başını sallar ve ortadan kaybolur.

Döndüğünde, peşinde genç bir kadın vardır. Başı öne eğik, çikolata kahvesi saçlarından oluşan bir perde yüz hatlarını gizliyor.

Riccardo onu bana doğru itiyor ve o da yüzünü kaldırıyor.

Sikeyim.

Hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahip. Soluk teni ve koyu renk saçlarıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyorlar. Badem gözleri daralmış, kızgın.

Onlardaki meydan okuma kıvılcımını görüyorum ve bu, bedenime cinsel bir cazibe yayıyor.

"Bizi yalnız bırakın," diyorum kararlılıkla.

Riccardo eğilir ve hemen ayrılır.

Öte yandan Adriano, önümde duran kız hakkında ne düşündüğünü bana açıkça söyleyen bir bakış atacak kadar uzun süre oyalanıyor.

Mesaj açık: *O lanet olası bir nakavt.*

Sonra kapı kapanır. Adriano pek narin sayılmaz.

Kız çarpma sesiyle biraz irkiliyor ama meydan okuma gözlerinden kaçmıyor. Çenesinin inatçı duruşunu ve sırtının sert çizgisini fark ediyorum.

"Benden çaldığınız söylendi."

Gözleri ofisimin köşesindeki dolu bara doğru bakıyor. "Senin gibi birinin kırk altı yıl önce kaybettiği

dolar."

"Mesele bu değil," diye homurdanarak ayağa kalkıyorum.

Boyumu tam olarak kavradığında gözleri bir an için büyüyor. 1.80 boyumla onun üzerinde yükseliyorum.

Tam olarak kısa değil ama ufak tefek. Minyon.

Garson üniformasına benzeyen bir şey giyiyor. Vücuduna yapışan, göğüslerini sıkan ve aynı zamanda onları yukarı iten türden.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Kayıtsızca sordum.

"Karşı çıkmamam gereken biri mi?" diye alay ediyor, ses tonuma uyarak.

"Akıllı kız."

"Bana öyle deme."

Kaşlarımı kaldırıyorum, keskin ses tonu ve korkusuzluğu beni şaşırtıyor. Alışık olduğum türden bir tepki değil.

"Sana akıllı demiyorlar mı?"

"Bana 'kızım' deme," diye açıklıyor buz gibi. "Senin lanet küçümsemene ihtiyacım yok."

Kendime rağmen gülümsüyorum. Kadınlar asla

karşılık vermez. Ama yaptıklarında

umursamıyorum.

Kırbacı şaklatmak nadir ama mutluluk verici bir zevktir.

"Bu küçümseme değil," diyorum sakince. "Görebildiğim kadarıyla gerçek bu. Kaç yaşındasın: on yedi mi, on sekiz mi?"

Dişlerini sıkıyor, öyle sert sıkıyor ki neredeyse çatırtılarını duyabiliyorum.

"Yirmi bir," diyor.

Bu beni şaşırttı. Ama belki de üzerindeki üniforma yüzündendir. "Sürtük hizmetçi" havası onu yumuşatıyor. Onu daha genç gösteriyor.

"Dinle, sana para bulabilirim, tamam mı?" diye ekliyor. "Ben bu işte iyiyim."

Uzun zamandır bu işin içindeyim. Yalanın kokusunu bir mil öteden alırım.

"Oh, öyle mi?"

"Evet, sadece bu gece üzerimde nakit yoktu ve açlıktan ölüyordum, tamam mı?" diyor savunmacı bir şekilde.

Sanki onunla empati kuruyormuşum gibi başımı sallıyorum.

"Yemek nasıldı?" Kısa kesiyor, kafası karışmış. "Um, ne?"

"Yemek," diye tekrarlıyorum sabırla. "Nasıldı?"

Bir an için ağzı açık kalıyor. "Ben... iyiydi."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diyorum nazikçe. "İyi yemek ucuza gelmiyor. Özellikle de Lucio Mazzeo'dan çalarsanız."

"Mazzeo..." diye tekrarlıyor uyuşukça.

Ve ilk kez gözlerindeki kavganın biraz olsun azaldığını görüyorum.

Adımı tanıdı.

Güzel.

Bu işi daha eğlenceli hale getirecek.

"Doğru," diyorum. "Beni tanıyor musun?"

Yemi yutmadı.

"Ne istiyorsun?" diye açık açık soruyor.

"Henüz karar vermedim. Ama hata yapma, bir şey istiyorum." "Evet, sen ve tanıştığım diğer tüm erkekler," diye alay ediyor benimle.

Mavi gözleri delici derecede parlak. Çözmek istediğim küçük gizemlerle dolu.

Göz temasını bitirmek istediğini söyleyebilirim. Onu korkutuyorum, bu çok açık.

Ama bana göstermiyor. Cesaretine hayranım. Sonu onun için iyi bitmeyecek olsa bile.

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Seni becermek istediğimi düşünüyorsun.

Öyle mi?" "Senin gibi erkekler hep yapar."

Sesindeki palavra değil. İğrenme.

Benim bir domuz olduğumu düşünüyor. Bir canavar. Kaba,

acımasız bir canavar. Ne yazık ki onun için... o haklı.

Masanın etrafında yürüyorum ve tam önünde duruyorum. Aramızda sadece bir ya da iki adım var. Boynunu yukarı kaldırması gerekiyor ama gözlerimle buluşmuyor.

"Bana bak."

Gözleri hemen, otomatik olarak benimkilere kayıyor. Şok oldular.

-Sesimin tonuna ya da fiziksel varlığıma. Ya da her ikisine de.

Ve sonra pişmanlıkla yumuşuyorlar. Bana bu kadar kolay itaat ettiği için şimdiden pişman olduğunu söyleyebilirim.

Ama bunu yapması iyi oldu. Bu onun için işleri kolaylaştıracak.

"Sence ben bir kadını bacaklarını açması için zorlayacak bir adam mıyım?" diye sordum.

Kirpikleri titriyor. Göğsü artan bir endişeyle inip kalkıyor.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor sonunda.

İçgüdüsel olarak uzandım. Parmaklarım çenesinin altına giriyor ve yüzünü yukarı çekiyor. Çenesini meydan okurcasına sıkıyor ama benden uzaklaşmıyor.

Sanki olduğu yerde kalmaya cesaret ediyor. Korku göstermemek için.

Nefesini burnumda hissedene kadar eğildim.

Onun nefes alma o almak Daha ağır. Onun gözler
vardır genişledi. Korkudan titriyor ve başka bir şey daha
var.

Arzu.

Merak.

Şehvet.

Sonra o kadar hızlı ve ani bir şekilde geri çekiliyorum ki öne doğru
sendeliyor ve küçük, şaşkın bir nefes veriyor.

Gülümsüyorum. "Pek çok farklı kadınla yattım," diyorum büyük masama
yaslanırken. "Ve her biri bunu yapmam için bana yalvardı."

Yanaklarında renk var. Bariz utancını örtmek için gerekli bir öfke.

"Senin de onlardan bir farkın yok," diyerek son darbeyi indiriyorum.

Sesim düz ve soğuk.

Keşke söylediklerime inansaydım.

"Sana bir bok için yalvaracak değilim," diye kaşlarını çatıyor. "Beni
tanımıyorsun." "Evet, tanıyorum," diye onu temin ediyorum. "Ve zaten
çok sıkıldım."

Bunu düşünürken bir anlık sessizlik oluyor. "O zaman bırak
gideyim," diyor.

"Çok isterdim," diyorum. "Ama bana

borçlusun." "Sana geri ödeyeceğim."

Başımı salladım. "Ne yazık ki bu o kadar basit değil."

"Neden değil?"

"Çünkü bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım," diyorum ona.
"Ve senin s ö z ü n yeterince iyi değil."

"O zaman ne yapacaksın?" diye soruyor. "Beni kilitleyip istediğin gibi kullanacak mısın?"

Cesur olmaya çalıştığını söyleyebilirim. Bundan sonra olabileceklerin dehşetiyle yüzleşmek için. Korku yok. Ya da en azından bana göstermek istediği bir şey yok.

Bu çabayı takdir ediyorum.

"Fena fikir değil," diye kıkırdıyorum.

Mavi gözleri soğuk buz toplarına dönüşüyor. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diyor. "Beni korkutmaya, gözümü korkutmaya çalıştığını biliyorum. Ama ben kolay kolay korkmam."

"Sana inanıyorum. Ama ben tanıdığın diğer erkekler gibi değilim."

Ağzını açıyor -şüphesiz bana bir hakaret daha savurmaya hazır. Ama kapıya vurulan sert bir yumruk küçük atışmamızı yarıda kesti.

Yazık oldu. Aslında eğleniyordum. "Ne?" Kapalı

kapıya doğru havladım.

"Hey," Adriano'nun sesi yüksek ve net bir şekilde geliyor. Ve değişiklik olsun diye ciddi. "Bölmek istemezdim ama bunu duymak isteyeceksin."

İlk aklıma gelen, aylardır izlediğimiz Polonyalı ekiple ilgili bir şeyler olduğu. Eğer durum buysa, derhal bilmek istiyorum.

"İçeri gel," diye emrediyorum.

Adriano içeri girer. Gözleri anında kızın üzerine düşer. Güzel kadınlardan her zaman hoşlanmıştı ve bu beni hiç rahatsız etmemiştir.

Şu ana kadar.

"Riccardo," diye sesleniyorum, adamın duyma menzilinde olduğunu biliyorum. Ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum.

Onu beklerken dikkatimi tekrar kıza veriyorum.

"Bana adını hiç söylemedin."

Bana ihtiyatla bakıyor. "Tam olarak sormadın."

"Şimdi soruyorum."

Sadece bir saniye tereddüt ediyor. "Charlotte," diyor usulca. "Benim adım Charlotte."

Charlotte.

Bunu sevdim. Bunu çok sevdim.

İri adam kapımda belirdi. "Riccardo," dedim, "Charlotte'u mahzene götür ve orada tut."

"Ne?" diye haykırıyor, çılgınca benimle Riccardo'nun arasına bakarak. "Bekle! Beni burada tutamazsın. Benden ne istiyorsun?"

"Henüz karar vermedim," diye sakince cevap veriyorum. Sonra Riccardo'ya devam etmesini işaret ediyorum.

İlerler ve Charlotte'u yakalar.

İnce kolunu saran etli parmaklarında, ağır yanaklarındaki pembeyi yumruklamak istememe neden olan bir şey var.

Ama kendime en başta onu neden elinde tuttuğunu hatırlatıyorum. Öfke azalıyor.

Onu kurbağa marşıyla dışarı çıkardı. Titriyor ve bağırıyor, ama merhamet için yalvarışlarını görmezden g e l i y o r u m .

Kapı arkalarından kapandığı anda Adriano dudaklarında alçak bir ıslıkla bana döndü. "Lanet olsun. Gördüğüm en iyi on üzerinden on bir."

"O bir çocuk."

Adriano, "O yasal," diye yanıtlıyor.

Konuşmamızı kısa kestiği için sinirlenerek gözlerimi ona dikiyorum. "Buraya dalmanı gerektirecek kadar önemli olan şey neydi?"

Yüzümdeki sabırsız ifadeyi anlamak için bir an duraklıyor. "Az önce kapıya biri geldi."

Homurdanıyorum ve küçümseyici bir el sallıyorum. "Şimdi olmaz. Onlara siktirip gitmelerini söyle."

"Evet, ben... bunu yapamam Lucio." "Peki neden yapamadın?"

"Bir çocuktu," diyor usulca. "Küçük bir kız."

Şimdi sinirim tepeme çıkıyor. "Onlara defolup gitmelerini söylemek için bir neden daha. Burası küçük kızlara göre bir yer değil."

Yerinde bir ileri bir geri gidip geliyor. Ondanda yayılan gergin bir enerji var.

Bu adamın gözünü bile kırpmadan sayıca bire on üstün düşmanlarla yüzleştiğini gördüm. Korkusuzun teki.

Ama bir şey onu iliklerine kadar ürpertiyor. "Ne oldu?" Talep ediyorum.

"Bir notu vardı."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve devam etmesini bekliyorum.

Yavaşça, zahmetle, sanki bunu yapmak onun için çok zormuş gibi, Adriano gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyor.

"Küçük bir kız ve sana yazılmış bir not."

"Ne tür bir not?" Boğuk bir fısıltıyla söylüyorum.

Beklentiden tüylerim diken diken oluyor.

"Kız altı yaşlarında," diyor bana. "Ve notta onun senin kızın olduğu yazıyor..."

"O benim *neyim*?"

Adriano haberi nasıl vereceğini bilemiyormuş gibi bana bakıyor.

"Kızım," diye bitirdi sonunda. "Notta senin kızın olduğu yazıyor."

LUCIO

Kızım.

Kelime büyük

hissettiriyor. Ağır.

Bu bana ait bir kelime değil. Benim dünyama. "Kızım

mı?" Uyuşukça tekrarlıyorum. "Bu mümkün değil."

"Evet," diyor Adriano temkinli bir şekilde. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama Lucio, kardeşim... o senin gözlerine sahip."

Gözlerim.

Annemden bana miras kalan gözler. "Pek

çok insanın gözleri gri," diye reddediyorum.

Adriano açıkça ikna olmamış. Başını sallar. "Seninki gibi değil. Bu çok esrarengiz."

Masamın arkasında duran devasa cumbalı pencereden dışarı bakmak için ondan uzaklaşıyorum.

Gece geç bir saat. Bir çocuğun yatma vaktini

çoktan geçmiş. "Kiminle geldi?" diye sordum.

"Hiç kimse."

Geri döndüm. "Yerleşkenin dışında tek başına mı duruyordu?"

Adriano başını sallar. "Kamera kayıtlarını kendim kontrol ettim. Saat on bir on altıda yerleşkenin kapısına doğru yürüdüğünü gösteriyor. Onu kim bıraktıysa kameraların görüş alanından uzak durmayı biliyormuş sanırım."

"Siktir," diye nefes alıyorum. "Nerede o?"

Adriano, "Ortak alanın dışında," diye yanıtlıyor. "Franco şu anda onunla birlikte."

Franco'nun neden çocukla bırakıldığını anlıyorum. Teğmenimin kendi beş çocuğu var ve iri cüssesine ve vahşi dövmlerine rağmen sakinleştirici bir duruşu var.

Gergin bir an geçer.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Ne yapacağımı.

Nasıl hissediyorsun?

"Onu... görmek istiyor musun?" Adriano sonunda sordu.

Görmek zorundayım.

İstediğim için değil.

Çünkü onun gerçekten benim olup olmadığını

bilmem gerekiyor. Başımı salladım. "Onu içeri getirin."

Adriano hemen kapıya yönelir. "Ayrıca sadece bir bilgi.... biraz ürkek."

"Öyle olmasaydı şüphelenirdim."

Homurdanıyor ve gözden kayboluyor. Bu fırsatı değerlendirip neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum.

Bu konuda hiçbir şey tesadüf gibi gelmiyor.

Önce Charlotte, sonra gizemli küçük gri gözlü bir kız? İlk içgüdüm temkinli olmak. Burada bir şeyler dönüyor.

Tetikte olmalıyım.

Ama dikkatim, az önce mahzene gönderdiğim mavi gözlü tükürük ateşi tarafından dağıtıldı.

Bir düzine farklı yöne çekilmeye alışkınım. Hepsi şehirdeki en korkulan mafyayı yönetmenin bir parçası.

Ama bunlar uğraşmaya alışık olduğum sorunlar değil.

Adriano dönerken kapı ardına kadar açılır. Eşikte durur ve omzunun üzerinden geriye bakar.

"Hadi," diyor, sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak. "Sorun yok. Korkmana gerek yok."

Bunun, bırakın bir çocuğu, herhangi birine söylenecek doğru bir şey olduğundan emin değilim. Çoğunlukla yalan olduğu için.

Fiziksel varlığım zaten yeterince heybetli değilse, ayrıca her iki kolumda, göğsümde ve boynumun önünde dövmelemlerim var.

Yara izlerimin çoğunu gözden kaçırmak kolay, sağ kolumdan aşağı yılan gibi inen yara izi de dahil.

Ama yüzümdeki yara izi daha az ince. Gözümü boydan boya kesiyor, kaşımı yarıyor ve y a n a ğ ı m d a n aşağı bir hilal gibi iniyor.

Küçük ayak sesleri duyuyorum.

Bir saniye sonra, parlak pembe bağcıklı küçük beyaz spor ayakkabılar görüyorum. Ve sonra o orada.

Bütün ve gerçek ve gözümün önünden kaybolmak istercesine kendi içine dönüyor.

Adriano'nun yanına yaklaşır, başı ayaklarına doğru eğiktir.

Günüşığı sarısı saçlarından oluşan bir perde yüzünü gizliyor. Tam da istediğı gibi, eminim.

Yumuşak mavi bir pantolon ve önünde maymun resmi olan beyaz bir kazak giyiyor. Minik bedeni gergin, ama daha yakından bakınca bunun titremesinden kaynaklandığını anlıyorum.

"Buraya gel," diye emrediyorum.

Adriano'nun aksine, benim ses tonum nazik değil.

Bu bilinçli bir seçim değil. On yıldan fazla süren komuta beni ben yaptı. İçimde zerre kadar şefkat kalmadı.

Tabii başlangıçta orada bir şey varsa. Tüm

bunlara rağmen, kız hareket etmiyor.

Adriano'ya bakıyorum ve sertçe başımı sallıyorum. Elini kızın sırtına koyuyor ve onu bana doğru hafifçe itiyor.

Ayaklarını halı kaplı zemine sürüyerek ilerliyor. Ama hâlâ yukarı

bakmayı reddediyor.

Omuzlarının kamburlaşması ve zar zor fark edilen titremesinde beni önünde diz çöktüren bir şey var.

Küçük bir burun çıkıntısını, pembe yanaklarını ve dudaklarının ok ve yay şeklini görebiliyorum.

Sonra merakını daha fazla dizginleyememiş gibi yüzünü kaldırıyor. Benim onunkileri incelediğim gibi o da benim yüz hatlarımı incelerken gözleri büyüyor.

Adriano'nun gözlerle ilgili ne demek istediğini şimdi

anlayabiliyorum. Onlara baktığımda kendimi görüyorum.

Annemi görüyorum.

Gri, gümüşün sınırlarında, parlak, saf ve lekesiz. Grinin bu kadar net bir tonunu başka hiçbir zaman aynadaki yansımama bakarken görmedim.

Cehennem gibi rahatsız edici.

Bir kez Ben de kazanılmış üzerinde ve Şok . onu Gözler, I odaklanma üzerinde Yüz ifadesi. Korku ve belirsizlik arasında sıkışıp kalmış.

Ve belki de en ufak bir merak duygusu?

Belki o da benim gördüğümü görüyordur. Kendi ruhunun bir parçasının bir başkasının yüzüne yansımısını.

"Adın ne senin?" diye sordum. Sert ses tonum kendiliğinden yumuşadı.

"Evie" diye fısıldamadan önce tereddüt

ediyor. "Bir şeyin kısaltması mı?"

"Evelyn." Burnu biraz kırışıyor.

Ağzımın kenarı s e ğ i r i y o r . "Tam adını sevmiyor musun?"

"Evie'yi daha çok

seviyorum." "Kaç

yaşındasın sen?"

"Altı buçuk," diye yanıtlıyor. Bunu gururla söylemekten kendini alamıyor. Sanki bir onur nişanıymış gibi.

Ama kafamda matematik yapmakla o kadar meşgulüm ki bunların çoğunu fark edemiyorum. Midemde giderek artan soğuk bir dehşet duygusuyla geriye ve geriye ve geriye sayıyorum.

Altı buçuk.

Sikeyim.

Hepsi bir araya geliyor.

"Buraya nasıl geldin?" Talep ediyorum. Sertlik geri geldi. Evie yüzüne bu kadar yakın bir ses duyunca irkildi.

"Beni bir adam getirdi," diye inliyor. "Bana gidip kapıyı ç a l m a m ı söyledi. Bir notum vardı... ama o adam onu aldı."

Gözleri suçlayıcı bir şekilde Adriano'ya kayıyor.

Beyaz, mütevazı bir kâğıt parçasını açıp bana uzatıyor. El yazısını tanıyamadım.

Çizgili kağıdın üzerinde sadece birkaç kelime yazılı. Üç cümle. Her biri göğsüme jilet gibi keskin bir bıçak gibi saplanıyor.

O senin kızın. Annesi

öldü.

O artık senin sorumluluğunda.

Dehşet derinleşiyor. Daha zayıf bir adam dizlerinin üzerine çökebilirdi. Hal böyleyken, ayakta kalmayı zar zor başarıyorum. Nefes almaya devam etmek ve dünyamdaki bu acımasız şoktan sonra yeniden odaklanmak için.

Kelimeleri tekrar okudum. *Kızım. Anne. Ölü.*

Bakışlarımı kaldırıp halının üzerinde diz çöktüğüm yerden Adriano'ya bakıyorum.

"Bu kadar mı?"

Çocuk yüzümdeki öfkeden geri çekiliyor. Alt dudağı titriyor.

Onu korkutmamak için öfkemi bastırmaya çalışıyorum ama bunu yapmakta şaşırtıcı derecede zorlanıyorum.

Benim dünyamda kısıtlama hiç gerekli olmadı.

Adriano sadece omuz silkiyor. Bu noktada o da benim kadar biliyor. Ama notu okuduğundan ve benim yaptığım hesabı yaptığından eminim.

O da benim gibi bunun ne anlama geldiğini

anlıyor. Ama daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

"Seni buraya getiren adam kimdi?" Evie'ye sordum.

Tekrar irkilir ve çenesini bir kez daha yere bırakır. Korkmuş. Konuşamayacak kadar korkmuş.

Homurdanıyorum ve sorumu daha yumuşak bir sesle tekrarlamaya çalışıyorum. "Seni kim getirdi?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor. Sesi de kendisi gibi küçük ve çelimsiz. "Neye benziyordu?"

"Hatırlayamıyorum."

"Evie," diyorum sabırsızlığımı bastırmaya çalışarak. Adı dilimde hantal ve yanlış geliyor. "Hatırlamaya çalış."

Bu titriyor olur daha fazla telaffuz edildi Şimdi.
Hatta Adriano bunu fark eder, öne çıkmasının tek nedeni de budur.

"Sorun yok," diyor ona rahatlatıcı bir şekilde.

Ayağa kalktım ve masama geri döndüm. Kızla arama mümkün olduğunca mesafe koymalıyım.

Koltuğuma geri yerleştiğimde kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Bu bana kim olduğumu hatırlatıyor: Lucio Mazzeo, Mazzeo mafyasının başı.

O sadece benim dünyama yanlış yollardan girmiş küçük bir kız. "Annen nerede?" diye sordum.

Sorumun altında yatan nedeni dile getirmiyorum. Gerçek şu ki, annesinin öldüğüne inanmıyorum.

Artık değil.

Ama Evie bu sefer cevap vermiyor. Tek alabildiğim başını kayıtsızca sallamak.

"Bilmiyor musun?"

Başını tekrar sallıyor.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum. Uzun bir duraklama oldu.

"Babam," diyor ama sesi kararsız çıkıyor.

"Bunu sana kim söyledi?" Ben sordum. "Seni buraya getiren adam mı?"

Başını sallıyor.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Gözleri irileşiyor ve soruyu sorduğuma hemen pişman oluyorum. Zaten cevap vermek için çok gençti.

"Korkutucu görünüyorsun," diyor.

Neredeyse gülümseyeceğim.

"Gözlemcisin." "Korkutucu musun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bazen."

Başını tekrar eğerek yüz ifadesinin görünmesini engelliyor. Bir şeyler söylüyor ama o kadar alçak sesle ki duyamıyorum.

"Ne dedin sen?"

Küçük ellerini birbirine kenetliyor. "Eve gitmek istiyorum," diyor ve bu sefer sesi çatlıyor.

Ağlamaya başladı.

Orada öylece oturuyorum, onu teselli etmek için tamamen donanımsızım. Adriano bana baktı. O da ne yapacağından emin değil.

Hıçkırıklarının arasından konuşarak, "Onu ortak odaya geri götür," diyorum. "Ben ne yapacağıma karar verene kadar onu orada tut."

Adriano kızı ofisimden dışarı çıkardı. Kapı kapanıyor ve tekrar sessizlik çöküyor.

Ama bu tamamen yabancı bir sessizlik. Sanki tüm dünyam değişti. Her şey yanlış geliyor. Yersiz. Bozulmuş.

Evie'ye buraya kadar eşlik etmiş olan üç cümlelik nota bakıyorum.

O senin kızın. Annesi öldü. O artık senin sorumluluğunda.

Açıklama yok.

Detay yok.

Sadece gizemler içinde gizemler.

Adriano içeri girdiğinde ben hâlâ nota bakıyordum. "Nasılsın?"

diye sordu.

Notu buruşturup odanın öbür ucuna fırlatıyorum.

"Ne oluyor lan?" Cevap olarak hırlıyorum.

"Ben de a y n ı fikirdeyim," diye katılıyor. "Yine de doğru olmak zorunda, değil mi...? Yani, çocuğun sana benzediğini kabul etmelisin."

"Hayır, öyle değil," diye çıktım. "Gözleri bana benziyor. Ama geri kalanı... annesine benziyor."

"O zaman kesinlikle Sonya mı?" diye

soruyor. Ama bunun retorik bir soru

olduğunu biliyorum. Sadece Sonya

olabilir.

Sonya yedi yıl önce kaybolmuştu. Kız altı

yaşında.

Matematik çok mükemmel çalışıyor.

"Sonya Prescott," diye seslenir Adriano usulca. "Lanet olsun. Öldüğünden emindim."

"Hâlâ dışarıda olma ihtimali olduğunu hep biliyordum," diye itiraf ediyorum.

"Ne?" Adriano karşı çıkar. "Onun için bir cenaze töreni düzenledik, Lucio."

"Unuttuğumu mu sanıyorsun?" Dedim. "Ama ne kadar kazı yaparsak yapalım, bir ceset ortaya çıkmadı. Düşmanlarım tarafından kaçırıldığına dair hiçbir iz, hiçbir belirti yoktu. Onun öldüğüne inanmak daha kolaydı."

"Evet. Ondan hiç

hoşlanmadım."

"Farkındayım."

Adriano, "Kaybolduğunda hamileydi," diyor ama aslında bu daha çok bir tahmin.

"Görünüşe göre."

Tepkimi ölçmeye çalıştığını biliyorum ama gerçekten kendimi tanımıyorum. Kafam eski anılar ve yeni ihanetlerle tıkanmış durumda.

"Ne yapacaksın?" Adriano soruyor.

"Henüz bilmiyorum," diye mırıldandım nefesimin altında. "Burası bir çocuk için uygun bir yer değil."

Ona sırtımı dönüp pencereden dışarı bakıyorum. Konağımın arazisi uzaklara doğru yayılıyor. Göz alabildiğine taş ve gölge.

Penceremin ötesindeki dünya her zaman olduğu gibi aynı. Kasvetli. Acımasız. Affetmez.

Evie'nin gözlerindeki o kırılğan bakış burada bir saniye bile sürmezdi. "Lucio?"

"Hm?"

"Onu koyabileceğimiz yerler var," diye öneriyor. "Onu sorgusuz sualsiz kabul edecek yerler."

Olasılıkları tartıyorum. Ondan vazgeçmek. Kapıma hiç gelmemiş gibi davranmak. Onu hafızamdan tamamen silmek.

Diğer her şey hâlâ gizemini korusa da, kesin olarak bildiğim bir şey var:

Bunu yapmayacağım.

Kaşlarımı çattım. "Birkaç dakika öncesine kadar onun varlığından haberdar olmayabilirim. Ama o hâlâ benim kanımdan. Onu bir yetimhaneye koymayacağım."

"Yetimhane olmak zorunda değil," diye devam ediyor Adriano yılmadan. "Koruyucu aileler var. Onu alacak iyi bir çift -*zengin* bir çift- bulabiliriz. Ona iyi bakılır ve istersen onu takip edebilirsin."

Öneri mantıklı. Hatta ilgili tüm taraflar için doğru seçim bile olabilir.

Ama yine de içime sinmiyor. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Başka kimseye gitmeyecek," diye duyuruyorum.

O artık senin sorumluluğunda.

Notu kim yazdıysa - gerçek niyetleri ne olursa olsun

-Bu konuda haklıydılar.

Adriano kaşlarını kaldırıyor. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Kardeşim, yanlış anlama," diyor Adriano temkinli bir şekilde. "Ama onun babası olabilecek kapasitede olduğunu düşünüyor musun?"

Güzel bir soru.

Şu anda bir cevabım yok.

Babamın yüzü bilinçaltımın derinliklerinde yüzüyor. Boz, tuzlu ve biberli sakalını görüyorum. Küçük, kara gözlerini. Ben etraftayken her zaman takındığı öfkeli, iğrenmiş ifadeyi.

"Baba" nedir ki zaten?

Hayal ettiğim yaşlı piç beni doğurmuş, evet. Ama o benim

babam değildi.

Yaptıklarından sonra olmaz.

Bu yüzden örnek alabileceğim bir 'iyi' baba modelim yok. Referans çerçevem yok.

Elimdeki tek şey içgüdülerim. Ve bu durumda onlara güvenebileceğimden bile emin değilim.

Adriano'nun sorusunu tamamen görmezden gelerek, "Ona benim için bakacak birine ihtiyacım olacak," diyorum.

Adriano bana "Yatılı dadılara bakabilirim," diyor. "Kapsamlı bir geçmiş araştırması yapacağımdan emin olabilirsiniz. Sağduyulu birine ihtiyacımız olacak, ancak bunu halletmek için birkaç farklı gizlilik anlaşması hazırlayabilirim."

"Zahmet etmeyin."

Adriano kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha iyi bir fikrim var," diye mırıldandım. "Bir taşla iki kuş vurmanın bir yolu."

"Aklında zaten bir dadı var mı?" diye soruyor.

"Aslına bakarsan var. Şu anda kilerimde."

CHARLOTTE**MAZZEO MALIKANESİNİN BODRUMUNDAKİ BİR HÜCRENİN
İÇİNDE**

Tanrım, bu kan mı?

Tüm sağduyuma rağmen karanlık, beton duvarlara yaklaşıyor ve daha yakından bakıyorum.

Evet, kesinlikle kan.

Görünüşe göre eski kan.

İğrenç.

Korkunç.

Yine de bir şekilde, bu bodrum katındaki hapishane hücresinin duvarlarına kazınmış çok sayıda çizik beni daha çok endişelendiriyor.

Sanki benden önce biri tırnaklarıyla kazıyarak çıkmaya çalışmış gibi.

Lucio'nun haydutları bir saat önce beni buraya ilk sürüklediklerinde, parlak parke zeminleri ve tozlu, pahalı görünümlü şarap şişelerini taşıyan el yapımı taş rafları görünce neredeyse rahatlayacaktım.

Ama sonra beni tüm bunların ötesine sürüklemeye devam ettiler. Paha biçilmez sanat eserlerinin yaldızlı çerçevelerini.

Eski ortaçağ silahlarının raflarını geçtik.

Eski model spor arabalardan oluşan paha biçilmez bir koleksiyonu geçtik.

Ve sonra lüks aniden sona erdi ve arka taraftaki karanlık, soğuk bir oyuğā fırlatıldım.

Milyonlarca dolarlık koleksiyon, çirkin demir kapının bir tarafında duruyordu. Diğer tarafta ise örümcek ağıları, fare pislikleri ve kurumuş eski kan vardı.

Bilin bakalım hangi tarafa geçtim?

Haydutlar beni hücreye atıp kapıyı çarparak kapatırken tek kelime etmediler. Ağır bir kilidin yerine otururken çıkardığı gıcırta, yarama tuz biber ekti.

Bu bir saat önceydi.

Şansıma, panik başlamadan önce neredeyse kırk beş dakika dayandım.

Aceleyle geldi.

Bir dakika, sakince nefes alıyordum. Neredeyse meditasyon yapıyordum. Sanki bu hayat yolundaki küçük bir tümsekmiş ve buradan hemen kurtulacakmışım gibi kendime koçluk yapıyordum.

Bir sonraki dakika, kendimi hiperventilasyon geçirirken ve ileri geri, ileri geri, ileri geri volta atarken buldum.

Sanki bu dörde dört metrelik hapisane hücresi keşfedilmeye değer bir saraymış gibi.

Adrenalinim roket yakıtı gibi yanıyor, sadece birkaç saat önce restoranda tükettiğim tüm kalorileri tüketiyor.

Açlık bir intikamla geri döndü.

Beni ilk başta buraya getiren aynı açlık.

Beni bodrum katından ayıran ağır iç kapıya doğru yürüyorum.

Çoğunlukla kalın, sert bir demir. Ancak ortasında birbirine kenetlenmiş çelik çubuklardan oluşan küçük kare bir ızgara var.

Sadece parmak uçlarımı sokabileceğim kadar büyük.

Ben de öyle yapıyorum; ellerimi oluklara sokuyorum ve olabildiğince sert sallıyorum.

Daha etkili olsun diye çığlık atıyorum. "Fuuuck!"

Kelime kapalı alanda yankılanıyor. Bana geri gönderilen kendi sesim, çarpıtılmış ve unutulmaz, omurgamdan aşağı ve yukarı ürperti gönderiyor.

Bana pek iyi gelmiyor.

Sadece boğazımda boğuk bir ses ve parmak uçlarımda acı veren girintiler bırakıyor.

Yankılar azalıyor, karanlık tarafından yutuluyor. Izgaradan pek bir şey göremiyorum.

Elimde olan tek şey duvarlardaki kan ve ensemdeki ürperti. Ve sorular.

Çok fazla soru var.

Gittiğimi biliyorlar mı?

Benim için gelecekler mi?

Eminim şimdiye kadar kayıp olduğumu fark etmişlerdir... değil mi?

Gerçeklik beni köşeye sıkıştırıyor ve duvardan aşağı kayıyorum. Ellerimi dizlerime doluyor ve sakın kalmaya çalışarak ileri geri sallanıyorum.

"Nefes al, Charlotte," diye yalvarıyorum kendime. "Sadece nefes al." Ama gerçek hızla içime işliyor.

Ve bu hücre ondan kaçmak için çok küçük.

Kendi düşüncelerimle konuşmaya çalışıyorum, çünkü daha hızlı, daha çirkin ve daha ısrarcı hale geliyorlar.

Bu hızla devam edersem, güneş yeniden doğmadan önce çıldırmış olacağım.

Tabii ki senin için gelmiyorlar.

Muhtemelen öldüğünü düşünüyorlar.

Hayatta olduğunu bilseler bile seni nerede bulacaklarını bilmiyorlar. Nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Beni buraya getiren devasa siyah cipe bindirildiğim anda gözlerim bağlanmıştı.

O mafya bağlantılı pisliğin önüne sürüklenene kadar restorandaki kaslı adamın neden bu kadar zahmete girdiğini anlamamıştım.

Seçebileceğim onca restoran arasından, Eyalet'in en kötü şöhretli suç lordlarından birine ait olanı seçmiştim.

Lucio Mazzeo.

Sadece ismi bile beni ürpertiyor.

Hikayeleri biliyorum. Ününü.

Ondan hep korkmuşlardır. Ondan nefret ediyorlar. Ondan korkuyorlar. Onu kıskanıyorlar.

Ama kesin olan bir şey var ki, o kesinlikle beklediğim gibi biri değil.

Gözleri delici bir gri.

Hayır, bu doğru değil. Onlar gümüş. Parlak, zeki ve acımasız.

Onlara neredeyse güzel diyeceğim.

Ama onun geri kalanına bir kez baktığımda bu kelimenin ne kadar yanlış olduğunu anladım.

Güzellik yumuşaklık, kibarlık, zarafet anlamına gelir. Lucio bunların hiçbirisi değil.

Gözleri bir bıçağın ağzı gibi gümüş. Aynı keskinlikte. Bir o kadar da soğuk.

Şimdi bu hücrenin karanlığında gözlerimi kapatıyorum ve yüzü sanki hala karşımda duruyormuş gibi net bir şekilde zihnimde beliriyor.

Yüzünün sağ tarafını boydan boya kesen yara izini görüyorum. Alnından sert dudaklarının köşesine doğru yayılan bir yarım ay gibi.

Çenesinin acımasız açısını görüyorum. Koyu kirli sakalını.

Ve dahası, hâlâ onun her şeyi tüketen kokusunu hissediyorum.

Tehlike, kolonya ve cin.

Onunla ilgili her şey beni içeri davet etmek için tasarlanmış gibiydi. Kaç on beş dakikadır onun huzurundaydım? Belki yirmi?

Bunca zamandır kalçalarım birbirine kenetlenmişti. Onun büyüklüğünü kavradığım andan itibaren.

Bir metreden fazla kas, dövmele ve gözdağı.

Bu şehirde neden hüküm sürdüğü anlaşılıyor. Neden ondan bu kadar nefret ediyorlar ama onunla doğrudan yüzleşmeye cesaret edemiyorlar.

Sadece bir aptal böyle bir adamın karşısına

çıkıyor. Ve sadece bir aptal ondan etkilenir.

Ama annemin her konuşmamızda bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, biz Dunn kadınlarının tehlikeli erkeklere karşı her zaman bir zaafı olmuştur.

Bu ortak noktamızdan nefret ediyorum.

İşte bu yüzden kendime zarar veren tüm dürtülerime direnmeye kararlıyım.

Yıllar önce sonumun onun gibi olmayacağına dair kendime bir söz vermiştim.

Hayatı boyunca, aşk karşılığında her şeyi takas etmeye hevesli olmuştur.

Vücudu. Sessizliği. Kendine olan saygısı.

Sevilmektense saygı duyulmayı tercih

ederim.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda donup kalıyorum.

Biri benim için geliyor.

Tam odanın dış kapısı gümürdeyerek açılırken ayağa fırlıyorum. Kısa bir an için şarap mahzeninden gelen alçak ışığı görüyorum.

Sonra devasa çerçevesi her şeyin görünmesini engelliyor.

Lucio tek başına içeri girer ve kapıyı arkasından kapatır. İleriye doğru adım attığında ses duvarlardan gök gürültüsü gibi yansır.

Bizi hâlâ ayıran hücre kapısına yaklaşıyorum, gözlerim onun yüz ifadesini ihtiyatla inceliyor.

Beni dikkatle izliyor, ama yüz ifadesi dikkatle düzenlenmiş. Hiçbir şey ele vermiyor.

"Kişisel güvenliğiniz için bu kadar büyük bir tehdit olduğumu fark etmemiştim," diye sesleniyorum.

Bilerek mümkün olduğunca alaycı olmaya çalışıyorum. Ona korkmayacağımı göstermem gerek.

"Senin gibi büyük bir adam benim gibi küçük bir kızıdan korkuyor. Bunu tahmin edemezdim."

Omuz silkiyor, hakaretten hiç etkilenmemiş.

"Seni korkutmak istediğimi mi düşünüyorsun?" diye sorar. "Hayır, hayır. Bu küçük hücre korkuyla ilgili değil. Alçakgönüllülükle ilgili."

"Affedersiniz?"

"Sana haddinin bildirilmesi gerekiyordu."

Beynimin küçük, mantıklı kısmı bana beni kışkırttığını söylüyor. Sinirlenerek onun ekmeğine yağ sürdüğümü söylüyor.

Ama dürtülerim her zaman mantığımdan daha güçlü olmuştur.

Her zaman yanlış erkeklerden etkilenmemin bir başka nedeni. "Siktir git, göt herif."

Gülümsüyor. Yavaş, kibirli,
muhteşem. Ve benim klitorisim
karşılık olarak zonkluyor.

Hissettiğim aceleyle irkiliyorum ve ona karşı koyuyorum. İradem ne kadar güçlü olursa olsun, bedenim iyi niyetimi sabote etmeye kararlı görünüyor.

Şu anda bunu karşılayamam.

"Ben olsam etrafımdaki sözlerine dikkat ederdim," diye uyarıyor, gülümsemesi hâlâ yerinde. "İnsanlar çok daha azı için öldüler."

"Bu tür bir tehdit başkalarında işe yarayabilir ama bende işe yaramaz."

"Hayır mı?" diyor. "O zaman belki de daha önce yanılmışımdır. Belki de o kadar da zeki bir kız değilsin."

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim," diye
tekrar çıkışıyorum. Öncekiyle aynı, sadece
kıkırdıyor.

Bu beni daha çok kızdırıyor. Dirseğimi kafes ızgaraya çarpıp, çerçevesini salladım.

"Bu hücrenin diğer tarafında olduğun için şanslısın," diye tıslıyorum.

Gri gözleri neredeyse karanlıkta gümüş gibi parlıyor. "Aslında Charlotte, ben tam tersini düşünmeye başladım."

Kaşlarımı çatıyorum, bununla ne demek istediğini merak
ediyorum. Sikerim böyle işi.

Sikerim
böyle işi.

Siktir et
onu.

Lucio'ya bakıyorum ve o da bana bakıyor.

Gözleri bir kez bile vücudumun geri kalanına kaymadı. Başka bir adam olsa beni kafasında defalarca soymuş olurdu.

Ama bu adam... tamamen ilgisiz görünüyor.

Neden suratına bir tokat yemiş gibi hissediyorsun?

"Bana ne yapacağına karar verdin mi?" Sessizlik rahatsız edici olmaya başladığında soruyorum.

"Evet."

Nefesim biraz kesiliyor ama soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Onun gibi adamlar asla zayıflığa cevap vermezler.

"Harika. Ne zaman istersem gitmeye hazırım. Çantalar falan hazır."

O değil gülmek Bu Zaman.Sadece bakarat Gözümü kırpmadan, kıpırdamadan.

"Sana bir teklifim var," diyor. Midemde dehşet birikiyor.

"Kimseyi becermiyorum," diyorum kendimi durduramadan.

Kaşlarını hafifçe kaldırmaktan başka bir tepki vermiyor. Sağ kaşını boydan boya kesen yara izi karanlıkta aydınlanıyor.

Son derece dikkat dağıtıcı.

"Kim sevişmekten bahsetti ki?" diye soruyor. Ses tonu eğlendiğini ele veriyor.

"Senin gibi adamların nasıl çalıştığını bilirim."

"Öyle mi?" diye soruyor, bizi ayıran ince ızgaraya doğru bir adım daha atarak. "Ve söyle bana *Micetta*: Benim gibi adamlar nasıl çalışır?"

Kapa çenenin Charlotte, diye uyarıyorum kendimi. Ne kadar çok konuşursan, bu o kadar zorlaşır.

Ama kendi tavsiyelerimi dinleme konusunda hiç iyi olmadım.

"Kadınları nesne gibi kullanıyorsunuz. Eşya gibi," diye hırlıyorum. "Kadınları istediğin zaman kullanıyorsun ve canına tak ettiğinde bir kenara atıyorsun. Eğer beni erkeklerine pazarlamayı planlıyorsan, gidip kendini becerebilirsin. Ben fahişe değilim."

"Hayır, sen kesinlikle bir fahişeye değilsin," diye kabul ediyor. "Fahişeye olmak için sempatik olmalısın."

Çenem düştü.

Bu...

Bu lanet...

Öfkeden mosmor oldum. Titriyorum. Bu hücreyi duvardan söküp-

Nefes al.

Nefes al. Nefes ver. Tekrar. Tekrar.

Yavaş yavaş kontrolümü yeniden kazanıyorum.

Bunu yaptığımda, gözlerinde parlayan eğlenceyi görüyorum.

Kafamın içindeki savaşı görebiliyor. Bundan hoşlanıyor. Onu cesaretlendirmek istiyor.

Ona bu zevki tattırmayın. Sadece nefes al.

"Teklifimi duymak ister misin?" diye soruyor tekrar sakinleştiğimde. "Yoksa birkaç saat daha burada dinlenmeyi mi tercih edersin?"

"Ne oldu?" Söylüyorum.

"Son zamanlarda bir çocuk... bana emanet edildi," diyor sesinde tuhaf bir aksaklıkla. "Ona benim için bakacak birine ihtiyacım var."

Bir çocuğa bakmamı istiyor.

Bu da ne...?

"Altı yaşında ve ona bakmaktan sen sorumlu olacaksın. Onu yatırmak, beslemek, yıkamak. Neye ihtiyacı varsa," diye devam ediyor.

Hâlâ teklifinin saçmalığını anlamaya çalışıyorum.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra sabırsızca boğazını temizliyor.

"Eee?"

"Şu anda ciddi misin?" Talep ediyorum. "Ben ciddi bir adamım, Charlotte."

"Dadı olmamı mı istiyorsun?" Hâlâ şaşkınlıkla soruyorum.

"Eğer tercih ettiğin terim buysa, elbette."

Yüzüne bakıyorum ve tamamen ciddi olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlıyorum.

"Ben... bu nasıl işe yarayacak ki?"

"Yerleşkede bir odan olacak. Doğal olarak Evie'nin odasına bitişik olacak," diye açıklıyor kayıtsızca. "Onun masrafları için sana aylık bir ödenek vereceğim."

Dudaklarının kıpırdadığını görüyorum ama hâlâ birkaç göze batan ayrıntıya takılmış durumdayım.

"Bekle, bekle, bekle," diyorum, sanki bana silah doğrultmuş gibi ellerimi kaldırarak. "Bir saniye bekle. *Buraya taşınmamı* mı istiyorsun?"

"Bu tam zamanlı bir pozisyon" dedi bana.

"Ne kadar süre için?"

"Benim için yararlı olduğun sürece."

Böyle bir cevap beklemeliydim.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Senden kırk dolar değerinde yiyecek çaldım," diye belirtiyorum. "Ceza suça pek uymuyor."

"Ne yazık ki senin için yargıç ve jüri *benim, Micetta.*"

İtalyanca konuşmaya devam ediyor - en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum - bu serin, dalgalı sesle. Bu dil benim için tamamen anlamsız, ama *micetta* her ne demekse, her kullandığında beynimin içine işliyor.

Micetta.

Sahiplenerek söylüyor. Ama aynı zamanda şefkatle.

Ürperiyorum.

Bu da başka bir numara. Başka bir manipülatif taktik. İşe yaradığını görüp tatmin olmasına izin vermeyin.

Ellerim nemli ve başım hayal kırıklığıyla dönüyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Hiçbir şey beklediğim gibi gitmiyor. "Bana ödeme yapmayı planlamıyorsun, değil mi?" Kekeliyorum.

Sanki bu sadece bir iş görüşmesinin tuhaf bir versiyonuymuş ve biz sadece pozisyonun ayrıntılarını konuşuyormuşuz gibi.

"Evimde kira ödemededen yaşayacaksın," diyor soğuk bir şekilde. "Ve günde üç öğün yemek yiyeceksin. Bana göre bu bir kazan-kazan durumu."

"Bu benim için nasıl bir kazanç olabilir ki?"

Gülümsemesi genişliyor. "Artık benden çalmak zorunda kalmayacaksın."

Bu küstahlık karşısında irkildim. Bu kararımı kolaylaştırıyor.

"Benim bir hayatım var, biliyorsun," diye homurdanıyorum. "Onu senin için terk etmeyeceğim."

Saçları ışığı yakalıyor. Koyu, kalın ve parlak. Parmaklarımda gezinmek için kaşınıyor.

"Sana burada bir fırsat veriyorum," diyor. "Bunu değerlendirmek akıllıca olur."

"Cevabım hayır."

Hiç şaşırmadan bana bakıyor. Hayal kırıklığı görmüyorum, kızgınlık da görmüyorum.

Sadece kendine güven ve istediğini elde etmeye alışmış bir adamın inatçı iradesi var.

"Pekâlâ," diyor. Kapıya doğru dönmeye başladı bile.

Panik boğazımı sıkıp kelimelerimin boğuk çıkmasına neden olurken ızgarayı tutuyorum. "Bekle! Nereye gidiyorsun?"

"İlgilenmem gereken bir iş var," diyor bana h i ç bakmadan.

"Beni burada öylece bırakacak mısın?"

"Sanırım teklifimi düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacın var," diyor, dudaklarında kendinden memnun bir gülümseme dans ediyor.

"Bunu yapamazsın!" Bağırıyorum.

Tek cevabı, kapının çarparak kapanmasının yankılanan sesidir.

Şarap mahzenine doğru geri yürürken, yanlış yönde yürüdüğüme dair tuhaf bir hisse kapılıyorum.

O vahşi mavi gözler.

Daracık vücudundaki mücadele.

O bu dünya için yaratılmış -benim dünyam için- bunu bilmese bile.

Ben merdivene yaklaşırken Marco mahzenin girişinde duruyor. Beni karşılamak için ilerliyor, gözleri saygıyla yere bakıyor.

"Tuvaleti kullanmasına izin verdiğinden emin ol," dedim ona. "Ama yemek ya da su yok."

"Anlaşıldı."

"Ve onu hafife almayın," diye uyarıyorum. "O koyun postuna bürünmüş bir dişi aslan."

"Anladım, patron."

Memnuniyetle başımı sallıyorum ve zemin kata çıkıyorum. Evie'yi görmek için ana ortak odaya doğru ilerliyorum.

Onu bundan başka bir şekilde düşünemiyorum, sadece *Evie*.

En azından henüz değil.

Onu "kızım" olarak düşünmek bile çok garip geliyor.

Bırakın bu kelimeleri yüksek sesle söylemeyi.

Adriano da oradadır, çocuktan uzakta oturmaktadır. Kanepede onun yanında oturan Franco'dur. Kız ona parlak pembe sırt çantasının içindekileri gösteriyor ve heyecanla gevezelik ediyor gibi görünüyor.

Ama beni gördüğü an susuyor.

Gözleri halı kaplı zemine çarpıyor ve elindeki toka parmaklarından kayıyor.

Franco standlar yukarı Hemen. "Patron," o
diyor ki Saygılarımla selamlıyorum.

Cevap vermiyorum. Gözlerim güneş ışığı saçları olan küçük kıza sabitlenmişti. Ona doğru yürüyorum ve saç tokasını halının üzerinden alıyorum.

"Al bakalım," diye gürlüyorum.

Sessizce alıyor ama yine de gözlerime bakmayı reddediyor. Boyumu ne kadar aştığımı fark ediyorum.

Yüzlerce adama komuta etmek mi? Zahmetsiz. Çıplak ellerimle düşmanları katletmek mi? Kolay. Ama altı yaşında bir çocukla konuşmak?

Görünüşe göre, zayıf noktamı buldum.

Doğrudum ve Franco'ya baktım. "İlgilenmem gereken bir iş var. Ben yokken onunla kalmanı istiyorum."

Başka bir adam bu görevle ilgili ne düşündüğünü açıkça ifade edebilirdi. Ama Franco tam bir profesyonel.

"Elbette patron," diyor başını sallayarak.

"Nereye gidiyoruz?" Adriano sorar.

Ona sert bir bakış fırlatırken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Sevkiyatın yarım saat içinde piste ineceğini çok iyi biliyorsun."

"Unutmadım," diye beni temin ediyor Adriano. "Sadece varsaymıştım, bilirsin..." Elini belli belirsiz sallıyor. "Burada her şey olup biterken, bu seferkine katılmayacağını düşünmüştüm."

"Ben hâlâ lanet olası Don'um," diye hırlıyorum. "Çocuğun görünüşü hiçbir şeyi değiştirmede."

Konuşmak için ağzını açıyor ama sonra vazgeçip tekrar kapatıyor.

Bunun yerine, geniş malikanemden çıkıp bitişiğindeki devasa depoya doğru ilerlerken sessiz kalıyor.

Beni bekleyen birkaç farklı araç var. Gladiator Rubicon'u seçiyorum ve sürücü koltuğuna atlıyorum. Adriano ön koltukta.

"Bu canavarı arada bir benim sürmeme izin verebilirsin," diye öneriyor.

Gülümsüyorum. "Rüyada görürsün. Milyonlarca küçük parça halinde geri alırdım."

Gözlerini deviriyor ve homurdanıyor, "Ferrari'yi *bir* kez takla attırdım ve sen bunu unutmama asla izin vermedin..."

Kıkırdayarak depodan çıkıp uzun yolun sonundaki siyah kapılara doğru züm yapıyorum.

Evie'nin elinde notla gittiği kapıların aynısı.

"Kameralar onunla birlikte başka kimseyi yakalayamadı mı?" Birden aklıma geldi.

"Ha? Oh, hayır," diye yanıtlıyor Adriano. "Birkaç kez kontrol ettim. Her kimlerse, menzilden uzak durmaya özen göstermişler."

"Bu konuda doğru olmayan bir şeyler var."

"Onun senin çocuğun olduğundan şüphe mi ediyorsun?" Adriano soruyor. "Çünkü her zaman babalık testi yaptırabiliriz."

"Hayır. Onun benim olduğunu biliyorum," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Sadece geri kalanına inanmıyorum."

"Katılıyorum," diyor parmaklarını orta konsola vurarak. "Bu çok şüpheli bir durum. Ama bundan sonra gözlerimizi açık tutacağız. Kim bilir? Belki çocuk senin yanında rahatladığında ağzından bir şeyler kaçırır."

"Eğer benim yanımda rahatlarsa."

Adriano bana bakıyor. "Ona biraz kredi ver," diye gülüyor. "Seni görünce gözyaşlarına boğulmadı. Karşılaştığımız bazı yetişkin erkekler için aynı şeyi söyleyemem."

Buna sırtıtıyorum. Son birkaç yılda kazandığım şöhret bazen işe yarıyor.

Karşısındakinin kim olduğunu görür görmez altına sıçan bir tür korkak olmasa bile.

Yine de babamın ününe göre bir gelişme.

Yaşlı piçin Mazzeo ismine verdiği zararı silmek yıllar aldı.

Hangarın üzerinde adımın asılı olduğu özel uçak pistine döndüğümüzde, ekibimin yaklaşan iniş için hazırlandığını fark ediyorum.

Sevkiyat, birlikte iş yaptığımız Meksikalı kartelden beş adam eşliğinde helikopterle geliyor.

"Geliyor," diye işaret ediyor Adriano. Helikopterin yavaşça ışıklandırılmış iniş pistine doğru alçaldığını görüyorum.

Gladyatör'ü park edip dışarı çıktım. Adriano ve ben adamlarıma doğru yürüdük.

Giovanni önce bizi fark ediyor ve elinde her zamanki panosuyla ilerliyor.

"Buonasera, Don Mazzeo," diye selamlıyor. "Her şey hazır."

"Kontrol edildikten sonra sevkiyatın hemen taşınmasını istiyorum," diyorum ona. "Depoda hiçbir şeyin boş durmasını istemiyorum."

"Elbette, patron."

Rotor kanatları yavaşladığında, beş adam iner. İkisi aralarında büyük, mühürlü bir kutu taşıyor.

Adamlarıma harekete geçmelerini işaret ediyorum.

Giovanni, arkasındaki dört adamla birlikte yaklaşmaya öncülük eder. Meksikalılar yüzlerinde karanlık ifadelerle geride dururken onlar mühürleri açıp kutunun içindekileri karıştırırlar.

Bir dakika sonra Giovanni dönüp bana her şeyin yolunda gittiğine dair bir işaret verdi. Adriano ve ben para bozdurmak için muhataplarımıza yaklaşıyoruz.

Karşımızda duran dalkavuklardan ikisini tanıyorum. Geri kalanların hepsi yeni yüzler. Birkaç ayda bir değişiyorlar.

"Don Lucio," diye selamlıyor tanıdık adam.

"Miguel," diye cevap veriyorum. "Her şey yolunda görünüyor."

"Öyle," diyor. "Yalnız sizinle konuşmak istediğim küçük bir konu var."

Miguel ile n e r e d e y s e bir yıldır çalışıyorum. İyi bir ilişkimiz var, ama benim dünyamdaki tüm ilişkiler gibi, bu da sadece yüzeysel bir ilişki.

Para iyi ve ürün doğru olduğu sürece hırsızdan farkımız yok.

Ama eğer bu değişirse, boğazını kesip aç m a k t a tereddüt etmem.

"Tartışın o zaman." Ses tonum çok daha az misafirperver.

"Patronum mallarının fiyatını yükseltiyor. Bu sevkiyatın maliyeti az önce dört milyona çıktı."

Adriano'nun yanımda gerildiğini hissedebiliyorum. Bazen çok sinirli olabiliyor ama bu durumda tepki vermeyi bana bırakıyor.

"Dört milyon mu?" Sakince

yankıladım. "*Evet.*"

İnce ince gülümsüyorum. "Bu benim işime yaramaz Miguel," diyorum, ses tonumdan tehdit damlıyor. "Patronunla bir anlaşmam var. Bunu kanıtlayacak belgelerim bile var. İmzalara çok önem verdiğimden değil. Ne de olsa, bir sözleşmeye adım yazmak beni burada, pistte beynini uçurmaktan alıkoymayacak, değil mi?"

Etrafımızdaki gece sessiz. Adamların hiçbiri kımıldamıyor. Gözümü kırpmıyorum ya da Miguel'den başka bir yere bakmıyorum.

"Uzun ve başarılı bir iş ilişkimiz oldu, Don Lucio," diyor Miguel. Yüzü belli etmese de panikliyor. Hasar kontrolü yapmaya çalışıyor.

Benimle uğraşmanın onun için iyi bitmeyeceğini biliyor.

"Katılıyorum," diyorum. "Bunun bitmesini i s t e m e z s i n , değil mi? Çünkü sizi temin ederim ki ben bir düşmandan çok daha iyi bir dostum."

Adam sadece bir kartel patronu ama kurnaz ve zeki. Ne zaman pes edeceğini bilecek kadar zeki.

"Sizin için, Don Lucio, fiyat artışı olmayacak," dedi başını itaatkâr bir şekilde eğerek. "Patronuma haber vereceğim."

"Müzakereleri yeniden başlatmak istiyorsa masaya gelmek zorunda olduğunu bilsin," diyorum. "*Benim* masama."

"Anlaşıldı."

Bu benim için yeterli. Burada işim bitti.

"Devir teslim tamamlandıktan sonra, sizin ya da adamlarınızın burada takılmanız için bir neden yok," diyorum küçümseyerek.

Ona sırtımı dönüp uzaklaşıyorum ve Giovanni'yi işlemin geri kalanıyla ilgilenmesi için bırakıyorum.

Adriano asfaltta kalacak. Para teslim edildikten ve anlaşma tamamlandıktan sonra beni bulacağını biliyorum.

Yerdeki ekiple görüşmek için depoya doğru ilerliyorum.

Herhangi bir zamanda yaklaşık bir düzine adamla takviye ediliyor, ancak yeni bir sevkiyat geldiğinde en az bir düzine daha hazır bulunuyor.

Saldırı ve pusu beklemeye alıştım. Ama her zaman hazırlıklı

olursanız, o zaman bir parti olur.

Gerçekten hoşlandığım tek tür.

İlaç konteynerinin depoya taşınmasını denetliyorum. İlaçlar bölüştürüldükten sonra bekleme listesindeki müşterilerin listesine bakıyorum.

"Davidoff dün yine aradı," diyor teğmenim Rocco. "Nakit ödemeye razı, hem de fiyatın yüzde on üzerinde."

Bunu bir an için düşündüm. "Son karşılaşmamızda beni kızdırdığını biliyor," diyorum, hâlâ hevesli alıcıların listesini incelerken.

"Onun adını listeden çıkarmamı ister misin?" Rocco tembel gözlerini bana dikerek soruyor.

"Küçük bir suçtu," diyorum. "Ona tamamen vurmaya gerek yok. Sadece birkaç basamak aşağı indirin. Bu da bekleme süresini altı aya indirir."

"Mutlu olmayacak."

"Buna güveniyorum." Listeyi Rocco'ya geri veriyorum. "Rowland ve Kunis'ten para çoktan geldi, o yüzden gidip paylarını teslim edebilirsin."

"Anladım, patron."

Uzaktan helikopterin rotor kanatlarının tekrar çalışmaya başladığını duyuyorum. Dışarı çıkıyorum. Gece gökyüzünde bir şey parlıyor, sisin gizlediği şeyin hemen kenarında.

Bir gümüş kıvılcımı. Bir uydu, bir yıldız, kim bilir?

Bana hatırlattığı şey çok daha açık: Bir çift gümüş göz.

Evie şu anda uyuyordur, şüphesiz. Bilmediği bir yatağa kıvrılmıştır. Annesini, geçmiş hayatını ya da belki de kendini içinde bulduğu bu korkutucu yeni dünyayı hayal ediyordur.

Belki de hiç rüya görmüyordur.

Peki ya malikanemdeki diğer kız?

Onun için yatak yok. Sadece karanlık bir hücrede soğuk bir beton zemin. Arkadaş olarak sadece fareler ve örümcekler vardı.

Mavi gözlü spitfire için kolayca daha fazla konfor ayarlayabilirdim. Ama bunun eğlencesi nerede?

Önümüzdeki mücadelenin heyecanını şimdiden hissedebiliyorum. Yeni bir kırsrağı alıştırmak her zaman keyiflidir.

"Aklında bir şey mi var?"

Gladyatör'e geri dönerken Adriano da yanıma geliyor. Gözleri yüzüme sabitlenmiş ve yumruklarımın huzursuzca seğirmesine neden olan türden bir gülümseme takınıyor.

"Hayır."

"Hayır mı?" Adriano ısrar ediyor. "Çünkü bir şey düşünüyormuşsun gibi görünüyordu..."

"*Ne gibi* bir şey?"

"Bilmiyorum... hoş bir şey."

Gladyatör'e binip motoru çalıştırıyorum, onu susturmayı umuyorum ama Adriano bu işin peşini bırakmaya niyetli görünmüyor.

"Başarılı bir gece oldu," diye kaçamak bir şekilde cevap veriyorum, ses tonumu iş gibi tutarak.

"Evet... tamam."

Gözlerimin ucuyla ona bakıyorum. "Söylemek istediğin bir şey varsa, söyle gitsin."

Adriano bana o kendine özgü bok yiyici gülümsemesini fırlatıyor. "Sadece belli bir hırsız bombanın kendini oldukça iyi ifade ettiği görölüyor."

"Lanet olsun, çok sinir bozucusun," diye yakınıyorum dişlerimi sıkarak.

Adriano sadece gülüyor. "Yani ben haklı mıyım?"

"Siktir et hayır," diye cevap veriyorum hemen. "Benim meşguliyetimin onunla hiçbir ilgisi yok."

"Hayır mı?"

"Bir çocuk kapıma elinde babası olduğumu iddia eden bir notla geldi," diye belirttim. "Unuttuysan diye söylüyorum."

"Mhmm," diye mırıldanır Adriano. "Bu çok iyi bir açıklama. Benim dışımdaki herkes için mükemmel çalışıyor." Bana bilmiş bir bakış fırlatıyor, bir kaşı kalkık ve yüzünde sinir bozucu bir sırıtma var. "Seni çok iyi tanıdığımı unutuyorsun."

"Benim işime yarayabilir," diye homurdandım. "Ona olan ilgim bunun ötesine geçmiyor."

"Siz nasıl isterseniz, Don Lucio." Elini kıvrımlı bir reverans yapar gibi sallıyor. Sadece beni kızdırmaya çalıştığında unvanımı kullanır.

"Tanrım, lütfen konuşmayı kes."

"Tüm söylemeye çalıştığım, eğer sadece-"

Gladyatör'ü sert bir şekilde döndürüp aynı anda frene bastığımda sesi kesiliyor. Ani sarsıntı alının ön panele çarpmasına neden oldu.

"Siktir!" diye bağırıyor. "Pislik!"

Gülümsüyorum. "Bir sorun mu var kardeşim?" Sanki hiçbir şey olmamış gibi hoş bir şekilde soruyorum.

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyor, alnını kucaklayarak. "Sanırım yüzümde yara izi bıraktın."

"O zaman geliştirdim."

Sanırım "*hala senden daha yakışıklı*" gibi bir şey söylüyor ama yarı mırıldanıyor ve ben de duymazdan geliyorum.

Garajıma geri döndüğümde hâlâ kıkırdıyordum.

"Son oyuncağını kontrol etmeye mi gidiyorsun?" Biz ini p merdivenlere yaklaşırken Adriano alay ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Frene daha sert basmalıydım."

"Beni durduramazdı," diyor ve koluma dostça bir yumruk atıyor. "Her neyse... Ben gidip biraz kestireceğim. *Buonasera*, patron adam."

Adriano merdivenleri tırmanıyor. Ancak o gittikten sonra Charlotte'u kontrol etmeyi gerçekten düşündüm.

Ya da
Evie.

Ya da
ikisini
de.

Bunun yerine, kendimi herkesten uzak durmaya
zorluyorum. Yarına kadar bekleyebilir.

Kafamın arkasındaki dırdırı görmezden gelerek merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Sahanlığın tepesinde odamı buluyorum. Odam kocaman, başlı başına bir daire. Doğruca en karanlık köşeye inşa edilmiş bara gidiyorum.

Kendime bir bardak viski doldurduktan sonra balkona geçerken yavaşça yudumluyorum.

Güneş dört saatten az bir süre sonra doğacak. Şanslıysam muhtemelen bunun yarısı kadar uyuyacağım.

Dons uyumaz. Bir zamanlar ben de bunu arzuluyordum; ne zaman istersem o zamana kadar uyuyabilme ihtimalini. Rüya görmeyi.

Ama yedi yıl önce rüyalar kararmaya ve çarpıklaşmaya başladığında, uykuya hasret kalmayı bıraktım.

Uykusuzluk artık umurumda değil.

Balkonun harika bir manzarası var ama şu anda hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Viski bile yardımcı olmuyor.

Yine de indirdim ve yatak odasına geri döndüm.

Yapılmış yatağa bakıyorum ama hâlâ harcanmamış enerjiyle seğiriyorum. Bu da önce halletmem gereken bitmemiş bir işim olduğu anlamına geliyor.

Acı dolu bir iç çekişle odamdan çıktım ve şarap mahzenine indim.

Marco'yu onu tutan odanın hemen dışında bir sandalyede otururken buluyorum. Uyku sersemiydi ama beni görünce hemen kendine geldi.

Ona el salladım ve kapıyı iterek açtım. Şaşkın nefesi taş duvarlarda yankılanıyor.

Ama bu sefer ayakta değil. Karanlık hücresinin bir köşesine kıvrılmış, kollarını dizlerine dolamış, gölgelerin içinde kambur duruyor.

O çelik mavisi gözlerinde gözle görülür bir nefretle bana bakıyor.

Bitkin görünüyor.

Perişan görünüyor.

Ama kesinlikle yenilmiş görünmüyor. En azından henüz.

"Çıkarın beni buradan," diyor ama ses tonu bunu bir yalvarış değil, bir talep gibi gösteriyor.

"Bu hücrenden çıkma gücü her zaman sana bağlıydı," diyorum ona.
"Öyleyse söyle bana. Teklifimi kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

Sanki yüzümde bir delik açmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

Çatışmanın gözlerinde parladığını görüyorum.

Ve sonra ölür.

Aynen böyle, umudu sönüyor. Kendi vücudu ona ihanet ediyor.

Bir şeyler fısıldıyor ama ne dediğini anlayamıyorum.

"Yaklaş," diye emrediyorum, onu ızgaraya doğru çağırmak için parmağımı kıvırıyorum. "Ve bunu tekrar söyle."

Ayakta durmaya çalışmasını izliyorum. Ama bacakları açlık ve korkudan ağırlığını taşıyamayacak kadar güçsüz. Bu yüzden çabalamaktan vazgeçerek, bizi ayıran ızgaraya doğru dört ayak üzerinde sürünüyor.

Onu tutabilecek kadar yaklaştığında parmaklarını küçük oyuklara geçiriyor ve kendini yukarı çekip yüzünü ağa bastırıyor.

Yüzü şimdi benimkinden birkaç santim uzakta. Mavi gözler, okyanus gibi parlak ama yorgunluktan bulanık.

Ve ateş.

Ve öfke.

İkisi de o kadar sıcak yanıyor ki neredeyse tenimde yayıldığını hissedebiliyorum. "Evet," diye fısıldıyor boğuk bir sesle. "Kabul ediyorum."

Onu alıştırmak zaman alacaktır.

Her saniyesinden zevk alacağım.

Bizi ayıran ızgaraya yaklaşırken içimde bir heyecan dalgası yükseliyor.

Geniş gözleri benimkilere sabitlenmiş. Tedirginlik, belirsizlik ve korku pırıltıları görüyorum. Ama bunu maskeleyemeye çalışarak iyi bir iş çıkartıyor.

Cebimdeki anahtarı çıkartıp ızgaranın kilidini açıyorum. Atığımda, sonsuz bir şekilde irkildi. Sanki artık aramızda koruyacak bir şey olmadığından korkmuş gibi.

"Beni takip edin," diye emrediyorum.

Dönüp mahzene doğru yürüyorum. Arkamda onun yumuşak ayak seslerini hissedebiliyorum ama arkama bakma isteğime direniyorum.

Marco ayağa kalkmış, talimatlarımı bekliyor.

"Gidebilirsin," dedim ona. "Biraz uyu." "*Grazie,*

Don Lucio," diyor başını eğerek.

Onu mahzenden çıkartıp ana fuayeye götürüyorum. Büyük merdivenlere yöneldiğimde gözlerinin bir o yana bir bu yana kaydığını fark ediyorum.

Etrafına ilgi göstermemeye çalışıyor ama malikanenin büyüklüğu onu etkiliyor.

Bu da işini yapıyor demek.

Beni merdivenlerden üçüncü kata kadar takip ediyor.

Onun için seçtiğim oda güzel bir bahçe manzarasına sahip. Peluş yatak örtüsü, bir duvarda büyük gümüş kenarlı bir ayna ve sallanan demir bir karyola.

Ayrıca kapalı pencereleri vardır ve balkonu yoktur.

Kapıyı açıyorum, ışıkları yakıyorum ve içeri girmesi için elimle işaret ediyorum.

Eşikte duraksıyor, sanki bir şeyin üzerine atlayıp atlamayacağından emin değilmiş gibi bana doğru bakıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bana bir oda mı veriyorsun?" diye savunmacı bir şekilde soruyor. "Neye benziyor?"

Boşluğa bakıyor ama içine adım atmak için bir hareket yapmıyor.

"Ne bekliyorsun?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor çabucak. Tökezleyerek ilerliyor.

Arkasından içeri girip kapıyı kapattım. Bana doğru döndü. Onunla birlikte kapalı bir odada durduğumu fark ettiğinde nefesi kesiliyor.

Onu kurtaracak

kimse yok. Beni

durduracak kimse

yok.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, ses tonundaki panik belli oluyor. "Seni yerleştiriyorum. Neye benziyor?"

Benden odanın en önemli p a r ç a s ı olan büyük kral yatağa doğru bakıyor.

O zaman bana dön.

Sonra makyaj aynasının bulunduğu tuvalet masasına.

O zaman bana dön.

Sonra da yerleşkenin karanlık zeminine bakan büyük, yayvan pencerelere.

O zaman bana dön.

"Harika. Yerleştim," diyor dikkatle.

Neredeyse gülümsüyorum.

"Bir duş alabilirsin," diye önerdim. "Sen..."

"'Büyüleyici' diye bitireceğine eminim." "Aslında, 'korkunç' diyecektim."

Çenesi sıkılıyor ve mavi gözleri keskinleşiyor. "Kaçırılmak ve esir tutulmak bir kıza bunu yapar."

Çenemle tuvalet masasının yanındaki kapıya doğru bir işaret yapıyorum.
"Senin banyon, *Micetta*."

İncelemek için yürümeden önce bir an tereddüt ediyor. Işıkları açarak büyük cam duvarlı duşu aydınlattı. Uzak tarafta, buzlu bir pencere bahçelere bakıyor.

Her şeyi içine çekişini izlerken kapıya yaslanıyorum.

Etkilenmemek için kendini zor tutarak bana doğru bakıyor.

"Diğer tutsakların da bu odada mı kalıyor?" diye soruyor.

"Sadece ayrıcalıklı olanlar."

"Minnettar mı olmalıyım? Dizlerimin üzerine çöküp cömertliğiniz için teşekkür mü etmeliyim?"

Omuz silkiyorum. "Bu akıllıca olurdu."

"Beni tehdit etmek hizaya gelmemi sağlamayacak, eğer düşündüğün buysa," diye tersliyor.

Gülümsüyorum. "Bu bir tehdit değildi. Sadece dostça bir tavsiyeydi." "Biz arkadaş *değiliz*."

Doğruluyorum ve yavaşça ona doğru yürüyorum. İçgüdüsel olarak geriliyor ama geri çekilmeyi reddediyor. Ona birkaç santim yaklaştığımda duruyorum.

Aramızdaki gerginliğin dikenli sıcaklığı dalgalanıyor.

"Daha haklı olamazdın," diye kabul ediyorum. "Biz arkadaş *değiliz*. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Vücudundaki ürpertiye neredeyse hissedebiliyorum. Bakışlarını bir süre daha tutuyorum ve sonra arkamı dönüp aramıza biraz mesafe koyuyorum.

"Şimdi, elbiselerini çıkar."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ne?"

"Beni duydun," diye tekrarlıyorum. "Kıyafetlerini çıkar."

"Bu iş tanımının bir parçası mı?" diye soruyor. "Seni becermek mi?"

Bu noktada sesi bozuk plak gibi çıkıyor. Görünüşe göre, onunla yolu kesişen her erkek bir noktada onu becermeye çalışmış.

Ama ben kesinlikle her erkek değilim.

"Seni becermek gibi bir niyetim yok," diyorum ona. "Ama bana itaat edilmesini bekliyorum. Bir duşa ihtiyacın var."

Kadın sertleşiyor. "Senin için çalışmayı kabul etmiş olmam bana sahip olduğun anlamına gelmez."

"Aslında tam olarak bu anlama geliyor," diye sakince cevap veriyorum. "Şimdi, ben senin için çıkarmadan önce giysilerini çıkar. Bir daha sormayacağım."

İkimiz de bunu istemediğimi biliyoruz.

Ve yine de, birkaç saniye boyunca orada öylece duruyor. Kafasının içindeki çatışmayı görebiliyorum. Kendini koruma ve doğal meydan okuma içgüdüğü arasında kalmış.

Sonra iç çeker. Yenilgiyi kabul eder.

Ama dar yeleği vücudundan sıyrıp atarken yüzündeki meydan okuma ifadesi hiç değişmiyor.

Onu ayaklarımın dibine yere atıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

O aptal değil. Bu güçle ilgili. Ve bana teslim olurken bile kendi gücünü korumaya çalışıyor.

Altına giydiği dar beyaz gömleğin düğmelerini açarak sade, çıplak bir sütyeni ortaya çıkarıyor. Dantel yok, motif yok. Hiçbir şey yok.

Yine de sadeliği dolgun göğüslerinin mükemmelliğini ön plana çıkarıyor.

Paha biçilmez bir sanat eserinin üzerindeki süssüz bir çerçeve gibi.

Sütyenini üzerinde bırakıyor ve eteğinin fermuarını açıyor. Eteğini şiddetle kalçalarından aşağı itiyor ve yere düşerek ayaklarının etrafında toplanıyor.

Dışarı çıkıyor ve eteğini bana doğru savuruyor. Külotu da sütyenine benzer bir ten renginde ama kesinlikle uyumlu bir takım değiller.

Sıska, sürekli öğün atlamaktan kaynaklanan türden bir sıska. Karnı dümdüz, kalçaları ince ve uzun, kalçaları ise sikimi titretecek kadar kıvrımlı.

Yüzündeki güven tam olarak inandırıcı değil. Yine de etkilendim.

"Hepsi," diye usulca ileri sürdüm.

Sütyenini çıkarmak için arkasına uzandığında hiç irkilmiyor. Sütyenini, diğer kıyafetlerinin üzerine kabaca atıyor.

Göğüsleri küçük ama diri, üstelik sertleşmiş meme uçları banyonun soğukunda pembe pembe kızarıyor.

Aynı hareketle külotunu bacaklarından aşağı çeker ve içinden çıkar. Kalçalarını neredeyse bilinçsizce birbirine bastırıyor.

Sanki zihni bana korkmadığını göstermek istiyor ama bedeni hâlâ bir sonraki adımda yapabileceklerimin korkusuyla karıncalanıyor.

Şimdilik rahat olabilir. Bu gece ona dokunmayı planlamıyorum.

Ama yarının ne getireceği belli olmaz.

"Aferin. Duşa gir."

Gözümün önünden çekildiği için mutlu bir şekilde hızla hareket ediyor. Duş başlığını açıyor ve yukarıdan soğuk su püskürürken nefesi kesiliyor.

Şok içinde sessizce ciyaklar, sonra gözlerindeki suyu silerek yoldan atlar.

"Kadranı sola çevirin," diyorum gülerek.

Dediğimi yapıyor. Bir an sonra, buhar yumuşak spiraller halinde yükselmeye başlıyor.

Tekrar düşün altına giriyor. Ilık suyun etkisi yüz ifadesini tamamen değiştiriyor.

Ağzı rahatlamış bir O ile açılıyor ve sikimin biraz daha istekli bir şekilde zonkladığını hissediyorum.

Birkaç dakika daha sadece sessizlik olur. Charlotte akan suyun altında öylece duruyordu.

Sanki burada olduğumu unutmuş gibi. Ama ben daha iyi biliyorum.

Hatta Yine de onu gözler asla kara üzerinde Ben, onu vücut İzlendiğinin bilincinde, kasıtlı olarak hareket ediyor.

Elleri ipeksi teninin üzerinde kayıyor, göğüslerinde ve amında geziniyor. Bir noktada, biraz inliyor bile. Yumuşak ve inandırıcı bir şekilde istemsiz, ama ben daha iyi biliyorum.

Benimle oynayabileceğini sanıyor.

Aletim şimdi tam direkte ve parmaklarım uzanıp ona dokunmak için kaşınıyor. Ama zihnim her zaman fiziksel dürtülerimden daha güçlü olmuştur.

"Bu hoşuna mı gidiyor, sapık?" diye acı acı alay ediyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor. Bir tepki almak için her şeyi yapar.

Cevap vermeyeceğim.

Suyun karnından aşağı akması ve bacaklarının birleştiği yumuşak V'nin arasında birikmesi beni çok meşgul ediyor.

Dilim o amcığın işini kısa sürede bitirirdi. Tüm mücadelesi ellerimde hiçliğe dönüşene kadar onu dilimle b e c e r i r d i m .

"Yüzüm burada," diye tersliyor.

Soğukkanlılıkla gülümsüyorum. "Seninle ilgili en ilginç şey yüzün değil."

Bana ters ters bakıyor. "Pislik."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Güzel olduğunu mu düşünüyorsun? Bu yüzden mi seni becermek istediğimden bu kadar emin görünüyorsun?"

"Bana bakmayı seviyorsun," diyor. "Bunu söyleyebilirim." "Erkeklerin sana bakmasına alışkın mısın?"

"Ç ı p l a ğ ı m ," diye karşılık veriyor sahte bir kabadayılıkla. "Vücuduma bakmıyor olsaydın, cinselliğini sorgulardım."

Gözleri kasıklarına kaydı. Ereksiyonum pantolonumun altından belli belirsiz görünüyor ama yine de fark ediliyor.

Havada bir parmak sallıyorum. "Yüzüm burada, *Micetta*."

Yanaklarındaki kızarıklıkla savaşıyor ve daha fazla sabun almak için uzanıyor.

"Bana bir et parçası gibi davranacaksan, karşılığında aynı muameleyi bekle. Ve bana öyle demeyi kes."

Omuz silkiyorum. "Beni istediğin kadar nesneleştir," diyorum. "Bununla bir sorunum yok."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Hayatın boyunca azgın sapıklarla mücadele etmek zorunda kalsaydın yapardın," diye suçluyor. "Şu anda yaptığım gibi."

Bu beni çok güldürdü. "Eğer 'benimle dövüşeceğini' düşünüyorsan, *Micetta*, daha öğrenmen gereken çok şey var. Bu sadece iki tarafın da kazanma şansı olduğunda bir dövüştür."

Gözlerini bana dikti, köşeli ve biraz da korkmuş.

Olması gerektiği gibi.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyor sessizce.

"Sana zaten söyledim," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

"İtaat istiyorum." "O zaman lanet bir köpek al."

Yüzünde öfke parlıyor ama vücudu onu ele veriyor. Meme

uçlarının ne kadar sert olduğunu görebiliyorum.

İrislerinin genişlediğini görebiliyorum.

Öfkesinin arzu ile noktalandığını görebiliyorum.

Ve hepsini gördüğümü biliyor. Ne kadar şeffaf, ne kadar savunmasız, ne kadar tamamen merhametime kalmış olduğunu anlıyor.

"Güç yolculuğuna çıkıyorsun, ha?" diye soruyor.

Kendimi o şişmiş pembe meme uçlarını emerken hayal ediyorum ve sikime dokunma dürtüsüne direniyorum. Eğer isteseydim, onu şimdi ve burada bununla terbiye edebilirdim.

Ama bu çok kolay olurdu.

Alayına cevap vermediğimde devam ediyor. "Top şu anda senin sahandan," diye itiraf ediyor. "Bunu tartışamam. Ama asla tamamıma sahip olamayacaksın."

"Hepinizi istemiyorum," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. "Hiçbirinizi istemiyorum. Sen yüceltilmiş bir hizmetçiden başka bir şey değilsin. Ucuz ve geçici bir dadı."

Sessizlik başladı.

Sadece İtalyan mermerine çarpan suyun sesi.

Sonra birden Charlotte beni şaşırttı. "O senin kızın, değil mi?"

Bu kelime bana bir kamçı gibi saldırıyor. Beni hazırlıksız yakaladı.

Ve Charlotte'un dudaklarından öfke, üzüntü ve hâlâ çözemediğim başka duygularla dolu bir ses çıktı...

Soğukkanlılığımı yeniden kazanmam bir anımı

alıyor. "Kim olduğunun bir önemi var mı?"

Bocalıyorum.

"Kime bakacağımı bilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum." "Sadece benim sana vermeye karar verdiğim şeyi hak ediyorsun."

Gözlerini bana diyor ve yavaşça başını sallıyor. "Bu senin kızın olmalı. Sen rastgele bir çocuğu kabul edecek türden bir adam değilsin. Ve belli ki yakın zamana kadar çocuktan haberin yoktu. Aksi takdirde, bu küçük anlaşmaya başvurmak zorunda kalmazdınız."

"Belki de seni yakın tutmak için yaptım," diye öneriyorum. Yemi yutacak kadar kibirli olup olmadığını merak ediyorum.

Charlotte anlayışlı bir şekilde, "Hayır, bu benimle ilgili değil," diye cevap veriyor. Hâlâ yüzümü dikkatle inceliyor. "Bu, uygunsuz bir durumdan kolay bir çıkış yolu bulmakla ilgili. Eminim bu konuda ukalaca bir şey bile söylemişsinizdir. 'Bir taşla iki kuş' -bence bu gerçekten zekice bir şeydi."

Zeki biri, hakkını vermek lazım. Bir şey

demiyorum.

"Seni bir baba olarak hayal edemiyorum," diyor.

"Değilim," diye hırladım. "Kızın babası olabilirim ama bu beni baba yapmaz. Bu iki şey birbirini dışlamaz."

En hafif tabirle, bu patlama karakteristik değil.

Bu kızdaki bir şey beni aniden kızdırıyor. Soğukkanlılığımı test ediyor.

Kaşlarını hafifçe kaldırıyor, sanki bu öz farkındalıktan biraz etkilenmiş gibi.

"Daha fazla katılamazdım."

"Ona iyi bakmanı bekliyorum," diyorum. "Arada bir kontrol edeceğim ve memnun kalacağımı umuyorum."

Gözleri tekrar kararıyor. "Babanın günahları için öfkemi çocuktan çıkaracak değilim, eğer kastettiğin buysa," diyor savunmacı bir şekilde. "Elimden geleni yapacağım ama sana daha fazlasını vermeyeceğim."

Ona inanıyorum.

Ama benim nasıl bir adam olduğum hakkında hâlâ öğrenmesi gereken çok şey var.

Gözlerim birkaç saniye daha onun göğüslerinde ve dudaklarında kalıyor. Sonra kapıya doğru yürüyorum.

Ama gitmeden önce eşikte duruyorum, böylece geri dönüp ona birkaç veda sözü bırakabiliyorum.

"Seçme şansın olmayacak," diyorum ona. "Senden ne bekliyorsam onu vereceksin. Ve eğer reddedersen... onu alırım."

CHARLOTTE

Lucio gittikten birkaç dakika sonra duşu kapatıyorum.

Fayans zeminde sıcak su şırıltısı olmayınca sessizlik hakim oluyor. Kulak zarlarım zonkluyor.

Geri kalan her yerim de zonkluyor. Başım, vücudum, kalçalarımın arasındaki sıcaklık.

En çok da kafamdaki alarm zilleri.

İçgüdülerim bana bunun son şansım olduğunu söylüyor.

O geri gelmeden kaç.

Ama pencereleri ve kapıları kontrol etmek için yalınayak ilerlerken bile kaçışın mümkün olmayacağını biliyorum.

Bu konuda çok haklıyım.

Kilitlen

di.

Kilitli.

Kilitlend

i.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, görünüşe göre burada sıkışıp kaldım.

O zaman yorgunluk beni vuruyor - ya da belki de sadece yenilgiyi kabul ediyorum.

Her neyse, yatak örtülerinin üzerine yığılıyorum ve nemli bir havlu hala göğsüme sarılıyken hemen uykuya dalıyorum.

Rüya görmüyorum, bir kere bile. Ölü gibi uyuyorum.

Ta ki bir şey beni uyandırana kadar.

Thud. Thud. Thud.

Yönümü bulmaya çalışırken karışıklık içinde göz kırpıyorum. Kısa, güzel bir an için kim olduğumu unutuyorum. Nerede olduğumu. Neden burada olduğumu.

"İçeri geliyorum!" diye anons ediyor yabancı bir ses.

"Bekle!" Hâlâ uyku sersemi bağıriyorum. "Bekle."

Tökezleyerek ayağa kalkıyorum ve kilidin döndüğünü duyduğum anda havluyu üzerime örtüyorum.

Bir saniye sonra, uzun boylu, sarı saçlı bir adam, koluna attığı bir s ü r ü kıyafetle içeri girer.

"Kahvaltı salonuna çağrılıyorsunuz," dedi bana. "Sen üstünü değiştirirken ben dışarıda bekleyeceğim."

Sonra yatağa doğru yürür, giysileri yatağın üzerine atar ve odadan çıkmaya devam eder.

"Sana da günaydın," diye homurdanıyorum, gözlerimi devirerek.

Yabancı gittiğinde havluyu atıyorum ve benim için bıraktığı kıyafetleri karıştırıyorum.

Hepsi tasarımcı etiketli ve yepyeni, etiketleri hala takılı. Şık soluk mavi kot pantolonlar ve çeşitli bluzlar.

Bu eşyaları kim seçtiyse stil sahibi biri.

İç çamaşırları bile çok şirin; dantelli bordo bir bralet ve ona uygun bir külot. Lucio'nun bunları bana uzattığı, külotun kocaman parmaklarından sarktığı ani ve canlı bir görüntü geliyor gözümün önüne.

"Hayır!" Boş odaya yüksek sesle bağırdım.

Hiç şansın yok. Bütün gün kafamda bu görüntüyle yaşamaktansa komando olacağım.

En küçük kotu seçip üzerime geçiriyorum. Hâlâ biraz büyükler ama garson üniformamı giymek zorunda olmadığım için çok mutluyum.

O boku bir daha giymezsem, yine de çok erken olacak.

Düz beyaz bir tişört giyiyorum ve dişlerimi fırçalamak ve tuvaleti kullanmak için banyoya gidiyorum.

Tezgâh tamamen pahalı görünümlü güzellik ürünleriyle dolu. Şişenin üzerinde marka adı bile yazmadığında zenginler için üretilmiş olduğunu anlıyorsunuz.

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalarken makyaj malzemelerini, fırçaları ve rujdan oluşan gerçek bir kuleyi inceliyorum.

"Boş ver onu," diyorum yansıma. "Lanet olası Beyaz Atlı Prens için makyaj yapmayacağım."

Aynada gözlerim parlıyor. Benden bana küçük bir "*Yürü be kızım!*".

Keşke görüldüğüm kadar kendime güvenebilseydim.

Lucio Mazzeo'nun kendini beğenmiş suratına bir tokat atmak gibi küstahça bir şey yapmak için kendimi ikna edemedim kuyruğumu kıstırıp gidiyorum.

Zaten başım yeterince belada.

Söylendiği gibi, asık suratlı yabancı koridorda beni bekliyor. Koridorda yürümeye başlamadan önce bana sadece üstünkörü bir bakış atıyor ve beni takip etmeye zorluyor.

"Bir adın var mı?" Konuşarak soruyorum. Cevap vermiyor.

"İsim yok, ha?" Ben de diyorum ki. "O zaman bütün numaraları size büyük kötü patron adam mı veriyor? Aslında bahse girerim bir şey istediğinde sadece homurdanıyor ve işaret ediyordur. Daha çok onun tarzı gibi görünüyor."

Hala cevap yok.

"Tur rehberi sen misin?" Çenesindeki seğirmeyi fark ederek devam ediyorum. "Yoksa sadece kişisel uşağım mısın?"

Sessizlik.

Merdivenlere doğru ilerliyoruz ve ben buranın ne kadar inanılmaz derecede büyük olduğunu görüp aval aval bakmamaya çalışıyorum. Sadece büyük değil, aynı zamanda güzel de.

Yine de modaya uygun ve korkutucu bir şekilde güzel.

Okyanuslar dolusu cam ve geniş bir açık kat planı var. Nerede durursanız durun, zenginliğin her yöne doğru dalgalandığını görebilirsiniz.

Zeminler neredeyse gri olan şık ve soluk bir ahşap ve merdivenlerin çoğunda korkuluk yok.

En hafif tabirle çocuk dostu bir ortam değil.

Zemin kata kadar ineceğimizi sanıyorum ama onun yerine Bay Konuşkan beni ikinci kattaki geniş ahşap bir koridora götürüyor.

Bir tarafta dokulu, kirli beyaz bir duvar var.

Diğer tarafta, büyük bir açık alana bakan daha büyük cam bölmelerle çevriliyim.

Serap gibi uzakta bir havuz görüyorum. "Tanrım,

burası ne kadar büyük?" diye soruyorum.

Sör Never-Shuts-Up taş gibi sessiz kaldığında iç çekiyorum.

Koridorun sonuna ulaştık. Teğmen Loquacious benim için bir kapıyı iterek açtı.

"Ne kadar centilmen," diye iç geçiriyorum, gözlerimi ona şakacı bir şekilde dikiyorum. "Benim için bir zevkti."

Kapı üzerime kapandı.

"Ben de seni özleyeceğim!" İçinden bağıyorum.

Hâlâ adamın kabalığından yakınıırken, beni nereye bıraktığını görmek için döndüm...

Ve çok tanıdık bir çift gri göz fark ettiğimde donup kalıyorum.

Ancak içinde bulundukları yüz o kadar da tanıdık değil.

Bir gece önce karşı karşıya kaldığım bakışların çelik gibi otoritesinin aksine, bu gözler nazikti.

Gerginler.

Korkuyorlar.

Ve yere yaklaşık bir metre daha yakınlar. "Merhaba," diyorum ses tonumu yumuşatarak.

Küçük kız uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Gözlerindeki korkuyu tanıyorum. Dost mu düşman mı olduğumu anlamaya çalışıyor. Acı acı kıkırdıyorum.

Benim dünyama hoş geldin, ufaklık.

Göğsünde pelüş bir hayvan tutuyor ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Öne doğru yürüyorum ve önünde çömeliyorum.

"Ben Charlotte," diyorum ona. Elimi sıkması için ona uzatıyorum.

Bir an açık elime bakıyor ve sonra tereddütle tutuyor.

"Merhaba," diye cevap veriyor küçük bir sesle.

Bir resim kadar güzel. Annem bu çocuğu görse böyle derdi. Sarı saçları, parlayan gözleri, pembe yanakları, yumuşak kenarları var.

"Bana adını söyleyebilir misin?" diye sordum.

"Ben Evie," diyor çekingen bir şekilde. "Uzun zamandır Evelyn." Buna gülümsüyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum Evie," diyorum ona. Evde gördüğüme sevindiğim konusunda yalan söylemek zorunda olmadığım ilk kişi o. "Elinde ne var?"

Elinde tuttuğu oyuncağa bakıyor. Onu bir kalkan gibi göğsünde tutuyor.

"Bu benim arkadaşım," diyor bana.

"Oh, öyle mi?" Cevap veriyorum. "Oldukça havalı görünüyor, ama... tam olarak *ne* O mu?"

"O bir ornitorenk," diye cevap veriyor hemen, gri gözleri anında parlıyor. "Avustralya'da doğdu."

"Vay canına! Avustralya, ha?" Ben de öyle dedim. "Bu gerçekten harika. Ben oraya hiç gitmedim."

"Ben de öyle," diyor bana, sesinde bir özlem notası beliriyor. "Gerçekten büyük bir yer. Orada tonlarca ornitorenk var. Paulie'nin ailesi orada yaşıyor."

"Adı bu mu?"

"Mhmm," diye onaylıyor Evie. Daha iyi bakabilmem için gri küçük yaratığı uzatıyor.

"Kesinlikle bir Paulie'ye benziyor," diye katılıyorum. "Gerçekten çok tatlı."

Evie başını sallıyor. "Çok da akıllı," diyor bana yeni bir ebeveynin gururuyla. "Karada ve suda yaşayabiliyor. Ve özel bir zehri var!"

Bunların doğru olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok ama Evie'nin kendine güveniyle ilgili bir şey ona güvenmemi sağlıyor.

"Whoa...! Venom, ha? Kulağa korkutucu geliyor."

"Merak etme," diye güvence veriyor Evie. "İyi biri olduğun için sana zarar vermez. Zehrini sadece bana iyi davranmayan insanlara karşı kullanır."

Yumuşak gri ornitorenkten aşağıya bakıyorum ve onu bambaşka bir ışık altında görüyorum.

O bir güvenlik battaniyesi. Tüm bu korkunun ortasında onun için bir koruyucu. "Keşke senin yaşındayken benim de onun gibi bir arkadaşım olsaydı," diyorum ona usulca.

Onun güven dolu gri gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben onlarda çok fazla sıcaklık ve cömertlik görüyorum.

"O da senin arkadaşın olabilir," diye teklif ediyor.

Aslında gözlerim doldu. Yüzümü gülümsemeye zorlamam gerekiyor.

Paulie'nin başını okşayarak, "Bunun benim için anlamı çok büyük," diyorum. "Arkadaşım olduğun için teşekkürler Paulie. Umarım biz de arkadaş olabiliriz, Evie?"

Gülümsüyor. Şimdiye kadar ondan aldığım ilk düzgün gülümseme. Bu onu daha da genç gösteriyor.

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki!" Haykırıyorum. "Her zaman birlikte takılabileceğim havalı insanlar arıyorum."

"Ben de!" diye cıvıldıyor.

Gülüyorum ve bir saniye sonra Evie'nin elinin koluma dolandığını hissediyorum.

Gözlerindeki bakışı tanıyorum. Ailesine ihtiyacı olan bir çocuğun çaresizce umut dolu bakışı.

Güvenlik arayan bir çocuk. Güvenlik için.

Aşk için.

"Evie..." Elimden geldiğince nazıkçe söylüyorum ve ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme veriyorum. "Annen nerede?"

Gözleri belirsizlikle irileşti. Bana cevap vermek üzereydi, ama o cevap vermeden önce-

"Charlotte."

Lucio'nun hırlaması yüzümdeki gülümsemeyi uçuruyor.

Onun varlığından bu kadar etkilenmekten nefret ediyorum. Lanet sesi bile içimde yankılanıyor.

Ayağa kalkıp arkamı dönüyorum, dişlerimi sıkmaya başlamıştım bile.

Aynı gözlere sahip iki insanın b u kadar farklı hisler yayabilmesi şaşırtıcı.

Bana dik dik bakarken çelik gibi gri gözleri açıkça onaylamıyor. Evie'nin bana yaklaştığını ve bacaklarımın arkasına saklandığını hissedebiliyorum.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor, ne kadar iyi uyuduğumun umurunda olmadığını belli eden bir ses tonuyla.

"Gerçekten umurunda mı?" Ben de karşılık verdim.

"Hayır," diye cevap verdi sertçe, "yok. Kahvaltıyı mutfakta bulacaksın. İkınız için de."

Sözleri sade. Tamamen sıcaklıktan ya da insanlıktan yoksun. Arkamda sinmiş duran çocuğa doğru bakıyor.

"Evie," diye başlıyor ve güzel bir şey söyleyeceğini varsayıyorum. "Oyuncakların neden her yere saçılmış? Sadece bir gece oldu."

Kaşlarımı çatıyorum, ses tonuna sinirleniyorum. Bu küçük kızın ne kadar dehşete düştüğünü göremiyor gibi görünmesine sinirleniyorum.

Ve tamamen sessiz kalmaya odaklanmam gerekirken sesimi yükseltmemen neden oluyor.

Bir adım öne çıktım. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Kaşları kalkıyor. "Madem öyle."

Evie'ye döndüm. "Hey, tatlım, neden eşyalarını toplamıyorsun? Bir dakikaya geliyorum."

Çaresizce bana bakıyor, korkusu yüzünün her tarafına yayılmış.

Ben de ileri yürüyüp tekrar çömeliyorum. Ellerini tutup gözlerinin içine bakıyorum.

"Oyunları sever misin?" Ben sorarım.

Temkinli bir şekilde başını sallıyor, gözleri bir an Lucio'ya kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Harika. Bir sürü oyun oynayacağız, sadece sen ve ben." "Ya Paulie?" diye soruyor.

"Ve Paulie," diye

onaylıyorum. "Tamam."

Alt dudağı artık o kadar titremiyor. Ama hala dikkatli davranıyorum.

"Önce eşyalarını toplamanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Sessizce başını sallıyor.

"Aferin kızıma," diye gülümseyerek ona göz kırpmıyorum. "Şimdi git."

İşe koyulduğu anda Lucio'nun durduğu yere doğru yürüyorum, çok sabırsız görünüyor.

"Neyin var senin?" Dişlerimi sıkarak talep ediyorum. "Pardon?"

"O bir *çocuk*," diye tükürdüm. "Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok. Belli ki sarsılmış ve çok korkmuş. Ona karşı nazik olsan ölür müsün?"

Bana doğru bir adım atıyor ve biraz eğiliyor.

Çılgınca bir an için, gerçekten beni öpmek üzere olduğunu düşünüyorum. Sonra ağzını açtı.

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" diye sorar.

Sesi kısık ama bu durum ima edilen tehdidi daha da dehşet verici hale getiriyor.

Bu buz saldırısı karşısında göğsümdeki tüm ateş bir anda soğuyor. Kekeliyorum, "O-küçük bir kız..."

"Ve ben bu evin lanet olası bağışçısıyım," diye tehditkâr bir şekilde karşılık veriyor. "Yani sana da sahibim, ona da sahibim. Senin için çeneni kapalı tutmak ve emirlerime uymak. Aksi takdirde, işler senin için çok kötü gidebilir ve gidecektir."

Sert bakışlarını karşılıyorum ama cesaretim hızla azalıyor. Gözleri çok buz gibi. Çenesi çok keskin. Söylediklerinde ciddi olduğunu inkar edemem.

Bir zorba karşısında geri adım atmak benim doğamda yok.

Ama Evie'ye bir bakışım dilimi tutmama neden oldu. Kendi iyiliğim için değil.

Onun için.

Zaten yeterince yara aldı. Bunu gözlerinde görebiliyorum ve daha fazla travmaya katkıda bulunmak istemiyorum.

Bu yüzden onu korumak için sözlerimi yutacağım.

Buna ihtiyacı var. Anladığım kadarıyla bunu onun için yapacak başka kimsesi yok. Yalnız ve savunmasız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

"Beni her gece eve kilitlemeyi mi planlıyorsun?" Konuyu tamamen değiştirerek soruyorum.

Gözünü bile kırpmadı. "Evet. Ama bu gecedan itibaren yeni bir uyku düzeni olacak. Daha aşağıya taşınacaksın.

koridordan başka bir odaya, Evie de bağlantılı odaya geçecek."

"Bekleyemem. Başka bir şey var mı?" Acı bir şekilde sordum.

"Yerleşkede özgürlüğünüz var," diyor Lucio bana. "Ama binada her zaman silahlı muhafızlar var, yirmi dört saat gözetimden bahsetmiyorum bile, bu yüzden kaçmaya çalışırsan... Benim tavsiyem: kaçma."

Başımı sallıyorum, daha öfkeli kelimeler hala boğazımda düğümleniyor.

"Çok fazla uzakta olacağım," diye devam ediyor, yüz ifadesi ifadesiz. "Ama sık sık kontrol edeceğim. Sorusu olan var mı?"

"Giysiler. Daha fazla kıyafete ihtiyacım var."

Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Seçtiğim şeylerin hayranı değil misin?"

Yani bu konuda haklıydım.

Ürperdim.

"Kendi kıyafetlerim için alışveriş yapmayı tercih ederim."

Omuz silkiyor. "İhtiyacın olacağını düşündüğün her şeyin bir listesini yazabilirsin ve bitirdiğinde Lorenzo'ya verebilirsin. O halleder."

Lorenzo. Sanırım bu sabah bana buraya kadar eşlik eden gerçek büyücü bu.

"Bunu kendim yapmak istiyorum. Bu sabah bana gönderdiğiniz bedenlerin hepsi çok büyüktü."

"Bu değil oluyor." o enstantane. "Sen değil ayrılmak sadakatinize güvenene kadar bu yerleşkede kalacaksınız."

"Sana asla sadık olmayacağım," diye geveliyorum kendimi durduramadan.

Bir an için aklıma onun çıldıracağı ve çılgınca bir şey yapacağı fikri geldi.

Bana vur ya da yüzüme bağır, belki.

Ama bu his geçer.

Lucio ise her zamanki gibi soğuk ve mesafeli görünüyor. Soğukkanlı.

"O zaman umarım yerleşkeyi seviyorsundur," diyor bana sakince. "Çünkü oradan asla ayrılmayacaksın."

"Dışarıda beni arayan insanlar olacağından endişelenmiyor musun?" diye sordum.

Yüzüne küçük bir gülümseme yayılır.

"Seni mi arıyordum?" diye soruyor hoş bir şekilde. "Hayır, aramıyorum."

Sonra dönüp Evie'ye veda bile etmeden odadan çıkıyor.

Pislik.

Duygularımı yutarak Evie'ye dönüyorum ve ona en parlak gülümsememi veriyorum. Oyuncakları düzgünce bir köşeye yığılmıştı.

"Temizlikte iyi iş çıkardın evlat."

"Şimdi gidip oynayabilir miyiz?" Evie sorar.

"Elbette," diye kabul ediyorum. "Ama önce biraz yakıta ihtiyacımız var." "Ha?"

Yüzündeki anlamsız ifadeye gülüyorum.

Hiç bu kadar genç olduğum bir zaman olmuş muydu? Bu kadar masum?

Olduğunu biliyorum - çünkü o çoktan geçmiş zamanın özlemi, hayat katlanılamayacak kadar ağırlaştığında ara sıra ruhumu tırmalamaya devam ediyor.

Artık hiçbir şey masum görünmüyor.

Her gölgede kaynayan tehditler var. Her köşede gizlenen.

Burası çirkin bir dünya. Bunu uzun zamandır biliyordum.

Ancak kendimi içinde bulunduğum bu yer, şimdiye kadarki en çirkin kısmı olabilir.

"Kahvaltı, Evie," diye açıklıyorum. "Önce kahvaltımızı yapmalıyız."

"Oh."

"Karamelize Fransız tostı hakkında ne düşünüyorsun?" Ve işte böyle, melek yüzündeki gülümseme geri geldi.

Belki de tüm bu karanlığın ortasında bir ışık huzmesi vardır.

LUCIO

O ÖĞLEDEN SONRA LUCIO'NUN OFISI.

"Bronx'taki kaptanımızdan gelen raporlara bakılırsa-"

"Odalar hazırlandı mı?" Adriano'nun sözünü tamamen keserek aniden soruyorum.

Cümlesini yarıda kesiyor, kaşları bir an için şaşkınlıkla kalkıyor.

"Uh, ne?"

"Odalar," diye tekrarlıyorum. "Charlotte ve Evie için."

Adriano'nun alnındaki kırısklıklar daha da belirginleşiyor.

"Bilmiyorum Lucio," diyor. "Bu gerçekten Polonyalılarla olan meseleden daha mı önemli?"

Polonyalılardan aldığımız yeni istihbarat hakkında beni bilgilendirmenin tam ortasıındaydı. Bu çok ciddi bir şeydi.

Ve gerçekten hiç endişelenmemem gereken şeyleri soruyorum.

Peki ben neden öyleyim?

"Hayır," diyorum ikna edici bir şekilde. "Öyle değil. Ama önce evimi düzene sokmam gerekiyor."

Adriano bir an tereddüt etti. Beni ne zaman zorlayacağını ve ne zaman yalnız bırakacağını bilecek kadar uzun zamandır tanıyor.

"Evet, elbette dostum," diyor. "Ama Polonyalıları hafife alamayız. Bir süredir Mazzeo sınırlarına doğru ilerliyorlar. Aldığım yeni istihbarata göre birkaç kez sınırı geçerken görülmüşler."

"Benim bölgemde bok mu satıyorlar?" İnanamayarak sordum.

Adriano, "Ben de bu noktaya varmaya çalışıyordum," diyor. "Raporlar evet diyor. Bunun cevapsız kalmasına izin veremeyiz."

"Hayır," diye kabul ediyorum. "Yapamayız."

Ofisimin köşesindeki bara doğru bakıyorum. Şu anda canım bir bardak burbon çekiyor ama bu isteğimi uykusuzluğuma bağlamayı tercih ediyorum.

"Dün gece hiç uyudun mu?" Adriano soruyor.

"Biraz."

"Yani hayır mı?"

Ona acıklı bir gülümseme veriyorum. "Bu gece uyuyacağım."

"Cehennem gibi olacaksın," diye karşılık verir. "Sana

hap bulabilirim." "Uyumak için hapa ihtiyacım yok,"

diyorum savunmacı bir şekilde. "Haplara güvenmek seni

zayıf yapmaz."

"Siktir git," diyorum kesin bir ifadeyle. "Lanet olası bir uyku hapı almayacağım."

Başını gülerek dehşet içinde sallıyor. "Tanrı aşkına, sen lanet bir mazoşistsin."

"Don olmak bir gerekliliktir."

"Touché," diye itiraf ediyor Adriano. "O halde bu iş için doğru adamsın."

Bir an için gülüyoruz, sadece eski dostların birlikte gülebileceği şekilde.

Ama uzun sürmüyor.

Çok geçmeden yüzümdeki gülümseme kayboldu.

Adriano'ya, "Şehrin etrafını gözetle," diye talimat verdim. "Günlük güncellemeleri aldığımızdan emin olun. Eğer Polonyalılar tekrar bölge sınırlarını aşarsa... küçük bir baş başa görüşme yapmamız gerekecek."

"Bu Fransızca mı?"

"Bu-"

"Şaka yapıyorum," diye araya giriyor Adriano. "Ne anlama geldiğini biliyorum. Göründüğüm kadar aptal değilim."

"Bu imkânsız olurdu," diye homurdandım.

Sadece göz kırpmıyor ve gülüyor. Bu arada gözlerim tekrar bara kayıyor.

Adriano hareketi yakalar. "Bir sorun mu var?" diye sorar. "Hm?"

Gözlerimi tekrar en iyi arkadaşşıma çeviriyorum.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye

tekrarlıyor. Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Adam her zaman çok dikkatli olmuştur. Mazzeo mafyasının işleri söz konusu olduğunda bir avantaj.

Ama iş kişisel meselelerime gelince tam bir baş belası. "Belki küçük bir tane," diye itiraf ediyorum.

Adriano, "Gün içinde asla içki içmezsin" diyor. "...kafanda bir şey o l m a d ı k ç a ."

"Kendine bir hayat kurmalısın," diyorum ona. "Ve benimkinden çık."

Adriano gülümser, hiç etkilenmemiştir. "Kız, değil mi?" diye çıkarımda bulunur.

"Hangisi?"

"Biliyordum lan!"

Gözlerimi

deviriyorum.

Adriano dostane bir şekilde, "Sadece onu becer ve bu işi bitir," diyor. "Çocuğa gelince... Onu yanınızda tutmadan da ona bakmanın ve onunla ilgilenmenin yolları var."

"Öyle mi?" Cevap veriyorum. "Sizin bir çocuk bakım uzmanı olduğunuzu bilmiyordum, *dostum*."

"Bu konuda biraz araştırma yapıp size geri döneceğim," diyor. "Ama bu sorununuzun sadece bir yarısını çözer."

"Charlotte bir sorun değil," diye açıklıyorum. "O sadece... eğlenceli. Şimdilik. Zamanla geçecektir."

"Eminim öyle olacak, onu becerdikten sonra."

O gerçekten de tek yönlü bir zihnin klasik örneği.

"Onun bebek bakıcılığı hizmetlerine şu anda amcığından çok daha fazla ihtiyacım var," diyorum ona. "Ve eğer seks istersem, benim için bacaklarını seve seve açacak bir sürü kadın var."

"Ah-ha," o hums gibi a Lanet olsun. Terapist. "Yani Bu cazibe, ha?"

Ona ters ters bakıyorum. Beni psikanaliz etmeye çalışmasından nefret ediyorum. "Adriano..." Uyarıyorum.

Bana aldırış etmiyor.

"Size direniyor. Sizinle tartışıyor. Karşılık veriyor. Ve sen her zaman meydan okumayı sevmişsindir."

Dişlerimi sıkıyorum. Charlotte tüm sabrımı tüketti. Sinir bozucu en iyi arkadaşım için fazla sabrım kalmadı.

"Ve Hey, Hadi. değil görevden alınmak ve bariz." Adriano kızgınlığımı tamamen görmezden gelerek devam ediyor. "...Çok ateşli."

Duş alırken sıırıslık olmuşt ve sabunla kaplanmış küçük, sıkı vücudunu düşündükçe sikim seğiriyor.

Gözlerimi her kapattığımda tıraşlı amını, gergin meme uçlarını, düz karnının eğimini görüyorum.

Ve tek istediğim onu tekrar önümde çıtır çıplak soymak. Tek istediğim onu sikip teslim almak.

"Daha iyilerini gördüm."

"Nerede?" Adriano meydan okuyor. "Bir illüstrasyonda mı?"

"Tiffany'nin harika göğüsleri vardı," diyorum inandırıcı olmaya çalışarak.

"Memeleri sahteydi ve bunu ikimiz de biliyoruz," diye karşılık veriyor. "Ben dün tanıştığın bir moron değilim. Bir süredir buralardayım kardeşim. Seni neyin soğuttuğunu biliyorum. Seni neyin tahrik ettiğini de biliyorum. Görünüş senin için hiçbir zaman yeterli olmadı. Sen hep *ateş* istedin."

Haklı mı?

Charlotte'un bu iş için tek kadın olduğuna kendimi ikna etmemin nedeni bu muydu?

Hayır. Tek sebep bu değil.

"Evie'yle arası iyi," diyorum Adriano'ya, içimde garip bir ağırlık hissederek bu sabahı hatırlarken. "Gerçekten çok iyi. Beş dakika boyunca birlikteydiler ve çocuk resmen onun kulağını çınlatıyordu."

"Demek kendine seksi bir dadı buldun, ha? Lanet olsun, bazı adamlar çok şanslı."

Her zamanki gibi onu görmezden geliyorum. "Yanında peluş bir oyuncak taşıyor," diye düşünüyorum, yarı ona yarı kendime. "Bu bir ornitorenk."

"Ornitorenk tam olarak nedir? Fransızca mı?"

"*Cazze Madre de Dio*, seni cahil aptal!" İnledim. "Lanet olası bir kitap aç ya da en azından arada sırada televizyonu aç."

Adriano dizüstü bilgisayarını karıştırırken, "Google'da aratıyorum," diye yanıtlıyor. "Lanetleneceğim. *Bu* çirkin küçük pisliklerden mi hoşlanıyor?"

"Zeki biri," diyorum ona. "Zeki. Meraklı. Konuşkan. Ama ben odaya girdiğimde bunların hepsi kapanıyor."

Adriano ruh halimdeki ani değişimi okuyarak bir an sessiz kalıyor.

"Sana alışması için zamana ihtiyacı var Lucio," diyor nazikçe.

Başımı salladım. "Bana o yaşlardaki halimi hatırlattı. Babam bir odaya girdiğinde ben de aynı şeyi yapardım."

"Sen o değilsin." "Görünüşe

göre öyleyim." "Tamam, o

zaman değişti."

Düşüncelerini takip etmeye çalışarak ona bakıyorum.

Adriano, "Eğer babanız gibi olmak istemiyorsanız, onun gibi olmayın," diye açıklıyor. "Büyürken sahip olmayı dilediğiniz baba olun."

"Baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Adriano, "Babanın yaptığının tam tersini yap," diyor. "Bu muhtemelen başlamak için iyi bir yer."

"Siktir," diye mırıldanıyorum. "Buna hazır

değilim." "Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedin

mi?"

Bunu bir an için düşündüm.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Bu gerçekten düşündüğüm bir şey değildi. Düşünmüş olsaydım bile, bu şekilde sonuçlanacağını hayal etmezdim."

Adriano bana sempatik bir şekilde bakıyor. "Hey, anlıyorum dostum. Hayat hiçbir zaman istediğin gibi gitmez. Benimki hariç. Benim hayatım harika."

"Bize daha fazlasını anlat," diye alaycı bir şekilde söylendim. "Hepimiz bilmek için ölüyoruz."

Koltuğunda geriye yaslanıyor, kıkırdıyor, gözleri parlıyor. "Bu gece Candace'le buluşacağım."

"Candace? *Che cazzo.*" "Ne?

Çok seksi."

"Bir torba taştan daha aptal."

Adriano salları onun Başını. "Ne olmuş yani? Ben değil içinde o için ve lanet olası konuşma. Kadın sikimin etrafındaki yolunu biliyor."

"Ve şüphesiz üç eyalet bölgesindeki diğer tüm sıklar." "Sadece kıskanıyorsun."

"Neyin?" Talep ediyorum.

"Benim bu gece biriyle yatacağım ve senin kendi çocuğun tarafından engelleneceğin gerçeğinden."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kızla yatmayı planlamıyorum," diyorum ona. "O sadece bir dadı."

"Evet, tamam dostum. Sen kendine bunu söylemeye devam et," diyor. Kendinden memnun bir moron gibi sırtarak bana bakıyor. "Biliyor musun, Candace'in bir arkadaşı var. Adı Valeria. O-"

"Hayır."

"Ama-"

"*Hayır.*"

"İyi, iyi," diye iç geçirir Adriano. "Sen kaybedersin."

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım," dedim ona. "Çıkarken kapının sana çarpmasına izin verme."

Kapı yüzüne kapanırken bile aptal sırtışı yüzünde kalmaya devam ediyor.

O gidince yerimden kalkıp bara doğru yürüdüm. Kendime biraz burbon doldurup bir yudum alıyorum.

Tadı güçlü ve zengin. Birkaç muhteşem saniye için beni rahatlatıyor.

Ve sonra tadı dilimin üzerinde dağılıyor. Kayboluyor.

Ve en başa döndüm. Hiçbir şey çözülmedi. Hiçbir şey değişmedi.

Burbonu barda yarım bıraktım ve masama geri döndüm. Babamın Don'dayken kullandığından daha farklı olamazdı.

Onunki hantal ve özenliydi, ağır ahşaptan yapılmıştı ve gece yarısı karasına boyanmıştı.

Cenazesinin ertesi günü onu küçük parçalara ayırıp teker teker şömineye atmıştım.

Yerine gelen yeni model ise çok daha farklı. Şık, anlaşılır, kullanışlı.

Eğer o anahtarda bir metafor varsa, bunu görmezden gelmeyi seçiyorum.

Ama Adriano'nun sözleri hâlâ kafamda çınlıyor.

Büyürken sahip olmak istediğiniz baba olun.

Çabucak göz ardı etmiştim, ama bende yankı uyandırmaya başladılar.

Babamın mirasının gölgesini yenmek için yıllarımı harcadım. Her geçen gün ona daha çok benzesem bile, buna karşı öfke duyuyorum. Beni olmaya zorladığı şeye karşı.

Ben o değilim.

Ben *asla* o olamayacağım.

Ve bize yaptıkları için onu asla affetmeyeceğim.

Ama o öldüğünden beri yaptığım diğer her şeyi nasıl çözdüysem bunu da çözeceğim. Nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim olmasa bile.

Hayatımdaki diğer her şeyi nasıl yaptıysam bunu da öyle yapacağım.

Tek başıma.

CHARLOTTE**ÜÇ GÜN SONRA MAZZEO MALIKANESİNİN BAHÇESİNDE**

Bahçenin köşesinden uzun bir gölge beliriyor.

Dönüyorum, umutlarım acınası bir şekilde yeşeriyor.

Koyu renk saçlar ve gri gözler arıyorum. Sonra adam görüş alanıma giriyor. Uzun boylu mu?

Evet, uzun.

Ama saçları açık renk ve gözleri sulu mavi.

Bu konuda hayal kırıklığına uğramış olmam sadece kendimden nefret etmeme neden oluyor.

"Hey, Enzo," diyorum hoşnutsuzluğumu gizleyerek. "Benden uzun süre uzak kalamayacağını biliyordum."

Sesime karışan acı notaya engel olamıyorum.

Gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyor. "Adım Lorenzo," diye düzeltiyor bu hafta onuncu kez.

"Enzo'yu daha çok

seviyorum." Bana

kaşlarını çattı.

"Evie!" Sesleniyorum. "Gardiyanımız geldi."

Akşamın çoğunu bahçede geçirdik. Evie açık havada olmayı seviyor. Konu kelebeklerin peşinden koşmaya gelince çocukta bitmek tükenmek bilmeyen bir enerji kaynağı var.

Bir bukalemunun renk değiştirmesini bir saat boyunca tekrar tekrar izleyebilir.

Çimenlerin üzerinde hoplayıp zıplayan kuşlarla birlikte şarkı söyleyebiliyor. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, onu o kadar çok seviyorum.

Ki bu olabilecek en kötü şeydi. "Evie?" Cevap vermeyince tekrarlıyorum.

"Ben buradayım!" Sesi gül çalılarının arasından geliyor.

"Ne yapıyorsun prenses?"

"Tırtılları sayıyorum."

"Eğer kıllı türdense, onlara dokunma," diye talimat verdim, biraz panikleyerek.

"Bunu biliyorum!"

Tabii ki biliyor.

Gözlerini kısarak gül fidanlarına doğru bakan Enzo'ya bakıyorum.

"Çocuk oldukça zeki," diyorum, çoğunlukla kendi

kendime. Enzo beni şaşırtarak başını sallıyor. "Evet, fark ettim."

"Öyle mi?"

"Benim işim bütün gün ikinizi takip etmek," diyor pek de hevesli olmayan bir ses tonuyla. "Bir şeyleri fark etmek işin doğasında var."

"Benim hakkımda ne fark ettin?" Ona dönüp omuzlarımı dikleştirerek soruyorum.

"Sen mi?" diyor düşünceli bir şekilde. "Sen bir belasın."

Yüzümde bir sırıtma belirliyor. "Vay canına. Büyük övgü." Bana isteksiz bir gülümseme veriyor ve yüksek sesle ıslık çalıyor.

"Hey, çocuk," diye sesleniyor. "Güneş batıyor. Kaldır kıçını da buraya gel."

"Ona bir saniye ver," diyorum ses tonumdaki kızgınlığı gizlemeden. "Tırtılları sayıyor. Önemli şeyler."

Tam Evie gül çalılarının arasından sıyrılıp bana doğru koşarken gözlerini deviriyor. Elleri kir içindeydi.

Terli, tozlu ve bir midye kadar mutlu görünüyor.

Sanırım işimi doğru yapıyorum.

İçimden bir ses Lucio Mazzeo'nun aynı fikirde olmayacağını söylüyor. Ama her neyse. Siktir et onu. O burada değil.

Ve birkaç gündür burada değil. İki, üç gün olacak. Onu beklediğimden falan değil.

Ama ara sıra kontrol edeceğini söylemişti. Sanırım bu onu hem yalancı hem de kaçırın yapıyor.

Hiç şaşırmadım.

"Kaç tane buldun?" Evie önümde durduğunda soruyorum.

"Sekiz!" diyor, yukarı aşağı zıplayarak. "Onlara isim verdim."

"Sekizi birden mi?" Nefes nefese kaldım. "Harika. Biz temizlenirken bana isimlerini söyleyebilirsin."

"Tamam," diyor mutlu bir şekilde.

"Merhaba, Enzo." Adam ona ters ters bakıyor. "*Lor-enzo*."

Başını iki yana sallıyor. "Enzo'yu daha çok seviyorum."

Enzo bize sırtını dönüp nefesinin altından mırıldanırken gülüyorum. Evie bana bakıyor ve sadece benim için sakladığını düşündüğüm bir gülümseme veriyor.

Karşılığında ona minnettar bir göz kırpması teklif ediyorum. *Benim küçük suç ortağım.*

"İşte benim kızım."

Son derece modern eve doğru yürürken, Evie isle kaplı, huysuz elini benimkinin içine sokuyor.

Ve hiç umurumda değil.

Evie'yle banyodaki duştan çıktığımızda, odanın bir köşesine sıkıştırılmış küçük beyaz masanın üzerinde bir tepsi sandviç olduğunu fark ediyorum.

"Bize yemek hazırlayacaktım," diyorum Enzo'ya.

"Evet, saat yediyi geçti," diye belirtiyor. "Seni sekizde içeri kilitlemem gerekiyordu."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bir gece için istisna yapabilirsin."

"Patronla tanıştın," diye yanıtlıyor Enzo. "O istisnaları sevmez." "Tamam, peki," diye homurdanıyorum. "Evie, hapishane müdürüne iyi geceler de."

"İyi geceler, Enzo."

Ona, tüm çabalarına rağmen gerçekten sıcak olan bir gülümseme veriyor. *"Buona notte, evlat."*

Sonra odadan çıkıyor ve kilidin döndüğünü görüyorum, gece için bizi içeri kapatıyor. İç çekiyorum ve Evie'ye doğru bakıyorum.

"Tamam," dedim. "Hadi yiyelim."

Evie mutlu bir şekilde doyduktan ve pijamalarını giydikten sonra, onu kutu pencerelere bakan kanopili yatağa yatırıyorum.

Bana dönerken Paulie'ye sarılıyor.

Gri gözleri gece ışığının zayıf parıltısı altında kehribar rengine görünüyor, ancak kirpikleri uykuyla kapanmaya başladığında bile hala parlak bir şekilde parlıyorlar.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordum.

"Mhmm."

"Yorgun musun?"

"Hayır!" diye karşılık veriyor hemen.

Fib'e gülümsüyorum ve burnunu çimdikliyorum. "Yalancı. İyi bir uyku çek ve yarın sabah kahvaltıdan sonra havuzda vakit geçirelim. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Mhmm," diye mırıldanıyor. "Yarın kahvaltıda Fransız tostı yiyebilir miyiz?"

"Ben waffle düşünüyordum."

Gözleri parlıyor. "Bu kulağa daha da hoş geliyor."

Alnına bir öpücük bırakıyorum. "İyi uykular, ufaklık."

"Tatlı rüyalar," diye karşılık veriyor Evie, Paulie'yi biraz daha sıkı kavrayarak.

Odama açılan bağlantı kapısına doğru ilerliyorum. Bölmeden geçmeden hemen önce arkama bakıyorum.

Şimdiden hafifçe horluyor.

Karşı konulmaz bir duygu ve tek bir düşünce aynı anda kafamdan geçiyor, beni yere serecek kadar güçlü.

Onu güvende tutmak için her şeyi yaparım.

Geldiği gibi gitti. Bunun tüm sonuçlarından ürperiyorum. Ama şimdi bunun ne anlama geldiğini araştırmanın zamanı değil.

Benim için. Onun için. Kendi geleceğimiz için.

Bir çıkış yolu bulana kadar başımı eğmek en iyisi.

Kıyafetlerimi çıkardım ve küvette tam yarım saat geçirdim. Yıkanmam bittiğinde, çıplak bir şekilde yatak odasına yürüyorum ve gardırobumun sürgülü kapaklarını açıyorum.

Bu odaya taşındığım gün Enzo'ya verdiğim listedeki yeni kıyafetlerle dolu.

Kot pantolonlar, tişörtler, bluzlar, eşofmanlar, ayakkabılar ve spor ayakkabılar var.

Her şey pratik, çok yönlü ve rahat. Özellikle bu nedenle seçtim.

Dantelli iç çamaşırı yok.

Tasarımcı markaları yok.

"Seksi" olarak yanlış anlaşılabilir bir şey yok.

Çünkü Lucio bana dokunmayı planlamadığını söylemiş olabilir.

Ama onun gibi erkekler hakkında bildiğim bir şey varsa, o da baştan sona yalancı olduklarıdır. Özellikle de işin içine seks girdiğinde.

Bir eşofman altı ve bir tişört çıkardım. Sonra rahatlamış bir şekilde yatağa giriyorum ve tavana bakıyorum.

Uyumadan önceki dakikalar artık düşüncelerimle baş başa kaldığım tek zaman. Bu da pek kötü bir şey sayılmaz.

Çünkü endişelenmem gereken bir sürü şey var. O kadar çok ki hepsini bir anda kabul etmek beni eritebilir.

Lucio. Evie. Anne. Ve

onlar.

Günlerdir nefesimi tuttum, *Them*'in ortaya çıkmasını bekliyorum. Ama hiçbir işaret yok.

Belki de beni unutmuşlardır.

Ya da belki de sadece zamanlarını bekliyorlar.

Gözlerim pencerelere kaydđ. Lucio'nun beni taşıttđđı bu yeni odanın önceki oda kadar güvenli olmadığını görünce afalladım. Bu pencereler kilitli bile değil.

İstersem çıkabilirim.

Ancak bu aynı zamanda başka bir şeyi de ima eder: diğer insanlar içeri girebilir.

Bu düşünce beni ürpertiyor. Bir kenara itiyorum ve uykuya odaklanmaya çalışıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, işe yarıyor. Endişelerim yavaş yavaş kayboluyor.

Nihayet uykuya dalmak üzereyken bağlantı odasının kapısının açıldığını duyuyorum.

Biraz doğrulup gözlerimi kısarak karanlığa

bakıyorum. "Alo?" Sesim korku dolu bir titremeyle

çıkıyor.

"Charlotte," diye mırıldanıyor Evie'nin küçük sesi,

"uyuyamıyorum." İç çekiyorum. Sadece Evie.

Yorganımı geri çekiyorum ve ipek çarşafı okşuyorum. "Hadi o zaman, tatlım."

Uykulu bir şekilde yanıma geliyor ve Paulie'yi göğsüne bastırarak yanımdaki yatağa giriyor.

Evie benim çocuğum değil. Benim

sorumluluğumda değil. Ama yine de

kendimi ondan sorumlu hissediyorum.

Bana bağlandı. Nasıl gidebilirim ki? Onu şimdi terk etmek kolay

kolay geçmeyecek bir yara izi bırakır.

Bunun nasıl olduğunu biliyorum. Buna tanıklık edecek çok sayıda yara izim var. Beni yetiştiren kadının izniyle.

Ya da en azından denedim.

"Paulie kötü bir rüya gördü," diye mırıldandı bana.

"Gerçekten mi? Sana ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Sadece korkmuştu."

Başımı sallıyorum. "Küçükken ben de kötü rüyalar görürdüm," diye sır veriyorum ona.

"Gerçekten mi?" Perdelerin arasından sızan yumuşak ay ışığında Evie'nin gözleri irileşiyor.

"Evet. Ergenlik çağıma kadar devam ettiler. Bazen onları hala görüyorum."

"Onlara sahip olduğunuzda ne yapıyorsunuz?" Evie soruyor.

"Güzel şeyler düşünüyorum," diyorum ona. "Sevdiğim her şeyi düşünüyorum."

"Oh," diyor usulca. "Oh."

"Belki bunu şimdi deneyebiliriz. Paulie neleri sever?"

"Benim sevdiğim şeyleri sever."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum başımı sallayarak. "Belki de bana sevdiğin her şeyi anlatmalısın."

"Tamam," diye onaylıyor Evie küçük narin yüz hatlarındaki son derece ciddiyetle. "Ben... ornitorenkleri seviyorum."

"Kim istemez ki?"

"Ve Avustralya."

"Güzel. Başka ne

var?"

"Ağaçları seviyorum. Ve okyanusları. Yunusları. Kurbağalar. Tırtılları..."

Sevdiği şeyleri sıralayıp duruyor. Başına gelenleri düşününce, insanların onun listesinde hiç yer almamasına hiç şaşırmadım.

Sonuna kadar.

"Ve sen," diye mırıldanıyor küçük, uyku sersemi bir sesle. "Seni Paulie'yi sevdiğim kadar seviyorum."

Bir an için donup kalıyorum ve saçlarını okşamayı bırakıyorum.

Ama o fark etmiyor. Tam o anda uykuya dalmayı seçiyor.

Kelimelere nasıl dökeceğimi bilsem ona söyleyeceğim o kadar çok şey var ki.

Aşk bizi nasıl da zincirliyor. Sizi hayal kırıklığına uğrattığı güne kadar ona nasıl daha fazla güvenirsiniz ve sonra en başta sevdiklerinize güvendiğiniz için daha da sert bir şekilde yere vurursunuz.

Ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

O yüzden söylemiyorum.

Ve bunu çözme konusunda bir ilerleme kaydettiğimde, uyku benim için de gelmiş oluyor.

Kendimi kaybettikten bir süre sonra pencereden gelen bir ses gözlerimi kırpıştırarak açmamı sağlıyor.

Sanki birkaç saniye önce Evie sevdikleri listesinde gezegendeki tüm ürpertici sürüngenlerin adını sayıyordu.

Ama sandığımdan daha uzun süre uyumuş olmalıyım, çünkü bahçenin ışıkları bile kapatılmış. Sadece pencerelerden içeri süzülen ay ışığının belli belirsiz parıltısı var.

Ve başka bir şey.

Odaya bir gölge giriyor.

Kalbim tam üç saniye durdu.

Kes şunu.

Sakin ol.

Nefes al.

Bu sadece bir rüya. Evie odama gelmeden hemen önce endişeli endişelerim tarafından tetiklendim.

Bu sadece bir rüya.

Sonra gölge pencere pervazına takılır ve beceriksizce odaya dalar.

"Kahretsin!" diye sert bir fısıltıyla

küfrediyor. Panikten donakalıyorum.

Bu lanet bir rüya değil.

Odamda bir adam var.

CHARLOTTE

Mümkün olduğunca sessizce yataktan fırladım.

Evie hareket etmiyor. Paulie çenesinin altına sokulmuşken hâlâ mışıl mışıl uyuyor.

Gözlerim odanın içinde geziniyor, keskin bir şey arıyorum.

Neden bu odada bu kadar çok kör alet var?

Düzeldiğini görebiliyorum, bu da sürpriz unsurunu kaybetmek üzere o l d u ğ u m anlamına geliyor.

Ve sonra...

"Char... benim." O

ses.

Şu lanet ses.

Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyor, koyu renkli kapüşonun altındaki yüz hatlarını seçmeye çalışıyorum.

Ama kim olduğunu bilmek için görmeme gerek yok.

Güçlü tutmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen sesim titreyerek çıkıyor. "...Xander?"

İleri doğru hareket ediyor. Normalde geniş olan omuzlarındaki hafif kamburu fark ediyorum.

"Merhaba tatlım," diyor, sanki daha dün ayrılmışsınız gibi. "Evin güzelmiş."

Them'in beni unutması buraya kadarmış.

"Burada ne halt ediyorsun?" Talep ediyorum.

Sanki zaten bilmiyormuşum gibi.

Xander'ın benimle konuşmak için Mazzeo yerleşkesine gizlice girme riskini almasının tek bir nedeni var.

Onların adına burada.

Borcumu tahsil etmek için burada.

Ama soruma cevap vermek için acele ediyor gibi görünmüyor. Odayı ilgiyle inceliyor, ancak yatağımın sağ tarafında yatan Evie'yi görünce duraksıyor.

"Yatakta biri mi var?" diye soruyor, duruşu birdenbire temkinli bir hal alıyor.

"O sadece bir çocuk," diyorum ona, kolundan tutup Evie'den olabildiğince uzağa götürüyorum. "Onu bu işe karıştıрма."

Kafası karışmış. "Neden bir çocukla yatıyorsun?" "Ona bakıyorum," diyorum aniden.

"Neden?"

"Buraya zorla girdin, bu yüzden bu yerleşkenin sahibinin kim olduğunu bildiğini varsayıyorum," diyorum ona. "Bana tam olarak açıklama yapmıyor. Bana emirler veriyor. Ben de bana söyleneni yapıyorum, hepsi bu."

"Ne zamandan beri?"

Gözlerimi sabırsızca kısıyorum. "Ülkedeki en tehlikeli mafya lideri beni tuzağa düşürmeyi başardığından beri."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Bu uzun bir hikâye," diyorum. "Ama o aksini söyleyene kadar buradayım."

"Hm."

"Bu da ne demek şimdi?" Talep ediyorum. "Sadece 'Hm.'
demek."

Gözlerini indirene kadar ona dik dik bakıyorum. Sonra Evie'nin hâlâ mışıl mışıl uyuduğundan emin olmak için ona bakıyorum.

Bize bakacak şekilde pozisyon değiştirdi ve kalbim bir an için durdu. Ama gözleri hâlâ kapalı.

Tanrıya şükür.

"Bu arazide her zaman silahlı güvenlik var," diye onu uyarıyorum.
"Buraya nasıl girdin bilmiyorum ama-"

"Nasıl sanıyorsun?" diye araya giriyor. "Polonyalıların kendi yöntemleri var." "Siktir," diye yemin ediyorum. "Ne istiyorlar?"

Polonyalı.

Uzun zamandır onlara isim vermekten kaçınıyorum. Onlardan kaçtığım sürece kafamda hep Onlar ya da *Onlar* vardı.

Sanki sadece isimlerini söylemek onları bana çağırmak için yeterliymiş gibi. Ama yine de beni buldular.

Tekrar ediyorum: *Siktir.*

Xander'ın gözleri büyür. "Ne istediklerini *sanıyorsun?*" diyor. "Bir şekilde kendini aslanın inine atmayı başardın. Düşman hattının gerisindesin ve onların istediği şey-"

"Bilgi."

"Bingo," diye onaylıyor

Xander. "Siktir!"

"Sorun nedir?" diye sorar. "Bu iş için mükemmel bir konumdasın."

O koca, aptal suratına bir tokat atma dürtüsüne karşı koymak için Herkülvari bir çaba gerekiyor.

"Yakalanırsam bana ne olacağının farkında mısın?" Talep ediyorum.
"Yoksa umurunda değil mi?"

O cevap vermeden önce ellerimi havaya kaldırıyorum. "Doğru, aptalca bir soru. Bunun cevabını zaten biliyorum." "Hey, şimdi," diye araya giriyor Xander. "Böyle yapma."

"Şu anda ciddi misin?" Tıslıyorum.

"Neden bu benim hatamış gibi davranıyorsun?" diye soruyor tüm ciddiyetiyle. "Bizi bu belaya bulaştıran sensin."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi çarptı.

Öfke içime işliyor, sağduyumu bir anlığına rehin alıyor.

Kendimi durduramadan elim yumruk oluyor ve onu tam karnından vuruyorum.

Etki yaratacak kadar sert ama iç kanama yaratacak kadar değil.

Ne yazık ki.

Hala A sınıfı bir korkak gibi öne doğru eğiliyor.

"Ne oluyor, Char?!"

"Lanet olası sesini alçalt!" Evie uykusunda kıpırdanırken panikle tükürdüm.

Yere düştüğü yerde öksürüyor. "Az önce bana yumruk attın!"

"Ve şimdi çeneni kapatmazsan tekrar yapacağım," diye tehdit ediyorum, tam Evie'nin gözleri kırpışarak açılırken. Sesimi daha da alçaltıyorum. "Arkadaki kapıdan geç. Ben hemen geliyorum."

Onu en başta oraya götürmeliydim.

Aslına bakarsanız, onu geldiği pencereden geri itmeliydim.

Öngörü 20/20, sanırım.

Hızla yatağa doğru ilerliyorum ve Evie'nin hemen yanındaki kenara oturuyorum. Xander'ın odasına girdiğini görmemesi için tam önünde durmaya dikkat ediyorum.

"Hey, sen," diye fısıldıyorum, sakınmış gibi davranarak. "İyi misin?"

"Charlotte," diyor, sesi uykudan boğuklaşmış. "Bir adam vardı..."

"Erkek falan yok, Evie," diyorum çabucak. "Sadece sen ve ben varız. Ve tabii ki Paulie."

"Yine de bir adam gördüm."

"Sadece rüya görüyordun," diye onu temin ediyorum, kendimi gerçek bir pislik gibi hissederek. "Oh. Rüya mı görüyordum?"

"Evet," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum. "Bu sadece bir rüyaydı. Şimdi gözlerini kapat ve uyumaya devam et, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanıyor. Göz kapakları neredeyse anında kapanıyor. Ona kadar sayıyorum.

Gözleri kapalı kalıyor.

Derin bir nefes alarak yataktan kalkıyorum ve bağlantı kapısına doğru geri dönüyorum. Kapıdan içeri giriyorum ve arkamı dönmeden önce sıkıca kapandığından emin oluyorum.

"Xander?"

"Lanet olsun," diyor banyodan çıkarken. "Bu oda benim lanet dairemden daha büyük."

Ona doğru yürüdüm ve tekrar yumrukladım.

Bu sefer sadece kolundan, ama öncekinden iki kat daha sert.

"Tanrım!" diye bağılıyor dişlerini sıkarak. "Bana vurmayı keser misin?"

"Elbette," diye kabul ediyorum, "...bir pislik olmayı bıraktığın an." İç geçiriyor.

I yapamam Yardım ince eleyip sık dokumak onun yüz,
arama için ve Eskiden çekici bulduğum küçük
özellikler.

Eskiden tanıdığım adamın özellikleri.

Ela gözleri koyu, yeşilden çok bulanık kahverengidir.

Bir zamanlar mükemmel bir şekilde düz olan burnunun köprüsünde,
kırıldığı yerden kaynaklanan gözle görülür küçük bir şişlik var.

Çene hattı yeni tıraş edilmiş, neredeyse çocuksu, ama kafasındaki ot gibi
saçlar onun yaşındaki bir adam için fazla uzun.

Bir zamanlar onu önemseydiğimi sanıyordum. Bir

zamanlar onu sevdiğimi sanıyordum.

Onunla ilgili hiçbir şey değişmedi.

Yine de sanki onu hiç tanıımıyormuşum gibi.

"Sakin olmalısın," diye uyarıyor beni.

"Sakinleşmek mi?" Sesimi alçaltmaya dikkat ederek öfkeyle
tekrarlıyorum. "*Sakinleşmek* mi?"

"Evet," diyor savunmacı bir şekilde. "Buradayım çünkü *sen* şeytanla lanet
bir anlaşma yaptın."

Kolum ileri atılıyor, yumruğum hazır, ama anında geri sığıyor.

"Bana bir daha vurma," diyor çabucak. "Gerçek bu."

"Evet, ama bir sürü şeyi atladın," diye belirttim. "Polonyalılarla o
anlaşmayı yapmamın tek nedeninin senin değersiz hayatını kurtarmaya
çalışmam olduğu gerçeği gibi."

Xander başını sallıyor. Sanki sinir bozucu olan benmişim gibi davranmaya cüret ediyor.

"Onlar sadece beni korkutmak için oradaydılar, Char," diye ısrar ediyor. "Beni gerçekten öldürmezlerdi."

"Kafan iyi mi?" Çekiniyorum. "Kokainlerinin kaymağını yiyordun! Onları on binlerce dolar dolandırıyordun! O gece dairemize seni tehdit etmek için girmediler. Seni boynundan asmak için geldiler."

Egosu yüksek vites geçip sağduyuyu bastırmadan önce sadece bir saniyelğine kararsız görünüyor.

"Ben lanet olası bir *polisim*," diye savunuyor. "Polis teşkilatında başka tarafa bakmaya istekli birini bulmak zaman ve çaba gerektirir, durum gerektirdiğinde aşağı inmeye ve kirlenmeye istekli birini bulmak bir yana. Beni öldürmezlerdi. Onlar için çok değerliyim."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, ellerimi saçlarımda gezdirirken. "Ne zaman daha aptal olamayacağını düşünsem, beni şaşırtıyorsun."

Öfkeyle homurdanıyor. "Ben aptal değilim. Elbette birkaç kemiğimi kırarlardı," diye kabul ediyor, sanki bu düşünce onu hiç korkutmuyormuş gibi. "Sonra da giderlerdi. Ve iş her zamanki gibi devam ederdi."

"Her zamanki gibi iş." Acı acı gülüyorum. "Sanki her şey eğlence ve oyunmuş gibi."

"Önüme atlayan sendin," diye hatırlatıyor bana. "Bizi rahat bırakmaları için onlara yalvaran, 'gelecekte onlara bir iyilik borçlu olacağını' söyleyen sendin. Eğer çeneni kapalı tutsaydın-"

"Eğer çenemi kapalı tutsaydım, seni öldürecekler ve bana toplu tecavüz edeceklerdi," diye hırlayarak ileri atıldım ve onu bir köşeye sıkıştırdım. "Ben araya girdim çünkü sen bir korkak gibi yerde sızlanıp merhamet dileniyordun," diye hatırlatıyorum ona. "Bana deli diyebilirsin... ama *tecavüze* uğramak istemedim. Ve o sırada senin ölmeni istemeyecek kadar da aptaldım. Benim hatam."

"Tamam, ne var biliyor musun?" Xander sabırsızlıkla. "Bu konuda tartışmanın bir anlamı yok."

Sızan sesini tanıyorum. Kavga ederken kullandığı ses tonunun aynısı.

Kendi rolüyle ilgili hiçbir sorumluluk almadan kavgayı bitirmek istediğinde.

"Polonyalıların her yerde gözleri var," diye devam ediyor. "Burada olduğunu biliyorlar. Onlara söz verdiğin iyiliğin karşılığını alıyorlar."

"Yakalanırsam ölürüm," diye belirttim.

"Char, eğer bunu yapmazsan zaten öleceksin," diyor bana duygusuzca.

Tanrım, onları nasıl seçeceğimi iyi biliyorum.

Bunun için teşekkürler, anne.

Kendimi kapana kısılmış bir hayvan gibi hissederek
sözsüzce hırlıyorum. Sikerim böyle işi.

Ben aslında kapana kısılmış bir hayvanım.

"Ne tür bilgiler arıyorlar?"

"Bulabildiğin her şeyi," diyor Xander bana. Bu işe girdiğim için çok heyecanlı olduğu belli. "Zaaflarını, zayıflıklarını araştır. Planlarını anlamaya çalış. Kiminle, ne zaman ve nerede buluştuğunu takip et. Bunun gibi şeyler."

"Adamı günlerdir görmedim," diyorum aptal eski sevgilime. "Gerçekten onun iş toplantılarını öğrenebileceğimi mi sanıyorsun? Ona göre ben kiralık bir yardımcıyım. Hassas bilgilerine yaklaşmama izin vermeyecektir."

Xander bana sabırsızca, sanki o günkü dersi anlamayan aptal bir öğrenciymişim gibi bakıyor.

"O zaman hayal gücünü kullan," diyor. Aklına bir şey geliyor ve geceliğimin askısına uzanıyor. Üzerimden kaydırarak çıkardı.

omzunu çıplak bıraktı. "Sen seksisin. Ondan bilgi almak için kadınsı cazibeni kullan."

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve kayışı omzuma geri çekiyorum.

"Sen bir pislisin. Dokunma bana."

"Bana ne dersen de," diye yanıtlıyor Xander. "Bu Mazzeo mafyasına bulaşmanın özgürlüğünü geri almanın tek yolu olduğu gerçeğini değiştirmez."

O haklı.

Bunun farkına varmak beni uyuşmuş

hissettiriyor. Umutsuz.

Ve yalnız... yine.

Bir an *için* çenem kilitlendi.

Xander'a "Hemen dışarı çık," dedim. "Yakalanmadan önce."

Başını sallıyor. "Temas halinde olacaklar," diyor. "Benim aracılığım olmasa bile başka biri aracılığıyla."

"Başka biri tercih edilebilir."

Bir an bana baktı. "Böyle yapma."

"Siktir git, Xander," dedim ona. "Ve bunu tüm içtenliğimle söylüyorum."

Gözlerini deviriyor ve pencerelere yöneliyor.

Pencere pervazına tökezleyerek çıkışını izliyorum. Yere inmek için manevra yapmaya çalışırken konsantrasyondan yüzü allak bullak oluyor.

Gitmesini beklemiyorum. Erkekleri

beklemekten bıktım.

Keşke bu dersi biraz daha erken öğrenmiş olsaydım.

Onun yerine pencereyi kapatıp perdeleri çekiştiriyorum.

Pencerelerin korumasız olduğunu ilk fark ettiğimde çok heyecanlanmıştıım. şimdi, keşke kilidlenseler diyorum.

Sonra Evie'nin mışıl mışıl uyuduğu odama geri dnuyorum. Onun yanındaki yatağa giriyorum ve yorganı üzerime çekiyorum.

Hayatımda annemden daha fazlasını yapmaya o kadar kararlıydım ki.

Hatta o kadar kararlıydım ki, bu bana kendimi üstün hissettiriyordu.

Yine de tek yaptığım onun hatalarını tekrarlamak oldu. Beni umursamayan bir adam için hayatımı takas ettim.

Ve işte buradayım, bu aptallığın bedelini ödüyorum.

Görünüşe göre annemden o kadar da farklı değilmişim.

LUCIO

ERTESİ SABAH

Sabahın köründe uyanıyorum.

Işık panjurumun çıtalarından içeri süzülüyor. Uykudan sıyrılıp ayağa kalkmam sadece saniyelerimi alıyor.

Polonya tehdidini düşünmeliyim. Ve ben...

Kafamın içine gizlice girip her şeyi yerinden oynatan mavi gözlü siren olmasaydı.

Çabucak duş alıyorum. Buz gibi su sırtımdaki düğümleri çözmeye yardımcı oluyor.

İşim bittiğinde p a n t o l o n u m u giyiyorum ve yatak odama geri dönüyorum. Kapım müzikal bir şekilde çalınıyor.

Hayatımda sadece bir kişi kapıyı böyle çaldı.

"Kapı açık Adriano," diye homurdanıyorum.

Bir saniye sonra daimi sırtışıyla içeri giriyor. "Ben olduğumu nereden bildin?"

"Başka kim Beethoven gibi kapı çalar ki?" "Buna 'kapis' deniyor. Fransızcadır."

"Az önce 'kapris' mi dedin?" diye sordum. "Sanırım demek istediğimi anladın. Ve hayır, Tanrı aşkına, bu Fransızca değil."

Adriano gözlerini devirir. "Beni aşağılamaya devam edersen sana iyi haberi vermeyebilirim."

"Polonya sorununu çözdünüz mü?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Ah... Neyse, boş ver, sana haberleri vermeyebilirim."

"Haberler ne?"

Gömme dolabımın kapağını kaydırarak açıyorum ve gömlekleri inceliyorum.

Adriano arkamdan geliyor. Kendinden memnun havasından, elde etmeyi başardığı bilgiden memnun olduğunu anlayabiliyorum.

"Staffordshire Hazırlık Akademisi," diye gururla duyuruyor. "Araştırmamı yaptım ve eyaletteki en iyi özel okul, hatta tüm ülkedeki en iyi okullardan biri."

Bir dosya çıkarıp bana uzattı.

Sayfaları dikkatsizce gözden geçiriyorum, ta ki gözüme çarpan bir ayrıntıyı fark edene kadar.

"Burası bir Katolik okulu."

"Oh, doğru. Şu."

"Evet, o," diye tekrarlıyorum. "Gözünüzden kaçmış olabilir ama dinle aram pek iyi değildir. Yaşam tarzıma tam olarak uymuyor."

"Evet, evet, biliyorum," diye karşı çıkıyor. "Ama bu okula girmesi, hazır olduğunda ülkedeki en iyi yatılı okullardan bazılarında kabul edilmesinin garantilenmesi anlamına gelecek."

"Yatılı okullar mı?"

"Hem de nasıl," diyor Adriano, kendinden memnun bir ifadeyle. "Çocuğu yılın büyük bölümünde paketleyebilirsiniz. Sadece yazları ve Noel tatillerinde geri dönecek. Sırtından bir yük kalkmış olur."

I bak geri aşığı at ve dosya ve yaprak aracılığıyla Staffordshire'ın broşürü. Okul kesinlikle saray gibi görünüyor.

Hem de çok pahalı - gerçi para benim için bir sorun değıl.

Adriano bana, "Okulun dekanıyla bir görüşme ayarlama cüretini gösterdim," diyor. "Yine de..."

Tek kaşımı kaldırıp ona bakıyorum. "Neye rağmen?" "Çocuğı almak zorunda kalacaksın," diye bitiriyor.

Homurdanıyorum ve broşürü karıştırmaya devam ediyorum.

"Bir Katolik okulu, ha?" Tekrar söylüyorum, çoğunlukla kendime. "Bu benim düşündüğüm anlama mı geliyor?"

Ben de var a büyüyor Şüphe o
var. başka bir eleman Adriano'nun henüz açıklamadığı
planına.

Gerçekten hoşlanmayacağım bir unsur.

Gözlerimin içine bakıyor. "Şey... biraz rol yapmak yeterli olur," diyor, sıradan olamayacak kadar pratik bir omuz silkmeye. "Yani, bilirsin işte, eğlenceli olabilir."

Biliyordum amına koyayım.

"Siktir git," diyorum, yanından geçip giderken. Elimdeki broşürü omzumun üzerinden atıyorum. Sayfalar uçuşuyor.

"Tüm sıkı çalışmam için rica ederim!" diye sesleniyor arkamdan.

Ben koridorda ilerlerken sesi azalıyor ama beni taklit ederek şöyle dediğini duyabiliyorum: "*Sensiz ben ne yapardım Adriano? Sen benim için çok değerlisin...*"

Taş duvarlar onu tamamen boğana kadar devam ediyorum. Sonra

Evie ve Charlotte'un birbirine bağılı yatak odalarının önünde duruyorum.

Lorenzo ortalıkta yok ama önemli değıl çünkü iki kapının da anahtarı bende.

Görünüşe göre ikisi de çoktan açılmış. İçeri
bakıyorum ama etrafta kimsenin olmadığı açık.

Tuhaf.

Adımlarımı takip ederek konağın ana gövdesine doğru ilerliyorum.
Koridorlardan birinde elektrik süpürgesini çalıştırırken hizmetçilerden
Catalina'ya rastlıyorum.

"Catalina," dedim. "Dadıyı gördün mü?"

"Evet, efendim," diyor aceleyle. "Sanırım mutfaktalar. Küçük hanım
acıkmış."

Saat daha erken, bu yüzden ikisinin de bu saatte ayakta olmasına
şaşırdım. İçimde tam olarak adlandıramadığım bir hisle doğruca
mutfığa gidiyorum.

Yaklaştığımda seslerini duyabiliyorum.

Mutfak, duvarları çoğunlukla camdan yapılmış devasa bir açık alan.
Ortadaki ada, zarif kıvrımlı bar tabureleriyle çevrili bir mermer
okyanusudur.

Hepsinin üzerinde gömme aydınlatmalı tik panellerin yanı sıra şarap
kadehleri ve benzerlerini asmak için uzun oluklar bulunmaktadır.

Evie bar taburelerinden birine oturmuş, bir şeyler hakkında kıkırdıyor.
Garip görünümlü oyuncağı yanındaki ada tezgahının üzerinde yatıyor.

Charlotte sobanın yanında sırtı bana dönük duruyor. Koyu kahverengi
saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor. Üzerinde
yumuşak gri bir tişört ve kışını mükemmel bir şekilde saran dar mavi bir
kot pantolon var.

"Reçel mi akçaağaç şurubu mu?" Charlotte küçük kıza sesleniyor, hala
benim varlığımdan habersiz.

"İkisi de!" Evie ellerini birbirine vurarak cıvıldıyor. O da henüz beni fark
etmedi.

Çocuk Charlotte'a karşı benimle olduğundan çok daha farklı.

En azından orada doğru bir karar verdim.

Ve sonra ayakkabım parke zeminde gıcırıyor.

Evie dönüyor ve benim olduğumu görünce yüzündeki gülümseme anında kayboluyor.

Yine de her nasılsa ornitorenk oyuncağını masadan korumacı bir şekilde kapması göğsümün acıyla sıkışmasına neden oluyor.

"Evie?" diyor Charlotte. Hiç şüphesiz onun neden birdenbire sessizleştiğini merak ediyordu.

Omzunun üzerinden bakıyor, kızımın çenesinin sertliğini görüyor ve sebebini görmek için yolun geri kalanını dönüyor.

Yüzü de benzer bir duygu dalgalanmasından geçiyor.

Sürpriz, belki de a sarsıntı . korku-ve
sonra sertleştirme savunmaya geçti. Dişler sıkılır.
Gözler sıcak ve savunmacı.

Spatulayı bir silah gibi kullanırken elinin beyaz boğumlarının görüldüğünü bile fark ediyorum.

"Bakın kim gelmiş," diyor sahte bir şakacı sesle. "Büyük patron."

Kaşlarımı çattım. "Magda nerede?"

"Görünüşe göre bugün yedi buçuğa kadar gelmeyecek," diye cevap veriyor Charlotte. Ocakta bir şeylerle uğraşıyor, sonra elinde bir tavayla bana dönüyor.

İçindekilere bir göz attım.

Krep mi? Krep mi yapıyor?

Kafamın içinde Adriano'nun sesini duyuyorum. *Bu kesinlikle Fransızca.*

Acı bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum ve dikkatimi bir kez daha mutfağımdaki iki kadına odaklıyorum.

İkisi de titizlikle beni görmezden geliyor. Charlotte taze krep Evie'nin önündeki tabağa kaydırıyor, ama çocuk kahvaltısının farkına bile varmıyor.

Charlotte elini çocuğun omuzlarına koyar ve onu güven verici bir şekilde sıkar.

Görünmeyen konuşmalar önümde ileri geri dalgalanıyor.

Benim hakkımda.

Bana *rağmen*.

Bu saçmalıktan hiç hoşlanmıyorum.

İlk içgüdüm öfke. Ama sonra Adriano'nun sözleri bir uyarı zili gibi bilinçaltımda çınlıyor.

Büyürken sahip olmak istediğiniz baba olun.

Derin bir nefes alıyorum ve içimde fokurdayan, sıcak, erimiş ve karanlık olan her şeyin gitmesine izin vermeye çalışıyorum.

"Günaydın, Evelyn," diyorum soğukkanlılıkla. Sonra onun kısa versiyonu tercih ettiğini hatırlıyorum. "Evie, yani."

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor -hâlâ niyetimi anlamaya çalışan vahşi bir hayvan gibi temkinli bir şekilde- ve Charlotte'a doğru hafifçe eğiliyor.

Peluş oyuncak kollarının arasında, göğsüne doğru sıkışmış bir şekilde duruyor.

"Günaydın," diye ciyaklıyor küçük, çekingen bir sesle. "Erken kalkmışsın."

Başını sallıyor.

Hay sikeyim. Korkmuş altı yaşındaki bir çocukla taş kesilmiş bir konuşma gibi işkence yoktur.

"Sen, uh..." Boğazımı temizliyorum ve "İyi uyudun mu?" diye bitiriyorum. Tekrar başını sallıyor. Hâlâ tereddütlü. Hâlâ çekingen.

Göğsümdeki sıkışma daha da artıyor.

"Kötü bir rüya gördüm. Ama yine de iyi uyudum."

"Kötü bir rüya," diye tekrarlıyorum.

Charlotte'un gergin olduğunu fark etmeden önce yaklaşmaya başladım, bu yüzden onlardan birkaç metre uzakta durdum.

Çok saçma geliyor - burası benim evim; istediğim yere gidebilirim. Ama yine de duruyorum.

"Ne hakkındaydı?"

"Rüyamda odamda bir adam olduğunu gördüm," diyor ciddiyetle.

"Korkunç olmalı."

Omuz silkiyor. "Charlotte benimle birlikteydi."

Charlotte onu biraz okşuyor. "Neden kahvaltını yapmıyorsun?" diyor. "Sence Paulie ne ister: reçel mi, akçaağaç şurubu mu?"

"Akçaağaç şurubu," diye kesin bir dille yanıtlıyor Evie.

"İyi seçim," diye onaylıyor Charlotte ve şuruba uzanıyor.

Sadece birkaç gün oldu ama şimdiden birbirlerinin yanında çok rahat görünüyorlar. Çok rahatlar.

İkisinin de benim yanımda yaptıklarına hiç benzemiyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum garip bir yüz ifadesiyle.

"Tabii." Charlotte şurubu bırakıyor ve mutfak adasının etrafında yürüyerek yanıma geliyor. Şimdi aramızda sadece iki bar taburesi var. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Evel'i -Evie'yi- buradan çok uzak olmayan bir özel okula kaydettirmeyi düşünüyorum," diyorum ona. "Toplantı yarın. Bizimle gelmen gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Tamam. Sanırım başka bir seçeneğim yok, değil mi?"

Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum.

Onun yerine, "Yeni kıyafetlere ihtiyacın olacak." diyorum. Bir kaş çatma daha. "Neden?" diye soruyor şüpheyle.

"Çünkü bu toplantıya gittiğimizde, dadı sen olmayacaksın."

Başını yana eğiyor ve merakla bana bakıyor. "Takip etmiyorum."

"Staffordshire ülkedeki en iyi okullardan biri." Bunu ona söyleme ihtiyacı hissediyorum - nedenini Tanrı bilir. "Ama aynı zamanda bir Katolik okulu."

"Tamam..." diyor. "Hâlâ takip etmiyorum."

"Evie'nin iki ebeveyni olursa kabul edilme şansı çok daha yüksek olur. İki evli ebeveyn."

Bir süre ifadesiz bir şekilde bana bakıyor. Sonra bir kahkaha patlattı.

"Şaka yapıyorsun."

Yüzümü buruşturdum.

"Şaka yapmıyorum."

Evie dikkatle tabağına bakıyor ve Paulie'ye bir şeyler fısıldıyor. Charlotte da dönüp kıza bakıyor ve bu beklenmedik olay karşısında şaşkınlıkla başını sallıyor.

"Sadece birkaç saat sürecektir," diye ekliyorum.

Charlotte, Evie'nin kulak misafiri olmaması için sesini alçaltarak, "Senin lanet olası karınmışım gibi davranmayacağım," diye ısrar eder.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve

gülümsüyorum. "Neden

gülümsüyorsun?" diye tersliyor.

"Burada bir seçeneğiniz olduğunu düşünmeniz beni eğlendiriyor."

Dişlerini sıkıyor. "Bu çok saçma!" diyor ellerini havaya kaldırarak. "Sadece dul olduğunu söyleyemez misin? Karın trajik bir araba kazasında falan mı öldü?"

"Ayrıntılı bir acıklı hikâyeye girmek istemiyorum," diye açıklıyorum. "Bir eşle gelirim ve hiç soru sorulmaz. Böylesi daha kolay."

"Neyin 'basit' olduğuna dair çok farklı tanımlarımız var." "Neyse ki benim tanımım önemli olan tek tanım."

Mavi gözleri her zamanki gibi mücadele dolu.

Ama Evie'ye bir bakış atıyor ve ateşini söndürüyor.

Bunu dikkatle not alıyorum.

Yine de hala tereddüt ediyor. Ve her ne kadar söylediklerimde ciddi olsam da - burada seçimleri ben yapıyorum - kafamın içinde onu ikna etmeye devam etmemi isteyen çileden çıkarıcı bir ses var.

Onun işbirliğini kazanmak için.

Boyun eğmesini istemem.

"Bu Evie için. Bu okula girmesi onun tüm akademik geleceğini belirleyebilir. Üniversiteye gidene kadar en iyi okulları seçme şansına sahip olacak."

Bu kesinlikle bir etki yaratır.

Charlotte derin bir iç çeker.

Gözlerim tişörtünün derin V dekoltesine takılıyor. Göğüs dekoltesi ince ama etkili ve sikimin hemen tepki verdiğini hissediyorum.

Anında duşu hatırladım. Sıcak su

kıvrımlarından aşağı akıyordu.

Meme uçlarına yapışan köpükler, boynunun kıvrımı.

O minik, becerikli eller, aşağı, aşağı ve...

"Peki," diye araya giriyor. "Bunu sineye çekeceğim. Ama bunu sadece Evie için yapıyorum."

"Bunu kimin için yaptığın umurumda değil," diyorum. "Sadece yapmanı önemsiyorum."

Gözlerini bana diyor ve mavisi çeliğe dönüşüyor. "Bir gün nedenlerimi umursayabilirsin."

"Ben olsam nefesimi tutmazdım."

Ondan uzaklaşmaya başladım. Burada işimiz bitti. "Bekle."

Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Bu aptal toplantı için ne giymemi istiyorsun?" diye soruyor.

"Odana birkaç kıyafet göndereceğim," diyorum ona.

"Kendi kıyafetlerimi seçmeme izin vermeyecek misin?"

"Dediğim gibi, seçimleri ben yaparım."

Tekrar gitmek üzereydim ama beni bir kez daha durdurdu.

"Ve başka bir şey..."

İç çekiyorum. "Çabuk ol," diyorum. "Yapacak işlerim var."

Keşke rol yaptığımın yarısı kadar bile sinirli olmadığımı bilseydi.

"Enzo her gece saat sekizde Evie'yle beni odalarımıza kilitliyor," diye hatırlatıyor bana.

"Ve?"

"Ve çok erken," diyor sanki çok açılmış gibi. "Saatin 10'a alınmasını istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Çocuk altı yaşında. Neden saat ona kadar ayakta kalması gerekiyor?" "Kendim için soruyorum."

"Senin de saat ona kadar ayakta olmana gerek yok."

Çenesinin inatçı duruşu daha da sertleşmeme neden oluyor. "Nereye gitmeyi planlıyorsun?" diye soruyorum.

"Belki gece geç saatlerde bir dalış yapmak isterim," diye öneriyor. "Senin için ne fark eder ki?"

Reddedici bir şekilde elimi sallıyorum. "Sokağa çıkma yasağı sekizde," diyorum. "Bunu kabullen."

"Peki," diye tersliyor. "O zaman belki de senin sahte karını oynayacak havamda olmam."

Yavaşça dönüyorum. Gözlerim onunkileri buluyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken onları rehin alıyor.

Yerinde duruyor ama vücudundaki her hücre benden kaçmak istiyormuş gibi omurgasının geriye doğru eğildiğini görüyorum.

Eğiliyorum, o kadar yaklaşıyorum ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyor.

"Beni gerçekten kızdırmak mı istiyorsun?" Sesim fısıltıdan daha yüksek değil. "Öfkelendiğimde neler yapabileceğimi bilmek ister misin?"

Yutkunuyor.

Göğsünün inip kalkması dikkatimi dağıtıyor.

Kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Ona dokunma dürtüsü çok güçlü. Neredeyse ezici. Ama çocuğun çok farkındayım.

Bizi izliyor. Paniğini buradan hissedebiliyorum. Belli ki Charlotte da hissedebiliyor.

"Yapma," diye yalvarıyor Charlotte usulca. "O izliyor."

Doğruluyorum ve uzun, yavaş bir nefes veriyorum. Charlotte da aynı şekilde nefes alıyor ve Evie'ye omzunun üzerinden *endişelenmemesini* söyleyen bir gülümseme fırlatıyor.

Ama bana döndüğünde yanakları yenilgiyle kızarmıştı. "Sokağa çıkma yasağı sekizde," diye uyuşukça yineliyor.

Başımı salladım. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

Yanından ayrılırken gözleri meydan okurcasına bana bakıyor.

Savaşı kazandım. Hiç umurumda olmayan bir savaş. Ama emsal teşkil etmesi önemli.

İçimden bir ses bu kadının daha önce tanıştığım kadınlardan farklı olduğunu söylese bile.

Benim isteğime boyun eğmiyor.

Öğreniyor.

Uyum sağlıyor.

Pusuda bekliyor.

Tabii ki, sonunda bir önemi kalmayacak.

Kanatlarını kıramayacağım bir kuşla hiç karşılaşmadım.

CHARLOTTE

ERTESİ GÜN - STAFFORDSHIRE HAZIRLIK AKADEMİSİ'NE GİDERKEN

Louis Vuitton stilettolarımın topukları bizi Staffordshire Prep'e doğru götüren lüks Rolls Royce'un zeminine sürtünmeye devam ediyor.

Gerginim.

Ben bir karavan parkında büyüdüm, Tanrı aşkına.

Şimdi de seçkin bir özel okulun müdürünü güçlü ve zengin bir iş adamının karısı olduğuma ikna etmem mi gerekiyor?

"İşadamı" burada tırnak içinde. Belli oluyor.

Bu rol için hazır değilim. Ve üzerimdeki elbise sadece bu noktaya dikkat çekmeye yarıyor.

Rahat olmadığından değil. Mesele

şu ki, *ben* rahat değilim.

Daha önce buna benzer bir elbise giydiğimi hiç sanmıyorum. Beyaz, yüksek yakalı, dirseklerime kadar uzanan kolları ve dizlerimin hemen üzerinde biten etek boyu ile vücudumu sarıyor.

Akıllı ve zarif.

Kendimi gösterecek kadar şık ama çok zorluyormuşum gibi görünecek kadar da şık değil.

Lucio seçim yapmama izin vermek istemiyor.

Ve bundan nefret ediyorum, tabii ki.

Ama iyi bir seçim yaptığı inkar edilemez.

Evie beni elbisenin içinde gördüğünde benden daha çok heyecanlandı. Bu beni gülümsetti. Tırtılları ve çamurlu turtaları seven küçük kaşifin altında bir yerlerde kesinlikle küçük bir kız çocuğu olduğu konusunda beni rahatlattı.

Şimdi ona doğru bakıyorum. Toz mavisi elbisesiyle yanımda oturuyor, beyaz Alice bandı sarı buklelerini tutuyor.

Gözlerinin derinliklerinde adil bir keder payı olsa da, bir düğme kadar sevimli.

Uzanıp elini tutuyorum. Kafasını kaldırdığında ona kocaman, sevimsiz bir göz kırpıyorum.

Ama bir tepki alamıyorum. Neredeyse gülümsemiyor bile.

Paulie'yi özlediğini bildiğim için elini tutmaya devam ediyorum.

Babasının onu oyuncağı geride bırakmaya zorladığına hâlâ inanamıyorum.

Gözlerim isteksizce Lucio'ya kayıyor. İyi görünüyor, kendime isteksizce itiraf ediyorum.

Koyu mavi takım. Altında bembeyaz gömlek. Gümüş kol düğmeleri. Açık yakalı, dövmelemin dalları boğazının çukurunu sıyırmak için yukarı bakıyor.

"Bir sorun mu var Charlotte?" diye soruyor hissedilir bir ilgisizlikle.

Cevabımı geri alıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. "Hiçbir şey yok."

Gözleri aramızdaki sessiz çocuğa takılmadan önce bana doğru sırtacak kadar küstahlaştı.

"İyi misin, Evie?"

Başını sallıyor ama çok korktuğu belli.

"Merak etme tatlım," diyorum ona. "Her zaman yanında olacağım. Tamam mı?"

Tekrar başını sallıyor.

Bu sefer daha samimi.

"Ben de Paulie'yi özlüyorum," diye ekliyorum usulca.

Bu bir tepki alır. Evie'nin masum gri gözleri benimkileri buluyor ve tüm bunları tek başına yapmanın onun için ne kadar sinir bozucu olduğunu görebiliyorum.

Sen ve ben, evlat.

"Benimle olacak mısın?" diye soruyor

usulca. "Tüm zaman boyunca." "Söz mü?"

"Kalbimin üzerine yemin ediyorum ve ölmeyi umuyorum," diyorum ona.

Söyledikten sonra fark ettim ki bunlar ben büyürken annemin bana söylediği sözlerin aynısıydı.

Aradaki fark, annem her zaman sözünü tutmazdı. Ben bunu bozmayacağım.

Gözlerimi kaldırdığımda Lucio'nun bana baktığını fark ediyorum.

Ama bakışları normalde olduğu gibi tehditkâr ya da hesapçı değil.

Düşünceli görünüyor. Dalgın.

"Bir sorun mu var Lucio?" Az önce bana karşı kullandığı kelimeleri geri savurarak soruyorum.

Yüz ifadesi tekrar kontrol moduna geçer. "Hiçbir şey."

Geniş Gotik yapıyı çevreleyen büyük, ferforje kapılara yaklaşırken gözlerimi deviriyorum. Girişin üzerindeki metal kemere okul logosu işlenmiş.

On dokuzuncu yüzyılda geçen bir roman için mükemmel bir ortam. "Vay canına," diye nefes alıyorum. "Burası mı?"

Evie'nin yanımda gerildiğini hissediyorum, bu yüzden elini sıkıyorum. "Bu çok güzel, Evie," diyorum ona.

Aklımdan geçen kelime bu değil - "cehennem gibi korkutucu" muhtemelen daha uygun olurdu - ama yeterince iyi çalışıyor.

Şoförümüz arabayı okulun sütunlu cephesine çıkan beyaz mermer basamakların önünde durdurduğunda, sinirlerim boğazıma kadar sığıyor.

Arabadan inerek üstümü örtüyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Buranın okul mu yoksa saray mı olması gerekiyor?"

Lucio arabanın etrafında Evie ve bana doğru yürüyor.

"Bugünkü rolünüzde dürüst müsünüz?" diye soruyor bana.

Geçici olarak sinirlerimi unutuyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Beni genelde birlikte vakit geçirdiğin sürtüklerle karıştırma," diye çıkışıyorum. "Bana bir şeyleri sadece bir kez söylemen gerekiyor."

Beni daha da sinirlendiren bir gülümseme veriyor.

Ama ona bir hakaret savuramadan, yaklaşan ayak seslerini duyuyorum.

"Günaydın, Bay ve Bayan Mazzeo! Ben Müdür Whitford. Staffordshire Hazırlık Akademisi'ne hoş geldiniz. Bugün sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz."

Merdivenlerden bize doğru yürüyen adam kesinlikle etkileyiciydi. Muhtemelen altmışlı yaşlarının ortalarında, kar beyazı saçlarına kır düşmüş.

Bu haliyle en az bir metre boyunda ama zengin ve heybetli olduğu için daha da büyük görünüyor. Özellikle de takım elbise ve kravatla.

Görünüşünü yumuşatan tek şey yüzündeki parlak, samimi gülümsemedir.

"Siz de Evelyn olmalısınız," diyor neşeyle. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Evie yanıma yapışıyor, yüzünü elbisemin tertemiz beyaz eteğine gömmeye çalışıyor. Elimini başına koyup saçlarını okşuyorum.

"Utangaçtır," diye açıklıyorum.

Whitford anlayışlı bir sırıtişla, "Ve kesinlikle bir anne kızı," diyor. "Eminim zamanla gevşeyecektir. Okulumuzun ne kadar harika olduğunu göreceksin, Evelyn."

"Evie'yi tercih ediyor," diyorum - biraz fazla hızlı bir şekilde.

Lucio'nun gözlerinin yüzümün yan tarafında bir delik açtığını hissedebiliyorum ama onu dikkatle görmezden geliyorum.

"Evie," diye tekrarlıyor Dean Whitford. "Nedenini anlayabiliyorum. Evelyn adında büyük bir teyzem vardı. Korkunç biriydi. Sen ondan çok daha iyi görünüyorsun."

Beklediğimden daha arkadaş canlısı ve Evie'nin direnişinden etkilenmedi.

Ama yine de ondan hiçbir şey alamıyor. Kadın ona bakmaktan özenle kaçınıyor ve adam şimdilik pes etmek zorunda kalıyor.

Onun yerine doğruldu ve Lucio'ya döndü. İki adam el sıkışıp konuşmaya başladılar ama ben Evie'nin elini tuttum. İkimiz merdivenlere doğru yürüdük.

"İyi misin prenses?" diye sordum.

"Burası çok korkutucu Charlotte."

"Korkutucu değil," diye yalan söyledim. "Sadece büyük. Eminim alışırsın." "Eve gitmek istiyorum." Alt dudağı erime tehlikesi geçiriyor.

"Biliyorum," diye yatıştırıyorum, "ve yapacağız. Ama önce biraz keşfedelim, tamam mı? Sana ne söz verdiğimi hatırlıyor musun?"

"Hep benimle kalacaksın," diye tekrarlıyor dikkatle.

"Aynen öyle," diyorum. "Şimdi başını dik tut. Döndüğümüzde Paulie'nin bu macerayla ilgili her şeyi duymak isteyeceğinden eminim. Bu kadar cesur olduğun için seninle gurur duyacak."

Bay Whitford tarafından okula götürülürken tek kelime etmedi.

Adam Evie'yi rahat hissettirmek için elinden geleni yapar, ancak Evie o denedikçe daha da gerginleşir.

İtiraf etmeliyim ki okul etkileyici. İki farklı havuzun yanı sıra bir stadyum ve spor ve rekreasyon alanı ile donatılmış geniş b i r araziye sahip.

İçeride her şey için bir oda var. Müzik. Tiyatro. Sanat. Sınıflar geniş ve iyi donanımlıdır.

Öğretmenler hevesli ve tutkulu görünüyor.

Çocuklar mutlu görünüyor.

Ama ben bunların hiçbirisiyle ilgili değilim.

Benim çocukluğum bundan çok farklıydı. Okulların merak ve heyecan uyandıran bir yer olduğu bir dünyayı kavrayamıyorum.

Onların istenmeyen çocuklar için bir çöp kutusu olmasına alışkınım.

Çoğunlukla Whitford ve Lucio'nun arkasından gidiyor, Evie'nin elini tutuyor ve onun kendini güvende hissetmesini sağlamaya çalışıyorum.

İşler iyi gidiyor gibi görünüyor ve aslında rolümün üstesinden geldiğimi düşünüyorum...

Falsolu bir top fırlatıldığında. En

azından ben öyleyim.

Bay Whitford bize, "Tur bittiğine göre, röportaj için ofisime çekilebiliriz," diyor.

"Görüşme mi?" Lucio'ya

söylüyorum. Tabii ki beni

görmezden geliyor.

Bay Whitford'un ofisi tahmin edilebileceği gibi büyük, muhtemelen yan tarafta kurulan küçük oyun alanına uyum sağlamak için.

Yapı taşları, çeşitli eğitici oyuncaklar ve tebeşirle donatılmış bir kara tahta var. Evie'nin baktığını fark ediyorum ama elimi bırakmıyor.

Whitford bizi sekreteri Bayan Keller'la tanıştıırken, Bayan Keller içecek seçenekleriyle dolu bir arabaya biner.

"Neden gidip şu bloklarla oynamıyorsun?" diye öneriyor Evie'ye gülümseyerek. "Eminim biraz ilgiye ihtiyaçları vardır."

Evie belirsiz bir şekilde bana bakıyor.

Ona cesaret verici bir baş selamı veriyorum. "Ben buradayım," diye fısıldıyorum ona.

Oyun alanına doğru kayıyor ve beni yetişkinlerle yalnız bırakıyor. Ve işte böyle, sinirlerim yeniden uğuldamaya başladı.

Görünüşe göre, Evie benim olduğu kadar onun da güvenlik

battaniyesi. "Ne içmek istersiniz, Bayan Mazzeo?" Bayan Keller soruyor. Sözlerinin farkına bile varmıyorum.

Bay Whitford pırıl pırıl maun masasının arkasındaki koltuğuna yerleşiyor ama gözleri benim üzerimde. Kafası karışmış görünüyor.

İçimi görebiliyor mu? Buraya ait

olmadığımı söyleyebilir mi?

"Charlotte... Tatlım." Lucio'nun sahte sevgi dolu sesi bana yabancı geliyor. Uzanıp elimi tuttuğunda neredeyse nefesim kesiliyor.

Ona inanamayarak aval aval bakıyorum. Aklını tamamen mi yitirdi? Yüzünde bir gülümseme var ama bakışları doğrudan ve sert.

"Bayan Keller az önce ne içmek istediğinizi sordu," diye nazikçe dürter.

Oh. Doğru ya. Kahretsin.

Bayan Mazzeo.

Bu ben olmalıydım.

Elim hâlâ Lucio'nun elindeyken, parlak kırmızı rujlu gri saçlı kadına dönüyorum.

"Sadece su," diye mırıldanmayı başarıyorum. "Teşekkürler... teşekkür ederim." Lucio elimi sıkıyor. Ama bu jesti yanlış anlamak mümkün değil. Beni rahatlatmaya çalışmıyor.

Beni uyarıyor.

Dikkatli davranın. Rolünü oyna. Sakın bunu mahvetmeye kalkma.

"Benim için kahve," diye ekliyor Lucio sorunsuzca. "Sade."

Elimi onunkinin altından çekmeye çalışıyorum ama eli bir mengene gibi. Kımıldamama izin vermiyor.

Dean Whitford hayranlıkla, "Şunu söylemeliyim ki, siz ikiniz uzun zamandır gördüğüm en güzel çiftsiniz," diyor.

Lucio'ya bakıyorum. Cevap gülümsemesi Oscar'a layık.

"Kredi karıma ait. Beni iyi gösteriyor." "Ne zamandır evli olduğunuzu sorabilir miyim?"

Whitford soruyu sorarken bana bakıyor ama Lucio yine de araya giriyor.

"Neredeyse yedi yıl oldu," diye rahatça yanıtlıyor. "İster inanın ister inanmayın, İtalya'da kaçarak evlendik."

"Oh, ne kadar romantik!" Bayan Keller, Lucio'nun önüne bir fincan sade kahve koyarken haykırıyor.

Acı koku buradan bana ulaşıyor. "Ne güzel bir gelin olurdun," diye devam ediyor.

Gülümsüyorum, buna nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değilim.

Tüm bu konuşma beni zor durumda ve çaresiz hissettiriyor. Benden ne beklendiğini bilmiyorum ama sanki bir şekilde sınanmışım gibi hissediyorum.

Ve bocalıyorum.

Lucio soruların sorumluluğunu aldı ve beni geride bıraktı. Bir kez olsun, bunu sorun etmiyorum.

Daha az hoşuma giden şey ise görüşmenin büyük bir kısmında elimi sıkıca tutması.

Dokunuşuyla ilgili hiçbir şey beni rahatlatmıyor. Sanki rehin alınmışım gibi hissediyorum.

Teknik olarak öyle.

Ama yine de bazı şeyleri fark etmekten kendimi alamıyorum. Hiç fark etmemem gereken saçma sapan şeyler.

Ellerinin ne kadar büyük olduğu gibi. Avuçlarının ne kadar sert, erkeksi ve nasırlı olduğunu.

Eminim o ellerle çok şey yapabilir.

Bu düşüncüyü kafamdan silkeledim. Neyim var benim? Onun ellerini yakınımnda istememeliyim.

Özellikle de bir daha bu kadar yaklaşırlarsa büyük ihtimalle boynuma dolanacakları gerçeğini göz önünde bulundurursak.

Xander'ın gece yarısı odama yaptığı ziyareti düşünmeden edemiyorum.

Polonya mafyası için casus olmayı kabul ettim.

Bu da aslında kendi ölüm fermanımı imzaladığım anlamına geliyor.

Ve işte buradayım, başka bir rolü oynuyorum. O kadar çok oldu ki artık sayısını unuttum.

Şefkatli dadı.

Sevgi dolu bir eř.

Kurban.

Casus.

Hiçbiri benim gibi hissettirmiyor. Hiçbiri ben

değilim. *Ama yine de: siz yaptığınız*

seçimlersiniz. Ve belki de ben en çok buyum.

Bir yalancıyım.

"Tatlım?"

Hem Lucio'nun hem de Bay Whitford'un gözlerinin üzerimde olduğunu fark ederek gözlerimi kırpttırıyorum.

"Özür dilerim," diyorum çabucak. "Neydi o?"

"Sadece okul veya personel hakkında herhangi bir sorunuz olup olmadığını sordum," diye nazikçe tekrarlıyor.

"Oh... uh, hayır," diyorum, çok hızlı bir şekilde. "Soru sormak yok."

İşimiz neredeyse bitti. Bu iskambil kağıdından ev yıkılmadan önce buradan gitmeye hazırım.

"O zaman neden Evie'yi buraya getirmiyoruz? Bazı soruları olabilir," diye öneriyor.

"Evelyn!" Lucio sesleniyor. "Bir dakika buraya gel lütfen."

Hemen bloklarını bırakıp yanıma geliyor ama Lucio'ya değil bana yaklaşıyor.

"Evie, canım," diyor Bay Whitford doğrudan ona, "burası çok yakında senin yeni okulun olabilir. Herhangi bir sorunuz olursa, yanıtlamaktan mutluluk duyarım."

Gözlerini kaçırmadan ve başını sallamadan önce ona sadece bir an bakar.

"Yeni bir okula başlamanın korkutucu olabileceğini biliyorum," diye devam ediyor. "Özellikle de annenize ve babanıza veda etmek zorunda kaldığınızda, ama-

"Onlar benim annem ve babam değil," d i y e aniden ağzından kaçırıyor Evie, sanki dekanın varsayımı onu şok etmiş de düzeltmek zorunda kalmış gibi.

Sözleri bir plak çizdiği gibi iniyor.

Dehşet içinde donup kaldım.

Lucio'nun hasar kontrolü yapmanın en iyi yolunu bulmaya çalıştığını hissediyorum.

Çok yaklaştık.

Ve Evie çok zeki olduğu için yanlış bir şey söylediğini fark eder.

Ağzı kapanır ve Bayan Keller'ın bitişik odada oturduğu ofisten dışarı çıkar.

Lucio ve ben ayağa kalkıyoruz, Bay Whitford da aynı şeyi yapıyor ve gözle görülür bir şekilde şaşkın görünüyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, o kadar hızlı, o kadar bunaltıcı ki, düşünmüyorum, sadece konuşuyorum. Saf içgüdüyle, durumu kurtarmak için elimden geleni yapıyorum.

"Özür dilerim, Dekan Whitford," diyorum, kendimi zar zor tanıyabildiğim bir ses tonuyla. "Evie... inanılmaz yaratıcı bir çocuk ama sosyal kaygı sorunları var. Bunun kulağa çılgınca geldiğini düşüneceksiniz ama o, dünyaya düşmüş bir uzaylı gibi davranarak bununla başa çıkıyor. Ve bu çılgın gerçeklikte hayal ettiği-"

Dean Whitford sempatik bir şekilde, "Siz onun ailesi değilsiniz," diye sözlerini bitiriyor.

"Kesinlikle," diyorum duyulabilir bir rahatlamayla. "Anladığınıza çok sevindim. Bu ortam bir çocuk için çok korkutucu. Dürüst olmak gerekirse, benim için de korkutucu."

Bay Whitford'un gözleri, minnettar bir kıkırdama çıkarmadan hemen önce hafifçe parıldıyor.

"Hiç korkmayın Bayan Mazzeo," diye beni temin etti. "Çok iyi uyum sağlayacaksınız."

LUCIO

Dean Whitford'la yaptığı röportajın büyük bölümünde sessiz ve mesafeliydi.

Bunu ilgisizlik olarak göstermeye çalıştığından emin olsam da, sinirlerini hissedebiliyorum.

Bu ortamda rahat değil. Özellikle de benim ona yüklediğim rolde.

Ama bir şekilde, krizalitinden, olay çığ gibi büyüüp yalanı ortaya çıkmadan önce durumu kurtaracak kadar uzun bir süre sonra çıkar.

Bir açıklama dilinden sorunsuzca dökülür.

Bir uzaylı...

Kaza yapmış...

Korkutucu...

O kadar inandırıcı ki beni etkiliyor.

Özellikle de işim gereği dünyanın en iyi yalancılarıyla düzenli olarak temas halinde olduğum düşünülürse, bu da bir şey ifade ediyor.

Dekanın ona inanmaması için bir neden yok.

Öyle olsa bile, Charlotte'un ona zorla giydirdiğim role ne kadar yakıştığını düşünürsek, onu bu konuda uyarmak zor olurdu.

Zarif beyaz elbisesinin içinde melek gibi görünüyor.

Zarif topuzu ve abartısız makyajı ona kim olduğunu satmak için ihtiyaç duyduğu olgunluğu veriyor.

Daha doğrusu, kimmiş gibi davrandığını.

Karım.

İçime dolan bir ürpertiye yutkunarak bastırıyorum.

Charlotte, Evie'nin koşarak geçtiği kapı aralığına bakıyor, alnında endişeli bir ifade beliriyor.

Ama Dean Whitford'a döndüğünde, tamamen özür diliyor. İlk geldiğimizde, sudan çıkmış balığa dönmüştü.

Birkaç saat içinde bu nasıl değişmişti?

"Kendim için daha az endişeleniyorum," diyor ona, yalanını oltaya takıp yuttuktan sonra. "Ve daha çok Evie için endişeleniyorum. O hassas bir çocuk."

"Anlıyorum." Adam bilgece başını sallıyor. "Araziyi gezerken en çok onun ilgili göründüğünü fark ettim."

Charlotte başını sallar. "O küçük bir kaşif. Doğayı ve hayvanları çok seviyor. Şu sıralar özellikle Avustralya'daki vahşi yaşamla ilgileniyor, ben de onunla birlikte flash kartlar hazırlıyorum."

Whitford'un başı yana eğilir. "Bu harika, Bayan Mazzeo," diyor. "Bir annenin çocuğunun ilgi alanlarına bu kadar dahil olduğunu görmek harika."

Charlotte gülümsüyor. "Ben onun ebeveyniyim," diyor ve bu kelimeyi bilinçli olarak seçtiğini biliyorum. "Görevlerimi bir dadıya devretmeyi asla düşünmem. Kendi çocuğumu tanımak benim en önemli sorumluluğum."

Bana bakıyor, dolgun pembe dudaklarında sivri bir gülümseme oynuyor.

O kadar da ince olmayan iğnelemeyi kaçırmadım.

Karşı çıkamayınca uzanıp elini tekrar tutuyorum. Hafifçe sertleşiyor ama temasa izin vermek zorunda kalıyor.

Eli benimkinde gevşek ama sıkıca sıkıyorum ve ona gülümsüyorum.

"Charlotte harika bir anne," diyorum. "O varken kimin dadıya ihtiyacı var ki?"

"Kesinlikle!" Whitford ellerini onaylarcasına birbirine vurdu. "Ailenizin Staffordshire Hazırlık Okulu'na harika bir katkı sağlayacağını söylemeliyim."

"Kesinlikle öyle umuyorum. Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim efendim," diyerek elini sıktım.

Bize kapıyı gösteriyor ve Evie'yi resepsiyonist masasının yanındaki bir sandalyede otururken bulmak için ofisinden çıkıyoruz. Ellerini gergin bir şekilde birbirine kenetlemiş, yere bakıyor.

Charlotte bu fırsatı değerlendirdi ve elimden kurtuldu. Evie'ye doğru yürüdü ve önüne çömeldi.

"Hey, sen," diyor usulca. "İyi misin?"

Evie duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve Charlotte'un küçük kızın alınına bir öpücük kondurmasını izliyorum.

"Yerleşkeye döndüğümüzde Paulie'ye her şeyi anlatabiliriz," diye fısıldıyor Charlotte.

Paulie'nin Evie'nin her yere yanında taşıdığı lanet ornitorenk oyuncacı olduğunu bir saniye geç fark edene kadar içimde mantıksız bir öfke yanıyor -Paulie de *kim?*

Kıskançlık geri çekiliyor. Arkasında hastalıklı bir his bırakır.

Tekrar ayağa kalkıyor ve Evie'nin elini tutuyor. Çocuk gözlerimden dikkatle kaçıyor.

Keşke Charlotte'a doğal olarak gelen sıcaklığın yarısını bile ona verebilseydim.

Whitford bize dışarı kadar eşlik ederken, "Seni yakında tekrar burada görmeyi umuyoruz, Evie," diyor.

Cevap yok.

Evie'den herhangi bir tepki gelmeyince anlayışla başını sallamakla yetindi ve bizi aracımıza kadar götürdü.

"Bir veli konseyi var Bayan Mazzeo," diyor Charlotte'a. "Aramıza hoş geldiniz. Biraz genç kana ihtiyacımız var."

Sıkıca gülümsüyor ve başını sallıyor, ama bu fikirden şimdiden ne kadar nefret ettiğini görebiliyorum.

Sırtışımı bastırıp Charlotte ve Evie'nin içeri girmesi için Rolls Royce'un arka kapısını açıyorum. Rahatlamış yüzlerine kapıyı kapatıyorum ve beyaz saçlı adama dönüyorum.

"Dean Whitford," diyorum, "tur için teşekkür ederim. İrtibatta olacağım."

"Benim için bir zevkti Bay Mazzeo," diyor. "Harika bir aileniz var. Ve eğer cüretkâr olabilirim, karınız tam bir mücevher."

"Kesinlikle öyle," diye katılıyorum.

Elini sıkıyorum, sonra arabaya biniyorum ve heybetli demir kapılara doğru giden uzun araba yoluna çıkıyoruz.

Evie, Charlotte'a yaslanmış bir şekilde oturuyor ve başı Charlotte'un omzuna yaslanmış durumda.

İkisinden başka bir yere bakmak çok zor.

Özellikle de Charlotte topuzundan sıkıldığına karar verip topuzu bir arada tutan iğneleri sökmeye başladığında.

Koyu renk saçları serbest kalıyor.

Anında, hayvani bir dürtüyle onu tutup kendime doğru çekiyorum.

Şanslı ki tüm hayatımı basit dürtülerimi kontrol ederek geçirdim.

"Ne?" Charlotte benim baktığımı görünce soruyor.

Ve işte böyle, rolünün sofistike havası o tek, sivri dilli kelimeyle dağılıyor.

"Orada iyi iş çıkardın," diyorum ona.

Benden duymayı beklediği şeyin bu olmadığı açık. "Oh."

"Bahanen ilham vericiydi. Ve teslimatın da onu sattı," diye devam ediyorum.

Gözleri kısılıyor, bir sıçanın kokusunu alıyor. "Neden bununla bir yere varacaktıydın gibi geliyor?" diye suçlayıcı bir şekilde soruyor.

Omuz silkiyorum. "Bu şekilde ayakları üzerinde düşünmek pratik gerektirir," diyorum. "Aldatmak da bir beceridir."

"Bana teşekkür etme şeklin bu mu?" diye soruyor. "Çünkü üzerinde biraz çalışmak gerekebilir."

"Yanılıyor muyum?" Bastırıyorum.

"Bir karavan parkında, berbat bir anneyle büyüdüm," diyor sert bir şekilde. "Ayaklarının üzerinde düşünmezsen hayatta kalamazdın."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Bana söylediği şey yüzünden değil.

Ama bana kişisel bir şey söylediği için.

"Karavan parkı mı?" Y a n k ı l ı y o r u m , çünkü kendime rağmen gerçekten merak ediyorum.

Evie'nin başının üzerinden bana keskin bir bakış fırlatıyor.

"Çok şaşırtıcı, değil mi?" diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. "Benim gibi klas bir kızın böyle mütevazı başlangıçlar yapması?"

"Annen nerede şimdi?"

Vücudunun anında sertleştiğini ve çenesinin gerildiğini görüyorum. Düşünüyor gibi görünüyor.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşak ve alçak. Hâlâ temkinli ama biraz da açık.

Ya da en azından açıklık olasılığı.

"Sana anlatacağım," diyor uzun bir aradan sonra, "eğer bana geçmişin hakkında bir şeyler anlatırsan."

Mizahsızca gülüyorum. "yle bir şey olmayacak." "Evet," diye iç geçiriyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bu da konuşmayı daha başlamadan bitiriyor. Sorularımı yutmaktan başka çarem yok.

Ama endişelenmiyorum. Sabırlı olabilirim. Özellikle de sonunda istediğimi alacağımı bildiğim zaman.

Ben hep yaparım.

Charlotte istediği kadar kapalı ve ağzı sıkı kalabilir ama ben onu yavaş yavaş yıkacağım. Tüm sırlarını öğrenene kadar duvarlarını yıkacağım.

Saklanabileceği hiçbir yer kalmayacak.

"Evie," diyor Charlotte uzun bir sessizlikten sonra usulca. "İyi misin, ufaklık?"

Çocuğun yüzünü göremiyorum ama başını Charlotte'a doğru eğdiğini görüyorum.

"Sorun nedir?" Charlotte soruyor.

"Merak ediyordum da..."

Evie'nin sesi kısık ve duyulmaması için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim.

Rolls büyük ama o kadar da büyük değil. "yle mi?" Charlotte cesaretlendirir.

"Annemin benim için ne zaman geri geleceğini merak ediyordum," diyor.

Charlotte bir an hareketsiz kaldı. Sonra bana bir bakış attı. "Hımm... Eminim annen her zaman seni düşünüyordur." "Ama onu bir daha ne zaman göreceğim?" Evie ısrar ediyor.

Belli ki Staffordshire'a yapılan ziyaret çocuğun kafasını karıştırmış.

"Üzgünüm Evie," diye itiraf ediyor Charlotte sonunda. "Bunun cevabını bilmiyorum."

Evie'nin dudağı titremeye

başlar. Sessizlik dikenli bir

hal alır.

Bunu hissedebiliyorum ve Charlotte da hissedebiliyor. Erime gelmeden önce, Whitford'a yaptığı gibi yumuşak bir şekilde müdahale ediyor.

"Hey, yerleşkeye döndüğümüzde biraz kek yapmaya ne dersin?" Charlotte, Evie'nin dikkatini dağıtmaya çalışarak öneride bulunur.

"Evet!" Evie coşkuyla başını sallar. "Paulie de bize yardım edebilir."

"Harika bir fikir."

Ve aynen böyle, kızım Charlotte'un kollarına sarılıyor. Orada ona nasıl vereceğimi bilmediğim bir şey buluyor.

Yerleşkeye döner dönmez Evie ve Charlotte arabadan atlıyorlar. Lorenzo çoktan girişte onları bekliyordu.

Birlikte evin içinde kaybolmalarını bekliyorum ama son anda Charlotte duruyor.

"Evie, neden birkaç dakika Enzo'yla takılmıyorsun?" diyor. "Lucio'yla konuşmam gerek. Uzun sürmez."

"Ve sonra browni yapabiliriz?" Evie kontrol eder. "O

zaman browni yapabiliriz," diye söz veriyor Charlotte.

şoför arabadan inip anahtarları bana uzatıyor ve Charlotte bana doğru gelirken garajıma geri dönüyor.

O lanet elbisenin kum saati figürünün üzerinde bu kadar sıkı durması dikkat dağıtıcı. Aramızdaki mesafeyi kapatırken kalçaları belli belirsiz sallanıyor.

Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor.

Ama en çok dikkatimi çeken mavi gözleri. Sanki bir görevdeymiş gibi görünüyorlar.

"Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?" Sabırsızlıkla sordum.

"Gitmem gereken bir toplantı var."

"Toplantınız birkaç dakika bekleyebilir," diye tersliyor.

Topuklu ayakkabıları ve ateşi var. Bana bir eşitmişim gibi bakarken onu bir çalışan rolüne hapsetmek zor - bir mahkum olmak bir yana -.

Çenemi sıkıyorum ve bir sonraki lanet şeye hazırlanıyorum. "Annesi nerede?" diye soruyor.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Seni pislik, *Evie* seni ilgilendirir," diye tıslıyor bana. "O annesini isteyen altı yaşında bir kız. Nerede olduğunu bilmeyi hak ediyor."

Ona dik dik bakıyorum. "İçeri gir. Şimdi."

"Hayır," diye karşılık veriyor, ses tonuma uyarak. "Bana Evie'nin annesine ne yaptığını söyleyene kadar olmaz."

Kaşlarımı çattım.

Konu bu mu?

Sonya'nın kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu mu düşünüyor?

Duygularıma ihanet etmem. "Kendimi tekrar etmeyeceğim." "Siktir git o zaman!" diye patlıyor. "Bana cevap borçlusun-"

O kadar yakın ki onu yakalamak için hiç çaba sarf etmeme gerek kalmıyor. Ellerim kollarının iki yanına iniyor ve şokla nefesi kesiliyor.

Onu döndürüyorum ve arabanın yan tarafına doğru bastırıyorum, vücudumu onu arabaya sabitlemek için kullanıyorum.

Çoktan sertleştim.

"B u da ne...? Çekil üstümden!" Charlotte bağılıyor.

Elimden kurtulmaya çalışıyor ama hiç şansı yok.

Ben ondan çok daha

büyüğüm. Çok daha

güçlüyüm.

Çok daha tehlikeli.

En fazla bana ters ters bakabiliyor. Ama öfkesi etkisini kaybetti. Kendine güveni yerini korkuya bıraktı.

"Sen kiminle uğraştığını sanıyorsun?" O kadar alçak bir sesle talep ediyorum ki, her şey sessiz olduğunda uykusunda duyacağını umuyorum.

I olabilir hissetmek onu vücut Titre. O savaşmak için korumak ama kararsızlığının tadını alabiliyorum.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı

bilmiyor. Ben patlamayı bekleyen bir

cehennemim.

Ve o sadece ateşi körükledi.

"Ne yaptığım seni ilgilendirmez," diye fısıldıyorum ona, her hecede vücudunu ürperten bir ses tonuyla. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Bu çatı altında olduğun sürece benim malımsın."

Bir elimle çenesini kavırıyorum ve bakışlarımla buluşması için

yukarı kaldırıyorum. "Benim adım ne?" Talep ediyorum.

Vücudu titrerken gözleri büyür.

Bu ereksiyonuma yardımcı olmuyor, ama vücudumun arzularını görmezden gelmekten başka seçeneğim yok.

"Ne. Ne. Benim. Lanet. Adım?" Ağırılığımı ona vererek tekrar sordum.

"Lucio Mazzeo," diye mırıldanıyor.

"Peki ben kimim?"

Başını iki yana sallıyor. "Ben... sen... sen bir canavarsın," diyor çaresizlik içinde bile meydan okuyarak.

Gülümsüyorum. "Doğru," diyorum, onu şaşırtarak. "Peki sen kime aitsin?"

Mavi gözleri buz parçalarına ayrılmış gibi görünüyor. Çenesinin inatçı yapısı daha da belirginleşiyor.

Cevap vermeyi

reddediyor. Sadece

kafasını sallıyor. Bunu

kabul etmeyeceğim.

Üstüne bastırıyorum ve sikimin kalçaları arasındaki sürtünmesi, açlığım tekrar kabarmadan önce belki iki saniye rahatlamamı sağlıyor.

"Cevap ver bana."

"Dur," diye yalvarıyor.

"Lütfen..." Durabilirim.

Durmak *istiyorum*.

Ama güç kırılgan bir şeydir.

Ve bitiş çizgisinden önce tökezlemeyi göze alamam.

"Cevap ver bana," diye tekrarlıyorum tehlikeli bir şekilde, parmaklarım çenesinin etrafında sıkışıyor. "Sen kime aitsin?"

"Sen," diye tıslıyor dişlerini sıkarak. "Ben sana aidim."

Cevabı ondan zorla aldım. Sesinde zerre kadar samimiyet yok. Ve bu yüzden aramızdaki bağ koptu.

Şehvet vücudumda dolaşıyor, ona sahip olmaya birkaç dakika önce olduğumdan daha yakın olmadığımın tamamen farkındayım.

Ama bu bir başlangıç.

"Doğru," diye başımı sallıyorum, doğrudan gözlerindeki nefrete bakarak.
"Sakin unutma bunu."

Sonra onu arabamdan indirdim ve kenara ittim.

Arabaya bindim ve motoru çalıştırdım. Bileşik kapılara doğru gaza basıyorum.

Planım omzumun üzerinden bakmamaktı. Ve bakmıyorum da.

Ama arabayla uzaklaşırken, dikiz aynamda küçük bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum.

Onu bıraktığım yerde, yolda duran yalnız silüetini görüyorum. Duruşu beklediğim gibi kırık dökük değildi.

Bu başka bir şey. Tanıdığım bir şey. Savaşa hazırlanan birinin duruşu.

CHARLOTTE

ÜÇ GÜN SONRA

Kendime Lucio'yu izlediğimi çünkü bunun artık benim işim olduğunu söylüyorum. Mecbur olduğum için dikkatimi veriyorum.

Her fırsatta onunla tartışıyorum çünkü hayatım topladığım bilgilere bağlı.

Kendime, geceleri onu düşünmemin sebeplerinin bunlar olduğunu söylüyorum. Ve duşta. Ve Evie ile bahçede oynadığım sessiz anlarda.

Ama bundan çok daha fazlası olduğunu çok iyi biliyorum. Bundan çok daha farklı.

Çünkü Polonyalılar için casusluk yapmak, Lucio Mazzeo'nun beni Rolls Royce'una doğru ittiği anının neden hala zihnime kazınmış olduğunu açıklamıyor.

Ya da bu anının beni neden gece yarısı kendime dokunduğum ve inlemelerimle kızını uyandırmamak için yastığı ısırduğım yoğun bir seansa götürdüğünü.

Hayatımda hiç boşalmadığım kadar sert boşalıyorum, onun derin gri gözlerini ve üzerimde egemenlik kurarken dudaklarının hareket edişini düşünüyorum.

Ancak orgazm sonunda beni titreyen ve bitkin bir halde bırakarak geri çekildiğinde, buradaki temel soruya dönebiliyorum.

Aynı soru ertesi gün ve ondan sonraki gün de kafamı kurcalıyor...

Benim neyim var böyle?

Bu soruyu cevaplamaya, bu kahrolası malikâneye ilk geldiğim zamankinden daha yakın değilim.

"Charlotte!" Evie yüzünde kocaman bir sırıtışla bana doğru koşuyor.

Aydınlık bir sabah, ılık ve berrak.

Lucio'yu neredeyse üç gündür görmedim.

Bu konuda üzgün değilim. En azından üzgün olduğumu sanmıyorum.

"Hey, ufaklık," diyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. "Ne var ne yok?"

"Bahçenin şu tarafında bir çeşme var," diyor heyecanla. "Gidebilir miyiz?"

"Elbette."

Seçtiğim gölgeli meşenin altındaki yerimden kalkıp Evie'yi takip ederek gülünç büyüklükteki bahçenin bir sonraki ek binasına gidiyorum.

Benden önce koşturuyor ve ben çiçekli çalılarla çevrili küçük açıklığa girdiğimde o çoktan çeşmenin yanındaki böcekleri saymaya başlamıştı.

Pembe, yeşil ve mor yapraklar bir tablodan fırlamış gibi etrafımızı sarıyor.

Bir saniye sonra arkamdan gelen ağır ayak seslerini

duyuyorum. Bir an donup kaldım, kalbim küt küt atıyordu.

Ama o değil.

"Bu Enzo değil mi?" diye mırıldanıyorum yaklaşan kim olduğunu fark ettiğimde. "Seni burada gördüğümü hayal etsene."

"Bu ikinizin genelde gittiğinden daha uzak," diye homurdanıyor.

"Bahçeyi keşfediyoruz," diye açıklıyorum. "Evie çeşmeyi yeni keşfetti."

İç geçiriyor. "Neden evde yaşayan bir çocuk olamadı ki?"

Sırıtiyorum. Eğer içeride kalırsak, Enzo'nun her hareketimizi gölgelemesi gerekmez. Belli ki işinin en sevmediği kısmı bu.

Bu durum beni başlangıçta olduğu kadar rahatsız etmiyor.

A s l ı n a bakarsanız, bu huysuz herif beni çok şaşırtacak şekilde büyüdü.

"Hiç çocuğun var mı, Enzo?" diye sordum.

Bana dönüyor, belli ki kişisel bir soru karşısında irkilmiş.

"Ben, şey... Evet. Biliyorum."

Yaşını tahmin etmeyi zorlaştıracak türden özelliklere sahip. Kırklı yaşlarında olduğu kesin. Ama bunu söylemek zor.

"Kaç tane?"

Biraz rahatsız görünüyor. Sanki benimle konuşmaya izni olup olmadığından emin değil gibi.

"Oh, hadi ama," diye dürttüm. "Yardımcıyla arkadaşlık etmeye karşı bir kural mı var?"

Bana değerlendirici bir gülümseme veriyor.

"Çünkü sana haberlerim var," diye devam ediyorum. "Sen de bu kategoriye giriyorsun dostum."

"Hâlâ senden birkaç basamak yukarıda," diye karşılık veriyor dudaklarının kenarında belli belirsiz bir s ı r ı t ı ş l a .

"Vay be. Ben de bundan bahsediyordum. Pençeler çıkıyor." Sırıtiyor.

"Soruna cevap vermek gerekirse, iki kızım var." "Bir kız babası,"

diyorum. "Tahmin etmeliydim. Kaç yaşındalar?"

"Luna on yedi, Teresa ise on beş yaşında."

Gurur notunu kaçırmadım. Normalde huysuz olan tavrında bir başparmak gibi göze çarpıyor.

Ama iyi anlamda, eğer bir anlamı varsa.

"Vay canına, iki genç kız da cabası," diye gülüyorum. "Senin için biçilmiş kaftan."

Başını iki yana sallıyor. "İkisi de dik kafalı ve inatçı," diyor, sesindeki mutluluk hâlâ tınıyor. "Ama iyi çocuklar. Endişelenecek bir şey yok."

Bir ebeveynin çocuklarıyla ne kadar ilgili olduğunu her zaman çocukları hakkında konuşmalarından anlayabilirsiniz. Enzo'nun her adımında yanımda olduğu çok açık.

Gözlerinin aynı anda hem parlayıp hem de yumuşamasında.

Kızlarından bahsederkenki ses tonunda.

Bir kere başladı mı onlar hakkında konuşmadan duramıyor. İstesem de istemesem de Enzo'yu kesinlikle harekete geçirdim.

On beş dakika sonra, hala devam ediyor.

"Luna da atletizmde," diyor bana. "Kendi bölümünün en hızlısı. Teresa ailenin beyni. Şu sıralar iklim değişikliğiyle ilgileniyor. Her zaman yeni Greta Thunberg olmakla ilgili şakalar yapar, ama daha yaşlı. Az önce şöyle bir şey yaptı..."

O saçmalamaya devam ederken ben

duymamazlıktan geliyorum. Kaba

olmaya falan çalışmıyorum.

Sadece yabancılar sorduğunda annemin benim hakkımda ne söylediğini merak ediyorum.

"...Evet, bir çocuğum var. Bir kız. On sekiz, on dokuz yaşlarında. Güzel bir şey - tıpkı benim onun yaşındaykenki halime benziyor. Ama görünüşünü hiçbir zaman en iyi şekilde kullanamadı. Onunki gibi gözlerle güzellik yarışmalarına katılabilirdi..."

Ellerimin yemyeşil çimenleri sıkığının uzaktan farkındayım. Sıkıyorum. İçindeki yaşamı boğuyor.

"...Hiç hırsı olmadı. Bu yönüyle babasına benziyor: Hayalleri yok. Babasının kim olduğunu bildiğimden bile değil... Ama yine de önemli değil, çünkü becerdiğim tüm erkekler aynıydı..."

"İyi misin?" Enzo beni oldukça tuhaf bir halüsinasyondan aniden çekip çıkararak soruyor.

Gerçeğe geri döndüğümde o kadar irkiliyorum ki, Tanrı'nın dürüst gerçeğini ağzımdan kaçırıyorum.

"Üzgünüm... Ben... Ben sadece annemi düşünüyordum."

Kahretsin.

Bunu söylememeliydim.

"Öyle mi?" diye soruyor. "Onunla yakın mısın?"

Yüzümü buruşturuyorum, ama bu benim hatam, gerçekten. Bu lanet konuşmayı başlatmaya karar veren bendim.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum. "Ülkenin öbür ucunda yaşıyor. Farklı karavan, aynı karavan parkı."

"Ah. Onu sık sık görüyor musun?"

"On beş yaşımdan beri görmedim," diye cevap veriyorum. "Ama onunla her yıl birkaç kez konuşuyorum."

"Peki ya baban?"

Omuz silkiyorum. "Hiç olmadı," diyorum. "Ben doğmadan önce ayrılmış. Dürüst olmak gerekirse, baba olacağını bilip bilmediğini bile bilmiyorum."

Enzo'nun kaşları sempatik bir şekilde kalkıyor. Ortak bir gariplik duygusuyla ikimiz de Evie'ye bakıyoruz.

Ellerini fıskiye sokmuş koi balıklarını taciz ediyor ama onu durduracak cesareti kendimde bulamıyorum.

"Onunla aran iyi," diye gözlemliyor Enzo.

"Benim için üzüldüğün için mi bana iltifat ediyorsun?" Açıkça soruyorum.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Birazcık."

"Seni pislik," diye gülüyorum. "Bir centilmen yalan söylerdi." "Kimse beni centilmen olmakla suçlamadı."

Evie yanıma koşarken ona başımı sallıyorum.

"Saklambaç oynayabilir miyiz?" diye soruyor. Bazen onun dikkat süresi, fiskiyedeki japon balıklarının sabırlı görünmesine neden oluyor.

"Elbette, prenses."

"Burada olmaz," diye hemen araya giriyor Enzo. "Eğer saklambaç oynuyorsanız, bunu evin içinde yapabilirsiniz."

Ona komik bir yüz ifadesi takınıyorum, dilim dışarıda ve gözlerim şişkin. Evie de aynısını yapıyor.

"Güzel," diye iç geçiriyor Enzo. "Gerçekten güzel. Ne tür bir dadısın sen?" "Para almayan türden," diye bilgilendiriyorum onu.

Yemi yutmaya zahmet etmez. Akıllı adam.

Birlikte eve geri dönüyoruz. Enzo hemen sonra ortadan kayboluyor - sanırım Mazzeo'nun daha acil işlerini halletmek için.

Evie ve ben üçüncü kata çıktık, çünkü en çok oda oradaydı.

Ve ayrıca hala içine girmediğim tüm kapalı kapıları merak ettiğim için.

Zorunlu görevimi unutmadım. Aslında, başımın üzerinde beliriyor, her zaman mevcut.

Bu artık bir kararlılık meselesi değil. Daha çok fırsatlarla ilgili.

Öyle bir şey *yok*.

Günlerim ortak alanlarla sınırlı. Tek yoldaşım benden bile daha az şey bilen altı yaşında bir çocuk.

Pek ideal sayılmaz.

Bu da daha yaratıcı ve muhtemelen çok daha cesur olmam gerektiği anlamına geliyor.

Ev çok büyük olduğundan, işleri adil tutmak için genellikle kattan kata saklambaç oynuyoruz. Dördüncü kata varmadan önce üçüncü kattaki üç odadan geçiyoruz.

Evie kapıyı itip açıyor ve içeri giriyor. Ben de arkasından.

Ama odaya birkaç adım kala durdu ve neredeyse onu eziyordum.

İkimiz de odanın diğer sakinine bakıyoruz. Ve Tanrı yardımcım olsun,

Lucio da bize bakıyor.

Şık siyah bir masanın arkasında oturuyor. Kendimi durduramadan onu taramaya, değerlendirmeye, hatta belki de hayranlıkla izlemeye başladım bile.

Beyaz gömlek, kollarını kıvrıarak ön kollarını çevreleyen dövmeleleri ortaya çıkarmış ve boğazını açarak köprücük kemiğindeki de göstermiş.

Koyu renk saçları dikkatsizce geriye doğru savrulmuş, bir tutamı alnına düşmüştü.

Gözlerini en sona saklıyorum. On çeşit yemeğin sonundaki tatlı gibi.

Ne beklemem gerektiğini bilmeme rağmen, yine de sözlerini yerine getiriyorlar ve hatta daha fazlasını.

Yakıcı ama aynı zamanda soğuk.

Işık yılı uzakta ama yine de o kadar odaklanmış, o kadar şimdi ve burada ki kendime rağmen ürperiyorum.

Lucio bana baktığında kendimi hiç bu kadar *görölmüş* hissetmemiştim.

Yerine sabitlenmiş.

O parmağını bile kıpırdatmadan tamamen ve çırılçıplak soyuldu.

İfadesi de hiçbir şey ele vermiyor. Bu bile başlı başına ürkütücü.

Evie de bunu hissediyor. Bana doğru sendeliyor ve Lucio ayağa kalktığında kaçmak üzere olduğunu anlayabiliyorum.

"Evie," diyor. "Bekle."

Sesi beklediğimden daha yumuşak. Belki Evie de bunun farkındadır, çünkü bekliyor.

"Siz ikiniz neyin peşindesiniz?" diye soruyor.

En tuhafı da bunu gerçekten bilmek istiyormuş gibi söylemesi.

İki gündür konuşmadık. Rolls Royce'unun yanındaki küçük tartışmamızdan beri.

Sadece yakınlığının bile hafızayı canlandırması çok garip. O kadar da gerekli değil.

"Devam et, Evie," diye cesaretlendiriyorum. "Anlat ona."

"Ah... saklambaç oynuyorduk," diyor sadece babasına ayırdığı o küçük sesiyle.

"Ama belli ki buranın sizin ofisiniz olduğunu bilmiyorduk," diye düzeltiyorum. "O yüzden sizi yalnız bırakalım."

"Yapma," diye bağılıyor. Yüzünü buruşturuyor ve ses tonunu yumuşatıyor. "Yani, s o r u n değil."

İkimizin de yüzündeki kuşkulu ifadeyi fark etmiş olmalı ki kıkırdıyor ve eliyle odayı tarıyor.

"Al bakalım, demeliyim. Burada saklambaç oynamanızın bir sakıncası yok."

Ona bakmaya devam ediyorum.

Ciddi mi bu?

Beni utanmazca süzerken gözlerinde şeytani bir parıltı var. Gözleri göğüslerimin, kalçalarımın ve sonra tekrar yüzümün üzerinde dans ediyor.

Skandal yaratacak bir şey giydiğimden değil; kot şort ve düz beyaz bir tişört pek de magazin malzemesi sayılmaz.

Ama beni içine çekme şekliyle ilgili bir şey, onun gözünde çıplakmışım gibi hissettiriyor.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştiriyorum. "Evie burada oynamak istemiyor. Ya sen, Evie?" Diyorum. "Yani bu oda karanlık ve alınma ama çok çirkin. Muhtemelen onu korkutacaktır."

Hakaretimden hiç etkilenmemiş görünüyor. Aslında, bu onu sadece eğlendiriyor gibi görünüyor.

Evie'ye doğru bakıyor ve ona gülümsüyor. Gerçek bir gülümseme.

O piç şimdi neyin peşinde?

"Evie, bana bir kaşif gibi görünüyorsun ve tanıdığım tüm kaşifler cesurdur," diyor. "Burada oynamaktan korkmuyorsun, değil mi?"

Kimin aklına gelirdi ki? Gerçekten dikkatini vermiş.

"Burada oynarsak kızmazsın değil mi?" diye soruyor temkinli bir şekilde. Belirsiz bir heyecanla odanın etrafına bakıyor.

"Hiç de değil."

"O zaman korkmuyorum," diye açıklıyor Evie.

Agh, seni küçük hain.

"Biliyordum," diyor Lucio gururla. Ona yumurtalıklarımı hafifçe titreten bir göz kırpmıyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Evie korkmuyor, Charlotte. O yüzden burada oynamaktan çekinme. Tabii korkan sen değilsen...?"

Gözlerimi ona diktim.

Yemi tam önümde sallıyor ve onu alacağını biliyor.

Bana başka bir seçenek bırakmadı.

"Beni korkutan tek şey dekorun ne kadar berbat olduğu," diye karşılık veriyorum ona. "Cidden, tasarımcı kör falan mıydı?"

Beni görmezden geliyor ve masasının arkasına oturuyor. "Ben burada yokmuşum gibi davran. Evie, saymaya başlayabilirsin. Önce Charlotte saklanacak."

Burada yaptıklarından nefret ediyorum. Ve daha da fazlası, burada yaptıklarından nefret ettiğimi bilmesinden nefret ediyorum.

Her zaman yaptığı şey: dizginleri ele geçirmek. Kontrolü ele almak. Hepimizi kuklalar gibi yörüngesinde dans ettirmek.

Bu da bir başka güç oyunu, öncekiyle aynı.

Sadece oyunun sonunun ne olduğunu

bilmiyorum.

Evie tüm bunlardan tamamen habersiz. Aslında, Lucio'nun bu kadar uzlaşmacı olmasından oldukça memnun görünüyor.

Arkasını döndüğü anda saymaya başlıyor. Saklanacak bir yer bulmak için odanın etrafına bakındım.

Ama tek gördüğüm siyah cam ve keskin köşeler. Burası ne kadar büyük olursa olsun, şeffaf bir küp de olabilir.

İstemeye istemeye, gözlerim Lucio'nunkileri buluyor.

"Bu odada saklanabileceğimiz tek bir yer var," diye fısıldıyor Lucio. Çenesini masasına doğru eğiyor.

Bir adım atıyorum ve masanın altındaki boşluğu görüyorum, ayaklarının dibinde. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu çok uygun."

Omuz silkiyor. "Sadece bir öneri."

Arkamızda Evie'nin saydığını duyuyorum; tıpkı ona öğrettiğim gibi yüksek sesle ve gururla.

"Seksen beş! Seksen altı! Seksen... Sekiz-yedi!..."

Zaman tükeniyor. Lucio'ya dönüp

bakıyorum. Yüzündeki gülümseme beni

çileden çıkarıyor.

Varlığının ondan korkup kaçmamı sağlayacak kadar korkutucu olduğunu mu düşünüyor?

Muhtemelen beni kendi yerine koyduğunu düşünüyor.

Ben sana aidim.

Bu sözleri ona ben söylemiştim, değil mi?

Ama kendi özgür irademle değil. Onları benden zorla çıkarmıştı. Neredeyse kendi çıplak elleriyle onları boğazımdan sürükleyerek çıkardı.

Hatırası tenimi ateşe veriyor.

Kendimi ona doğru ilerlerken buluyorum.

Şaşırdıysa bile belli etmiyor. Eğilip masasının altından geçerken geçmeme izin vermek için hafifçe hareket ediyor.

Tabii ki, altına girdiğim de, kendini yeniden konumlandırıyor, böylece tam bacaklarının arasında yer alıyorum.

Dişlerimi sıkıyorum ve bundan etkilenmemeye çalışıyorum.

Ama buranın altındaki sıcak karanlık, aramızdaki yüklü boşluğun daha çok farkına varmamı sağlıyor.

Sanki kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyor ki odadaki herkes bunu duyabilmeli.

"Yüz! Hazır ya da değil, işte geliyorum!" Evie çağırıyor.

Etrafında dönerken giysilerinin hışırtısını duyuyorum. Yaklaşıyor, sonra uzaklaşıyor, sonra duraklıyor.

Yüksek sesle nefes almamak için bileğimi ısıyorum. Masanın diğer tarafında, Evie odanın içinde ayaklarını sürüyerek dolaşıyor.

Ama şimdi Lucio'yla yalnız olduğu için kendine güveni daha az.

"Y a n ı n d a taş ı d ı ğ ı n o t u h a f k ü ç ü k ö r d e k n e r e d e ?" Lucio masumca sorar.

Masasına doğru itiyor ve dizi neredeyse burnuma çarpıyor. Misilleme olarak tırnaklarımı baldırına geçiriyorum ama o hiç irkilmiyor.

Evie'nin kıkırdadığını duyuyorum ve bu bana neredeyse kızgın olduğumu unutturuyor. "O bir ördek değil!" diye bağıyor. "Paulie bir ornitorenk." "Platypus, ha?" Lucio tekrarlıyor. "Şey... komik görünüşlü." "Hayır, değil. Yakışıklı."

"*Ben yakışıklıyım.*"

Bu da başka bir kıkırdamaya neden oluyor. Gözlerimi deviriyorum ve ayaklarını benden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bu onun üzerinde hiçbir etki yaratmıyor. Kayadan oyulmuş da olabilir.

"Charlotte nerede?" Evie sinsice sorar.

"Benden yardım istemenin hile yapmak olduğuna eminim," diyor hafif bir kıkırdamayla.

Evie'nin etrafta biraz daha dolaştığını duyuyorum ama Lucio'nun yanında hâlâ tam olarak rahat olmadığını hissediyorum.

Ayak sesleri biraz azalıyor ve bir kapı gıcirtısı ve tıkırtısı duyuyorum.

Bekle.

Az önce odadan çıktı mı? Bu

hiç iyi değil.

Şimdi Lucio'yla yalnız kalma konusunda daha az emin olan benim.

Bana bakabilmek için biraz geriye itiyor. Bu kendimi içinde bulabileceğim en utanç verici pozisyonu.

Yüzüm tam kasıklarının hizasında. Toparlandığını fark etmemek çok zor.

Aslında, bu oldukça açık. Ve onun da

bunu bildiği çok açık.

"Aşağıda eğleniyor musun?" diye hoş bir şekilde soruyor.

"Belli ki eğlenen sensin," diye çıkışıyorum ona.

Gülüştü alçak ve biraz karanlık. Tam olarak anlayamadığım bir beklentiyle tenimi karıncalandırıyor.

"Evie tam olarak nerede?" Ben soruyorum.

"Sanırım seni aramak için koridordan aşağı indi," diyor bana sırtarak.

"Seni pislik," diye homurdandım. "Bırak beni."

Masasının altından çıkmaya çalışıyorum ama beni engelliyor. "Yerde kal," diye emretti. "Sanırım onun geldiğini duyuyorum."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve pozisyonumu ayarlıyorum, böylece bacaklarım yana doğru atılmış halde popomun üzerinde oturuyorum. Ama kendimi hâlâ Lucio'nun kalçalarının arasında buluyorum.

"Nefes alabilmem için bacaklarını oynatabilir misin?" Tersledim.

"Orada saklanmayı seçen sensin."

"Affedersiniz, bunu öneren sizdiniz."

"Kesinlikle," diye kabul ediyor. "Bu bir öneriydi. Kabul etmek zorunda değildiniz."

"Sen bir pisliksin."

Kıkırdıyor ve bu ses bacaklarımın arasına bir arzu spazmı gönderiyor. Her zaman olduğundan daha rahat görünüyor. Daha... eğlenceli?

Bu kelime ona tam olarak uymuyor ama elimdeki en yakın kelime bu.

"Madem oradasın, bir işe yarayabilirsin," diyor imalı bir şekilde.

Gözlerimi kısıyorum. "Beni önünde diz çöktürmeyi başarmış olman, aletini yalayacağım anlamına gelmiyor."

Ağzımdan çıkar çıkmaz irkildim. Neden amım bu kadar dramatik tepki veriyor?

Bu bir şakaydı - aptalca bir şaka, kaba bir şaka, normalde yapmayacağım türden bir şaka.

Ama Lucio'yla ilgili bir şey beynime kısa devre yaptırıyor.

Ve ne yazık ki, sadece "sikini yala" demek bile bana başka delice şeyler yaptırıyor.

Belki de kendimi çok telaşlı hissettiğim içindir ve burası karanlık ve sıcak ve Lucio'nun kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve tüm bunların birleşimi sarhoş edici bir uyuşturucu gibi kafama giriyor ve o bunu biliyor ve ben de biliyorum ve Tanrım, ufukta çok kötü ve tehlikeli bir şey varmış gibi geliyor.

Lucio tek kaşını kaldırarak o alev alev yanan gri gözleriyle bana bakıyor.

"Sadece aşağıda olduğun için temizleyebileceğini kastetmiştim," diye mırıldanıyor. Bir köşeyi işaret ediyor. "Orası her zaman biraz tozlu olur. Belli ki başka fikirleri olan sensin."

Aslında yanaklarımdaki şiddetli kızarıklığı gizleyen karanlık alan için minnettarım.

"Bu değil... Ben yapmadım... urgh!"

Gülüyor.

"Tebrikler," diye devam ediyorum, etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak. "Günün en büyük kazananı sensin. Beni bir kaya ile sert bir yer arasında sıkıştırmayı başardın."

"Kelime oyunu mu?" diye soruyor.

Neredeyse ben de gülecektim ama son anda kendimi tutmayı başardım.

"Evie'nin geldiğini duymuyorum."

Düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlayarak büyük bir gösteri yapıyor. "O zaman sanırım yanılmışım."

"Pislik!" Tısladım. Ellerimi dizlerine koydum ve onu masadan geriye ittim.

Neyse ki ayaklarında makaralar o l a n büyük sandalyelerden birinde oturuyor. Ayağa kalkarken ağırlığımı onun kucağına verdim.

"Umarım hoşuna gitmiştir," diyorum, onu ne kadar korkutucu bulmadığımı göstermek için eğilerek. "Çünkü bir daha asla olmayacak."

"Çok erken konuşma," diye öneriyor. Gözleri bir vaadin ipuçlarıyla dans ediyor.

Sonra yavaşça ayağa kalkıyor, masayı bana doğru çevirip eğildiğinde beni bir adım geri atmaya zorluyor.

Kalçalarımın arkası masaya çarpıyor. Gidecek başka yerim yok.

Ellerim bir şey, herhangi bir şey arıyor ama buldukları tek şey çaresizce tutunacakları masanın kenarı oluyor.

Görebildiğim tek şey Lucio. Hissedebildiğim tek şey.

"Düşündüğünden daha kısa sürede önümde diz çökeceksin," diyor.

"Beni hiç tanımıyorsun."

Tehlikeli bir şekilde sırtıyor. "Yapmak zorunda değilim."

Vücudu benimkine baskı yapmıyor. Bu aşırıya kaçmak olurdu.

Ama hala aramızda sadece yarım santim var. Onun sıcaklığının benimkini yuttuğunu hissedebileceğim kadar yakınız.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş durumda ama teması ilk kesen ben olmayı reddediyorum.

Dudakları sadece bir nefes uzakta. En ufak bir hareket ve.

Beni öpecek mi?

Bu düşünce içime bir elektrik akımı gönderiyor. Bir an için istediğimin bu olup olmadığına karar veremiyorum.

Sonra koridorda koşan ayak sesleri duyuyorum, her geçen saniye daha da yükseliyor.

Lucio geri adım atarak beni hipnotik etkisinden kurtarıyor, tam o sırada Evie odaya dalıyor.

"Charlotte! Orada sen " o haykırıyor. "Ben olmuştur bakıyor

her yerde."

"Kusura bakma ufaklık," diyorum ve ona gülümsemek için olduğum yerde dönüyorum. "Sanırım ben gerçekten iyi bir saklayıcıyım."

Ben ona doğru yürüyemeden Lucio benden önce davranıyor.

Küçük kızın önünde yere çömelmesini izliyorum. Kız ona endişeyle bakıyor ama onun yanında normalde olduğu kadar ürkek görünmüyor.

"Örgünü beğendim," diyor, küçük, şişman sarışın örgüyü parmaklarının arasında döndürerek.

Vay canına. Çocuk için gerçekten çaba sarf ediyor mu?

Bir köpeğin arka ayakları üzerinde yürüdüğünü görmek gibi.

"Teşekkürler," diyor Evie ona utangaç bir gülümsemeyle. "Charlotte benim için yaptı." Ayaklarının üzerinde kayıyor ve biraz kızardığını görüyorum. "Gözlerini beğendim."

"Ben de seninkini beğendim," diye yanıtlıyor Lucio.

Konuşma o kadar tuhaf ve sevimli ki gözümü alamıyorum.

Ama aynı zamanda Lucio'nun masasında gözetimsiz bir şekilde durduğumun ve onun bana arkasını dönmüş olduğunun da farkındayım.

Çok yanlış hissettiriyor... ama bu kaçıramayacağım bir fırsat.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde, başlıklarını okuyabilmek için masasındaki dosyalardan birkaçının yerini değiştiriyorum.

Birkaç isme göz gezdirdim. Ama hiçbirini tanımıyorum. Gözüme çarpan bir şey yok.

Masanın bir dizi çekmecesini var ama şu anda hiçbirini açma riskini göze alamam.

"Yemek vaktin gelmedi mi?" Lucio doğrulurken sorar.

Masasının etrafında hızlıca dolaşıyorum ve yüz ifademi mümkün olduğunca mütevazı tutmaya çalışıyorum.

"Mhmm," diyor Evie parlak bir şekilde.

"Hadi meleşim," diyorum elini tutarak. "Hadi gidip karnını doyuralım." "Bizimle yemek ister misin?" Evie Lucio'ya dönerek soruyor.

Duraksıyor, belli ki konuşmanın bittiğini varsaymış. "Genelde gecenin ilerleyen saatlerinde yerim."

"Oh," diyor Evie. Yüzü anında düşüyor. Hayal kırıklığı açıkça belli oluyor. Lucio hemen, "Ama şimdi yiyebilirim," diye düzeltiyor.

Bunun üzerine Evie'nin gülümsemesi hiç görmediğim kadar parlak bir şekilde parlıyor.

O gerçekten o çalışıyor için yapmak bir çaba ile Onu. Bu aslında iç açıcı.

Tek kötü yanı, Lucio'ya olan kızgınlığımı biraz daha azaltıyor olması. Bu da... rahatsız edici. En hafif tabirle.

"Gidelim, gidelim, gidelim!" Evie öyle diyor. Elimi bırakıp Lucio'nunkine uzanıyor.

Küçük bir iç çekişi bastırarak ikisini ofisten çıkarken takip ediyorum...

Kafam her zamankinden daha karışık.

LUCIO

Nasıl hayır diyebilirdim ki?

Çocuk o gri gözlerini tüm gücüyle bana çevirmişti ve ben kendimi evet derken buldum.

Şimdi, mutfağa doğru yürürken elini benimkinin içine soktu ve bu çok garip hissettiriyor.

Ama aynı zamanda... harika.

Çünkü bana uzanmıştı.

Ve ilk defa korkmuş, şüpheli ya da gergin görünmüyor.

Aslında, oldukça mutlu görünüyor.

Yürürken zıplıyor, uzun sarı örgüsü omzunun üzerinden sallanıyor. Bana bakıyor ve bana kendimi hatırlatan bir sırıtış atıyor...

Babam beni dövmeden önce.

Mutfağa giriyoruz. Evie hemen ortadaki adaya doğru ilerliyor. Bar taburelerinden birinin üzerine çıkmak için mücadele ediyor, ben de otomatik olarak ellerimi kollarının altından geçirip onu kolayca yukarı kaldırıyorum.

İçgüdülerim beni şaşırtıyor - kolaylığı, doğallığı. Kızıma yardım etmenin ne kadar doğru olduğunu hissettim.

"Teşekkür ederim," diyor utangaç bir şekilde.

Onun yanına oturuyorum, burada neredeyse hiç zaman geçirmediğimin belli belirsiz farkındayım.

Profesyonelce tasarlanmış, paranın satın alabileceği en iyi aletler ve malzemelerle dolu son teknoloji ürünü bir mutfak ve ocağı kaç kez açtığımı iki elin parmakları kadar sayabilirim.

Charlotte yanımda duruyor. Burada olmamdan dolayı oldukça rahatsız görünüyor.

Bu da tabii ki ek bir bonus.

Az önce masanın altından bana nasıl baktığını düşünmeden edemiyorum.

Sanki içi yanıyordu. Yavaş, enfes

bir işkence.

"Ee," diye Evie'ye sesleniyor, "bu akşam makarnaya ne

dersin?" Evie heyecanla başını sallar. "Evet, lütfen!"

"Mikrodalga fırının yanındaki çekmecedeki bölgedeki restoranların paket servis menüleri var," diyorum Charlotte'a. "Aralarında birkaç iyi İtalyan restoranı da var."

Sanki anlamadığı bir dilde konuşuyormuşum gibi bana bakıyor.

"Ne?" Dedim.

Alnını kırıştırarak soruyor: "Yemek yapmak varken neden sipariş

veriyorsun?" "Neden zahmet edeyim ki?"

"Çünkü yemek yapmayı *seviyorum*," diyor bana aptalmışım gibi. "Hem daha temiz, hem daha sağlıklı, hem de daha ucuz."

"Ve Charlotte en leziz yemekleri yapıyor," diye ekliyor

Evie. Ona bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle

mi?"

Charlotte ve Evie'nin mutfakta çok fazla zaman geçirdiklerini fark etmişim ama bunun üzerinde fazla düşünmemişim. Sadece yerleşkede kaldıkları sürece bunu sorgulamayacaktım.

"Evet," diye cıvıldıyor Evie. "Bu sabah karamelli muzlu Fransız tostunu yaptı-"

"Karamelize muzlar," diye düzeltiyor Charlotte sevgiyle.

"Evet, o," diyor Evie. "Ve çilekli komposto." "Komposto," diye gülüyor Charlotte.

"Mhmm," diyor Evie. "Çok, çok, çok lezzetliydi."

Evie, Charlotte'un onun için yaptığı lezzetli yemeklerden bahsedip duruyor ama benim gözlerim şefin üzerinde.

Buzdolabına doğru ilerliyor ve saran naylona sarılmış hafif bir hamur seçiyor. Bu mutfığa aşına olduğu belli. Benden çok daha fazla.

"Gerçekten makarna hamurunu kendin mi yaptın?" İnanamayarak soruyorum. Charlotte, Evie'nin tiz mırıltısını taklit ederek "Mhmm," diye yanıtıyor. "Bizim makarna makinemiz var mı ki?"

"Birkaç gün önce Enzo'ya verdiğim ikinci listeye koydum," diyor bana. "Bunu onaylayanın sen olduğunu sanıyordum."

"Enzo sadece üzerinde çılgınca bir şey olduğunda bana iletiyor. Benim dikkatimi gerektiren bir şey."

"Ne gibi?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Henüz makul olmayan bir şey talep etmediniz." "Bana biraz daha zaman verin. Bir şeyler düşüneceğim."

Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum.

O da -sadece bir saniyelik bir süre için- geri dönüp bir kez daha çalışmaya başlamadan önce öyle yapıyor.

Tezgâha un serpip hamur açmaya b a ş l a m a s ı n ı izliyorum. Yardım etmesi için Evie'yi işe alıyor.

Olduğum yerde kalıyorum ve onların kolay uyumunu gözlemliyorum. Ve bunu yaparken, göğsümde yine o garip sıkışmayı hissediyorum.

Sadece birazcık. Ama yeterli. Varlığını belli etmeye yetecek kadar.

Hala nasıl isimlendireceğimi bilmiyorum. Nasıl işleyeceğimi. Nasıl anlayacağımı.

Bu yüzden tüm bunlar yerine, görmezden geliyorum.

Makarna rulo haline getirilip kesildikten ve bir tencerede kaynatıldıktan sonra Charlotte sos üzerinde çalışmaya başlıyor. Evie'ye ufak tefek görevler veriyor ama benden hiç katkıda bulunmamı istemediğini fark ediyorum.

Benim için sorun değil. Oturup izlemeyi tercih ederim. Ve izleyecek çok şey var.

Ne kadar düzenli yemek yaptığı gibi.

Çalışma alanını ne kadar temiz tuttuğu gibi.

Yemekleriyle ne kadar gurur duyduğu gibi.

Tezgahı sildikten sonra "Sen bir aşçısın," diyorum. Gerçekten utanmış görünüyor. "Ben şef değilim."

"O zaman bunca zamandır ne izliyordum?"

"Bir yemeği bir araya getirebilirim," diyor küçümseyerek. "Bu büyük harfli bir 'Şef' olmakla aynı şey değil."

Sesinin hüzünlü tonunu yakalıyorum ve aniden onu kayıp bir rüyanın içinde yakaladığımı fark ediyorum.

Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğildim. "Ne fark eder ki?"

"Hiç profesyonel deneyimim yok. Hiç aşçılık okuluna gitmedim. Temel pastacılık becerilerim yok... Liste uzayıp gidiyor."

Ocağa doğru dönüyor ve sosu makarnayla karıştırıyor. Zengin krema ve biber kokusu tüm mutfağa yayılıyor. Tat alma duyularım karıncalanıyor.

Sonra üç kâseyi doldurur ve adaya getirir.

Kokusu kadar güzel görünen ipeksi bir carbonara yapmış. Derin, fildişi kreması altın makarna iplikleri üzerine sırlanmış.

Onu yemeli miyim yoksa bir müze kaidesine mi koymalıyım emin değilim.

Karnım heyecanla gurulduyor. *Yemek* kesinlikle doğru cevap. Bu kadar güzel bir şeyi yok etmek utanç verici olsa bile.

Makarnayı çatalımın üzerinde döndürüyorum ve dudaklarıma götürüyorum. Bunu yaparken, göz ucuyla beni izlediğinin farkındayım.

Öyle değilmiş gibi davranıyor -kendini tencereleri kurutmak ve aletleri kaldırmakla meşgul ediyor- ama çok belli ediyor.

Onu burada kancaya taktım. Şu anda kendini bana ifşa etti. Kendini savunmasız bıraktı.

Onu ezebilirim.

Ama ilk ısırık dilime değdiğinde, sesli ve istemsiz bir iç çekiyorum.

Sikişmek. Enfes.

"Kahretsin," diye itiraf ediyorum, "bu iyi."

Biraz bastırmayı başarmadan önce yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirliyor.

"Güzel," diyor ve dikkatini adanın diğer ucundaki Evie' ye çeviriyor. "Ne düşünüyorsun ufaklık?"

"Çok lezzetli."

"Süper lezzetli, ha?" Charlotte gülümsüyor. "Presesten büyük övgü."

Birkaç dakika sessizce yiyoruz, hepimiz memnuniyetle çiğniyoruz.

Daha önce hiç böyle bir akşam yemeği yemediğimi fark ettim. Birçok evde tanıdık bir sahne.

Ama benimkinde hiç
olmadı. Bir çocuk
olarak değil.

Bir erkek olarak değil.

Hayatım boyunca yapmadım.

En son ne zaman ev yapımı bir yemek yedim?

Hatırladığım kadarıyla... asla.

Tekrar başımı kaldırdığımda Charlotte'u bana bakarken yakalıyorum. Bakışları duraksıyor ve hemen aşağı bakıyor ama yanakları alev alev yanıyor.

"Benimle saklambaç oynamayı mı düşünüyorsun Charlotte?" Masumca sordum.

Onun tepkisi ise ters ters bakıp ağzına bir çatal makarna atmak oluyor.

Evie bariz bir şaşkınlıkla aramıza bakarken ben gülüyorum. "Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor bana.

"Charlotte," dedim ona.

"Charlotte komik mi?" Evie soruyor. Espriyi anlamaya çalışırken burnu kırışıyor.

"Çok komik," diye ekliyorum. "Sadece bunun farkında değil."

Evie omuz silkiyor ve ilgisini kaybediyor. Tekrar yemeğine baktığında Charlotte bana ters ters baktı.

Ben de ona göz kırparak karşılık veriyorum ve çok eğleniyorum.

Her şeyden çok bu farkındalık, karşımda oturan tükürük ateşi ile yaşadığım garip dinamiği değerlendirmeme neden oluyor.

benden.

Bağlanmak benim için bir seçenek değil.

Şu an her ne hissediyorsam, onu bastırmam gerek.

Bu özel mayın tarlasına daha fazla dalamadan bir şey duyuyorum.

Yakın mesafeden büyük bir *patlama*

sesi duyulur. Bunu sert bağırışlardan

oluşan bir koro izler.

Evie irkilerek küçük bir çığlık atar. Charlotte telaşla doğruldu.

Hemen harekete geçiyorum. Mutfak, yerleşkenin ana kapılarından birine sadece kısa bir mesafe uzaklıkta.

"Burada kalın," diye emrediyorum ikisine de. "Ben dönene kadar kımıldamayın."

Mutfaktan sadece bitişik odadaki yan masadan bir silah alacak kadar uzun süre ayrılıyorum. Sonra dışarıya, arka kapıya doğru koşuyorum.

Yaklaştığımda kapı hafif aralıktı. Etrafta dolaşan birkaç adamımı görüyorum.

"Burada neler oluyor?" Dikkatlerini çekerek soruyorum.

"Her şey kontrol altında patron. Davetsiz misafir yakalandı," diye bilgilendiriyor Nestore beni. Ses tonu, davetsiz misafiri bir tehdit olarak görmediğini anlamamı sağlayacak kadar eğlendiriciydi.

"Stefano," diye sesleniyor Nestore. "Onu içeri getir. Patron burada." Sonra Stefano ve Marco bir kız getirmeye başladılar... kız mı?

Charlotte'un yaşlarında görünüyor ve gözlerinde aynı mücadele kıvılcımı var. Kıvırcık sarı saçları karmakarışık ve gözleri sanki özel birini arıyormuş gibi bir o yana bir bu yana bakıyor.

Sonra beni gördü ve hareketsiz kaldı. "Kimsin sen?" Sakince sordum.

Tek kelime etmiyor.

Stefano, "Onu duvarı aşmaya çalışırken bulduk," diyor. "Arka taraftaki çöp kutularının üzerine düştü."

Kaşlarımı kaldırıyorum, gözümü sarışın dişi şeytandan ayırmıyorum.

"Ne giriş ama," diye yorum yapıyorum. "Daha hazırlıklı gelmeliydin."

Utançtan yüzü kızarıyor ama yemi yutmuyor. İlk içgüdüm onun

Polonyalılar için çalışan bir casus olduğu yönünde.

Ama ona bakınca, bir şey anlaşılmıyor.

O açıkça bir çaylak. Deneyimsiz, hazırlıksız ve tamamen boyundan büyük işlere kalkışmış.

Ve genç.

Çok gençsin.

"Benim yerleşkeme girmeye çalışarak ne yapıyorsun?" Soğukkanlılıkla talep ediyorum.

Gözleri benden öteye, eve doğru bakıyor. İnatla çenesini sıkıyor.

İç çekiyorum. Tamam. İşleri zor yoldan halledeceğiz.

Silahımı çıkardım, horozunu kurdum ve alnına dayadım. Bu hemen işe yaradı.

Dudaklarından çıkan soluk içten ve gırtlaktan geliyor. Korku yüzünde dalgalanıyor ve dizleri neredeyse çöküyor. Onu ayakta tutan tek şey Stefano ve Marco'dur.

İçinden derin bir ürperti geçer.

Sonra kendini toparlıyor ve bir kez daha bana bakıyor.

"Sabrımı test etme," diyorum. "Şimdi bana cevap ver." "Ben... merak ettim... tamam mı?" diye kekeliyor.

"Meraklı mısın?"

"Yerleşke hakkında," diye teklif ediyor. "Bilmiyorum, içeri girebileceğimi düşündüm, belki... İhtiyacım olanı alabilirim."

Sert bir kahkaha attım. "Silahlı korumalar ve güvenlik kameralarıyla donatılmış güvenli bir yerleşkeden hırsızlık yapabileceğini mi sandın? Bahaneler bir yana, bu berbat bir şey."

"İnsanlar açken aptalca şeyler yaparlar."

"Karnını doyurmak için hayatını riske mi attın?" Ben de diyorum ki. "Bu mazerete mi sığınıyorsun?"

"Sadece bir korkak silahsız bir kadını öldürür," diyerek soruyu geçiştiriyor.

Başımı salladım. "Beni kışkırtmak bu işten sıyrılmanın akıllıca bir yolu değil."

"Bırakın gideyim."

Silahımı indirip pantolonumun içine sokuyorum. "Olmuyor."

Eve doğru dönüp Stefano ve Marco'ya onu içeri getirmelerini işaret ediyorum. Binaya doğru yürüyoruz.

Charlotte'un sesini duyduğumda neredeyse eve varmıştık.

Tabii ki beni dinlememişti.

"Sana mutfakta kalmanı söylediğimi sanıyordum," diye çıkışıyorum.
"Eve nerede?"

Bana cevap vermiyor. Bakışları omzumun üzerinden geçip tutsağın üzerine düşüyor.

Ve dudaklarından şaşkın bir çığlık çıkar.

"Aman Tanrım!"

Çimlerin üzerinde, havuza paralel bir şekilde duruyor. Son tutsağıma bakarken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

En tuhafı, yüzünde bir tanıma ifadesi belirir.

"Onu tanıyor musun?" Çıkarım yapıyorum.

Charlotte yavaşça bana döndü.

"Evet," diye fısıldıyor boğuk bir sesle. "Onu tanıyorum."

Sonra Charlotte sarışına doğru atılır.

"Dur!" Emrediyorum, sesim bahçeye kadar ulaşıyor.

Yavaşlamıyor bile. Bunun yerine kıza doğru koşuyor ve onu sıkı bir kardeşçe kucaklıyor.

"O kim lan?" Hırlıyorum.

"Adı Vanessa," diye yanıtlıyor Charlotte, yüzü hâlâ kızın saçlarına gömülüken. "O benim en iyi arkadaşım."

CHARLOTTE

Çığlık atmak istiyorum.

Vanessa'nın burada ne işi var?

Daha da önemlisi, beni nerede bulacağını nereden biliyordu?

Yüz ifadesinden bazı cevaplar çıkarmaya çalışarak ona bakıyorum ama tek gördüğüm inatçı bir kararlılık.

Gerçi bu oldukça normal bir durum.

Lucio bana, "Arkadaşın benim yerleşkeme gizlice girmeye çalıştı," diye bilgi veriyor. Ses tonu yine soğuk. O kadar soğuk ki neredeyse titriyorum. "Gizlice girmek' biraz fazla cömertçe olabilir aslında."

Vanessa'nın iki yanında Lucio'nun iki muhafızı var. Onu sıkıca tutmuşlar, ama o hala onlardan kurtulmak için mücadele ediyor.

Lucio'ya dönüyorum. "Onunla konuşmama izin ver," diye

rica ediyorum. "Yalnız." Alaycı bir şekilde gülüyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ona doğru yürüyorum ve -kendimi bile şaşırtarak- elini tutuyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Gözleri kocaman oldu. Belli ki ona bir şey için yalvaracağımı hiç düşünmemişti.

Ben de öyle.

Ama Vanessa için gururumu bir kenara bırakmaya hazırım.

"Lucio, o benim en iyi arkadaşım," diyorum ona. "Aileme en yakın olan şey o. Tek istediğim on beş dakika."

Vanessa'nın hâlâ onu zapt etmeye çalışan iki adama karşı mücadele ettiğinin farkındayım. Onu, kendini koruma gücünün bazen tatile çıkabileceğini bilecek kadar iyi tanıyorum.

Biz konuşurken onlara tükürüyor ve "Bırakın beni, pislikler!" diye bağıyor.

"Bütün arkadaşların ölmek mi istiyor?" Lucio bana ciddi ciddi soruyor.

"Lütfen ona zarar verme."

"Beni incitmenin seni büyük ve sert yaptığını mı sanıyorsun?" Vanessa ona bağıyor. "Bunun bir şeyi kanıtladığını mı sanıyorsun? Masum, savunmasız kadınları incitmekten zevk mi alıyorsun?"

Lucio döner ve bakışlarını tüm gücüyle ona diker. Vanessa bile biraz irkilir.

"Her şeyden önce," diye söze girdi, "sende en ufak bir masumiyet yok. İkincisi, o ağzın başlı başına bir silah."

Vanessa alaycı bir tavırla, "Yağcılıkla bir yere varamazsın," dedi.

"Seni pohpohlamaya çalışmıyorum," diye onu temin ediyor Lucio. "Seni uyarıyorum. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, küçük kız."

"Ben küçük bir kız değilim," diye karşılık veriyor. "Buraya gel de sana ne kadar küçük olmadığımı göstereyim."

Kaşlarımı çatıyorum ve Vanessa ile Lucio'nun arasına giriyorum. "Bu kadar yeter! Vanessa, kapa çeneni."

Bana bir hainmişim gibi bakıyor ama şimdilik bunu görmezden gelip Lucio'ya dönüyorum. Daha davamı sunmaya başlayamadan sözümü kesti.

"Evie nerede?" diye sorar.

"Mutfakta. Enzo onunla birlikte."

"Enzo dadı değil," diye homurdanıyor. "Onunla birlikte olmalısın."

"Sonra bana istediğin kadar bağırabilirsin," diye teklif ettim. "Karşılık bile vermeyeceğim. Sadece bana bunu ver. Tek ihtiyacım olan on beş dakika."

Hâlâ Vanessa'ya bakıyor, ama bir saniye sonra bakışları tekrar bana kayıyor.

"On tane var."

İtiraz etmiyorum. "Harika. Van, gidelim."

Fikrini değiştirmesini beklemiyorum. Vanessa'nın elinden tutup onu evin içine götürüyorum. İçeride takip edildiğimizin farkındayım ama gölgelerimizi görmezden geliyorum ve onu mutfağın yanındaki erzak odalarından birine götürüyorum.

Gardiyanlar cam duvarın diğer tarafında kalıyor. Bizi görebiliyorlar ama sesimizi alçaltırsak bizi duyamayacaklarından eminim.

Van'ın etrafında bir daire çiziyorum, onu omuzlarından tutuyorum ve bazen olduğu gibi onu aptal bir bez bebek gibi sallıyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Haykırıyorum.

"Aynı soruyu benim de sana sormam gerekirdi!" Vanessa karşılık veriyor. Omzumun üzerinden malikanenin görebildiği kısma bakıyor. Belli ki etkilenmiş. "Güzel evmiş bu arada."

"Vanessa," diye azarlıyorum.

"Burada ne yaptığımı *sanıyorsun*?" diyor. "Seni aramaya geldim! Kırmızı halım nerede?"

Yanıt vermeden önce nefes alıp beş kadar sayıyorum - sırf yanlışlıkla patlayıp en iyi arkadaşımı boğmamak için.

"Burada olduğumu nereden bildin?"

Gizemli bir şekilde gülümsüyor. "Benim de yöntemlerim var."

Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Vanessa..."

"Tanrım," diye iç geçiriyor. "Annem gibi konuşuyorsun. Yani, eğer aniden beni umursamaya başlasaydı, onun gibi konuşurdun."

"Bilerek mi zorluk çıkarıyorsunuz, yoksa buraya gelirken başınızdan mı yaralandınız?"

Vanessa homurdanıyor. "Senden haber alamayınca endişelendim, tamam mı?" diye açıklıyor. "Dairene gittim ve ev sahibi dediğin o pislik bana seni evden kovduğunu söyledi."

Beni kovdu, bunu söylemenin güzel bir yolu. Ben buna daha çok tecavüz-şantaj-gasp girişimi derdim ama herkes kendi yoluna.

Devam ediyor: "Sonra restorana gittim ve patronun bana işe gelmeyi bıraktığını söyledi. Çılgına dönmüştüm. Kime soracağımı, seni nerede arayacağımı bilmiyordum. Sonunda... seninle iletişime geçtim-"

Onun adını söylemeden hemen önce aklıma geliyor. "Xander," diye bitiriyorum.

"Evet," diyor Vanessa özür dileyerek. "O pislüğün dairesine gittim. Seni orada bulacağımdan yarı emindim."

"Ew."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diyor. "Her neyse, sen orada değildin, belli ki. Ama senin nerede olduğunu bildiği açıktı. Söylemesi için çok fazla kışkırtmaya gerek kalmadı."

"Dürtmekten kastınız..."

"Onunla flört ettim," diyor Vanessa dehşetle ürpererek. "Evet. Özür dilerim."

"Benden özür dileme," diyorum, cam pencerelerden bizi izleyenlere doğru bakarak. "Senin için üzülen benim. O bir polis için üzücü bir bahane... hatta yozlaşmış biri."

"Bu durumda, onun zayıflıklarından faydalanmaktan mutluluk duydum."

Başımı sallıyorum ve tekrar elimdeki konuya odaklanıyorum. "Buraya gelmemeliydin," diyorum ona. "Burası güvenli değil."

"O zaman neden buradasın?"

Kıvırcık sarı bukleleri başının her tiki ve seğirmesiyle uçuşuyor. Her zaman saçlarının onun en etkileyici yanı olduğunu söylerim - ki bu da bir şey ifade ediyor, çünkü Vanessa'nın *her* parçası maksimum derecede etkileyici.

"Çünkü başka seçeneğim yok," diyorum sertçe. "Bu uzun bir hikâye."

"Bana kısa versiyonunu ver. Cliff Notes tarzı."

"Vanessa, lütfen, bunu şimdi yapamayız," diye yalvarıyorum. "Sanırım gitmene izin vermesi için onu ikna edebilirim. Ama *gitmek* zorundasın."

"Sensiz mi?"

Koluma yapışıyor. Bir arkadaş dokunuşuna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Benim gibi kaybolmuş küçük bir kızın dokunuşu değil.

Duygusal sadizm eğilimi olan düşünceli bir donun dokunuşu değil.

Ama bir arkadaş.

Beni önemseyen biri, saf ve basit. "Gidemem."

Vanessa kararlı bir şekilde, "Sensiz gitmiyorum," diyor.

Ellerini kendi ellerimle kavradım. "Jestin için minnettarım ama ben iyiyim."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor, yüz ifademde ipuçları arıyor. "Bekle, bana... kalmak *istediğini* mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben... Bu biraz karışık."

Beynimi zorluyorum, anlamasını sağlayacak bir yol bulmaya çalışıyorum. Ama elim boş dönüyorum.

Ona Evie'yi anlatabilirim. Bu yardımcı olabilir.

Ama bazı nedenlerden dolayı, isteksizim.

"O ve ben, bir... anlaşmamız var," diyorum kelimeleri karıştırarak.

Vanessa bir süre bana baktı. "Ah-hah..."

Alnımı kırıstırıyorum. "Bu yüz de ne...?"

"Sadece... Bu ilginç bir gelişme."

Tanrı yardımcım olsun. Vanessa'nın ifadesi rahatsız edici bir şekilde tanıdık bir bölgeye doğru kayıyor.

"Kes şunu," dedim ona. "Hemen kes şunu."

Birazcık bile durmuyor.

Onun yerine, kocaman bir sırtışa bürünüyor.

"Geldim çünkü seni bodrumda bir radyatöre kelepçelenmiş olarak bulabileceğimi düşündüm. Bunun yerine seni son derece ateşli esir alan kişinin odasındaki yatağa bağlı bulmayı hiç beklemiyordum."

Sadece "Benimle dalga mı geçiyorsun?!" diye

bağırabilirim. "Pancar gibi kızarıyorsun."

"Çünkü Lucio Mazzeo ile yattığımı düşündüğünüz için dehşete düştüm ve kırıldım."

"Kahretsin! *Adı* bile çok seksi."

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum. "Neyin var senin?"

"Hey, ben yargılamıyorum." Kendini savunmak için ellerini kaldırdı.

"Ona bakarken bile külotum ıslandı. Bahse girerim yatakta bir hayvandır."

"Bilemem," diye çıktım ona. "Onun yatağına hiç girmedim." "Ne

yani, siz yerde mi yapıyorsunuz?"

"Vanessa!"

"Ne?" diyor masumca. "Sen seksi ve bekarsın. O ateşli ve... bekar mı?"

"İlişki durumu önemli değil," diyorum dişlerimi sıkarak. "O adama karşı hiçbir ilgim yok."

"O zaman neden burada onunla kalmaya bu kadar

isteklisin?" "Bana bir iş teklif etti, tamam mı?"

Tam olarak doğru değil ama Vanessa'yı rahatlatmak için bir şey söylemem gerekiyor.

Ayrıca onu korumaya çalışıyorum.

Ne kadar az bilirse o kadar iyi.

Herkes için.

"İş nedir?" Vanessa soruyor. "Çünkü, biliyorsun, benim de bir tane işime yarayabilir. Pencerelerini ya da camlarını parlatacak birine ihtiyacı varsa _."

Bu hastalıklı düşüncesini tamamlayamadan parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Berbatsın."

"Hayır, ben hayatta kalan biriyim," diye düzeltiyor. "Onun gibi bir adama bağlanırsan, hayatının geri kalanını altın gibi yaşarsın."

"O tehlikeli bir adam, Vanessa."

Gözlerini benden kaçırıyor ve ona doğru baktığını biliyorum. Ben de aynısını yapma dürtüsüne d i r e n i y o r u m .

"Evet, gerçekten çok tehlikeli görünüyor," diyor alt dudağını cinsel bir şekilde ısırarak. "İçine girmek isteyeceğim türden bir tehlike."

Koluna hafif bir yumruk attım. "Lanet

olsun!"

"Korkaklığı bırak," diye tersliyorum onu.

"Hayır, *sen* korkaklığı bırak," diye karşılık veriyor. "Eğer ona gerçekten çakmıyorsan, o zaman başlamanı öneririm."

"Her şeye cevabın seks olduğu için mi?"

"Çünkü sonunda aklın başına gelip o sık kafalı eski sevgilini terk ettiğinden beri biriyle yatmadın."

Haksız da değil.

Ama bunu itiraf etmeyeceğimden eminim.

"Ve senin geri dönüş için önerin tanrı kompleksi olan bir mafya babası mı?"

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Bazen kutunun dışında düşünmelisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanırım on dakikamız doldu," diyorum, söz konusu tanrı kompleksinin bize doğru yürüdüğünü fark ederek. "Bana bir iyilik yap ve tavırlarını minimumda tut, tamam mı?"

"Kendi başının çaresine

bakabilir." "Vanessa."

"İyi, iyi!"

Ve sonra üzerimize geldi. Yüzlerimizde aynı masum gülümsemelerle, omuz omuza, onunla yüzleşmek için hep birlikte dönüyoruz.

"Güzel bir sohbet oldu mu?" Lucio soruyor.

Vanessa saçlarını gelişigüzel geriye tarıyor. "Kankama bu kadar iyi baktığını fark etmemiştim," diye mırıldanıyor. "Ben olsam bu kadar-"

"Can sıkıcı mı?"

"Ben de agresif diyecektim."

"Vanessa," diye araya giriyorum, aptalca bir şey söylemeden önce, "Lucio ve bana birkaç dakika verebilir misin?"

"Yalnız mı?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak bana dönüyor.

Çenemi o kadar sert sıkıyorum ki bir an için azı dişimi kırıp kırmayacağımı merak ediyorum. "Dışarı."

"Tanrım," diyor Vanessa, odadan çıkarken bana geniş bir gülümseme veriyor. "Gerçekten gevşemen gerekiyor, kadın."

Giderken Lucio'ya dikkatle bakar ama neyse ki Lucio ona arkasını dönmüştür.

Neyse ki bu bana baktığı anlamına geliyor.

Van gittiğinde ona "Kötü bir niyeti yoktu," diyorum. Alay etti.

"Seninle aynı fikirde olmayacağını hissediyorum."

"Havlaması ısırmasından daha kötü." Ellerimi arkamda kavuşturuyorum ve bu gergin hareketi görmemesini umuyorum.

"Nedense bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

İçimi çektim. "Lucio," diye başlıyorum, "benim için endişeleniyordu. Bir haftadan fazla bir süredir benden haber alamamıştı ve beni bulmayı başardı. Ne yapmalıydı, acı çekmeme izin mi vermeliydi?"

"Seni nasıl buldu?"

"Beceriklidir," diye açıklıyorum omuz silkerek. "Ama endişelenme: Ona bana iş teklif ettiğini söyledim ve o da buna inandı."

Kaşları kalkıyor. Benden şüphelendiğini biliyorum.

"Konuşmayacak," diye ekliyorum aceleyle. "Zaten söyleyecek bir şeyi yok."

"Peki ya Evie?" Lucio talep ediyor.

"Evie'yi görmedi. Ondan hiç bahsetmedim bile."

Gözleri ateşle parlıyor. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hey!" diye bağıryorum, içimdeki öfke alevleniyor. "O çocukla gece gündüz birlikte olan benim. O inanılmaz küçük bir kız ve onun güvenliğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, Xander'ın odama zorla girdiği geceyi düşünüyorum.

Evie'yi görmüştü.

Suçluluk duygusu içimde zonkluyor ama bunu göstermeyi göze alamıyorum.

"Beni pek çok şeyle su layabilirsiniz," diye devam ediyorum. "Ama bununla değil. Evie'yi korumak için her şeyi yaparım."

Lucio'nun gri gözleri bir an için düşünceli. "Arkada ına kefil mi oluyorsun?" diye soruyor sonunda.

Hemen başımı salladım. "Evet. Yüzde yüz."

"Peki," diye kabul eder. "Gitmekte  zg r. Ne kadar erken, o kadar iyi."

"Teşekkür ederim," dedim. Ciddiyim.

Sanırım bu i  burada biter.

Ama varsayımda bulundu unuzda ne olduğunu biliyorsunuz.

Lucio gitmeme izin vermek yerine bir adım  ne çıkıyor ve aramızdaki mesafeyi birkaç santime indiriyor. Yüz ifadesi karanlık ve tehditk r bir hal alıyor.

"Sakin bana teşekkür etme," diyor. "Ve sana boyun e memin bir dostluk işareti olduğunu düşünme. Öyle değil."

Duraklıyor ve bir saniye yüzümü inceliyor.

Yakıcı. Yoğun. O kadar ki geri çekilmek istiyorum.

Yerinde kal, Charlotte. Korkunu görmesine izin verme.

"Sana söylediklerimi asla unutma Charlotte," diye fısıldıyor. "Sen artık bana aitsin. Arkada ının buradan ta ıd   her bilginin gizli olduğunu bildiğinden emin ol. Ve eğer konu maması gereken biriyle konuşmaya ba larsa... Onu  ld r r m. Ama hızlı değil. Uzun sürecek. Yavaş olacak. Acı verici olacak."

Tehdit karşısında siniyorum.

Samimi. Her kelimesinde ciddi olduğundan hiç   phem yok.

  te bu yüzden midemde karanlık ve boş bir his bırakıyor.

"Ve eğer Evie hakkında tek kelime ederse-

"Gelmeyecek," diye sözünü kestim. "Ama her halükarda Evie'yi sonsuza dek burada saklayamazsın."

"Hayır," diye kabul ediyor Lucio, gözleri sıcak bir vahşetle parlıyor. "Ama arkadaşının dışarıda benim için sorun yarattığını duyarsam, *seni* sonsuza dek burada saklı tutarım."

Sonra da çekip gider.

Lucio Mazzeo hakkında ne dersiniz deyin, adam nasıl çıkış yapılacağını biliyor.

LUCIO

ERTESİ GÜN-LUCIO'NUN OFİSİ

"Selam kardeşim," diyor Adriano ofisime girerken. Üzerinde kırıışmış beyaz düğmeli bir gömlek var ve koyu kahverengi saçları biraz dağınık. Yüzünde her zamanki kaygısız gülümsemesi var.

Nedense bugün beni her zamankinden daha çok sinirlendiriyor.

"Neden bu kadar mutlusun?" Masamın önüne oturduğunda homurdandım.

Adriano'nun gülümsemesi genişler. "Neden bu kadar huysuzsun?"

"Huysuz değilim."

Adriano, sanki dünyaya parlak bir içgörü sunmak üzereymiş gibi parmağını havaya kaldırıyor.

"Ahhh. Açıklamana gerek yok. Anladım."

Yemi yutmanın berbat bir fikir olduğunu anlamadan önce, "Neyi?"

diyorum. "Bir süredir sevişmiyorsun."

İnliyorum ve alnımı ellerimin topuklarına bastırıyorum. "Bu çok basit bir varsayım."

"Bu bir varsayım değil. Haftalardır biriyle yatmadığını biliyorum," diyor. "Tam da mavi gözlü bir güzelin hayatına girdiği sıralarda."

Sözleri beni etkiledi ama belli etmedim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Merak ediyorsan söyleyeyim, dün akşam harika bir gece geçirdim," diyor Adriano. "O bendim. Monica. Naomi. Üç şişe Dom Perignon ve küçük mavi bir hap-"

"Ayrıntıları bana bırak."

"Detaylar tam da ihtiyacın olan şeyler," diyor bana müstehcen bir şekilde.

"Sen bir çocuksun."

Adriano omuz silkiyor. "Anlamıyorum dostum. Neden onu istediğini kabul etmiyorsun?" Sesi gerçekten şaşkın geliyor.

"Onu istemiyorum," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum. "Ona olan ilgim tamamen profesyonel."

"Saçmalık. Bunu yemiyorum."

"Çünkü becermek istemediğin bir kadınla hiç tanışmadın."

"Ah, peki, dava et beni." Adriano bana bakarken sırıtıyor. "Alakasız bir not, çünkü hırsızlık olayını duydum."

"Charlotte'un küçük arkadaşlarından biri," diye açıkladım. "Ateşli miydi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Kesinlikle senin tipin."

"Kızıl saçlı mı?"

"Hayır, sadece nabızı atıyordu demek istedim."

Sandalyesinde arkasına yaslanırken kıkırdıyor. "Oh ho! Patron bir zinger aldı. Bayanlar ve baylar, sonunda uyandı. Gerçekten, neye benziyor?"

"Sarışın. Kıvrıkcık saçlı. Agresif."

Adriano'nun gözleri kapanır ve garip bir mırıltı çıkarmaya başlar.

"Ne yapıyorsun sen?" Bir an geçtikten sonra soruyorum ve o hala devam ediyor.

Parmağını dudaklarına götürüyor ama gözlerini açmıyor.

"Şşş. Bırak da tadını çıkarayım. Charlotte ve seksi arkadaşının arasına sıkıştığımı hayal ediyorum. Kıyafet isteğe bağlı."

Şaka yaptığını biliyorum ama yine de içgüdüsel olarak öfkem kabarıyor.

"Aç şu lanet gözlerini, pislik. Charlotte yasak bölge. Onu becermek istediğim için değil," diye aceleyle açıklıyorum, "Evie'nin dadısı olduğu için."

Adriano tek gözünü açıyor ve bana boktan bir sırıtış atıyor. "Sen nasıl istersen, kardeşim. Sen ne dersen."

"Neden buradasın ki?" Talep ediyorum.

Adriano daha ciddi bir moda geçer. "Polonya'daki hareketlilik hakkında size bilgi vermek istedim."

"Ve?"

"Sessizlik," diye gümbürdeyerek bitiriyor. Kaşlarını çatıyor - ki bu adam için nadir görülen bir durum. "Dikkat çekmemeye çalışıyorlar."

"Buna güvenmiyorum," diye yüzümü buruşturuyorum. "Bir şeyler planlıyorlar."

"Katılıyorum," diyor. "Ancak onlar bir sonraki hamlelerini yapana kadar sabırlı olmamız gerekecek."

"Peki ya yerdeki gözlerimiz?" Ben soruyorum.

Adriano bana "Sınırlarda sessizlik hakim," diyor. "Eğer Polonyalılar bölgemize girip çıkıyorlarsa, izlerini kaybettirmek için iyi bir iş çıkarıyorlar."

"Bundan hoşlanmadım."

"Hayır, ben de öyle düşünüyorum," diye katılıyor Adriano. "Ama diğer tek seçeneğimiz onlarla doğrudan yüzleşmek."

Başımı salladım. "Bu topyekûn bir savaşa yol açar."

"Bu çok mu kötü olurdu?"

"O kadar mı sıkıldın?"

"O Polonyalı piçlerden bıktım usandım," diyor bana. "Onları sonsuza dek bitirmeye hazırım."

"Ve yapacağız," diye onu temin ederim. "Ama bunu aceleci davranarak yapmayacağız. Babam düşüncesizdi ve bakın ona neye mal oldu. Bakın hepimize neye mal oldu."

"Senden önceki Mazzeo Ailesi'ni kimse hatırlamıyor kardeşim," diyor Adriano.

Güven verici olması gerekiyor.

Ama beni yatıştırmaya mı çalışıyor diye düşünmeden edemiyorum.

"Çünkü babamın hatalarını düzelttim," diye düzeltiyorum. "Çünkü demir yumrukla yönettim ve Mazzeo adını her zaman olması gerektiği gibi yeniden yarattım. Ama Don olduktan sonraki ilk birkaç yıl kolay olmadı."

Adriano'nun yeşil gözleri ciddi. "Hatırlıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü bazen kötü yılları unuttuğunu düşünüyorum."

Adriano bir an için dudaklarını büzer ve iç çeker. "Tamam, suçluyum. Sadece unutmak daha kolay."

"Ve daha tehlikeli," diye ekliyorum. "İşte bu yüzden onları asla unutmayacağım."

"Onları tekrarlamaya mahkum olmayalım diye mi?" "Onun gibi bir şey."

Bir an için dalgın bir sessizliğe bürünüyoruz. Yıllardır söylenmemiş şeyler yüzeyin altında dalgalanıyor. İkimizin de uykuda kalmasını istediğimiz geçmişimizin parçaları.

Bir dakika geçtikten sonra Adriano'ya, "Charlotte arkadaşının yerleşkeyi ziyaret etmesi için bastırıyor," diyorum. "Bu sefer uygun şartlarda."

Kaşlarını kaldırıyor. "Geldiğinde burada olabilir miyim?"

"Buna izin vermeyi düşünüyorum. Ona, sana değil."

Başını eğiyor ve bana şüpheyile bakıyor. "Bu kadar misafirperver olmanızın gizli bir nedeni olduğunu varsayıyorum?"

"İçgüdülerim bana kızın faydalı olabileceğini söylüyor." "Hangisi?" Adriano sorar.

Duraksadım. "İkisi de."

"Buna izin vermenizin tek nedeni bu mu?"

Altında yatan soruyu duyabiliyorum: *Yoksa bana söylemediğin başka bir şey mi var?*

Görmezden geliyorum.

"Evie ile iyi bir iş çıkarıyor," diyorum. Kısmen doğru olduğu için, kısmen de ince bir yanlış yönlendirme olduğu için. "Bu imtiyaza boyun eğmek beni hiç rahatsız etmiyor."

"Eminim çok minnettar olacaktır."

Düşüncelerim Evie'ye yönelirken Adriano'nun ses tonundaki imayı görmezden geliyorum.

Onunla biraz ilerleme kaydettim, ancak etrafımdaki endişesini hissedebiliyorum. Daha da önemlisi, kafa karışıklığını hissediyorum.

Şimdi birkaç kez daha annesini sordu ve ben de soruyu geçiştirmenin yollarını arıyorum.

Bunun en önemli nedeni benim de pek fazla cevabım olmaması. Sonya'nın hayatımdaki görevi olabilecek en kötü şekilde sona erdi - hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.

O anılara geri dönmeyi sevmiyorum.

Adriano düşüncelerimi böldü. "Bir sorun mu var, kardeşim?"

Kapüşonlu gözlerine odaklanıyorum. "Evie annesini sorup duruyor," diyorum ona.

"Siktir," diye nefes alıyor.

"'Siktir' doğru," diye onaylıyorum. "Birkaç kez sordu. Charlotte'a da sorduğunu biliyorum."

"Ne kadarını biliyor?"

"Charlotte akıllıdır," diyorum. "Evie'nin benim olduğunu biliyor. Ama Sonya'nın yokluğuyla bir ilgim olduğunu düşünüyor."

"Tanrım, neden böyle bir şey düşünsün ki?" diye şaka yapıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum ve o da bana özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ona söylemem gerek."

"Charlotte'a mı?"

"Evie," diye açıklıyorum. "Sonya'nın geri dönmeyeceğini bilmesi gerekiyor."

"Altı yaşındaki bir çocuğa annesinin öldüğünü mü söyleyeceksin? Bu senin için bile soğuk, dostum."

"Başka ne seçeneğim var ki?" Ben soruyorum. "Bilmeye hakkı var."

"Ona nasıl söyleyeceğini bilmiyorsun, değil mi?"

"En ufak bir fikrim b i l e yok," diye itiraf ediyorum, yorgunluktan alnımı masamın serin yüzeyine bastırarak. "Kahretsin."

Kendi çocukluğumu düşünüp bir çözüm arıyorum.

Ailemden biriyle oturup gerçek bir sohbet ettiğimi hatırlıyor muyum?

Hayır.

Çünkü böyle bir şey hiç olmadı.

Ebeveyn olmakla ilgilenmiyorlardı. Bir bok anlayıp anlamadığım umurlarında değildi. Duyguları ya da fikirleri tartışmadılar.

Annem bana annelik yapmaya zahmet edemezdi.

Ve babam sadece öfkesini çıkaracak birini istediğinde ortaya çıkardı.

O sıcak ve soğuk muameleyi atlatmıştım.

Çoğunlukla da iyiydim.

Sırtımı yaslayabileceğim bir ebeveyne ihtiyaç duyduğum zamanlar hariç. Ve onlar sadece diğer tarafa yürüdüler.

Siktir et. Bu beni daha güçlü yaptı.

Ama aynı zamanda beni acı ve küskün

bıraktı. Kızgın. Çok kızgın.

Bir yetişkin olarak kendi yolumu çizmeye her zaman hazırdım. Ama hiçbir çocuk kendini bu kadar yalnız hissetmemeli. Evie için istediğim bu değil.

Daha iyisini yapabilirim. Daha iyisini yapacağım.

Adriano bana, "Sadece yanında ol, dostum," dedi. "Ona sarıl. Sarıl ona. Yanında ol. Zaten ebeveynlik de böyle bir şey değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Lanetleneneğim."

"Ne?"

I Gülümse. "Bazen I unutmak o sen
olabilir Aslında olmak bazen akıllıca."

"O benim," diye sırtıyor Adriano. "Ben bir ebeveyn bilgeliğiyim."

İnledim. "Ve böylece, normal programımıza geri döndük."

Gülüyor, yeşil gözleri parlıyor. "Sadece kıskanıyorsun."

"Neyi?"

"Ne kadar... bilge olduğumu."

Kıkırdıyorum. "Tek kelime etme." O espri yapamadan ben aceleyle ekliyorum: "İngilizce *ya da* Fransızca."

"Lanet olsun. Emin misin? Gerçekten öyle görünüyor."

Tekrar sessizliğe gömölüyoruz. Evie'nin karşısında oturduğumu ve ona annesi hakkındaki gerçeğı söylemeye hazırlandığımı hayal etmeye çalışıyorum.

Bana net gelen bir şey var: Bu onu mahvedecek. O

kadar genç yaşta ebeveynini kaybetmek beynini mahveder. Belki de bunun için destek çağırmalıyım.

Charlotte'u düşünüyorum. Şaşırtıcı mavi gözleri. Siyah saçlarını. Ateşini. Nezaketini.

Ona güvenmiyorum.

Ama Evie'ye olan sevgisine güveniyorum.

Belki de Evie'ye Sonya'dan bahsederken o da benimle odada olmalı. Bu kesinlikle Evie'nin daha rahat hissetmesini sağlayacaktır.

Bu karar bana çok iyi geldi. Ama

yeni şüpheleri de beraberinde

getiriyor.

Charlotte'a giderek daha fazla güvenmeye başlıyorum. Ve ben İşte böyle.

Evie'ye neler olduğunu anlattıktan sonra, o k o l t u k değneğinden kurtulacağım.

Charlotte ile geçirdiğim zamanın bitmesi gerekiyor.

Şimdi.

CHARLOTTE

O GECEDEN SONRA - MAZZEO KONAğI

"Eller yukarı," diye talimat veriyorum. Evie kollarını havaya kaldırıyor ve pijama üstünü başından geçirmeme yardım ediyor. Uzun kollu pamuklu gece gömleğinin içine doğru kıvrılarak giriyor ve bana sırtıtıyor.

"Bana masal okur musun?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum - tam o sırada kapının kilidinin döndüğünü duyuyorum. Bir saniye sonra Lucio içeri giriyor.

Göğsünü ve kollarını saran siyah bir tişört giyiyor. Fark ettiğim için mutlu olmadığım bir ayrıntı, ama başka tarafa da bakamıyorum.

"Merhaba Evie," diye gürlüyor.

"Bak!" diyor ona doğru koşarak. "Bugün resim yaptık."

"Bana gösterebilir misin?"

Evie heyecanla onu sanat ve el işi projeleri için ayrılmış küçük beyaz masasına götürüyor. Bütün öğleden sonra üzerinde çalıştığı kâğıdı dikkatle eline alıyor ve onaylaması için havaya kaldırıyor.

Lucio onunla göz hizasına gelecek şekilde eğilerek, "Vay canına," diye mırıldanıyor. "Sen tam bir Picasso'sun."

"Charlotte da öyle dedi."

"Kesinlikle haklı. İyi iş, *tesoro*."

Lucio doğrulur ve bana doğru bakarken utangaç bir şekilde gülümsüyor. Hâlâ Evie'ye tesoro, *yani* küçük hazinem dediğinde kulağıma İtalyanca gelen sestten ürpermekle meşgulüm.

Bana bir şeyler yapıyor.

Adını koymayı reddettiğim şeyler.

"Evie, neden gidip bu gece yatarken dinlemek istediğin hikâyeyi seçmiyorsun?" Ona bir yudumla söyledim.

Mutlu bir baş sallamayla odanın köşesindeki kitap raflarına doğru ilerliyor. Taş suratlı huzur bozucumuzla yüzleşmek için dönüyorum.

"Seni buraya getiren nedir?" Lucio'ya merakla sordum.

"Bir misafiriniz var," diyor. Kızı gider gitmez yüz hatları sertleşiyor.

"Vanessa?"

Lucio başını sallıyor. "Onunla bir saatin var," diyor bana. "Ve sonra dışarı çıkacak."

Evie'nin az önce kaybolduğu kapı aralığına doğru bakıyorum. "Onu hâlâ yatırmam gerekiyor."

"Bunu bu gece yapacağım," diyor.

Ona bakıyorum. "Bekle, işitme duyum çok çabuk bozulmuş olmalı. Onu bu gece *yatıracağımı* mı söyledin?"

Kaşlarını çatıyor. "Çenenin yerden kaldırabilirsin. Altı yaşındaki bir kızı yatağına yatırabilecek kapasitedeyim."

"Oh, elbette. Ne yapamazsın, Süpermen? Ben sadece bunun senin tarzın olduğunu düşünmemiştim."

"Arkadaşını görmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye soruyor.

"İstiyorum, istiyorum," diyorum çabucak. "Ben sadece... Bence Evie için çaba göstermen harika bir şey. Hepsisi bu."

Gözleri kararıyor. "Senin onayına ihtiyacım yok."

Bir zamanlar ben de onun bu öfkesinden ürkerdim. Şimdi kendim kızıyorum.

"Sana biraz cesaret vermeye çalışıyorum, göt herif." "Ben de sana senin cesaretlendirmene ihtiyacım olmadığını söylüyorum."

"Tanrım, senin derdin ne?" Tükürdüm. "Bu sabah biri mısır gevreğine mi işedi? Küçük bodrum hücrende insanlara işkence etmekle geçen uzun bir iş günü mü geçirdin?"

Gözleri yüzümde.

Sonra, beni şaşırtarak, benden tamamen uzaklaşmadan önce en kısa saniyeler için vücudumun üzerinde uçuşuyorlar.

Şakalarımın hiçbirine cevap vermiyor.

"Bir saat," diyor onun yerine gümbür gümbür bir kesinlik hissiyle. "Havuzun yanında seni bekliyor."

Evie o anı kolunun altına sıkıştırdığı kocaman resimli bir kitapla içeri dalmak için seçiyor. Kitabı bana uzatmaya başladı ama ben gülümseyerek saçlarını okşadım.

"Evie, baban seni bu gece yatıracak, tamam mı?"

Gri gözleri telaşla aramızda gidip geliyor. Onu teselli etmek üzereydim ki Lucio benden önce davrandı.

"Ben oldukça iyi bir hikâye anlatıcısıyım," diyor Evie'ye. "Hikâyelerimi bir kez dinledikten sonra, daha azıyla asla yetinmeyeceksin."

Bana bakmıyor, ama yine de aşağılamanın ince yanığını hissediyorum.

Gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

"En iyisi. Dünyaca ünlü."

"İyi olacak mısın, Evie?" Tekrar sordum. Sadece emin olmak için. Başını sallıyor ve ben de ona küçük bir göz kırpıyorum.

Ama ayağa kalkıp Lucio ile bir kez daha göz göze geldiğimde, o gülümseme anında kayboluyor.

"Eğer bana ihtiyacı
olursa-" "Olmayacak."

İyiyim. Sen de siktir git dostum.

Dişlerimi sıkarak odadan çıktım ve zemin kata indim.

Vanessa'nın beni tek başına beklemediğini fark ediyorum. Enzo ondan birkaç metre uzakta duruyor ve sorularını duymazdan gelmek için elinden geleni yapıyor.

"Sana ne kadar ödüyor?" Sorduğunu duyuyorum. "Oldukça fazla olmalı, ha? O ayakkabılar ucuza gelmiyor."

"Van!" Dedim. "Zavallı Enzo'yu rahat
bırak." Enzo bariz bir rahatlamayla bana
bakıyor.

"Buraya gelmen yeterince uzun sürdü," diye yakınıyor.

"İnsanın üzerinde büyüyor."

"Bunun için yeterince uzun kalmayacağım," diyor bana açıkça. "Hayat çok kısa."

Bizi çimenleri aydınlatan projektörlerin ve uzaktaki bahçenin çiçekli oyuklarının altında bırakarak uzaklaşıyor.

"Burası acayip bir yer," diye mırıldanıyor Vanessa, öne doğru gelip bana sıkıca sarılıyor.

Minnetle sarılmasına karşılık veriyorum. Buna onun bilebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım var. Yine de hala malikaneye takılmış durumda.

Anlaşılır bir şekilde.

"Geceleri havuzu kullandın mı?" diye soruyor. "Küçük bir gece yarısı çıplak dalışı?"

"Kesinlikle hayır. Günlerim oldukça erken
bitiyor." Kaşlarını çatıyor.

Bunu zararsız bir yorum olarak kastetmiştim, ancak ses tonumda araştırmaya değer bir şey gördüğü açıktı.

"Nedenmiş o?"

Garip bir duyguyla tereddüt ediyorum. Sadakat mı? Lucio'nun mahremiyetine saygı mı? Emin değilim.

Sonunda ona gerçeği söylemeye karar verdim.

"Sekiz buçukta odamda kilitli kalıyorum."

"Ciddi misin lan sen?" Vanessa itiraz ediyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. İ ekiyorum. "Bana güvenmiyor."

Vanessa, "Bu çok zengin," diye tersliyor. "Seni burada zorla tutan o değil mi?"

"Bu... karmaşık."

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye yanıtlıyor sabırsızlıkla. "Ama bunun ne anlama geldiğini henüz aıklamadın."

"Van, evimden atıldım. Artık ne param ne de işim var," diyorum bitkin bir şekilde. "Bu durum ideal değil ve bunu söylemiyorum. Ama en azından başımı sokacak bir evim var."

"Tamam, yani bir fırsat gördün ve onu değerlendirdin," diye kabul ediyor. "İşte bu yüzden sana nereeğim şeyi seveeğini düşünüyorum."

Oof. İçimden bir ses bunu hiç sevmeyeeğimi söylüyor.

Vanessa'nın beni tekrar burada ziyaret etmek istemesinin ardında gizli bir neden olduğundan şphelenmiştim.

Kız cehennem gibi becerikli. Bu iyi bir şey.

Ve gördüğünde cazip bir fırsatı anlıyor. Bu da iyi. Ama tehlikeli yaşamayı seviyor.

Ve tüm sorunları da buradan kaynaklanıyor.

"Hangisi ne?" İnanamayacağım kadar yorgun bir şekilde soruyorum.

"Burada tonlarca güzel, pahalı şey var," diye mırıldanıyor, omzumun üzerinden eve doğru bakarak. "Sadece birkaç şey yakalasak bile, yine de bir vurgun yaparız. Seni bu ölüm tuzağından kurtarmaya ve yollarda Thelma ve Louise tarzı yeni bir hayata başlamana yetecek kadar."

Eve doğru geri dönüyorum. Enzo'nun mutfağın içinden bize göz kulak olduğunu görebiliyorum.

"Öncelikle," diye titreyerek başlıyorum, "hayır. İkincisi, kesinlikle hayır. Üçüncüsü, istesem bile sürekli izleniyorum. Bırakın satmaya değer bir şey çalmayı, buradan bir çatal bile çalamam."

"Bırakın izlesinler!" Vanessa kendinden emin bir şekilde cıvıldıyor. "İkimiz birlikte bu işin altından kalkabiliriz."

"Van-"

"Hayır demeden önce beni dinle," diyerek sözümü kesti. "Bu adam zengin ve güçlü. Güven bana, birkaç küçük ıvır zıvırı kaçırmayacaktır. Farkına bile varmayacaktır. Bizim gibi sokak çocukları için hep ne derim?"

"Fırsatlar sayesinde hayatta kalıyoruz," diye tekrarlıyorum içi boş bir şekilde.

Bu rutini ilk kez yapmıyoruz - kötü bir fikir olduğunu bildiğim bir şeyi yapmam için beni ikna ediyor.

Ama Lucio bizi yakalarsa, bu son olabilir.

"Aynen öyle," diyor. "Biz fırsatlarla hayatta kalırız. Ve elimizde altın değerinde bir fırsat var. Bunu kullanmamak için tam bir aptal olmalıyız."

"Tamam, tamam, tamam. Dur. Demek istediğini anladım."

Vanessa kaşlarını kaldırır. "Bu varsın anlamına mı geliyor?"

Haklı olduğunu fark ederek derin bir iç çekiyorum.

Ve benim durumumda, kendisinin bile fark ettiğinden daha haklı.

Xander henüz benimle temas kurmaya çalışmadı ama çirkin yüzünü göstermesinin an meselesi olduğunu biliyorum.

Ve eğer ona verecek bilgim yoksa... o zaman temelde boku yedim.

Lucio'nun malikanesinde ava çıkmalıyım.

Polonya mafyası beni avlamaya gelmeden önce.

"Evet," diyorum, "Varım."

"Evet!"

"Ama bekle."

Yüzü düştü. "Ne?"

"Evden bir şeyler çalmamamız gerektiğini düşünüyorum," diyorum ona.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bence *daha yükseği* hedeflemeliyiz." diye bitirmeden önce etkili olması için duraklıyorum.

Vanessa şaşkınlıkla bana bakıyor. Şoku atlatması bir saniye sürüyor ama atlattığında yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. Gamzeleri tam olarak ortaya çıktı.

"Seni kötü kaltak!" diyerek şakacı bir şekilde omzuma vuruyor. "Aklında ne vardı?"

"Mazzeo yemek kitabı."

Vanessa'nın heyecanı bir kademe azalır. "Tamam. Yemek yapmayı sevdiğini biliyorum, ama bence bunun değerini abartıyorsun-"

Bir kahkaha patlattım. "Tanrım, hiçbir şeyden haberin yok. Bu gerçek bir yemek tarifleri kitabı değil, aptal!"

"Değil mi?"

"Hayır. Tüm Aileler yasadışı işlemlerinin kaydını tutar," diyorum ona. "Kime ne kadar para ve malzeme gönderiliyor, ne zaman ve

böyle suçlayıcı şeyler. O kitabın evdeki her şeyden daha değerli olduğuna bahse girerim."

Anlamaya başladıkça gözleri daha da büyür.

"Sadece değerli olmakla kalmaz, aynı zamanda bunu bir koz olarak da kullanabiliriz," diye devam ediyorum. "Dokunulmazlık, koruma, para kazanabiliriz. Ne istersek elde edebiliriz."

İşim bittiğinde, alçak sesle ıslık çalıyor.

"Vay canına, bebeğim," diyor bana doğru eğilerek. "Saygı. İçinde olduğunu bilmiyordum."

İçimde bir suçluluk duygusu var ama yine de ona Xander'dan ya da Polonyalılardan bahsetme riskini almak istemiyorum. Bu konuda karanlıkta kalması daha iyi.

"Yani... var mısın?" diye sordum.

"Kesinlikle evet!" diyor coşkuyla. "Ben de varım." Derin bir nefes alıyorum. Biraz titriyorum, farkındayım.

"Tamam, o zaman sanırım bunu yapıyoruz."

Vanessa'nın gülümsemesi neyi riske attığımızı anlayınca değişiyor. "Bu hiç kolay olmayacak, değil mi?"

"Hayır."

"Ve eğer yakalanırsak..."

"İkimiz de öldük," diyorum ona açık açık. "Ve bunu söylerken de dramatik davranmıyorum. Gerçek anlamda ölü demek istiyorum. Nabız yok. Cesetlerimizi asla bulamayacaklar."

"Doğru," diye nefes alır Vanessa. "Kahretsin."

"Bunun bir parçası olmana gerek yok Van," diye belirtiyorum. "Bunu bensiz mi yapacaksın?"

Bunu düşünmeme gerek yok. "Evet."

Fazla seçeneğim olduğundan değil.

"O zaman geri çekilmeyeceğim," diye yemin ediyor ciddiyetle. "Bana ihtiyacınız olacak."

Gülümsüyorum. "Merak etmeyin," diyorum. "O dosyaları alır almaz buradan olabildiğince uzağa gideceğiz."

"Güzel bir yer," diye vurguluyor Vanessa. "Kumsalı olan. Ve açık bir barı. Ve sevimli, üstsüz bir barmen."

"Elbette," diyorum acı tatlı bir gülümsemeyle.

Kulağa hoş geliyor. Beyaz kum, altın güneş, yanımda en iyi arkadaşımın başka kimse yok.

Ama gerçekleşemeyecek kadar güzel.

Vanessa ve benim gibi kızlar asla mutlu sona ulaşamaz.

Genetiğimizde olan bir şey. Biz karavan pisliğiyiz. İnsan artıkları.

Neden mutlu sonumuzu bozalım ki?

Yani hayır, bu konuda hiçbir şey adil değil. Benim için değil. Vanessa için değil. Kesinlikle Evie'ye değil.

Ve eğer o değerli küçük kıza zarar vermeden kendimi kurtarmanın bir yolu varsa, bunu yapmak için elimden geleni yapacağım.

Bu kendimi berbat hissettiğim gerçeğini değiştirmiyor.

Yapacağım şey için kendimi suçlu hissediyor muyum?

Evet, hissediyorum. Yine de yapacak mıyım?

Yapacağım.

Neden?

Çünkü ben fırsatlarla yaşıyorum.

CHARLOTTE

Havuz güvertesinden yavaşça konağa doğru yürürken Van elimi tutuyor. Aslında bu dokunuş için minnettarım.

Lucio ne zaman etrafımda olsa, delirecekmişim gibi hissediyorum. Vanessa'nın eli bana bu toprakların dışında da sağlam bir gerçeklik olduğunu hatırlatıyor.

Sadece oraya dönüş yolunu bulmalıyım.

"Ofisinde bir yerde olmalı," diyor komplocu bir tavırla.

"Katılıyorum," diye fısıldıyorum. "Ama oraya nasıl gireceğimizi bilmiyorum."

Vanessa hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir gülümsemeyle, "Yaratıcı olmamız gerekecek," diyor.

"Van..."

Kaşlarını masumca kaldırıyor. "Ben mi?" "Bir şeyler çeviriyorsun," diye suçluyorum.

"Merhaba, ikimiz de öyleyiz."

Bunu görmezden geliyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Bana bakıyor. "Sanırım dikkat dağıtma işini ben, hafiyelik işini de sen yapmalısın."

Kaşlarımı çatıyorum, eve bakmak ve onun ne gördüğünü anlamak için boynumu geriye atıyorum.

Enzo ortadan kayboldu ama Lucio'nun büyük cam pencerelerin yanındaki şık siyah bir koltukta oturduğunu görebiliyorum. Elinde bir içki var ve bizi izlediğini gizlemiyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda sıcaklığın vücuduma yayıldığını hissediyorum.

Rolls Royce olayına -ya da ofisindeki masa olayına, ya da hapisane hücreesindeki köşeye sıkışmışlık olayına, ya da bana isimsiz dürtülerle delirmenin eşiğindeymişim gibi hissettirdiği diğer milyon kezden herhangi birine- geri dönmeden önce, göz temasını kesip Vanessa'ya dönüyorum.

"Bunu *şimdi* mi yapmamızı öneriyorsun?"

Vanessa sanki kafam kalınmış gibi, "Evet," diyor. "Neden bekliyorsun?"

Yakalanırsak neler olabileceğini düşündükçe korkunun içime işlediğini hissediyorum.

Birden o kadar da cesur

olmadım. "Vanessa..."

"Bunu yapabiliriz Charlotte," diyerek sözümü kesti. "Sadece kendimizi adamamız gerekiyor."

"Kendimi a d a d ı m," diye cevap veriyorum. Ama sesim pek inandırıcı gelmiyor. Kendime bile.

"O zaman neden endişeleniyorsun?" diye soruyor. "Yani, aramızda kalsın, biz hesaba katılması gereken bir gücüz."

"Bizim için endişelenmiyorum," diye açıklıyorum. "Ben... onun için endişeleniyorum."

Vanessa bakışlarımı takip ediyor, ama yüzü yavaş bir gülümsemeye dönüşüyor. "O zaman bırak da onun için ben endişeleneyim."

"Ne yapacaksın?" diye sordum. Hissetmeyi beklediğimden farklı bir gerginlik hissediyorum.

"En iyi yaptığım şey," diyor Vanessa bana göz kırparak. "Hadi gel."

Eve doğru yürümeye başlar.

"Vanessa!" Arkasından tıslıyorum ama beni görmezden geliyor.

Başka çarem kalmayınc a peşinden koştum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ama korkunun tangasını yutuyorum.

Bağlılık zamanı.

Kapının yanında oyalanıyorum ve Vanessa'nın elinde viskiyle Lucio'nun oturduğu yere doğru süzülüşünü izliyorum.

Bu yürüyüşü daha önce de görmüştüm. Gece kulüplerinde.

Zengin adamların etrafında.

Bu konuda profesyonel; saçları zıplıyor, kalçaları sallanıyor, yenilmez bir cinsellik havası nükleer bir reaktör gibi yayılıyor.

En hafif tabirle dikkat çekmenin etkili bir yolu. Lucio'nun aslında ona bakmaması dışında.

Bana bakıyor.

Gri gözleri Van'ı delip geçiyor ve bakışlarının gücüyle beni yakıyor.

"Selam koca adam," diyor Vanessa, Lucio'nun önüne geçip dikkatini benden uzaklaştırarak. "Sadece gelip kız arkadaşım la ziyaret etmeme izin verdiğin için teşekkür etmek istedim."

Stratejiler söz konusu olduğunda, birkaç saniye öncesine kadar buna son derece güveniyordum.

Ama şimdi, o kadar emin değilim.

Lucio üzerinde hiç işe yaramıyor gibi görünüyor. Van'a hiç ilgi çekici değilmiş gibi bakıyor.

Sessizlik dayanılmaz.

"Pekala," dedi sonunda, "bana teşekkür ettiniz."

Bu bir görevden alma, açık ve basit. Bunu ben de biliyorum, Vanessa da biliyor, hatta bahçedeki bitkiler bile biliyor.

Ama Vanessa ürkmüyor.

"Hayır "ı cevap olarak kabul etmeme konusunda her zaman iyiydi.

Kasıkları yüzüyle aynı hizada olacak şekilde ona yaklaşıyor.

Kalçalarından aşağı sarkan bir kot mini giyiyor. Sarı crop top'un kolları kabarık ve göğüslerinin hemen altında bitiyor, orta bölümünün cömert bir kısmını ortaya çıkarıyor ve göbek halkasını tam olarak sergiliyor.

Bronzlaşmış kıvrımları ve sarı saçlarıyla her erkeğin ıslak rüyası.

Yapmaya çalıştığımız şey göz önüne alındığında, onun Lucio'nun da ıslak rüyası olmasını istemeliyim.

Ama nedense, bilmiyorum.

"*Gerçekten* minnettarım," diye devam ediyor Vanessa, göğüsleri yüzüne gelecek şekilde eğilerek. "Sadece sana ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. Onun kıkına tekmeyi basması için hazırlanıyorum. Aslında, sessizce bunu destekliyorum.

Ve sonra.

"Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Ses tonunda düşmanca bir şey yok. Artık sinirli bile görünmüyor.

Daha çok... eğlenmiş

görünüyor. Meraklı.

İlgileniyorum diyebilir miyim?

Göğsümde hemen açıklayamadığım garip bir sıkışma hissediyorum.

Vanessa en iyi gülümsemesini takınarak, "Pek emin değilim," der. "Neden bana söylemiyorsun?"

Ağzının bir köşesi hem uğursuz hem de seksi bir sırıtışla yukarı kalkıyor.

Konuşmak üzere.

Ta ki aniden kendimi odaya doğru yürürken bulana kadar.

"Vanessa," diye anons ediyorum. "Hadi gidelim. Lucio m i s a f i r sevmez."

Şaşkınlıkla bana bakıyor, yüzü şaşkınlıktan bulutlanıyor. Gözlerindeki soruyu görebiliyorum: *Ne halt ediyorsun sen?*

"Charlotte," diye atıldı Lucio. "Senin gitmen gereken bir yer yok mu?"

Bir an için ona bakıyorum. "Böldüğümün farkında değildim," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Arkadaşınız bu küçük ziyaret için minnettarlığını ifade ediyordu," diye gürlledi. "Belki de gidip sorumluluklarınla ilgilenmelisin?"

Planımız aksamadan ilerliyor. Bana kaybolmamı söylüyor.

Bu da bana Mazzeo yemek kitabını aramam için mükemmel bir fırsat hediye etmek gibi.

Peki neden bacaklarım yere yapışmış gibi hissediyor?

Neden çekip gitme düşüncesi beni hasta ediyor?

"Bir sorun mu var Charlotte?" Lucio gözlerimin içine bakarak soruyor.

Onun incelemesi altında yanaklarımın ısındığını

hissedebiliyorum. Ve bakışlarındaki şeytani

pırıltıyı görebiliyorum.

Benimle oynuyor.

Bundan ne kazanmayı umduğundan emin değilim ama ona en çok istediği şeyi veremeyeceğimi biliyorum: çaresizliğimi.

"İyi," diye ıkıştım.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve ikisinden de uzaklaşıyorum.

Umutsuzca dönüp onlara bakmak istesem de yapmıyorum.

Bundan sonra neler olabileceğini düşünmeye dayanamıyorum.

Onun yerine, yukarı çıkıp üçüncü kata çıkıyorum. Belli ki kimse ne yaptığım la ilgilenmiyor ama yine de hızlı hareket ediyorum.

Lucio'nun ofisinin kapısına ulaştığımda derin bir nefes alıyorum ve kapı koluna basıyorum. Kapı kolayca açıldığında şaşkınlıkla tıslıyorum.

Kilitsiz mi bırakmış?

Bu beni şaşırttı ama bu kadar kolay girebildiğim için o kadar rahatım ki bunu sorgulamıyorum.

Ofis geniş ama depolama alanı sınırlı gibi görünüyor. Masasına gidiyorum ve çekmeceleri açmaya başlıyorum. Üç tanesi sorunsuzca açılıyor.

Ama hepsi boş.

Son çekmeceye geçiyorum. Tabii ki kilitli olan o. "Siktir," diye mırıldandım.

Boş ofis alanına dönüp etrafa bakıyorum. Aranacak daha çok yer var. Tam olarak bakmadığımı biliyorum. Ama...

Vanessa'yı eğilirken hayal ediyorum.

Lucio'nun onun göğüslerine baktığını görüp duruyorum. Şu anda ne yaptıklarını hayal ediyorum.

Oraya geri dönmem biraz daha uzun sürerse ne yapabileceklerini hayal ediyorum.

Neden umurumda olsun ki?

Lucio'nun ne yaptığı ya da kiminle yaptığı beni rahatsız etmemeli. Ve etmiyor da.

Hiç de değil.

Ama Vanessa... o benim arkadaşım. Ve onu korumam gerekiyor.

Bu yetersiz gerekçe beni Lucio'nun ofisinden çıkarıp zemin kata indirmeye yetecek kadar ikna edici.

Normalden daha hızlı yürüyorum ve kendime bunun panik olduğunu söylemeye çalışıyorum. Endişe. Sinir.

Ancak kıskançlık görmezden gelinemeyecek ya da inkar edilemeyecek kadar açık bir duygudur.

Özellikle de köşeyi döndüğümde ve mahremiyet umudunu ortadan kaldıran cam duvarın arkasından onları bir an için gördüğümde.

Vanessa'nın Lucio'nun kucığında oturduğunu fark ettiğimde kaslarımın gerildiğini hissediyorum.

Onun lanet

kucığında. Ve ona

izin veriyor.

Parmaklarını adamın göğsünde gezdiriyor, altındaki sert kas duvarını ortaya çıkarmak için gömleğini iterek açıyor.

Ve ona izin veriyor.

Ona bir şeyler fısıldıyor ve cevabına kıkırdıyor. Adam da ona *izin veriyor.*

Tek kelimesini bile duyamıyorum ama Vanessa'yı ona ne tür bir laf satmaya çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyorum.

Sanırım içten içe Lucio'nun bunu anlayacağını düşünmüştüm. "Vanessa!" Haykırdım.

Onlarla birlikte odaya girdiğimde başlıyor.

"Charlotte!" diye h a y r e t l e bağırıyor. "Tanrım. Nereden çıktın sen?"

Her türlü duyguyla titremeye başlayan dudaklarımın arasından ona, "Seninle konuşmam gerek," diyorum.

"Şimdi mi?" diye soruyor

kuşkuyla. "Şimdi."

Vanessa sesli bir iç çekişle Lucio'nun kucağından iniyor. "Üzgünüm bebeğim," diyor ona, tüylerimi diken diken ederek. "Sanırım buna başka bir zaman devam etmemiz gerekecek."

Ona gözlerimi devirmemi sağlayan bir göz kırptıyor ve evden çıkıp havuza doğru beni takip ediyor.

Kulak misafiri olmadığımızda Vanessa kolumdan tutup beni döndürerek durduruyor.

"Aldın mı?" diye soruyor heyecanla.

"Ben... ne?"

"Yemek kitabı ya da her neyse," diye hatırlatıyor Vanessa. "Onu aldın mı?" "Oh. Hayır."

Vanessa bana şaşkınlıkla baktı. Sonra hızla kızgınlığa dönüşüyor. "O zaman ne halt etmeye bizi orada böldün?"

Bu çok güzel bir soru. Aslında bir cevabım yok.

En azından, kabul etmek istediğim biri değil.

"Charlotte?"

"Um..."

"Ne oluyor lan?" diye soruyor.

"Yok bir şey," diyorum savunmaya geçerek. "Ben sadece... adamın ne kadar tehlikeli olduğunu anladığımı sanmıyorum. Onu baştan çıkarmanın sonu senin için kötü olabilir."

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Ve bu *daha önce* aklına gelmedi mi? Plan üzerinde anlaştık mı?"

İnledim. "Ofisini aradım. Orada hiçbir şey yoktu."

"Sadece beş dakikalığına gitmiştin," diye tersledi beni. "Bir şey olmadığından nasıl emin olabilirsin?"

"Bakmadığımı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, doğru düzgün bakamayacak kadar dalgın olduğunu söylemeye çalışıyorum," diye bana karşılık veriyor.

"Tam olarak neyle dikkatin dağıldı?" diye hırladım.

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Kafamın içinde annemin sesini duyuyorum: *Cevabını istemediğin soruları asla sorma.*

"Kıskanıyordun amına koyayım!" Vanessa soluk soluğa kalıyor, gözleri aydınlanıyor. "Ondan hoşlanıyorsun!"

"Siktir git," diyorum, yanaklarım kızarıırken bile gülmeye çalışıyorum.

"Haklıym, değil mi?" diyor. Cheshire kedisi gibi gülümsüyor. "Hayır, değilsin amına koyayım."

"O zaman beni onun üstünde gördüğünde neden o kadar kızgın göründün?" Vanessa bastırıyor. "Bizi yalnız bırakmak zorunda kaldığında neden hasta olacakmış gibi görünüyordun? Ve neden o kadar hızlı geri koştu?"

Ben sessizce ona baktığımda kaşlarını kaldırıyor. "Eee?"

Zaten sinirli bir ruh halindeyim ve onun kavgacı tonu da durumu daha da kötüleştiriyor.

"Bu lanet bir oyun değil, Vanessa!" Bağırıyorum. "Hiçbir şeyi yeterince ciddiye almıyorsun. Burada ateşle oynuyoruz ve dikkatli *olmazsak* yanarız. Bunu anlamıyor musun?"

"Whoa... Charlotte-"

"Sadece eve git, tamam mı?" Ondan uzaklaşarak söylüyorum. "Uzun bir gün oldu."

Şok olmuş bir ifadeyle bana bakıyor, patlamamdan etkilenmiş. "Benim b i l m e d i ğ i m başka bir şeyler mi oluyor?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Hiçbir şey."

"Emin misin?" diye sorar. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Derin bir nefes alıyorum ama yine de kendimi onun gözlerine bakmaya ikna edemiyorum. "Bunu biliyorum," diyorum. "Sadece... Bence şimdi gitmen en iyisi."

Vanessa bir an bana temkinli bir şekilde bakıyor ve sonra omuz silkiyor. "Tamam, ben gidiyorum," diyor. "İyi miyiz, bebeğim?"

"Biz iyiyiz."

Arka kapıya yöneldi. Orada öylece durup gidişini izliyorum.

Çözülüyorum.

Son birkaç saat içinde o kadar kötü takla attım ki, sanki kamçı yemiş gibi hissediyorum.

Köşeyi döndüğümde Van'ın Lucio'nun kulağına bir şeyler mırıldandığını gördüğümde göğsüm sıkışmaktan acıyor.

Acıyan ellerime baktığımda, tırnaklarımı avuç içlerime o kadar sert bastırdığımı fark ettim ki, şimdi hilal şeklinde sekiz kan çizgisinin gururlu sahibiyim.

Hay sikeyim. "Çözölmek" hafif bir ifade olabilir.

Benim neyim var böyle?

Güvenlik Vanessa'nın üzerine kapıyı kapattığında dönüp ayaklarımı sürükleyerek eve giriyorum. Doğruca yatak odama gitmek istiyorum, ama Lucio'nun pencerenin yanında durduğunu görüyorum ve ilerlemem duruyor.

Arkasını döndü ve beni gördü.

Yüz ifadesi maskeli. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Ve bu beni kızdırıyor.

"Arkadaşımla iyi vakit geçirdin mi?" Alaycı bir şekilde soruyorum. Bunu yapmamalıydım -sadece başımı belaya sokacaktı- ama yine de yapıyorum.

Neden kendime böyle işkence ediyorum?

Her zamanki gibi hiçbir şey belli etmiyor. Onun yerine bana doğru yürüyor, birkaç adım kala duruyor.

"Öyleydim," diye cevap veriyor. "Sen araya girene kadar."

"Lütfen," diyorum gözlerimi devirerek. "Ondan hoşlanmıyorsun bile." "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum," diye karşılık veriyorum. "Ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordun."

"Elbette," diyor omuz silkerek. "Ama bu onun ne kadar... ilginç olduğunu öğrenmeden önceydi."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Yani seni becermeye istekli olması onu ilginç mi kılıyor?"

Küstahça gülümsüyor.

Bu bir kışkırtma. Bir alay. Tamamen beni kızdırmak için tasarlanmış. Büyük hayal kırıklığıma rağmen, işe yarıyor.

"Evet," diyor. "Öyle."

"Sen lanet bir domuzsun," diye çıktım. Kapıya doğru döndüm.

"Charlotte?"

Sesi yumuşak, neredeyse nazik.

Kısa bir süre durup ona dönüyorum.

"Ofisimde bir şey buldun mu?" diye masumca soruyor.

Kanımın donduğunu hissediyorum. Yüz ifadesi hâlâ maskeli ve bu beni kızgın görünmesinden daha çok korkutuyor. Ne yapabileceğini bilemiyorum.

Bir adım geri atıyorum. "Ben... Ben... bilmiyorum-"

"Yapma. Sakın bana yalan söyleme," diye uyarıyor.

Ses tonundaki tehdidi yanlış anlamak mümkün değil.

Zor yutkunuyorum.

"Gerçekten hassas bilgileri ofisimin etrafında bırakacağımı mı düşünüyorsun?" diye devam ediyor. "Gerçekten bu evde gözüm üzerinde olmadan dolaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Hiçbir şey bulamadım," diye fısıldıyorum, sesimin titrememesinden gurur duyarak.

O kadar hızlı hareket ediyor ki beynim hareketleri algılamakta zorlanıyor.

Sonra bir baktım, beni cam duvara yapıştırmış, kalçalarını sertçe benimkilere bastırıyor.

Karın kaslarını karnımda hissedebiliyorum, her nefesimi kısıltıyor. Eli çenemin altına geliyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" diye homurdanıyor.

Sesini duyduğum kadar hissediyorum da. Yeryüzünde bir gümbürtü. Bulutlarda gök gürültüsü.

Bana zarar vermiyor, ama şiddetin eşiğinde. Ve ikimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz.

"Vanessa'nın bununla hiçbir ilgisi yok," diyorum ona.

Gözleri parlıyor ve irislerindeki gri neredeyse erimiş gibi görünüyor.

"Sanki o yapmadı," diye tersliyor. "İkinizin tam olarak ne yaptığınızı bilmediğimi mi sanıyorsun gerçekten?"

"Bu benim fikrimdi," diyorum umutsuzca. "O sadece kabul etti."

"Umurumda değil," diye hırlıyor.

Eli gevşek ama hâlâ boynumda. Kalıcı bir tehdit. Yetkinin kimde olduğunu hatırlatan bir şey.

Ama sonra, birden bire, bir şeyler değişiyor. Ve

tutuşu yumuşuyor. Daha nazik.

Parmakları köprücük kemiğimden aşağıya, göğsüme, göğüslerimin arasına doğru nazikçe ilerlerken bana bakıyor.

"Sana aptal gibi mi görünüyorum?" diye tekrar sorar.

Ses tonu beni korkutuyor, ama bana dokunma şekli... Bunu nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum.

"Öyle mi?"

Sarsılıyorum. Bedenim onunkine karşı sarsılıyor ve kısa temas fermuarının arkasında sertleştiğini doğrulamaya yetiyor.

"Hayır," diyorum yumuşak bir sesle. "Hayır, yapamazsın."

"Ofisime girerek ne elde etmeyi umuyorsun?"

"Korunma," diye dürüstçe cevap verdim.

"*Ben* senin lanet olası korumanım," diye hırılıyor bana. Gümüş gözleri bir çift dolunay gibi parlıyor. "Seninle acı arasında duran tek şey benim. Bu yüzden bir karar vermelisin. Akıllıca bir seçim yapmalısın. Anlıyor musun?"

Çılgılık atmak istiyorum: *Hayır, anlamıyorum!*

Çünkü ben bilmiyorum.

Burada olanlardan hiçbir şey anlamıyorum. Elleri vücudumda değil.

Bana dokunduğu her yerde bıraktığı ısı izi değil.

Şu anda bana baktığı şekilde değil. Sanki aynı anda hem beni yiyip bitirmek hem de yok etmek istiyor.

"Sana güvenmemi mi istiyorsun?" Savunma pozisyonumdan çıkıp bedenimi onunkine bastırarak soruyorum. "Neden? Sen istediğin için mi? Sana güvenimi hak ettiğini düşündüren ne?"

Geri adım atmayacağımı anladığında gözleri kısılıyor. Beni bastırmayı başaramıyor.

Sadece beni kızdırıyor.

"Bu benimle ilgili değil," diye karşılık veriyor. "Bana güvenmek senin tek seçeneğin."

"Hayır, değil."

"Başka kim var?" diye mırıldanıyor. "Tek kartı göğüsleri olan sarışın sürtük mü?"

Onu tekrar itiyorum, ama o çelik bir duvar da olabilir. Kımıldamıyor ve bedenimin işe yaramaz bir şekilde onunkine çarptığını hissediyorum.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye itiraz ediyorum. "Ve sen de benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Oh, *Micetta*, ne kadar çok şey bildiğime şaşıracaksın."

Ben hala. Çırpınmayı bıraktığım an, kalp atışlarımın panikle yükseldiğini hissediyorum.

Bu her şeyi bilen kibir notası beni korkutuyor.

Xander'ı biliyor mu?

Bu benimle oynama şekli mi? Son öldürücü darbeyi indirmeden önce gerilimi arttırmak mı?

"Kime ait olduğunu unutup duruyorsun," diye hışırıyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor.

Dudaklarımdan bir cevap yükseliyor. Nereden geldiğinden emin değilim. Belki de, garip bir şekilde, annemden geliyor. Ona karşı bir tepki.

Onu elde etmek isteyen her erkeğe kendini tekrar tekrar attığını görmeye.

Bunu asla yapmayacağıma yemin ettim.

Ve bu yemine sadık kalmaya niyetliyim.

"Sana ait olabilmemin tek yolu... kendimi sana vermemdir," diyorum göğsümü onunkine bastırarak. "Ve bu asla olmayacak."

Eli hâlâ boynumda. Ben de vücudunun altında sıkışmamış olan tek elimle boynunu kavrayarak ona karşılık veriyorum.

"Bu yüzden seni bu kadar kızdırıyorum, değil mi?" Devam ediyorum. Karanlıkta ateş ediyorum. Ama elimdeki tek şey bu.

"Çünkü bana asla gerçekten sahip olamayacağını biliyorsun," diye devam ediyorum. "Gerçekten değil. Gerçek anlamda değil. Ve derinlerde bir yerde bu seni çok ama çok kızdırıyor."

Gözlerinde öfke görmeyi bekliyorum.

Ama tek gördüğüm eğlence. Bu ve beni korkutan şiddetli bir güven duygusu.

Ona elimden geleni yaptım.

Ve o sadece gülüyor. Sözsüzce, kolayca emiyor. Bu şimdiye kadar yaptığı en korkunç şey.

"Bazen Charlotte, kendini birine verdiği... bu aşama aşama olur," diyor bana. Elimi yavaşça boynundan sıyrıyor, her seferinde bir parmak. "O kadar yavaş olur ki, yavaş yavaş, yavaş yavaş, farkına bile varmazsın. Ta ki geri dönmek için çok geç olana kadar. Çok, çok geç olana kadar."

Sonra bileğimi kavradığı gibi beni son yarım santim geriye, tavandan tabana pencereye doğru aniden ve zorla itiyor. Sırtım cama çarpıyor ve ciğerlerimdeki tüm hava buhar olup uçuyor.

Aynı hareketle iki elimi de tutup kafama indiriyor. Pencere bunun gücüyle yankılanıyor.

Onun horoz presler karşı benimiç Uyluklarım. Otomatik olarak, bilinçsizce, onun için açtım.

Tam olarak yapacağımı söylediği şeyi yapıyorum, kendimi ona veriyorum.

Biraz...

Biraz...

Biraz...

O eğildiğinde ürperiyorum ama **k o n u ş m a y ı** çoktan geçtik. Bu gerçekleşiyor. Başından beri kaçınılmazdı.

Dudaklarını boynumda gezdiriyor, sonra kulağıma doğru

ilerliyor. "Lucio..." İtiraz etmeye çalışıyorum.

Ama nefesim kesiliyor ve onun adı boğuk bir iniltiyle çıkıyor. Sanki tahrik olmuşum gibi.

Sanki onu istiyormuşum gibi geliyor.

Sanki her şeyden vazgeçmeye hazırmışım gibi geliyor. Ve -Tanrı yardımcım olsun- öyleyim.

Beni
m var.

Yapac
ağım.

İki elimi de tek avucuyla cama yapıştırıyor. Çırpınıyorum ama onun demir gücüne denk değilim.

Boştaki eli bacaklarımın arasına dalıyor. Ben titrerken o yukarı doğru yılan gibi kıvrılmaya başlıyor.

Ama ondan durmasını istemeyi reddediyorum. Parmakları merkezime doğru ilerlerken bile ona ters ters bakıyorum. Elbisemin eteklerini geçti. İç uyluğumun üstünde.

Parmakları külotumun içine giriyor ve dudaklarımı okşuyor.

Bir kere.

İki kez.

Bir

daha.

Tekrar.

Uzaklaşıyor ve aniden gelen yokluk karşısında nefesim kesiliyor. Az önce sıcaklığının olduğu yerdeki ani soğukluk.

Ellerimi bırakıyor ve benden uzaklaşıyor.

"İslandımışsın," diyor. Zafer gözlerinden okunuyor.

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyor. Kendimi inkar etmeye bile zorlayamıyorum.

"Yanıllıyor muyum?" diye alay ediyor. Bir kez daha öne doğru kayıyor ve yine benim alanıma giriyor.

Eğiliyor. Nefesini yüzümde hissedebiliyorum.

"Eğer argümanınız buysa..." Ben başlıyorum.

Elimi uzatıp kasıklarının avuçlarken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Ereksiyonu sertti ve o kadar büyüktü ki neredeyse ikiye katlıyordum.

"...o zaman her iki tarafa da gider."

Birbirimize bakıyoruz. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim-saniyeler? Saatler mi? Yüzyıllar mı?

Dürüst olmak gerekirse artık kimin üstün olduğunu bilmiyorum. Bu acımasız güç ve açlık çıkmazını nasıl çözeceğiz.

Sonra birkaç adım ötedeki merdivenlerde ayak sesleri

duyuyoruz. Lucio ve ben aynı anda yerimizden sıçradık.

Tam zamanında, çünkü Enzo kucağında Evie ile sahanlığa çıkar.

"Evie," diyor Lucio, sesi bir anda endişeyle doluyor.

Enzo onu yere bırakıyor ve yüzünden ne olduğunu anlayabiliyorum - bir kabus görmüş.

Lucio'ya sadece bir kez baktı... Ve sonra

doğruca kollarıma koştı.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, onu kollarıma alırken saçlarını okşuyorum.

Onu kaldırmak biraz çaba gerektiriyor çünkü uzuvlarım çok kötü titriyor ama sonunda başarıyorum.

Zavallı kızı kucağıma alıp nazikçe ileri geri sallarken Enzo bana, "Seni çağırdığını duyduğumda kapısının önündeydim," diye bilgi verdi.

"Teşekkür ederim Lorenzo," diyor Lucio. "Artık eve gidebilirsin."

Başını salladı ve üçümüzü geride bırakarak odadan çıktı.

Gözlerimiz Evie'nin başının üstünde buluşuyor. Kendi çocuğunun onun yerine beni seçmesine içerleyip içerlemediğini merak ediyorum.

Ama bakışlarında kızgınlık yok. Sadece endişe.

Gerçekten *empati*.

O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Bazen kötü rüyalar görüyor," diyorum ona, aceleyle yere bakıp uzaklaşarak. "Onu şimdi yukarı çıkaracağım."

Sadece başını sallıyor. Bunu görevden alındığım olarak kabul ediyorum ve bir kez daha merdivenlere yöneliyorum.

"İyi geceler tatlım." diye seslendiğini duyuyorum.

Evie'yle mi konuşuyor bilmiyorum.

Ya da benim için.

LUCIO

Sersemlemiş bir halde odama doğru yürüyorum.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Plan bu değildi.

Onun kafasına girmem gerekiyordu.

Tam tersi değil.

Ofisimin kapısını kapatıyorum ve odanın köşesindeki bar arabasına doğru bakıyorum. Hiç bu kadar cazip görünmemişti. Oraya doğru yürüyüp kendime bir bardak viski dolduruyorum.

Bir yudumda içiyorum, ama düşüncelerimi dağıtmak için hiçbir işe yaramıyor.

İkinci içki de öyle. Ya da

üçüncüsü.

Charlotte ile olan karşılaşma beni sarstı.

Sadece vücudunun benimkine karşı hissettiği şey değildi. Yarı yolda karşı koymaya başlamasıydı. Uzanıp sikimi kavradığında gözlerinde parlayan kararlılıktı.

Ve yakın temasla vücuduma yayılan yakıcı elektrik sarsıntısı.

Sikeyim.

Buna hazırlıklı değildim.

Kadınlar beni daha önce hiç böyle etkilememişti.

Evet, onlar için arzu duyuyorum. Şehvet hissediyorum.

Ama bu daha fazlası. Özlem var. Özlem. Cinsel *ihtiyaç*.

Charlotte'u arzuluyorum. Onu gördüğüm andan beri arzuluyorum.

Ama ona olan arzum sadece bedeniyle sınırlı değil. Daha fazlası, daha farklı, daha derin bir şey.

Daha önce hiç bir kadını becermek ve sonrasında onunla konuşmak istememiştim.

Kendime bir bardak daha viski dolduruyorum, ama bardağı elime aldığımda tereddüt ediyorum.

Alkolün hislerimi körelteceğini umuyordum. Az önce olanları unutmamı kolaylaştırır.

Aksine, tam tersi bir etkisi var gibi görünüyor. Karşılaşmayı daha keskin bir odağa çekiyor ve beni son derece rahatsız edici bir gerçekle yüzleşmeye zorluyor: Charlotte'u evcilleştirmek düşündüğümünden çok daha zor olacak.

Ben de tiksintiyle homurdanarak viskiyi dokunmadan geri koydum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve banyoya giriyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp, soğuk bir sıcaklığa ayarlanmış duşun altına giriyorum.

Bir elimi önümdeki fayans duvara koyarak başımı eğiyorum ve suyun boynumu ve omuzlarımı dövmesine izin veriyorum.

Ama tıpkı viski gibi, işe yaramaza yakın. Hâlâ sertim.

Kaya gibi sert.

Ve yakın zamanda da düşmeyeceğini biliyorum.

Bu gece bir kadını yatağıma almak için tek yapmam gereken bir telefon görüşmesi. Ya da şehirdeki herhangi bir gece kulübüne gidip

Benim seçimim.

Ama hiç düşünmeden biliyorum ki her iki seçenek de beni sadece boşlukta hissettirecek. Aynı şey olmayacaktı. Bu yakıcı, her şeyi tüketen açlığı tatmin etmeyecekti.

Bu da bana tek bir seçenek bırakıyor.

Boştaki elimi şaftımın etrafına sarıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Charlotte'un yüzünün bu kadar çabuk netleşmesi endişe verici. Su mavisi gözleri donuk ve şefkatli bir kontrast oluşturuyor. Koyu renk saçları solgun yüzünün etrafında dalga dalga yayılıyor.

Sonra vücudu şekillenir.

Göğüslerinin kabarıklığı, kıcının kıvrımı, bacaklarının kıvrımı.

Bu gece sadece üç saniyeliğine de olsa bacaklarının arasına girmiştım. Onu istediğim gibi keşfedememiştım.

Çünkü bunun cinsel tatminle ilgili olmaması gerekiyordu.

Kontrolle ilgiliydi.

Yine de bu iki kavram bir şekilde birbiriyle iç içe geçmişti.

Onları nasıl ayıracağımı bir türlü bulamıyorum.

Parmaklarımı ıslaklığının arasından geçirdiğimde yüzünde beliren şaşkın ifadeyi hayal edebiliyorum. Gözlerindeki arzu da hiç yanıltıcı değildi.

İslanmışsın. Ben de ona öyle dedim.

Ve verdiği yanıtın gergin nefesi, karşılık olarak söyleyebileceği en mükemmel şeydi.

Sikimi okşamaya başlarken bu anıya tutunuyorum.

Yavaşça, yüzünü yüzüme yakın, nefesini boynumda, kaybettiğini bildiği halde kontrol için savaştan geniş gözlerini hayal ediyorum.

Henüz onun tadına bakmadım ama kokusunu hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Kendimi biraz daha sert, biraz daha hızlı okşamaya başlıyorum.

Kafamın içinde, birkaç dakika önce yapmayı çok istediğim şeyi yapıyorum.

Onu cam duvara doğru bastırıyorum, duvarın bize karşı titremesine aldırıyorum.

Nefes nefese kalıyor, kolları beni itmeye çalışıyor. Ama bu faydasız bir mücadele. Çünkü sadece benimle değil, kendisiyle de savaşıyor.

Kendi açlığı. Kendi çaresiz, kabaran ihtiyacı.

Dudaklarım boynunda aşağı yukarı kavruluyor. Parmaklarımı külotunun içine sokup o lezzetli ıslaklığı tekrar bulduğumda bana karşı titriyor.

Sikim onun içine dalmak istiyor.

Ama henüz değil. Henüz değil. Biraz daha bekle. Sürükle. Yalvart onu.

Etrafımda kenetleniyor; elleri dirseklerimde, alnı göğsüme gömülü, amı parmak uçlarımda sıkışıyor. Konuşmaya çalışıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Zaten söyleyecek bir şey yok.

Bu andan çıkmanın tek bir yolu olduğunu anladığında, mücadele etmeyi bırakıyor. Bana teslim oluyor. Rahatlama ve arzuyla nefes nefese kalıyor ve yakıcı beklenti tenimizi ateşe veriyor.

Dudaklarını boynumda, kulağımda hissedebiliyorum. Onu parmaklarımla beceriyorum. Acımasızca. Özür dilemeden.

Ve olmayı çok istediği küçük bir oyuncak bebek gibi üzerlerine geliyor.

Doruğa ulaştığı anda adımı haykırıyor. "Lucio!" Suyu parmaklarıma bulaştı.

"Bana ne olduğunu söyle," diye

emrediyorum. Cevap yok.

Başparmağımla klitorisinin üzerinde geziniyorum ve boğazındaki damarlar belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Senin," diye nefes nefese kalıyor. "Ne olmamı istersen o olacağım."

Duşta, şu anda, kendi doruk noktam geliyor.

İçimde bir kasırğa gibi kopuyor. Tepeden tırnağa bir sıkışma ve patlama.

Ama sonunda patladığımda, sadece birkaç saniyelik kısa bir rahatlama buluyorum... Ardından tam olarak daha önce olduğu yere geri dönüyorum.

Hayal kırıklığına uğradım. Serbest bırakamadığım enerjiyle dolup taşıyorum. Sahip olamadığım tek kadın tarafından baştan çıkarıldım.

Yoksa yapabilir miyim?

Teknik olarak konuşursak, y a p a b i l i r i m . Odasının anahtarı bende var. Tek yapmam gereken oraya yürümek.

Başta benimle kavga edecek. Numara yapacak.

Ama kaçınılmaz olarak, vücudu ona yine ihanet edecekti.

Duşu kapattım ve ıslak vücuduma bir havlu çektim.

Kapı hemen şurada. Kolay olurdu. Benim odamdan onunkine sadece birkaç kısa adım.

Kendimi geri dönmeye zorluyorum.

Ona gitmeyeceğim.

Doğru zaman geldiğinde bana gelecektir.

LUCIO

BİRKAÇ GÜN SONRA LUCIO'NUN MALIKANESİ.

Pazar akşam yemeği.

On yıllardır süregelen bir Mazzeo aile geleneği.

Tek gerçek fark masanın başında oturan adam. Eskiden babamdı, cehennemde yansın.

Şimdi, benim.

Bir gün bir oğlum olursa, o koltuğa oturacak ve aile üyelerinin onlar için yapmadığı her şey hakkında sızlanmalarını dinleyecek.

Tam bir kabus.

Charlotte ve Evie evin demirbaşları haline geldiğinden beri, iptal etmek için bahaneler bulmayı başardım.

Ama daha fazla erteleyemem. Böylece, işte buradayız.

İtalyan aileleri hakkında bir şey söyleyeyim: Çok büyükler. Benim hiç kardeşim yok. Ama bir sürü teyzem ve amcam var. Ve hepsi tavşan gibi ürediler.

Böylece ev Mazzeo'nun kakhaha ve sohbet sesleriyle canlanıyor. Kadehler tokuşturuluyor; şarap dökölüyor; arka planda müzik mırıldanıyor.

İtiraf etmeliyim ki bu eve biraz hayat veriyor.

Varlığının gizli tutulması gerektiği anlayışıyla aileye Evie hakkında bilgi verdim. Ve anlaşılır bir şekilde, herkes merak ediyor.

Kuzenlerim ve amcalarım cevaplar için beni zorlayacak cesarete sahip değiller. Ama teyzelerim başka bir hikaye.

Akla gelebilecek her ayrıntıyı kurcalıyor, kurcalıyor ve kurcalıyorlar.

Sorularını yanıtlamakta sakınca görmediğim tek kişi, haberi saf, gözünü kırpmadan ilgisizlikle karşılayan kişidir.

Hayatımın hikayesi.

Onu evin diğer tarafındaki bir odada buldum. Pencerenin yanında oturmuş, bahçeye bakıyor. Yüz ifadesi mesafeli.

Ama yine de, yeni olan başka ne var ki? Doğduğum günden beri yüz ifadesi mesafeliydi.

"Anne?"

Sadece beş saniye sonra dönüyor. Kaşları her zaman alnına biraz fazla oturmuştur. Bu onu sürekli şaşırmış gibi gösteriyor.

"Lucio," diye mırıldanıyor. "Eve yeni mi geldin?"

"Biraz önce. Herkese merhaba dedim bile."

"Hizmetçileriniz beni içeri aldı."

Bunu duyunca irkildim. "Hizmetçiler" bana hep biraz ortaçağdan kalma gibi gelmiştir. Ben "personel "i tercih ederim. Ama onu ne kadar düzeltsem de değiştirmiyor.

"Nasılsın?" Onun yerine "Nasılsın?" diyorum.

Bana isteksiz bir yan bakış atıyor. "Gianna bana çok iyi bakıyor."

"Peki daireden memnun musun?" Soruyorum. "Çok küçük değil mi? Çünkü şehirde daha büyük mülklerim var. Hoşunuza gidebileceğini düşündüğüm dört yatak odalı güzel bir ev var."

Kaşları bir an için kırışıyor. "Dört yatak odalı bir daireye ne ihtiyacım olabilir ki?" diye soruyor. "Kimse beni ziyaret etmiyor."

"Seni ziyaret ediyorum," diye hatırlatıyorum ona.

"Birkaç ayda bir ya da iki kez," diyor bana küçümseyerek.

Ama ikimiz de biliyoruz ki sadece numara yapıyor. Ziyaret edip etmemem umurunda bile değil. İkimiz için de her zaman acı verici bir çile oluyor.

Dolapta çok fazla iskelet var. Bu yüzden konuyu kapattım.

"Evie'yle tanıştın mı?" diye sordum. "Hayır."

Profiline bakıyorum, yüzünde bir tür ilginin alevlenmesini bekliyorum.

Hiçbir şey.

Tek kelime etmediğinde "İlginç bir çocuk," diye öneriyorum.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Dişlerimi sıkıyorum. "O bir iş müşterisi değil anne," diyorum. "O altı yaşında bir çocuk. O senin torunun."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Üzgün müsün?" diye soruyor içi boş bir şekilde.

Hayal kırıklığımı bastırıyorum. "Hayır," diyorum. "Üzgün değilim."

"Anlıyorum." Etrafına bir göz atıyor. "Sizi bekleyen misafirleriniz var."

Dünyada benimle bu şekilde konuşabilen tek kişi o. İnce bir kovma sanatı. Babamdan aldığı bir özellik.

İçimi çektim ve kapıya yöneldim. Omzumun üzerinden tekrar kontrol ettiğimde, hala pencerenin yanında duruyordu. Gözlerinde aynı mesafeli bakış.

Onu orada bırakıyorum ve bahçeye bakan ana oturma odasından gelen gürültülü sohbete doğru ilerliyorum.

Merdivenlerden geçerken küçük bir gıcırta duyuyorum. Tam zamanında kafamı kaldırdığımda Evie'nin sarı saçları arkasında uçuşarak merdivenlerden yukarı fırladığını görüyorum.

"Evie!" Sesleniyorum. "Seni görüyorum." Yüzü yana kayıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Sadece oynuyorum," diyor. "Charlotte nerede?" "Umm... hiçbir yerde."

Ama konuşurken arkasına bakıyor ve Charlotte'un yerini ele veriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Charlotte, buraya gel."

Sesli bir iç çekiş duyuyorum ve sonra merdivenin başında beliriyor. Merdivenlerden bana doğru süzülürken yüz ifademi boş tutmaya çalışıyorum.

Bu gece çaba gösterdi. Onu kot pantolon, şort ve tişörtlerle görmeye alışkınım. Bu gece, ince askılı sade beyaz bir elbise giymiş.

Gövdesi oturmuş ve eteği dizinin hemen üstünde bitiyor. Hiç seksi değil ama bir şekilde tam olarak böyle görünüyor.

"Aradınız mı, Usta?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Gözlerimi ona diktim. "Senden en iyi şekilde davranmanı bekliyorum."

İkinci basamakta duruyor, bu da onu benim göz hizama getiriyor. Mavi gözleri ışıkların altında parlıyor ve yüz ifadesi cilve ve belirsizliğin bir karışımı.

Son birkaç gündür ikimiz de karmaşık bir dans yapıyoruz, o zamandan beri... ne oldu. Birbirimizden uzak durmak daha kolay.

diğerinin yolu.

"Misafirlerle tanışırken reverans yapmam gerekiyor mu?" diye soruyor. "Ekselansları' mı yoksa 'Majesteleri' mi demeyi tercih ediyorlar?"

"Sessiz olman ve Evie'ye göz kulak olman gerekiyor," diyorum ona. "Hepsi bu kadar." Gözlerini deviriyor. "Ben de öyle yapıyorum zaten."

"Sessiz olma' kısmında pek iyi değilsin."

Bana ters ters bakıyor. Omzunun üzerinden, Evie'nin sarışın kafası köşeden dışarı bakıyor.

"Evie," diyorum. "Aşağı geliyor musun?"

"Gelmek zorunda mıyım?" diye soruyor.

Bir yanım onu saklamanın daha kolay olacağını bilse de, "Evet, yapmalısın," diye cevap veriyorum.

Ama hem bunu yapıp hem de babam gibi olmadığımı iddia edemem.

"Ama... korkuyorum," diye itiraf ediyor, ikinci basamakta Charlotte'a katılırken alt dudağı hafifçe titriyor.

"Neyin?"

"Tüm insanların."

"Bu insanlar benim ailem," diyorum ona.

Onların da *onun* ailesi olduğunu söylemekten kaçınıyorum. Çocuğı gereğinden fazla korkutmak istemiyorum.

Charlotte son basamağı adımını atar. Biraz eğiliyor. "Eğer onu rahatlatmaya çalışıyorsan, bunu yapmanın yolunun bu olduğunu sanmıyorum."

Bu ters tavsiyeyi muzip bir sırıtışla takip ediyor.

"Evie," diye devam ediyorum, "endişelenecek bir şey yok. Her zaman yanında olacağım."

"Yine-"

"*Stai zitta,*" diye İtalyanca bağıyorum. Charlotte dili bilmese bile anlam gayet açık.

Kapa çeneni.

Charlotte sırtıyor ama sessizliğe gömülüyor. Yine de onu anlıyorum.

"Charlotte da seninle olacak," diye Evie'ye güvence veriyorum. "Her zaman."

Bu bir etki yaratıyor gibi görünüyor. Kızım sanki sözlerimin gücünü ölçüyormuş gibi bana bakıyor. Sonra Charlotte'a baktı.

"Tamam," diye kabul ediyor sonunda.

Memnun bir şekilde başımı sallıyorum. "Güzel. Şimdi gel bakalım."

Oturma odasına gidiyorum. Teyzelerimden üçü oradaydı. Pia ve Angela'ya kocaları Armando ve Ernesto eşlik ediyor. Zia Elenora kocasını bir yıl önce kanserden kaybettiğinden beri tek başına uçuyor.

Amcam Fabio bir köşede duruyor, kocaman bir bardak bira içiyor ve her zamanki gibi anti-sosyal davranıyor.

Kuzenler çeşitli gruplar halinde bir araya toplanmışlardır.

Gençler -Dante, Gian ve Alberto- şezlonglara yayılmış, gülüşüyorlar. Daha yaşlı olanlar -Marcelle, Nicola, Orlando ve Regina- beyaz kuyruklu piyanonun etrafında oturmuş, asık suratlarla bakıyorlar.

Fransız kapıları açık. Aralarından, eşleri ve çocuklarıyla birlikte verandada sohbet eden bir başka kuzen grubunu görüyorum.

Odaya geri döndüğümde beni ilk fark eden Pia Teyze oluyor.

Ailenin en yaşlısı. Şu anda yetmiş beş yaşında ama saçları hâlâ simsiyah ve gözleri her zamanki gibi keskin ve uyanık.

"Lucio," diyor ve beni yanına çağırıyor. "Hepimiz ailenin en yeni üyesiyle tanışmak için bekliyoruz. Nerede o?"

Omzumun arkasına bakıyorum ama Charlotte ve Evie görünürde yoklar.

"Birazdan burada olurlar,"

diyorum. "Onlar mı?"

"Evie ve Charlotte," diyorum. "Evie'nin dadısı."

"Ah, doğru," diye mırıldanıyor Pia. "Çok mu tavsiye edildi? Çünkü dışarıdan yardım alırken asla çok dikkatli olamazsınız."

Sırtıma dürtümle savaştım zorundayım. "Bir bakıma öyle," diyorum özel bir kıkırdamayla.

"Söylemeliyim ki Lucio," diye araya girdi Emesto, "kızı içeri aldığınızı duyunca şaşırdık."

Ona üstünkörü bir bakış attım. "Peki neden?" Omuz

silkiyor. "Pek öyle birine benzemiyorsun."

Angela kocasına ters ters bakıyor ve bana dönüyor. "Demek istediği senin sürekli meşgul olduğun," diye açıklıyor diplomatik bir şekilde. "Hayatında bir çocuk için yer olacağını düşünmemiştik."

"*Oda* mı?" Marcelle konuşmaya katılmak için öne doğru yürüyerek araya giriyor. "'Oda' yapmadı. Bir dadı tuttu. Muhtemelen çocuğu gün aşırı sadece yarım saat görüyordur. Haksız mıyım, kardeşim?"

Marcelle her zaman en sevmediğim kuzenim olmuştur ve bunun iyi bir nedeni vardır. Şimdiden üçüncü karısını aldı ve sahip olduğu altı çocuğu zar zor görüyor. Kurduğu üç işin her biri Mazzeo Ailesi'nin *parasını* - benim paramı- jet yakıtı gibi tüketti ve neredeyse anında battı.

Başka bir deyişle, tam bir sülük ve bok çuvalı.

"Onu her gün görüyorum," diye cevap veriyorum. "Ve ona olabildiğince çok zaman ayırıyorum."

Tam olarak doğru değil. Ama ayrıntıları bilmelerine gerek yok.

Marcelle, "Biliyorsun, keşfedebileceğin pek çok başka seçenek var," diye söylüyor.

"Oh? Ne gibi?" Sorduğuma soracağıma pişman olacağımı bile bile soruyorum.

"Evlat edinmek isteyen tonlarca zengin çift var," diyor bana. "Çocuğu onlardan birine verebilirdiniz."

"Kafan mı güzel lan senin?" diye bir ses daha geliyor.

Nicola büyüyen çembere katılırken herkes dönüyor. Küçük konuşmalar kesiliyor ve herkes dikkatini bana çeviriyor gibi görünüyor.

Görünüşe göre Evie'ye olan ilgilerini hafife almışım.

Marcelle sert bir sesle, "Bu ciddi bir öneri," diye cevap verir.

"Bu durumu daha da kötüleştiriyor," diye tersliyor Nicola.

Nicola benden sadece birkaç ay küçük. Gençken birbirimize yakındık, ancak Mazzeo don olarak hayatımın stresi ve yapısı yıllar içinde aramızı açtı.

Yine de onu hep sevmişimdir.

"O lanet olası Don!" Marcelle homurdanıyor. "Güçlü bir Don çocuğu daha uygun bir yere götürürdü."

Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken çenem sıkıştı.

"'Güçlü bir don' mu?" Tekrar ediyorum. "Bir şey mi ima ediyorsun kuzen?"

Marcelle bir an için gözlerime bakıyor. Sonra omuz silkiyor. "Babanın kapısına kaç tane piç geldi biliyor musun? Yine de hiç erkek ya da kız kardeşin yok. Bu çok komik."

"Ben babam değilim," diyorum soğuk bir şekilde. "Açıkça."

Kendimi tam boyuma çekiyorum ve ona doğru bakıyorum.

"Tekrar söyle," diye emrediyorum. "Söyle."

Bir an için bu kavgaya tutuşacak kadar aptal olup olmadığını merak ettim. Aileden olsun ya da olmasın, beni fazla zorlarsa o orospu çocuğunu topuklarından asarım.

Sonunda iç geçiriyor ve arkasını dönüyor. "Boş ver," diye mırıldandı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Şimdi, çocuklar," diyor Pia, oğluna ters ters bakarak. "Sanırım hepimizin kızla tanışmaya ihtiyacı var."

"Birazdan burada olur," diye tersliyorum, hepsinden uzaklaşarak.

Bara gidip kendime sert bir içki koyuyorum. Arkamda birinin olduğunu hissediyorum ve döndüğümde Nicola olduğunu görünce rahatlıyorum.

Yanımda oturuyor ve kendine de bir içki koyuyor.

"Hâlâ viski mi içiyorsun?" Bardağına hızlı bir bakış atarak söylüyorum.

"Bana babamı hatırlatıyor," diye itiraf ediyor bir yudum alarak. "Bana duygusal diyebilirsiniz."

"Konuşmayalı uzun zaman oldu," diyorum. "Sen nasılsın?"

"Meşgulüm," diye yanıtlıyor. "Derginin şu anda daha geniş bir okuyucu kitlesi var ama ben de genişlemek istiyorum."

"Bir yatırımcıya mı ihtiyacınız var?"

Gülümsüyor. "Çok cömertsiniz ama hayır."

"Hayır, yani bir yatırımcıya ihtiyacın yok mu?"

"Hayır, yani yatırım yapmanı istemiyorum," diyor açıkça.

Kıkırdıyorum. "Siktir, ben de benden hoşlandığını sanıyordum."

Eğlenerek gülümsüyor. "Seni seviyorum," diyor ve şakacı bir şekilde koluma vuruyor. "Ama bunu kendi başıma yapmak istiyorum."

Homurdanıyorum. "Keşke ailedeki herkes bu duyguyu paylaşırsa."

"Şimdiden senden para isteyen oldu mu?" Nicola odayı tarayarak soruyor. "Dur tahmin edeyim: Marcelle mi?"

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Pisliğin teki ama o kadar da aptal değil. Son macerasından sonra bu kadar yakın bir zamanda değil."

"Doğru," diye katılıyor Nicola. "Cinsel organ aromalı elektronik sigara kalemlerinin tutmadığına inanamıyorum. Kimin aklına gelirdi ki, değil mi?"

Buna ikimiz de gülüyoruz. Marcelle'in tüm aptalca fikirleri arasında *Pussy Pens* en kötüsü olabilirdi.

"Yine de her zaman bir pislik değil," diye ekliyor usulca.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Siktir git."

Nicola güler. "Ben ciddiylim. Sadece sana içerliyor. Senin Don olduğun ve onun olmadığı gerçeğini asla a t l a t a m a d ı ."

"Daha iyi ebeveynler seçmeliydi."

Gülüyor, parlak ve kaygısız. "Berbat bir don olurdu," diyor bana. "Senin yaptığını yapamaz. O hiçbir zaman bir lider olmadı. Eğer Don olsaydı, şöyle olurdu -"

"Babam," diye bitiriyorum.

Nicola dikkatli bir ifadeyle bana bakıyor. "Evet," diye mırıldandı. "Belki onun gibi bir şey."

İç çeker ve kadehini kaldırır.

"Yeni nesle," diyor nazikçe.

Sessiz bir anlaşmayla bardağımın kenarını onunkine dokunduruyorum.

İkimiz de sessiz bir an için içkilerimizi yudumluyoruz. Omuzlarımdaki yükleri anlayan biriyle burada oturmak güzel.

"Yani..." diyor bir iki dakika geçtikten sonra. "Sen bir babasın." İçimi çektim. "Benim ne olduğumu kim bilebilir ki?"

"Çocukla vakit geçirdin mi?"

Nicola'nın beni yargılamayacağına güvenebileceğimi bilerek, "Pek değil," diye cevap veriyorum. "Ben sadece... Baba olmak için gereken özelliklere sahip olduğumu düşünmüyorum."

Nicola elini sallayarak, "Saçmalama," diyor. "Sadece zamana ihtiyacın var. Sanki onun gelişine hazırlanmak için dokuz ayınız varmış gibi."

İsteksizce başımı sallıyorum. Haklı olduğu bir

nokta var. "Neyin peşinde?" Nicola bastırıyor.

"Dışarıda olmayı seviyor," diyorum belli belirsiz. "Avustralya'yı seviyor."

"Avustralya mı?"

"Evet. Vahşi yaşamla ilgileniyor," diyorum. "Yanında ornitorenk olması gereken peluş bir oyuncak taşıyor. Gerçi benim de gözümde büyüyor, çirkin küçük piç kurusu."

Nicola gülümser. "Biliyor musun cuzzo, bence düşündüğün kadar kötü durumda değilsin."

Bunu kabul edemedi, herkesin gözlerinin odanın girişine doğru döndüğünü fark ediyorum.

Önce Charlotte'ı görüyorum.

Sonra Evie arkasından yaklaşıyor.

El ele tutuşuyorlar ve ikisi de son derece mahcup görünüyor.

Charlotte bunu iyi saklıyor ama kızım sadece kaybolmuş ve korkmuş görünüyor.

İçkimi bırakıyorum ve ikisinin yanına gidiyorum. "Millet," diye anons ediyorum. "Bu Evie. Ve dadısı, Charlotte."

Evie yüzünü Charlotte'un eteğine gömerken, Charlotte herkese sadece başını sallıyor.

Nicola herkesin yanından geçip Charlotte'a elini uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor sıcak bir şekilde. "Ben Nicola."

Sonra Evie'nin önünde çömeliyor. "Merhaba, Evie. Elbiseni beğendim!"

Evie, Charlotte'un eteğinin arkasından dışarı bakar. Nicola'yı bir an için süzer ve sonra ona belli belirsiz bir gülümseme sunar.

"Biliyor musun," diye devam ediyor Nicola, "bir süredir buraya gelmedim. Bahçede bir tur atmak gerçekten işime yarayabilir. Bana etrafı gösterebilir misin? Bütün güzel şeylerin nerede olduğunu bildiğini duydum."

Evie'nin yüzü hemen aydınlanır. Heyecanla başını sallar, sonra Charlotte'un elini bırakır ve onun yerine Nicola'nın elini tutar. Fransız kapılarından bahçeye doğru giderler.

Charlotte onları takip etmek için hamle yapar ama Pia tarafından engellenir.

"Demek bebek bakıcısı sensin?" diyor teyzem, Charlotte'a çıplak bir değerlendirmeye bakarak. "İtiraf etmeliyim ki daha yaşlı birini bekliyordum."

Pia cümlesini bitirirken suçlayıcı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Kaç yaşındasın?" diye devam ediyor ve odağını tekrar Charlotte'a çeviriyor.

"Yirmi bir," diye yanıtlıyor Charlotte.

"Hmm," diyor Pia dudaklarını büzerek. "Yirmi bir yaşındaki birinin çocuk yetiştirme konusunda ne kadar deneyimi olabilir ki?"

Teyzeme kaşlarını çatarken Charlotte'un gözlerinde ateş püskürdüğünü görüyorum.

"Bana öyle geliyor ki bir çocuğu yetiştirmek ebeveynine bağlıdır," diye soğukkanlılıkla savunuyor. "Ben sadece Lucio... çalışırken ona bakıyorum."

Pia Charlotte'a kuşkuyla bakar. "Bir ajans için mi çalışıyorsun?" diye sorar. "Lucio seni orada mı buldu?"

"Lucio beni buldu-"

"Kişisel bir bağlantı aracılığıyla." Yalanla devreye giriyorum. "Charlotte'un başka bir aileyle iki yıllık deneyimi vardı. Birkaç ay önce Kanada'ya göç ettiler ve Evie'ye bakması için onu serbest bıraktılar."

Charlotte bana bakıyor ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor.

"Hmm. İki yıllık deneyim," diye devam ediyor Pia. "Çocuk bakımı konusunda resmi bir eğitim almadığınızı varsaymakta haklı mıyım?"

"Benim sağduyum ve empatim var," diye cevaplıyor Charlotte sertçe. "Diplomalar size her şeyi öğretmiyor."

Pia'nın mükemmel bir şekilde alınmış kaşlarından biri kalkıyor.

Ama o başka bir soru soramadan Dante yanımdan geçip gidiyor. Yüzündeki gülümseme çok anlamlıydı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Charlotte," diyerek elini uzatıyor. "Ben Dante. Lucio'nun en yakışıklı kuzeni, senin de anlayabileceğin gibi."

Charlotte'un dudaklarından bir kahkaha balonu patlıyor. Bu beni çok kızdırdı.

Ama ben sadece dişlerimi sıkıp sessiz kalıyorum.

"Teyzelerimin kusuruna bakma," diyor Dante, Charlotte'u ilgi ve şüpheyle inceleyen yaşlı kadınlar halkasına bakarak. "Aileye kimin gireceğı konusunda korumacıdırlar."

"Anlaşılır bir şekilde," diye onaylıyor Charlotte nezaketle.

"Önemli soruyu sormama izin verin," diye devam ediyor Dante. "Bekâr mısın?"

Bu da ondan utangaç bir gülümseme daha alır.

Bu arada, Dante'yi yakasından tutup kıkına tekmeı basmak için ani bir dürtü duyuyorum.

Neyse ki onun için, mükemmel bir dürtü kontrolüm var.

"Kesinlikle bekârım," diye kabul ediyor Charlotte, "kesinlikle" kelimesinin altını öyle bir çiziyor ki, sanki doğrudan bana yönelik bir iğneymiş gibi hissediyorum.

"Bu harika bir haber!" diye bağılıyor. "Şaşırtıcı ama harika. Senin gibi bir kadının uzun süre bekâr kalabileceğini düşünemiyorum."

Charlotte başını sallar. "Eğer şanslıysam, bu şekilde kalacak," diyor.

Regina konuşmaya atlayarak, "Görünüşe göre yanmışsın," diyor.

Charlotte başını sallar olmadan utanç. Eğer o
BİLDİRİMLER Dedikodu peşinde koştukları ne kadar açık
olsa da, o bunu görmezden gelmeyi seçiyor.

"Erkek arkadaşım ve ben neredeyse bir yıl önce ayrıldık. Ama bu iyi bir şeydi."

Zia Elenora yanımdan geçip gidiyor. "Hepiniz kıza nefes alması için biraz yer açar mısınız?" diye azarlıyor. "Charlotte, ne içiyorsun?"

Charlotte'u en çok zorlayan sorunun bu olması gariptir. "Oh, uh...

benim için bir şey yok, teşekkürler."

"Saçmalık," diyor Elenora. "Bir şeyler içmek zorundasın." "O
zaman sadece su, lütfen."

"Su mu?" Elenora şaşkınlıkla ona bakar. "Kokteyl içmeyi tercih etmez
miydin? Şarap? Daha sert bir şey?"

Charlotte tereddüt eder. "Ben alkol kullanmıyorum."

"Öyle mi?" Pia tekrar sorgulama moduna geçerek soruyor. "Peki neden?"

Charlotte omuz silkiyor. "Fakir büyüdüm. İçkiye harcayacak param yoktu.
Her halükarda, bundan kaçınmayı tercih ediyorum."

Bu cevabı üç saniyelik şaşkın bir sessizlik izler. İtalyanlar bir insanın
şarap olmadan nasıl yaşayabildiğini anlamıyor. Sanki Charlotte
oksijenden uzak durmayı tercih ettiğini söylüyor. Ya da yerçekiminden.

"Bu yüzden mi eğitimini tamamlayamadın?" Pia dürtüyor.

Tanrım, bu kadın.

"Pia," diye araya giriyorum. "Ben hiç üniversiteye gitmedim. Senin beş
çocuğun var ve hiçbiri de üniversiteye gitmedi. Değerli bir insan olmanın
ön koşulu değil bu."

Charlotte'un önünde kendisine böyle seslenilmesinden rahatsız olmuş
olacak ki biraz sinirleniyor.

"Bu farklı."

"Neden?" Charlotte iğneliyor. "Çocuklarınız zengin büyüdüğü için mi?"

Bu gerçekten de Pia'nın nutkunu tutmayı başardı. Odadaki diğer herkes kahkahalarını içkilerinin arkasına saklıyor, en çok da ben.

"Sırtımı yaslayabileceğim hiçbir şeyim yoktu," diye devam ediyor Charlotte. "Sıfırdan geldim ve çalışabilecek yaşa gelir gelmez çalıştım. Üniversite benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı. Liseyi bile bitiremedim çünkü anneme bakmak için okulu bırakmak zorunda kaldım."

Aileme bariz meraklı oldukları için kızmakla Charlotte'un anlattığı tüm kişisel detaylara ilgi duymak arasında gidip geliyorum.

Bu konuya daha önce hiç değinmemiştik.

"Annen hasta mıydı?" Dante kibarca sordu.

"Tabii, öyle de denebilir," diyor Charlotte omuz silkerek. "Gerçi bu daha çok bir kafa hastalığıydı. O bir bağımlıydı."

"Alkol mü uyuşturucu mu?" Angela kibarca sormuyor.

"Eline geçirebildiği her şey" diyor, bu kadar açık sözlü olması beni şaşırtmaya devam ediyor. "Ama çoğunlukla kötü erkeklere bağımlıydı."

Kuzenlerimden birkaçı buna gülüyor. Ben değil.

Annesinin seçimlerinin onu ne kadar derinden etkilediğini görebiliyorum.

Gözlerinde. Umutsuzca saklamaya çalıştığı, çoktan unutulmuş acının o uzak bakışı.

"Peki ya baban?" diye soruyor başka biri.

Artık lanet olası kaba aileme bile konsantre olamıyorum. Gözlerim tamamen Charlotte'a odaklanmış durumda.

Etrafı yabancılarla çevrili, geçmişiyle ilgili kişisel soruları yanıtlıyor.

Ve o herşeyi kabulleniyor.

"Onunla hiç tanışmadım," diyor Charlotte omuz silkerek. "Yolda olduğumu bildiğini bile sanmıyorum."

"Ne kadar trajik," diye iç geçiriyor Elenora. "Sevgilim, içki içmek isteyen biri varsa o da sensin. Ama eğer bundan rahatsız oluyorsan, onun yerine taze portakal suyuna ne dersin?"

Charlotte minnetle gülümser ve başını sallar. "Bu çok hoş olur. Teşekkür ederim."

Gerginlik bir kademe azalır.

Ve tam o sırada, Fransız kapıları açılır.

"Ne kaçırdık?" Nicola, Evie'yle birlikte oturma odasına geri dönerek soruyor.

Ufaklık şimdi gözle görülür şekilde daha rahat görünüyor. Dizlerine biraz kir bulaşmış ve örgülerinden biri çözülmeye başlamış. Ancak gülümsemesinin parlaklığı bunu fazlasıyla telafi ediyor.

"Hadi yemeğe oturalım," diyorum sohbet yeniden açılmadan önce hızlıca.

"Annen nerede?" Pia etrafına bakınarak sorar.

Ancak o zaman hala gruba katılmadığını fark ediyorum. Hayal kırıklığı içime işledi.

"Hazır olduğunda bize katılacak."

Yüzümdeki ifadeyi fark eden Pia akıllıca çenesini kapalı tutuyor.

Herkes bu gece için hazırlanmış olan resmi yemek salonuna süzülür. Nicola, mezeler dağıtılırken Evie ve Charlotte'u yanına yerleştirmeyi ihmal etmez.

Personel içecekleri doldurmak ve ilk salata yemeğini servis etmek için gelir. Sohbet başka konulara yönelir.

Yavaş yavaş, gecenin başlangıcındaki öfke kayboluyor ve hafifçe rahatlamaya başlıyorum.

Ta ki balık yemeğinin yarısında Evie öksürmeye başlayana kadar.

Charlotte telaşla ona döner. "Evie?"

Evie'nin öksürüğünün devam etmesini masanın karşısından izliyorum.

Ses kesiliyor ve yüzünün rengi koyulaşmaya başlıyor. Öksürmüyor.

Boğuluyor.

Göğsümde keskin bir acı hissediyorum - ne tam panik ne de tam korku, ama bu ikisinin ortasında bir şey.

Hemen harekete geçiyorum.

Saniyeler içinde odayı geçiyorum ve Evie'yi belinden kavriyorum. Bir elimle göğsünü destekliyorum ve sonra onu öne doğru eğiyorum.

Elimin topuğuyla kürek kemiklerinin arasına birkaç keskin darbe indirdim.

Boğazına saplanan küçük balık kılçığı üçüncü darbeye dışarı fırlar.

Kollarımda gevşiyor ve onu kucağıma alıyorum, başını kollarımın arasına aldığıma emin oluyorum.

"Evie, Evie, *mio tesoro*," diye fısıldıyorum ısrarla, yüzüne bakarak.

Mavimsi renk kaybolmuş ama solgun görünüyor. Ve titriyor.

Charlotte sağ omzumda beliriyor, gözleri panik içinde. "Evie, iyi misin ufaklık?"

Charlotte eğilirken siyah saçlarının kokusunu alıyorum. Bal ve hindistan cevizi. Göğsünün koluma dayandığından tamamen habersiz.

"Charlotte..." Evie zayıfça adını söylüyor ama hâlâ bana tutunuyor.

"Sorun yok Evie," diyorum ona. "Artık iyisin."

O büyük gri gözleriyle bana bakıyor. "Teşekkür ederim, baba."

Göğsüm sıkışıyor.

"Hadi," diyorum sinirli bir sesle. "Seni biraz temiz hava almaya çıkaralım."

Sonra gözlerine aldırmadan herkesi iterek geçiyorum ve kızımı bahçeye çıkarıyorum.

CHARLOTTE

Lucio ve Evie'yi bahçeye kadar takip ediyorum. Tüm Mazzeo'ların beni izlediğinin farkındayım ama onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

Lucio onu fazla uzağa götürmedi. Çeşmeyi çevreleyen mor çiçek tarhlarının yanında duruyor. Evie hâlâ onun kollarında. Gitmesine izin vermiyor.

Birkaç adım ötede duruyorum, ikisinin birlikte ne kadar güzel göründüklerine şaşıyorum. Uzun zamandır gördüğüm en iç açıcı şeydi.

Onları buraya kadar takip etmiş olsam da, anlarını bölmek istemiyorum.

Sonra Lucio bana döndü. Alaca gri gözleri benimkileri buluyor. "Charlotte," diye mırıldanıyor Evie, biraz canlanarak. "Ben iyiyim." Gülümsüyorum. "Bunu görebiliyorum."

"Artık kendi başına ayakta durabileceğini düşünüyor musun?" Lucio ona sorar.

Başını sallıyor ve adam onu tekrar ayağa kaldırıyor. İkimiz de ayağa kalkışını izliyoruz, çok sallanıyor gibi görünürse müdahale etmeye hazırız.

Ama o iyi. Ve hemen babasının eline uzanıyor. Yapmak zorunda olduğu için değil.

Çünkü o *istiyor*.

"Beni korkuttun prenses," diyorum

ona. "Özür dilerim."

"Özür dileme," diye şakacı bir şekilde azarladım. "Sadece iyi olmana sevindim." Evie'nin midesi gurulduyor ve ikimiz de kıkırdıyoruz. "Aç mısın?" "Mhmm," diye onaylıyor.

"Peki, bu sefer yavaş yemeye ve yemeğini düzgün çiğnemeye ne dersin?" Bana arsızca gülümsüyor. "Tamam."

Sonra eve doğru koşmaya başladı. İçimde Nicola'yı aradığına dair bir his var.

Lucio'ya dönüyorum ama o Evie'nin alacakaranlıkta kaybolan şekline bakmakla meşgul.

"Bu harikaydı," diyorum ona.

İlk defa, iltifatlarımda kin gütmüyorum. Ciddiyim. O beni kurtardı-
O onun küçük kızı.

Bazen benim gibi hissetse bile.

"Eve geri dönmeliyiz," diyor huysuzca. Yüz ifadesi kapalı, neredeyse somurtkan.

"Bekle," dedim. "Lucio, iyi misin?" Bana bakıyor. "Neden olmayayım ki?"

"O senin kızın," diye belirttim. "Korkmuş olmalısın."

Gözleri sertleşiyor ve donuklaşıyor. Sanki kırılganlığından söz edilmesi bile onu kızdırıyormuş gibi.

"Değildim."

Normalde bunu görmezden gelirdim. Son birkaç hafta içinde kaç kez benzer maço erkek anlarının yorum yapmadan geçip gitmesine izin verdim?

Sayılamayacak kadar çok.

Ancak Evie'nin yüzünün maviye döndüğünü görmenin dehşeti, başlangıçta ne kadar az olursa olsun, normal kısıtlamalarımı parçaladı.

"Bunu itiraf etmenin seni neden zayıflattığını düşünüyorsun?" Talep ediyorum. Dik kafalı alfa erkeği tavrından bıktım ve sinirlendim.

"Bu konuşma bitmiştir."

Yanımdan geçip gitmeye başladı ama ben yine de konuşmaya devam ettim.

"Bana yalan söyleyemezsin," diyorum arkasından. "Yüzünü gördüm. Korkmuştun. Ve dürüst olmak gerekirse? Senden ilk kez gerçekten hoşlandım."

Bir saniye durdu. Kaslarının ne kadar gergin olduğunu görebiliyorum. Uzun bir duraklama.

Ne söyleyecek? Hiç konuşacak mı?

Sonra tek kelime etmeden ya da bana dönüp bakmadan yürümeye devam ediyor.

Eve geri dönerken ona bağırmayı o kadar çok istiyorum ki. Ona her zaman bu kadar sert olmaya çalıştığı için zayıf olduğunu söylemek için. Büyük, kötü maskesinin ardını gördüğümü söylemek için.

Ama benim yok.

Tadı zehir gibi olsa da bu sözleri yutuyorum.

Birkaç dakika daha bahçede kalıyorum. Öfkemi ve hayal kırıklığımı yendikten sonra yemek odasına geri dönüyorum.

İçeri girdiğim anda, Dante yüzüme bakıyor.

"Merhaba güzelim," diye mırıldandı. "Birkaç dakika daha geçseydi seni aramaya gelecektim."

Kibarca gülümsedim. "Görünüşe göre seni zahmetten kurtardım."

"Aslında bu çabayı dört gözle bekliyordum, özellikle de seni biraz daha... sessiz bir yerde yalnız yakalamak anlamına geliyorsa."

Yanağımda bir yanma hissediyorum ve Lucio'nun beni izlediğini biliyorum. *Bunu* izliyor.

Yüzümü dikkatle çevirip Dante'ye odaklanıyorum. "Ne yazık ki bu gece mesaideyim."

"Drat. Peki ya çocuk uyuduktan sonra?" "Sokağa çıkma yasağım var."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "*Sokağa çıkma yasağı* mı? Kuzenim bir canavar."

"Buna katılmadığımı duymayacaksınız."

Gülüyor. "O zaman yemek arkadaşı olmaktan memnun olmamız gerekecek." Her zamanki gibi cana yakın. Hiç tipim değil ama bu hesapçı köpekbalıkları denizinde dost canlısı bir yüze hayır diyemem.

Dante elimi dirseğinden geçiriyor ve beni masaya götürüyor. Koltuklarımıza giderken masada yeni bir varlık fark ediyorum.

Lucio'nun sağ tarafında oturan yaşlı bir kadın.

"Dadı bu," diyor Pia kadına, beni göstererek. Gözleri bir an bana takılıyor, ama aynı hızla kayboluyor.

Yine de benzerliği yakalayamayacağım kadar hızlı değil. Şu sivri çene.

Dudakların o mağrur büzülüğü.

Bir milyar dolarına bahse girerim ki bu Lucio'nun annesi.

Pahalı olduğuna şüphe olmayan beyaz ipek bir bluz giyiyor. Boynunda kocaman turkuaz taşlardan yapılmış bir kolye asılı.

Saçları Lucio'nunki gibi koyu renk ve başının arkasında zarif bir topuz yapmış. Yüz hatları güzel sayılamayacak kadar keskin ve sivri.

Yine de onda belli bir zarafet var. Sanki asalet DNA'sında varmış gibi.

Ama en çok göze çarpan şey, onun tarafsızlığı.

Kalabalık bir yemek salonunun ortasında oturuyor, etrafı ailesi ve arkadaşlarıyla çevrili. Yine de yüzünde tamamen ve yapayalnız birinin ıssız ifadesi var.

Tedirgin edici.

Ona bakmayı ancak Lucio'yu bana bakarken yakaladığımda

bırakıyorum. Bunu görmezden gelmek daha kolay.

Gözlerimi kaçırıyorum ve gecenin geri kalanında ondan uzak duruyorum.

Akşam yemeği nihayet sona erdiğinde Evie'yi rahatlatmış bir şekilde herkesle vedalaşmaya çağırıyorum. Yine de deneyim tamamen tatsız değildi.

Teyzeleri ne kadar meraklı olsa da, kuzenlerinden birkaçını gerçekten seviyorum.

Yemekler harikaydı ve Evie de çok eğlendi.

Ama Lucio'nun sert bakışları, ben ona bakmaktan başka her yere bakıyor olmama rağmen hiç kesilmiyor. Gözlerinin altından çıkmaya fazlasıyla hazırım.

"Şimdiden gidiyor musun?" Dante omzumda belirerek şikayet ediyor. "Öyle olmadığını söyle!"

"Dante," diye azarlıyor Nicola bize katılırken, "bütün gece zavallı kadının peşini bırakmadın. Onu rahat bırak."

Dante gözlerini devirir ve Nicola'ya şakacı bir şekilde soğuk bir omuz çevirir. "Gördün mü?" der dramatik bir şekilde. "Benimle çıkmayı kabul edersen bu tür kesintilerden kaçınabiliriz."

Ona sırtıtıyorum. "Şimdilik erkeklere ara veriyorum," diyorum ona. "Ama işim bittiğinde ilk öğrenen sen olacaksın."

"Beni yıkmak için inşa etme, düğün çiçeğim," diye göz kırpmıyor.

"Charlotte!"

Lucio'nun sesi kalabalığın gevezeliğini yarıp geçince irkiliyorum.

"Evie yoruldu," diye haber verdi bana. "Onu hemen yukarı çıkar."

Emredici ses tonuna sinirleniyorum ve çenem tepki olarak dışarı fırlıyor. "Öyleydim," diye çıkışıyorum. "Bana işimi nasıl yapacağımı söylemene ihtiyacım yok."

O daha karşılık veremedi Evie'nin elinden tutup onu odadan dışarı sürüklüyorum. Şaşırmış bir kahkaha duyuyorum.

Sonra biri -bir adam- "Eşinle tanıştın Lucio." dedi. Karşılığında bir şey söylediyse de duyamadım.

Evie'yi yatağına yatırmak bu gece çok kolay çünkü çok yorgun. Paulie'yle yattıktan sonra yanına uzanıyorum ve saçlarını okşuyorum.

"Charlotte?"

"Evet, tatlım?" "Annen nerede?"

Bir an hareketsiz kaldım, soru karşısında tamamen gafil avlanmıştım.

"Ah, o... O çok uzakta yaşıyor," diye kekeliyorum. "Portland'ı hiç duydun mu?"

"Hayır."

"Şey, o orada yaşıyor."

Kaşlarını kırıstırıyor. "Eğer uzakta yaşıyorsa, onu ne zaman görebiliyorsun?"

"Gerçek şu ki onu çok sık görmüyorum."

Evie bariz bir şokla bana bakıyor. "Gerçekten mi?" diye soruyor, biraz peltek konuşarak. "Ama onu özlemiyor musun?"

Zehirli, birbirine bağımlı anne-kız ilişkilerinin karmaşıklığını altı yaşındaki bir çocuğa nasıl açıklarsınız? Özellikle de kendi annesine özlem duyduğu belli olan birine?

Yine de ona yalan söylemek istemiyorum.

"Karışık bir durum prenses," diyorum sonunda.

Bunun berbat bir cevap olduğunu çok iyi biliyorum. Ama elimden gelenin en iyisi bu.

İç geçiriyor. "Yetişkinler bir şeyleri açıklamak istemediklerinde hep böyle derler," diye itiraz ediyor, kendi iyiliği için biraz fazla akıllıca. "Beni buraya getiren adam da bana bunu söylemişti."

Bunu iki kere düşündüm. Midemin çukurunda kötü bir his oluşuyor. "Sana ne söyledi?"

"Bana kapıya gidip beklememi söyledi," diyor omuz silkerek. "Yalnız mı?"

"Mhmm," diye onaylıyor Evie. "Annemin nerede olduğunu sorduğumda tekrar söyledi. Pek nazik değildi."

Kaşlarımı çatıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. O kadar da üzgün görünmüyor ama muhtemelen başına gelenleri hala tam olarak anlayamadığı içindir.

Hiçbirimiz bilmiyoruz, gerçekten.

Ve dürüst olmak gerekirse, Lucio'nun etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem... sormaya o kadar çok korkuyorum.

"Üzgünüm evlat," diyorum. "Keşke sana daha iyi bir cevap verebilseydim." "Keşke annem burada olsaydı," diye inliyor.

Kalbim biraz titriyor.

Onun yaşında olduğumu hatırlıyorum. Bektan bir ebeveyn olmasına rağmen annemi özlediğimi hatırlıyorum.

Altı yaşındaki bir çocuk için bunun pek önemi yoktur. Sen sadece anneni istiyorsun.

Boktan ya da

değil. Zehirli

ya da değil.

Söyleyecek rahatlatıcı bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama bu konuda ilerleme kaydettiğimde yere bakıyorum ve Evie'nin çoktan uyuduğunu fark ediyorum.

O kurşundan

kurtuldum... Şimdilik.

Elimi onun etrafından nazikçe çekip yataktan kalkıyorum.

Kendi odama ulaşım bağlantı kapısını çektiğimde bir an duraksıyorum. Diğer kapı, koridora açılan kapı, neredeyse karanlıkta beliriyor.

Bu gece kilitli olmadığını biliyorum çünkü Enzo yarına kadar izinli ve daha önce kimse Evie ve beni buraya kadar takip etmedi.

Belli ki Lucio'nun ayağı kayıyor.

Bana daha fazla güvenmeye başladığı falan yok. Bunu açıkça belirtti.

Derin bir nefes alarak odamdan çıktım. Geçici planım aşağı inip Lucio'yu bulmak ve-

Oraya gittiğimde gerisini hallederim.

Ama merdivenlerin üstündeki sahanlığa çıktığımda evin sessiz olduğunu fark ediyorum. Bu da misafirlerin gittiği anlamına geliyor.

Ben de yönümü değiştirip doğruca Lucio'nun ofisine gittim.

Kapısına vardığımda kapıyı çalmadım bile. Direkt içeri daldım.

Elinde birkaç kağıtla masasının yanında duruyor. Beni görünce onları yavaşça yere bırakıyor.

İfadesi temkinli. Nötr. Gümüş gözlerinde sadece ufak bir merak pırıltısı var.

"Güvenliği kolaylaştırmanın ve odanın kapısını kilitlememenin karşılığı bu mu?" diye iç geçiriyor.

Tamam, demek ki gözden kaçmamış.

Her neyse.

Ona doğru yürüdüm ve parmağımı yüzüne doğru uzattım. "Senin derdin ne be?" Tükürdüm.

Kaşlarını kaldırıyor, kızgınlığımdan hiç etkilenmemiş gibi. "Affedersiniz?"

"Evie'ye hâlâ annesinin nerede olduğunu söylemedin. Tekrar ediyorum: Senin derdin ne?"

Kaşlarını çatıyor. "Bana bir şey söyle Charlotte: Bu seni nasıl ilgilendirir?"

"Bunu kendi işim haline getiriyorum," diye çıkıştım. "O küçük kızın yanında birine ihtiyacı var ve ben o kişi olmaya hazırım. Birçok insanı korkutuyor olabilirsin, Lucio Mazzeo. Ama beni korkutamazsın."

"Ben de seni akıllı bir kız sanırdım."

"Siktir git."

Elim havaya kalkıyor ve o kendini beğenmiş suratına bir tokat atmayı hedefliyor.

Ama o benden daha hızlı.

Elimi temas edemedi yakalıyor ve sonra momentumu kullanarak beni etrafında döndürüyor, böylece onunla masası arasında sıkışıp kalıyorum.

Bir şekilde arkamdan bacaklarımın arasına girmeyi başardı.

Üzerimdeki elbiseye bakılırsa, onun sertliğinin ateşime yapıştığını hissedebiliyorum.

"Benden korktun mu?" diye kulağıma hırlıyor. Bana doğru bastırıyor, önu sırtıma dönük ve sıcaklığı, kalp atışları, kokusu - hepsi

karşı koymakta gerçekten zorlandığım bir şekilde duyularımı istila ediyor.

Aslında gidecek bir yerim olmamasına rağmen ondan uzaklaşıyorum.

Asıl sorusunu duymazdan gelerek, "Bununla başa çıkmalısın," diye homurdandım.

"'Halletmek' mi?" diye alaycı bir şekilde tekrarlıyor. "Elimde *gerçek* bir sorun var. Bölgeme tecavüz eden tüm Polonya mafyasıyla savaşmak zorundayım. Başka hiçbir şey için vaktim yok. Hele senin ahlakçı saçmalıkların için hiç yok."

Bir an için donup kaldım.

Gerçekten hassas Mazzeo işini ağzından kaçırdı mı? Bu kullanabileceğim bir şey.

Ama yüz ifademi kontrol ediyorum. Eğer benden şüphelenirse, bütün bu maskaralık biter.

"Anladım," diye çıktım. "Sen büyük, kötü mafya patronusun. Ama o bir *çocuk*. O senin çocuğun ve kafası karışık ve üzgün. Sadece annesini istiyor, Tanrı aşkına."

"Annesi geri gelmeyecek," diye hırlıyor. "Ve sen sormadan söyleyeyim, *hayır*, benim bununla hiçbir ilgim yok. Ben de en az senin kadar biliyorum."

Gitmeme izin veriyor ve geri çekiliyor, göğsü hala gürlüyor.

Onunla yüzleşmek için yavaşça yerimde dönüyorum. Doğruyu söyleyip söylemediğine tam olarak karar veremiyorum.

Ve yine de, onun unutulmaz gri gözlerine

baktığımda... Ona gerçekten inanıyorum.

"Evie bana bir adam tarafından buraya bırakıldığını söyledi," diyorum.

"Ona annesinin nerede olduğunu sormuş, o da karmaşık bir durum olduğunu söylemiş."

Lucio yüzünü buruşturarak, "Evet, benim de ondan öğrendiğim versiyon bu," diyor.

"Ne tür hasta bir piç çocuğu bir mafya yerleşkesinde yalnız bırakır?"

Lucio'nun gözleri kararır. "Ben onun *babasıyım*,"

diye tükürür. "O zaman öyleymiş gibi davran!"

Yüzümü onun yüzüne bastırıyorum çünkü gerçekten yapabileceğim tek şey bu.

Karşılığında, aramızdaki mesafeyi tekrar kapatıyor ve bedenini benimkinin içine sokuyor.

Tehdit edici olması gerekiyordu. Peki bunun yerine neden bu kadar tahrik edici? "İnce bir buzun üzerinde yürüyorsun," diye hırlıyor.

Yarım santim daha gitsek burunlarımız birbirine değecekti.

"Benden uzak dur."

"Bunu bana bir daha söyle," diyor o alçak tehditkâr sesiyle. "Ve bu sefer beni buna inandır."

Donup kaldım.

Onu inandırmak mı?

Çılgın kalp atışlarımı duyabiliyor mu? Çünkü ben duyabiliyorum.

Ne kadar ateşli, ne kadar ıslak, ne kadar muhtaç olduğumu hissedebiliyor mu? Çünkü hissedebiliyorum.

"Bırakın beni," diyorum tekrar, yüz ifademi gerekli zehirle doldurmaya çalışarak.

Acı acı kıkırdıyor. "Tekrar dene."

Piç kurusu.

Kasıkları benimkilere doğru bastırıyor. Ereksiyonunun demir çubuğu son derece dikkat dağıtıcı.

"Lucio-"

"Hadi," diye kışkırtıyor Lucio beni. "Bana gerçekten ne istediğini göster."

Ona karşı mücadele ediyorum ama hiçbir işe yaramıyor. O, hareket etmeyi reddeden çelik bir duvar.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye gülüyor. "Sende o taşaklar yok."

Bir şalter atıyor.

Önce öfkeyi

hissettim.

Sonra, hayal kırıklığı.

Son olarak, arzu.

Ve ben de yemi yuttum.

Çünkü görünüşe göre ben de annem gibi mazoşistim.

Yüzümü öne doğru ittim ve dudaklarım onunkilere çarptı. Bunun acı verici olmasını istemiştım, ama bir şekilde dudaklarım onunkilere pürüzsüzce, mükemmel bir şekilde battı.

Belki bir milisaniye tereddüt etti.

Ve sonra ateşe karşılık veriyor, dudakları benimkilere karşı sıcak ve ağgözlü.

Vücutlarımız birbirine dolanmış. Elleri her yerdeymiş g i b i hissediyorum.

Kalçalarımda.

Göğsümde.

Saçımda.

Amım acıyla daralıyor, dokunulmak için çaresiz, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Sonra dudaklarım aralanıyor, ya da belki de dili onları açmaya zorluyor ve sonra bildiğim tek şey, onu ağzımın içinde hissedebiliyorum, onun geri kalanı kadar vahşi ve acımasız.

Ve boğazımın arkasından kaçan iniltiyi durduramıyorum.

Elleri eteğimin üzerinde geziniyor. Bir ya da iki santim daha sonra külotuma ulaşacak. Bu olmadan önce belki birkaç saniyem var.

Tik. Tak. Tik...

Ama bunu durduramayacağımı zaten biliyorum.

Ve sonra... O

yapar.

Dudaklarını benimkilerden ayırıyor. Beklenmedik buz gibi havayla nefesim kesildi.

Beni masasından çekip kapıya doğru iterken derin derin nefes alıyor.

"Dışarı," diye emrediyor hoyratça. Gözleri bir an için odaktan çıkmış gibi görünüyor. "Bekle, ne?"

Bana doğru hamle yaptı. İçgüdüsel olarak geri sıçırıyorum ve bu hareket beni tökezleyerek eşiğin ötesine taşıyor.

Lucio kısa bir süre duruyor. Gözleri karanlık ve ifadesiz ama göğsünün ağır ağır inip kalktığını görebiliyorum.

Gömleğinin üstteki üç düğmesi çözülmüş. Ya da ben mi çözdüm? Hatırlayamıyorum.

Gözlerimizin buluştuğu bir an var. Hayal

kırıklığı şimşek gibi çakıyor. Ve sonra ofis

kapısı yüzüme çarptı.

Koridorun karanlık, küflü sessizliğinde yavaşça "Siktir," diye nefes alıyorum.

Parmaklarımı dudaklarıma dokunduruyorum. Soğuk ve morarmış hissediyorum. Tıpkı içimde hissettiğim gibi.

LUCIO

İKİ GECE SONRA-LUCIO'NUN EV OFİSİ

Marco ofisimin kapısında belirdi. Yüz ifadesi taş gibiydi. "Patron?"

"Evet, Marco?"

"Bir köstebeği ortaya çıkardık."

Donup kalıyorum. Bu Marco'nun neden bu kadar ciddi göründüğünü açıklıyor. "Kim?"

Yutkunur ve devam eder, "Bu Rocco. Kilerde. Adriano şu anda onunla birlikte."

Hırslayarak masamın arkasından çıktım ve doğruca bodruma indim.

Geldiğimde girişte adamlarımı gördüm. Ayrılıyorlar, böylece adımlarımı bozmadan yanlarından geçebiliyorum.

Mahzen hapishanesinin kapısı ardına kadar açıktı. İçeride, sandalyeye bağlanmış bir adam cesedi görüyorum.

Yüzü görünmeden önce Adriano öne çıkıyor ve görüşümü engelliyor.

"Kardeşim."

"Nasıl öğrendin?" Dişlerimi sıktım.

Adriano, "Ticaret anlaşmalarını ele geçirdik," diye açıklıyor. "İzlendiklerini bilmiyorlardı. Rocco otomatik silahlarımızı Polonyalılara satıyordu. Bir süredir de öyle."

"Polonyalılar sınır güvenliğini bu kadar uzun süre bu şekilde atlatmayı başardılar," diye homurdanıyorum, parçaları birleştirerek. "Hareketlerimiz hakkında içeriden bilgi sahibiydiler."

"Bu doğru," diye onaylıyor Adriano. "Onları bırakma yerinde izledik. Rocco yanaştığında..."

Sustu ve omzunun üzerinden baktı. Rocco'nun başı eğik ve alt dudağından kan akıyor. Gömleği biraz tozlanmış gibi görünüyor ama onun dışında çok da kötü görünmüyor.

Henüz.

"Ona iyi davrandın."

"Bu onuru senin kazanabileceğini düşünmüştüm."

Adamlarımın bana sadık olmasından her zaman gurur duymuşumdur. İyi çalışmanın ödüllendirileceğine inanırlar. Yetenekli işçilerin rütbelerinin yükseleceğine.

Bu yüzden ihanetle yüzleşmek... buz gibi soğuk bir kova su gibidir.

Bu aynı zamanda hoş görülemeyecek bir suçtur.

Adriano'nun yanından süzülerek karanlık

hücreye girdim.

Buraya son geldiğimde Charlotte köşeye sinmişti. Bu ziyaretim o kadar hoş olmayacak.

Adriano arkamdan odaya giriyor ama adamlarımın geri kalanı dışarıda kalıyor.

Rocco'nun kafası hâlâ aşağıda, kasıtlı olarak kaçınılmaz olandan kaçınmaya çalışıyor.

"Kafanı kuma gömmenin sana bir faydası olmayacak, Rocco," diye söylendim.

Bakışlarını yavaşça kaldırıyor.

Bağılantısız kalmak için çok uğraşıyor. Umursamaz. Ama dikkatle düzenlenmiş ifadesinin ardındaki korkuyu görebiliyorum.

Onun hakkında bildiklerimi aklımdan geçiriyorum.

Otuz bir yaşında. On altı yıldır bizimle. Daha sümüklü bir gençken Long Island'daki bahisçilerden birinde numaracı olarak işe başladı.

Ona her şeyi öğrettik. Onu sertleştirdik. Hak ettiğinde ona sorumluluk verdik. Hak ettiğinde ona ödeme yaptık.

Bize böyle mi karşılık veriyor?

Tanrı aşkına, onun düğününe gitmiştim. Karısını hâlâ hatırlıyorum. Marina adında ufak tefek bir şeydi sanırım.

"Neden?" Ona sordum. Bunun ötesinde detay vermeme gerek yok.

"Bir fırsat gördüm," diyor, ses tonu ciddi. "Ben de değerlendirdim."

"Seni işe mi aldılar?"

"Evet."

"Peki neden sizin işe alınabileceğinizi düşündüler?" diye sordum.

Rocco'nun korkusu bir an için gözlerini aydınlatıyor. "Annem hasta," diye başladı. "Gerçekten çok hastaydı. Pahalı bir tedaviye ihtiyacı vardı ve-"

"Saçmalık."

Rocco'nun gözleri büyür.

"Bu saçmalığı uydurmak için çaresiz olmalısın," diye

hırlıyorum. "Bu doğru," diye ısrar ediyor.

"Yalan bunlar," diye tıslayarak karşılık veriyorum. "Annen ikinci kocasıyla birlikte Teksas'ta yaşıyor. Onunla yıllardır konuşmuyorsun."

Çaresizce, "Ben..." dedi.

Bir sandalye çekiyorum, sadece dramatik bir etki yaratmak için sandalyeyi yere sürüyorum. Sonra kollarımı arkalığın üzerinde rahatça kavuşturarak sandalyeyi döndürüyorum ve üzerine oturuyorum.

"Adamlarımı tanıyım Rocco," diyorum ona. "Her birinizi tek tek izliyorum. Her birinizin adını biliyorum. Tiklerinizi biliyorum. Kötü alışkanlıklarınızı. Ailelerinizi. Marina nasıl?"

Rocco solgunlaşır. "Özür dilerim," diye fısıldar kısık bir sesle.

İçimi çektim. "Özür dilemek için artık çok geç Rocco," diyorum ona. "Artık tek sahip olduğun şey zaman. Kendini hazırlamak için birkaç dakika daha."

"Sen... sen beni öldürecek misin?"

"Bu değişir. Siz benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?" diye sordum.

Rocco'nun gözleri Adriano ve benim aramda gidip geliyor. Cevap vermek zorunda değil.

Bunun bitmesinin tek bir yolu olduğunu biliyor.

"Tüm adamlarımdan beklediğim tek bir şey var," diye devam ediyorum. "Sadakat. İşte bu kadar. Eğer bir sorunuz varsa, bana gelebilirdiniz. Ben askerlerime göz kulak olurum."

Durup onu izliyorum. Patlamış dudağından kan damlıyor.

"Ama bu hiçbir zaman çözülmesi gereken bir sorunla ilgili değildi, değil mi?" diye sordum. "Senin hasta bir aile üyen yok. Senin sahip olduğun şey hırs. Ve elini fazla zorladın. Açgözlülük yaptın. Özensiz davrandın."

"Patron..."

Elimi kaldırıyorum. Rocco hemen sustu. Ölümün

eşiğindeyken bile donuna itaat ediyor.

"Hırs iyi bir şeydir," diye kabul ediyorum. "Ama sen yükselmek için çalışmak istemedin. Aileye ihanet etmeye karar verdin. Sen

Polonyalılara güvenmeye karar verdin. Söyle bakalım Rocco, senin için nasıl gidiyor?"

Soğukkanlılık maskesi hızla kayboluyor. Titremeye başlıyor.

"Bana bir şans daha verin, Don Lucio," diye umutsuzca yalvarır. "Bir şans daha."

Üzülerek iç çektim ve ayağa kalktım.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun Rocco," diyorum. "Ama bunu kendin için kolaylaştırabilirsin."

Sandalyemi tekmelediğimde gözleri fal taşı gibi

açıldı. "Bize Polonyalılar hakkında bildiklerini

anlat." "Ve yaşamama izin mi vereceksiniz?"

"*Yaşamak* mı?" Sahte bir eğlenceyle tekrarlıyorum. "Rocco, sen bundan daha zekisin."

Yüzü düşüyor. Ne kadar genç görüldüğünü fark ettim. Belki de ölüm karşısında bu hale düşüyoruz. Korkmuş çocuklar.

En azından bazılarımız.

Ölümümle bu şekilde karşılaşmayacağımı zaten

biliyorum. Ayağa kalkıp savaşıacağım.

Ve ölüm kazansa bile, gülümseyeceğim ve onun lanet sırtında öbür dünyaya gideceğim.

"Lütfen..."

Adriano'ya dönüyorum. "Onu ayağa kaldır."

Adriano öne çıkıp Rocco'nun bağlarını çözdü. Sonra titreyen adamı ayağa kaldırdı.

Kanlı yüzüne baktım. "Seni kim işe aldı?"

Başını sallarken gözlerindeki teslimiyeti görebiliyorum. Yakında öleceğini biliyor. Buna rağmen cesur olmaya çalışıyor. Onurlu bir şekilde ölmeye çalışıyor.

Bu uzun sürmez.

Onun kahrolası haysiyetini kırmak üzereyim. Yumruğumu olabildiğince sert bir şekilde karnına indiriyorum.

Öne doğru yığılırken acı içinde bağırıyor. Adriano'ya

"Onu ayağa kaldır," diye talimat verdim.

Adriano onu bir kez daha ayağa kaldırdığı an, yüzüne geri dönüyorum.

"Sana söyledim: Bunu kendin için kolaylaştıracak güç sadece sende var," diye hatırlatıyorum zavallı piç kurusuna. "Sadece bilmem gerekeni söyle."

Bana bakıyor. Şimdi ağzından kan fışkırıyor. İlk yumruğum içeride bir yerlere ciddi hasar vermiş.

Rocco tekrar başını sallıyor.

Çenem öfkeyle sıkıştı. Bir darbe daha o zaman. Bu sefer yüzüne nişan alıyorum.

Burnu parmak eklemlerimin altında kırılırken kıkırdağın çatırdadığını duyuyorum.

Arkasındaki duvara çarpar ve yavaşça yere düşer.

"Tanrım," diye mırıldandı Adriano. "Bunun için bilincinin açık kalmasını bekliyorsan, bir çentik aşağı indirmen gerekebilir, Lucio."

"Ona zar zor dokundum," diye

alay ediyorum. İç geçiriyor.

"Yine mi?"

"Tekrar."

Adriano Rocco'yu ensesinden yakalıyor ama bu sefer onu ayağa kaldırmak için gerçekten çaba sarf etmesi gerekiyor. Adam şu anda topal bir bok çuvalı.

En iyi arkadaşım haklı, bu hain daha fazla dayanamayacak. "Lütfen, Don," Rocco tekrar deniyor.

"Sana hızlı ve temiz bir ölüm vereceğim," diye söz veriyorum ona. "Sadece sorularıma cevap vermen gerekiyor."

Gözlerindeki umut söner. Tam bir yenilgiyle sarkıyor.

Adriano'ya "Kıcını sandalyeye geri oturt" dedim. "Ve bana bir bıçak getir."

Bıçak elime geçtiğinde Rocco'ya dönüyorum. Oturuyor ama tüm vücudu kontrolsüzce titriyor.

"Ellerini kolçaklara bağla," diye emrediyorum.

Adamlarımdan ikisi dış odadan gelip onu kalın bir iple sandalyeye bağlıyorlar. Mücadele etmeye çalışıyor ama çabaları zayıf kalıyor ve gücü tükeniyor.

Ama acı... acı, hala hissedebiliyor.

Zavallı piçin önüne çömeliyorum.

"En az sevdiğin parmağın hangisi?" Sohbet edercesine soruyorum. "Şahsen ben başparmaktan yanayım. Ama sen bana orta parmağı seven biri gibi göründün. Silahlarımı düşmanlarımıza sattığında beni kesinlikle tersledin, değil mi?" Kendi şakama kıkırdıyorum.

Bana bakmıyor. "Lütfen, Don, sana söylüyorum: Hiçbir bilgim yok... Polonyalılar, onlar..."

"Evet?"

Rocco, "Benden satın aldılar," dedi. "Ama bana hiç bilgi vermediler."

"Peki," diyorum sabırsızlıkla. "Ben seçeceğim."

Serçe parmağını tutuyorum ve bıçağı eklemim hemen altına, ortaya getiriyorum. Sonra bastırıyorum.

Rocco'nun çığlıkları duvarlarda yankılanıyor ve mahzende yankılanıyor.

Ayaa kalktığımda, kesik parmağını da yanıma alıyorum.

ılıkları durmuyor.

Kanlı kütüğü odanın kenarına fırlattım ve ellerimi pantolonumun kenarına sildim.

"Şimdi," diyorum sakince. "Kaybedeğein bir sonraki parmağı sen mi seçmek istersin? Yoksa ben mi seçeyim?"

"Patron!"

Stefano kapıda belirince döndüm. Sesinde hoşuma gitmeyen bir şey var. Doğru olmayan bir şeyler var.

Bir şeyler söylüyor ama Rocco'nun devam eden çığlıkları yüzünden onu zar zor duyabiliyorum.

"Sustur onu," diye bağırıyorum omzumun üzerinden.

Adamlarımdan biri aceleyle içeri giriyor ve Rocco'nun ağzına bir tıkaç sarıyor. ılıklar azalıyor.

"Şimdi, ne oldu?" Stefano'ya sordum.

Ama o cevap veremedi ben duyuyorum: belirgin bir ağlama sesi.

Küçük bir kızın ağlaması.

"Siktir!" Kükrüyorum. "Evie mi o?"

Stefano bana mahcup mahcup bakıyor. "Onu şarap fiılarının arkasında bulduk patron," diyor. "Ağlamaya başlayana kadar kimse onu fark etmedi."

"Siktir!" Tekrar hırlayarak Stefano'yu şarap mahzenine doğru itiyorum.

"Kapat şu lanet kapıyı."

Nemli boşluğun ortasına girip etrafa bakıyorum. Hiçbir şey göremiyorum.

"Nerede o?"

Sonra adamlarım ayrılıyor ve kızımı görüyorum. Hala büyük bir şarap fıçısının arkasına çömelmiş, bir çift askerim ona ulaşmak için saklandığı yeri parçalamaya çalışsa bile dışarı çıkmayı reddediyor.

Gözleri korkudan kocaman olmuş ve yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş.

Kapı açıkken, hücre odasının bir kısmını doğrudan görebileceğini fark ettim.

Bu da Rocco'ya ne yaptığımı gördüğü anlamına geliyor.

"Evie," diye mırıldanıyorum nazikçe, bir adım öne çıkarak.

Boğuk bir çığlık atıyor ve geri çekiliyor. Gözleri parmaklarıma kayıyor ve hala kanlı olduklarını fark ediyorum.

Aceleyle pantolonuma sildim ve tekrar denedim. "Evie, *tesoro*- burada ne yapıyorsun?"

Gözleri taze yaşlarla doluyor. Bana bir canavarmışım gibi bakıyor.

"Charlotte nerede?" Tatlı tatlı soruyorum ama sesimde çılgınca bir öfke tınısı var.

Evie'yi bulmanın şoku geçtiğine göre, öfke kabarmaya başlıyor.

Ama Evie yeni gözyaşları süzülürken başını sallamakla yetiniyor. "Seni odana götürüyüm," diye onu ikna ediyorum.

Yavaşça ona doğru bir adım atıyorum ama o yine irkiliyor. "Hayır!" "Evie..."

Korkudan nefesi kesilir ve fırlar. Çok hızlı ve çok alçaktadır ve Stefano onu yakalayamadan ellerinin altından kayar.

Merdivenlere ulaştığında durmuyor. Benden olabildiğince uzaklaşana kadar olabildiğince hızlı k o ş m a y a devam ediyor.

O gittikten sonra uzun süre ağlamalarını duyuyorum.

"Siktir."

Şimdi ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok.

"Peşinden git," diyor Adriano sessizce. "Merak etme, ben buradaki işimi bitireceğim."

Minnetle başımı sallıyorum ve Evie'nin peşinden yukarı çıkıyorum. Tam sahanlığa ulaşmıştım ki Charlotte'la karşılaştım.

"Hey-"

"Hangi *cehennemdeydin* sen?" Sahip olduğum tüm zehirle hırlıyorum.

Öfkem karşısında iki büklüm oldu. Belli ki az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Ama bana bakarken gözleri soğuktu.

İkimiz de iki gece önce ofisimde olanları unutmadık.

"Tanrım, bu sabah tostunu kim yaktı?" diye bana karşılık veriyor.

"Seni Evie'ye göz kulak olman için tuttum," diye çıktım. "Etrafta şaşkın şaşkın dolaşman için değil."

"Her şeyden önce, beni sen işe almadın," diyor, sesi hafifçe yükseliyor. "Beni kaçırdın ve benden zorla para aldın. İkincisi, Evie'ye ben bakıyorum. Saklambaç oynuyoruz."

"O lanet olası şarap mahzenindeydi!" Homurdanıyorum.

Charlotte bana bakıyor, açıkça ürkmüş. "Senin derdin ne?" diye sorar. "Eğer bu geçen geceyle ilgiliyse-"

"Kendini övme lan," diye tükürerek sözünü kestim. "Bu Evie'nin beni şarap mahzeninde, ortaya çıkardığımız bir köstebeğe işkence ederken görmesiyle ilgili."

Bunu kavrayınca bir an donup kalır.

"Birine *işkence mi* ediyordun?" diye soruyor, neredeyse inanamayarak.

"Herif bunu hak ediyor," diyorum ona. "Mazzeo'ya Polonyalılara ihanet etmezsin ve bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşamazsın."

CHARLOTTE

Korku.

Lucio, Polonyalılar için çalışan bir köstebeği ortaya çıkardığını söylediğinde hissettiğim ilk şey bu.

Çünkü eğer bu köstebek gerçekten Polonyalılar için çalışıyorsa, elinde bilgi olabilir.

Beni riske atabilecek bilgiler.

Lucio aptal değil. İfadeleri okumakta iyidir ve beni okumakta daha da iyidir. Korkumu Evie için endişeleniyormuşum gibi göstermeliyim.

Evie için endişelendiğimi düşünürsek hiç de zor değil. "Evie nerede?" Ondan uzaklaşarak soruyorum.

Ben konağın içinde koşmaya başlarken o da arkamdan geliyor. "Yanına gitmeye çalıştığımda mahzenden kaçtı."

"Onu suçlamıyorum."

"Orada hiç olmamalıydı!" diye bağırıyor.

Ona öfkeyle döndüm. "Sakin bunun için beni suçlamaya kalkma!" Ona bağırıyorum. "Kilerin yasak olduğunu hiç söylemedin. Senin kişisel işkence odan olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Durdum ve bir saniye düşündüm.

Sonra ekliyorum, "Ama belki de yapmalıydım, beni *kaçırdıktan* sonra getirildiğim yerin orası olduğunu düşünürsek."

"Tanrım," diye tısladı Lucio. "Sadece-"

Köşede uçuşan sarı bukleleri gördüğümde duruyorum.

"Evie!" Ona döndüm. "Sen burada bekle."

Sonra onun peşinden uçuyorum.

Bahçeye bakan odalardan birine daldım. İçeri girdiğimde, pelüş deri bir kanepenin arkasından başının üst kısmının görüldüğünü görüyorum.

"Evie," diyorum sessizce, yavaşça ona yaklaşarak. "Prenses, sadece benim."

Başını kaldırıyor ve gözleri dolu dolu bana bakıyor. "Charlotte?" diye hıçkırıyor.

"Hey, ufaklık," diye mırıldanıyorum, öne doğru ilerleyerek.

Evie sandalyenin arkasından fırlıyor ve doğruca kollarıma atılıyor. Onu tutup sıkıca sarılıyorum ve elimden geldiğince rahatlatmaya çalışıyorum.

Bir kucaklama fazla

değil. Ama sahip

olduğum tek şey bu.

"İyi misin?" diye sordum.

Sadece başını sallıyor. Taze gözyaşlarımın tişörtümü ıslattığını hissediyorum.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum kulağına. "Artık iyisin."

Evie hâlâ titriyor, ben de sonunda sakinleşene kadar ona sarılıyorum.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordum.

Evie yüzüme bakacak kadar uzaklaşıyor. Ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor.

"Ne var biliyor musun? Sorun değil," diyorum çabucak. "Bu konuda konuşmak zorunda değiliz. Benimle bahçede yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Evie başını sallar.

"O zaman yukarı çıkmaya ne dersin?" Ben oneririm. "Biraz odanızda oynar mısınız?"

Başını sallıyor ama gözlerindeki ışığın gittiğini görebiliyorum. Bu benim kalbimi kırıyor.

Sonra arkamızdaki bir şeyle irkiliyor ve hemen tekrar bana yapışıyor. Yavaşça dönüyorum ve Lucio'nun peşimden geldiğini ve şu anda kapı aralığında durduğunu fark ediyorum.

Lanet olası kızı çok korkuyor. *Ondan.*

"Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum. "Ben buradayım."

Elini tutup onu kapıya doğru götürüyorum. Tabii bu da bizi doğrudan Lucio'nun yoluna sokuyor.

Kızgın görünüyor ama öfkesinin ardındaki endişeyi görebiliyorum. Evie ve ben onun yanından geçip st kata çıkarken tek kelime etmiyor.

Odaya döndüğümüzde Evie'nin kendinde olmadığını anlıyorum. Hiç gülümsemiyor ve gözlerinde hiç hoşlanmadığım uzak bir bakış var.

Onu farklı aktivitelere dahil etmeye çalışıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor.

Paulie'ye sarılıyor ve fazla konuşmuyor.

Sonunda onun karşısına bağdaş kurarak oturdum ve iki elini de ellerime aldım.

"Hey, ufaklık," diye nazikçe drtyorum. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Gözleri yüzümde geziniyor ve iri, gri gözlerinde yine yaşlar birikiyor. Bundan nefret ediyorum, ama bence bunu dile getirmesi önemli.

Duyguları bastırmak iyi bir şey değildir. Anıları bastırmak daha kötüdür.

"Bugün büyük bir şey yaşadığını biliyorum," diyorum ona. "Ama bugün mahzende ne gördüğünü bana anlatmanı istiyorum."

"BEN... BEN..."

"Sorun değil Evie," diyorum ona usulca. "Acele etme."

"Bir sürü iri adam içeri girdiğinde orada saklanıyordum."

"Öyle mi?" Başımı sallayarak devam etmesi için onu cesaretlendirdim.

Evie bana "Korkmuştum, bu yüzden büyük bir kutunun arkasına saklandım" diyor. "Uzaklaşacaklarını düşündüm."

"Lucio'yu gördün mü?"

Başını sallıyor. "Bir odaya girdi... ve sonra... sonra... bir sürü çığlık koptu."

"Çığlıklar mı?"

"Birini incitiyordu. Gerçekten çok kötüydü..."

Sesi titriyor ve daha fazla hıçkırığa doğru gittiğimizi anlıyorum. Onu sakinleştirmek için elini tutup arkasını okşuyorum.

"Onu ne yaparken gördün, Evie?" O biraz sakinleştikten sonra soruyorum.

"Adama vurdu," diyor Evie, ellerimi biraz daha sıkı tutarak. "Pek çok kez."

"Bu senin için korkutucu olmalı."

Başını sallıyor. Çenesi kucağına doğru düşüyor.

"Evie," diyorum, "Lucio'nun bazen korkutucu olabildiğini biliyorum. Ama o sana asla zarar vermez."

Bana bakıyor. "Babam olduğu için mi?" diye soruyor.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, bu doğru. Seni önemsiyor."

"Yine de benimle oynamıyor," diye suçluyor.

Nefesimi içime çekiyorum. "Çünkü çok meşgul."

O piçi neden savunduğumu bilmiyorum, özellikle de bana bu kadar kötü davrandıktan sonra. Ama burada garip bir sorumluluk hissediyorum.

Evie'nin bunu duyması gerek.

Bu evde kendini güvende hissetmesi gerek.

Babasının yanında güvende hissetmeye ihtiyacı var.

Korkularını yatıştırmak ve geceleri ona sarılmak için her zaman yanında olamayacağım.

Aslına bakarsanız, eğer bu köstebeğin kimliğini açığa çıkardığı ortaya çıkarsa

...

Burada çok uzun süre kalmayabilirim.

"Seni seviyor, Evie," diyorum. "Bunu her zaman göstermese bile."

Göz kapakları düşmeye başlar. Bugün gördüklerinin travması onu çok yordu. Belki de uyku bu durumda en iyi ilaçtır.

"Hey, uyumaya ne dersin? Uyandığımızda da biraz kurabiye pişiririz."

"Çikolata parçacıklı mı?" Evie umutla soruyor.

"Duble çikolata parçacıklı," diye söz veriyorum

ona.

Yavaşça başını sallıyor ve ben de ellerini bırakıyorum. Hemen Paulie'ye uzanıyor ve gagasına uzun bir öpücük konduruyor.

Hazır olduğunda, onu yatağına götürüyorum. Uyumadan önce ona bir bardak süt veriyorum ve içine küçük bir damla Benadryl karıştırıyorum.

Umarım bu kabus görmemizi engeller.

Sütünü içtikten sonra, başını omzuma yaslamadan önce sadece kısa bir yatma zamanı hikayesi gerekiyor. Kendimi ondan ayırıyorum ve çarşafları vücudunun üzerine örtüyorum.

Sonra da bitirmem gereken işi bitirmek için kapıya yöneliyorum.

Öfkem biraz azaldı. Yerini endişeye bıraktı. Evie için gerçekten endişeleniyorum.

Kötebekle ilgili paniğimi bile geri plana itti. Düşüncelerimle baş başa kaldığımda bunun yeniden su yüzüne çıkacağına şüphe yok.

Ama şimdilik uğraşmam gereken başka bir şey var.

Lucio'nun ofisine gidiyorum ama bu sefer kapı kilitli.

Kaşlarımı çatarak kapıya döndüğümde Enzo'nun merakla bana baktığını görüyorum. "Birini mi arıyorsun?" diye soruyor.

"Büyük kötü patron," diye cevap veriyorum sertçe. "O içeride mi?" "Hayır."

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Bana onun nerede olduğunu söyleyecek misin?" "Söylemem."

Kaşlarımı çattım. "Ne olmaz?"

Enzo bana "Şu anda ona yaklaşma," diye tavsiyede bulundu. "Pek iyi bir ruh halinde değil."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bir pisliğe işkence etmek şu anda öncelik listesindeki en önemli şey olmamalı."

"Ruh halinin bozuk olmasının nedeni bu değil," diyor Enzo bana. "Çocukla ilgili olduğuna eminim."

Bu beni biraz şaşırttı. Ama iyi anlamda.

"Nerede o?" Vazgeçmeyi reddederek tekrar soruyorum.

İç çekiyor. "Bahçede, çeşmenin yanında. Ama bunu benden d u y m a d ı n ı z ."

Aslında Lucio'yu çeşmenin yanında bulamadım. Ama leylak çalılarının yanında oturduğunu görene kadar bahçede ilerlemeye devam ediyorum.

Öpüşmemiz hâlâ kafamın arkasında yanıyor, ama bu dikkat dağınıklığını elimin tersiyle itiyorum.

Geldiğimi hissettiğini biliyorum. Nefesi kesiliyor ve gözleri keskinleşiyor. Ama bana bakmıyor bile.

Tam karşısında ellerim kalçalarımdaya durana kadar olmaz.

"İşkence seansı bitti mi?" diye sordum.

Yere bakmaya devam ediyor. Bariz iğneme karşılık gözünü bile kırpmıyor.

"Nerede o?" diye soruyor, sorumu duymazdan gelerek.

"Üst kattaki odasında," diye cevap veriyorum. "Uyuyor. Umarım gece terörü yaşamıyordur."

Uyuşukça başını sallıyor. Yavaşça. "Seninle konuştu mu?"

Yanına oturmadan önce tereddüt ediyorum, aramızda birkaç metre mesafe bırakmaya dikkat ediyorum. Mekânın bu kadar yüklü olması hâlâ sinir bozucu. Sanki havanın kendisi gerilimle, elektrikle uğulduyor.

"Çoğunlukla çığlıkları duydu," diyorum kısık bir sesle. "Ve seni onu yumruklarken gördü. Köstebeği."

Lucio'ya doğru bakıyorum. Çenesindeki bir damar seğiriyor. "Başka bir şey var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Görmüş olmasından korktuğun başka bir şey var mı?"

Uzun bir süre nefes alıyor. "Evie fark edilmeden önce parmağını kestim," diyor açıkça. "Kapı açıktı."

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. "Bir adamın parmağını mı kestin?"

"Konuşmuyordu."

"Oh, peki, o zaman sanırım bu tamamen haklı olduğun anlamına geliyor," diye alay ediyorum.

Bana dönüyor, gri gözleri delip geçiyor. "Burası lanet olası yeraltı dünyası, Charlotte," diyor. "Bu işler böyle yapılır. O sıçan Aileye ihanet etmenin sonuçlarını biliyordu ve yine de yaptı. Yapılması gerekeni yapmasaydım nasıl bir adam olurdum? Nasıl bir Don olurdum?"

Tüylerim diken diken oluyor ama vücudumun bana ihanet etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Köstebek beni ifşa etmiş olsaydı, şu anda burada Lucio'nun yanında oturmuyor olacağımdan eminim.

Yoksa bu da başka bir oyun mu? Ofisinde ava çıktığımı bildiği zamanki gibi mi?

Bana tuzak mı kuruyor?

Ürperiyorum. Parmaklarım benim için hiç bu kadar değerli olmamıştı. Onları kalçalarımın arasına sıkıştırıyorum ve karnımda kaynayan korkuyu çok belli etmemeye çalışıyorum.

"Öldü mü?" diye sordum.

Sorma nedenimin yüzde doksan dokuzu bencilce.

Ama bir de köstebeği merak eden bir yüzde var. Eğer bir ailesi varsa. Bir çocuğu. Bir sevgilisi ya da karısı.

Onu özlerler miydi? Onu seviyorlar mıydı?

Beni özleyen var mı?

Lucio başını sallar. "Hayır."

Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Rahatlamış, belki? Emin değilim.

"Sana istediğini verdi mi?"

Lucio'nun gözleri sertleşir. "Öyle olsa bile, bu seni ilgilendirmez, değil mi?"

Sözlerinin benim için gerçek bir önemi yokmuş gibi omuz silkiyorum.

Sakin ol, Charlotte. Sadece nefes al.

Ancak basit bir gerçeği görmezden gelmek zor: Aslanın inindeyim ve ormanın kralı açıkça çok aç.

"Neden senin yerine Polonyalıları seçsin ki?" diye sordum.

Lucio omuz silkiyor. "Hırs bir adamı ne kadar hızlı yaparsa o kadar hızlı bozabilir."

"Babandan bilgelik sözleri mi?"

Yüzünde mizahtan yoksun bir gülümsemeyle homurdanıyor. "'Bilgelik' ve 'babam' gerçekten birbirine uymuyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu, şimdiye kadar bana verdiği ilk kişisel bilgi kırıntısı.

"Yakın değil miydiniz?"

"Pek değil, hayır."

Burnunun düz çizgisiyle belirginleşen güzel bir profili var. Saçlarının koyuluğu ay ışığını yakalıyor. Erimiş gümüşten nehirler gibi görünüyor, o derin gözlerde toplanmak üzere aşağı akıyor.

"Annen beklediğim gibi biri değildi," diyorum ona. "Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum. Farklı biri."

"Annem uzun zaman önce hayattan çekildi," diyerek bu konuyu benimle konuşmaya ne kadar istekli görüldüğüne bir kez daha şaşırmamı sağlıyor. "Babamın kişiliğinin bir başka yan etkisi."

İlgimi çekti ama dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. "O... tacizci miydi?"

"Her şekilde," diye fısıldıyor Lucio. "Annemin başa çıkma yöntemi etrafındaki her şeyden ve herkesten uzaklaşmaktı. Şimdi donmuş durumda. Hayatta kalmak için bunu yapmak zorundaydı."

"Kolay olmamıştır," diyorum, şimdi kadına karşı bir sempati dalgası hissediyorum.

Ve oğlu için.

Lucio omuz silkiyor, ama kabadayılığın ötesini görebiliyorum. Bu onu etkiliyor. "Onunla çok vakit geçiriyor musun?"

"Onu Pazar yemeklerinde görüyorum."

Aslında bu bir cevap değil, ama sanırım bir cevaba en fazla bu kadar yaklaşabilirim. İçimden bir ses Lucio'nun annesiyle çok uzun zamandır *konuşmadığını* söylüyor.

"Annemi birkaç yıldır görmedim," diye itiraf ediyorum. "Büyüdüğüm karavan parkından ayrıldığımdan beri."

"Bir karavan parkı," diye tekrarlıyor Lucio. "İlginç olmalı."

"Değildi," diyorum acı bir sonla. "Bağımlılar, alkolikler ve kötü ebeveynlerle doluydu. Çocukluğumun çoğunu anneme bakmak ve eve getirdiği son adamla mücadele etmek arasında bocalayarak geçirdim."

Bana tekrar baktı. *Gerçekten* bana bakıyor.

Ve aslında sormamış olsa da ne sorduğunu biliyorum.

Neden gittin?

Neden ona söyleme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum.

"On dört yaşındaydım," diyorum. Nefes almakta biraz zorlanıyorum. Ve her kelime ağzımdan çıkarken acı verici bir şekilde törpüleniyor gibi görünüyor. "Bu özel erkek arkadaş tam beş ay sürmüştü - yeni bir yüksek puan. Aslında iyi birine benziyordu. Ona güvenmemi sağlayan bir 'kibar yaşlı adam havası' vardı."

Etrafımızdaki bahçe sessiz ve ay ışığıyla yumuşak bir şekilde parlıyor. Leylaklar parlak.

Her şey durgun. Canlı. Nazik.

"Sanırım onu gerçekten sevmemin nedeni annemle ilgilenmesiydi. Bu da benim bakmam gerekmediği anlamına geliyordu. Sonra bir gün eve geldim ve annem kanepede sızmıştı."

Kafamda çok net ve keskin bir şekilde hatırlıyorum. Kanepenin korkunç ekosesini. Bir ucu diğerinden daha alçaktı, bu yüzden annemin başı sigara lekeli halıya doğru eğiliydi.

Adamın yatak odasından nasıl tökezleyerek çıktığını hatırlıyorum. Gözleri kan çanağı. Çenesi gevşekti. Saçları dağınık ve vahşi.

"Bana okul ve erkek arkadaşlar hakkında sorular sormaya başladı. Sonra bir baktım beni öpüyor."

Lucio'nun elleri o kadar hızlı yumruk oluyor ki bunu fark etmemem imkânsız. Öğürme, kusma isteğini bastırıyorum.

Bu anıyı ne kadar tekrar açarsam açayım, aynı derecede acı veriyor.

"Onu ittim ama o beni öpmeye devam etti," diye devam ediyorum. "Sonunda tam üstüme çıktı. Pantolonunu bile indirdi ama ben taşaklarına tekme atıp kaçmayı başardım."

Parmak eklemleri bembeyaz. Sıkılmış çenesi gerginlikle canlı.

"Ondan sonra birkaç hafta bir arkadaşımda kaldım," diyorum sessizce. "Eve ancak annemi terk ettiğini öğrendikten sonra döndüm."

"Anlıyorum. Başkaları da var mıydı?" Lucio soruyor.

"Birkaç tane," diyorum. "Ama ilk seferden sonra önlemler aldım. Annemin erkek arkadaşlarıyla asla yalnız kalmamaya dikkat ettim. Vücudumu gizleyen bol kıyafetler giydim. Mümkün olduğunca itici görünmemek için elimden geleni yaptım."

"Bunu nasıl başardın?"

"Kafamı kazıttım, bir sürü piercing taktırdım, tükenmiş gibi giyindim," dedim.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Hey, işe yaradı," diye omuz silktim. "Ama hayatımdan nefret ediyordum. Bu yüzden ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım."

"Piercinglere ne oldu?" Lucio soruyor.

Gölümsüyorum. "Çıktılar," diye kıkırdıyorum. "Saçlarımı yeniden uzattım ve istediğim gibi giyindim. Sanırım erkeklerin sırf istedikleri için vücuduma ellerini sürebileceklerini düşünmelerini engellemenin bana bağılı olmadığını anladım."

Birkaç dakika daha sessizlik içinde oturuyoruz. İkimiz de dikkat etmediğimizde aramıza giren belli bir rahatlık seviyesi var.

"Bazen, bir babam olsaydı hayatım farklı olur muydu diye düşünüyorum," diye yüksek sesle düşünüyorum.

Lucio'nun yüzünü buruşturduğu duyulabiliyor. "Bundan şüpheliyim."

Yüzümü ona dönüyorum. Yüzü yarı aydınlık yarı gölgede. "Baban o kadar kötü müydü?"

"Daha kötüsü."

Sonra kolunu bana doğru uzatıyor ve kolunu yukarı kaldırıyor.

Önce tek gördüğüm dövme. Kara külden yükselen karmaşık bir anka kuşu.

Ama daha yakından baktığımda, külün koyu mürekkebinin bir yara izi sakladığını görüyorum. Kötü bir yara. Kalın ve düğümlü bir deri.

"Bu... bir yanık mı?" Fark ettiğimde nefesim kesildi.

Lucio başını sallıyor. "Yedi yaşındaydım," diyor bana. "Bunu babam yaptı." "Aman Tanrım. *Neden?*"

"Çünkü o bir canavardı," diye cevaplıyor Lucio sessizce. "Ve ben de onun en sevdiği kurbanıydım."

"Sen onun *oğluydun*."

"Evet, sanırım ikimiz de ebeveynlik bağlarının her zaman sevgi ve ilgiyi kapsamadığını biliyoruz."

Biraz ona doğru dönüyorum. "Bu yüzden mi Evie'den bu kadar kopuksun?"

Daha önce onlarca kez olduğu gibi ruh halinin değişmesini bekliyorum ama o sakinliğini koruyor. Ve biraz da düşünceli.

"Babam gibi olmak istemiyorum," diye itiraf ediyor sonunda.

"Ama..." Sözünü kesiyor ve beni bir sonraki yeni sözlerini beklerken bırakıyor.

Bu kadar önemsememeliyim.

Ama umurumda.

Bu önemli. Hem de çok önemli.

Üst kattaki korkmuş küçük kız için önemli.

Bu bahçede kara kara düşünen perili adam için önemli.

Ve bu benim için önemli. Bu ne zaman oldu bilmiyorum ama oldu. Hoşuma gitse de gitmese de artık ben de bunun bir parçasıyım.

"Sonunun onun gibi olmasından mı korkuyorsun?" Onun için bitiriyorum. Yavaşça başını sallıyor. Ama bana bakmayı reddediyor.

"Bence bu konuda endişeleniyor olman bile baban gibi olmadığını kanıtıyor," diyorum ona. "Kötü ebeveynler asla endişelenmez. Onları kötü ebeveyn yapan da budur."

Bana bakıyor. "Gördüklerinden ve duyduklarından nasıl etkilendi?" diye soruyor.

Elim neredeyse ona doğru seğiriyor. İlk içgüdüm onu rahatlatmak, ama daha sonra pişman olacağım bir şey yapmadan hemen önce kendimi durdurmayı başarıyorum.

"Sarsılmış durumda," diye itiraf ediyorum. "Ama bence bir ebeveyne ihtiyacı var. Onu önemsedığınızı bilmeye ihtiyacı var. Onu koruyacağınızı."

"Yapacağım."

Bunu söylerken sesindeki kararlılığı inkar etmek mümkün değil. Ama bu tek başına yeterli değil.

"*Senin* bunu bilmen yeterli değil," diyorum. "O da bunu bilmeli. Bunu hissetmeli."

Lucio belli belirsiz öne doğru yığılır. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bebek adımlarıyla başla," di ye tavsiyede bulundum. "Belki onunla biraz daha fazla zaman geçirebilirsin."

"Bugünden sonra benimle yalnız kalmaktan rahatsız olacak." "İlk başta değil," diye katılıyorum. "Ama dediğim gibi, bebek adımları. Ben de orada olacağım." Gri gözleri benimkilerle buluşuyor.

Orada ne gördüğümden tam olarak emin değilim. Yoğun, güçlü ve okuması gerçekten çok zor.

Ama *bir şey* var.

Bana güç veren bir şey. Devam etmemi

sağlayan bir şey. "Tamam," diye

mırıldanıyor. "Tamam."

LUCIO

ERTESİ AKŞAM

Akşamın erken saatlerinde bahçedeki kızların sesini duyuyorum. Charlotte'un önerisi üzerine gün boyu mesafemi korudum.

Ama artık sabırsızlanıyorum. Bu yüzden onlara gidiyorum.

Fıskiyenin yanında top oynuyorlar. Evie'nin sırtı bana dönük olduğu için Charlotte önce benim yaklaştığımı görüyor. Topu kaptı ve yanında tuttu.

"Evie," diyor gergin bir sesle, "Lucio seninle konuşmak istiyor. Sorun olur mu?"

Evie hemen arkasını dönüyor ve beni görüyor. Gözleri irileşiyor ve gerginlik minik bedeninde dalgalanarak suçluluk duygumu artırıyor.

"*Tesoro*, benden korktuğunu biliyorum," diye başlıyorum. "Ve özür dilerim. Lütfen açıklayabilir miyim?"

Charlotte'a bakıyor, o da başıyla onaylıyor.

Sonra iç çekerek kızım bana dönüyor ve olduğu yerde kıpırdanıyor. Biliyorum ki bu 'tamam' demeye en çok yaklaştığım an.

Evie benden kaçmadığında rahatlıyorum. Ben onun önünde tek dizimin üzerine çökerken o olduğu yerde sabit duruyor.

"Dün gece iyi uyudun mu?" Hafiften başlayarak soruyorum.

Başını sallıyor.

"Bu çok iyi."

Oyalandığımı biliyorum. Charlotte'a bakıyorum ve bana küçük bir gülümseme sunuyor. Bu küçük jestin beni bu kadar desteklemesi delilik.

"Dinle, dün korktuğunu biliyorum. Ama yaptığım şeyi yapmak için nedenlerim vardı," diyorum ona. "Açıklaması zor."

Pembe yanakları hafifçe titriyor. *Kahretsin, onu kaybediyorum. Şimdi tereddüt edemem.*

"Evie, mahzende gördüğün o adam... o kötü bir adamdı," diyorum. "Ve benim için bir tehditti. Bizim için de. 'Tehdit' nedir biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Bu, bana ve değer verdiğim insanlara zarar verebileceği anlamına geliyor. Buna sen de dahilsin."

Alt dudağı titriyor. Nasıl söyleyeceğini tam olarak bilemiyor ama altında yatan soru çok açık: *Beni önemsiyor musun?*

"Ve sana çok ama çok değer veriyorum," diyorum aceleyle. "Sadece bunu göstermekte pek iyi değilim."

"Neden olmasın?"

Hay sikeyim. Bu soru beni şaşırttı.

Sonunda söyleyebileceğim tek şey gerçek: "Bilmiyorum."

Sessizlik.

Charlotte tek kelime etmedi. Evie

susmuş görünüyor.

Ta ki aniden söyleyecek bir şeyi olana kadar.

"Adam çılgılık atıyordu," diyor. "Ve sen ona vurmaya devam ettin."

Ağzından çıkanlar neredeyse bir suçlama gibi. Bunu bana savuranın kendi küçük kızım olduğu gerçeğiyle daha da sertleşiyor.

"Biliyorum," diye yüzümü buruşturuyorum. "Çünkü onu durdurmasaydım sana zarar verebilirdi. Ve benim işim seni korumak."

"Oh." İkna olmamış görünüyor.

"Şimdi daha iyi anlıyor musun, Evie?"

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Sanırım öyle," diye mırıldanıyor. Sonra da ekliyor: "Yetişkinler bana hiçbir şeyi açıklamıyor."

Gülümsüyorum. "Gelecekte sana bazı şeyleri açıklamaya çalışacağım, tamam mı?" Başını sallıyor.

"Sarılabilir miyim?" Şansımı denemek için soruyorum.

Bir an için bana yorgunca baktı. Sanki bana güvenip güvenmeyeceğine karar vermeye çalışıyor. Sonra başını salladı ve kollarıma atıldı.

Ona sıkıca sarılıyorum. Kolları boynuma dolandığında, göğsümde garip, derin bir sıcaklık hissediyorum. Mahzenden kaçtığında beni ele geçiren o göğüs sıkışması acısının tam tersi.

O suçluluktü.

Bu ise aşk.

Charlotte öne çıkınca ben de ayağa kalkıyorum. "Mutfağa gidip dün söz verdiğim kurabiyelere başlamaya ne dersin?" diye soruyor neşeyle.

Evie heyecanla başını sallıyor ve beni güldüren küçük bir salınım yapıyor.

"Bize katılmak ister misin?" Charlotte bana dönerek soruyor.

Bir an tereddüt ettim. Charlotte gözlerini bana dikeyor ve günün erken saatlerinde yaptığımız konuşmayı **h a t ı r l a t ı y o r .**

"Evie, sakıncası var mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. Sen gelebilirsin."

Eve doğru yürürken Evie önümüzden koşarak gidiyor. Charlotte yanıma geliyor.

İkimiz de tek kelime
etmiyoruz. Ve bu sorun
değil.

Mutfağa girerken yumuşak bir gülümsemeyi bastırıyorum.

"Çocuk nereye gitti?" Evie'yi hiçbir yerde göremeyince sordum.

Charlotte, "Muhtemelen Paulie'yi almak için yukarı çıkmıştır," diye cevap verir. "Paulie mi?"

Charlotte iç çeker. "Paulie, ornitorenk. Daha yakından ilgilenmeye başlamalısın. Onun için çok önemli."

"O çirkin."

"Çocukların olayı da bu," diye yanıtlıyor Charlotte. "Onların sevgisi koşulsuzdur. Fırsatın varken bundan faydalanmalısın. Uzun süre bu şekilde kalmayacak."

Bir an orada oturup bu sözleri içime sindiriyorum. Sonra tekrar Charlotte'a döndüm.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Donup kalıyor, şaşkın bakışlarla beni süzüyor. "Ne için?"

"Bugün bana yardım ettiğin için. Benim için bağlantı kurmak kolay değil-"

"Herhangi biri mi?" diye arsızca araya giriyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Çocuklar," diye cevap veriyorum buz gibi. "Şimdiye kadar denemediğimden değil."

Sırıttıyor. "Bazen, çocukluğunuz boktan geçtiğinde, altın bir çocukluğun neye benzediğini bilmeniz zor oluyor," diye açıklıyor. "Ya da nasıl yaratılacağını."

"Başardınız," diye belirtiyorum.

"Bu farklı," diye yanıtlıyor. "Evie'yi büyütme gibi bir sorumluluğum yok. Ben sadece ona bakıyorum. İhtiyacı olan şeyi ona veremem. Sadece

yapabilirsin."

"Bu çok büyük bir baskı."

Kıkırdıyor. "Sanırım bu da işin doğasında var," diyor. "Babalığa hoş geldiniz."

Tam o sırada Evie elinde pelüş hayvanıyla mutfağa dalıyor.

Charlotte haklı-Evie o çirkin küçük kumaş parçasını gerçekten seviyor. Tamamen ve tüm kalbiyle seviyor. Bunu yüzünden okuyabiliyorum. Onu tutuş şeklinden.

Gerçekten çok güzel.

Ona elimden gelen en nazik gülümsemeyi sunuyorum. "Paulie kurabiye yapmamıza yardım edecek mi?"

"Mhmm," diye cıvıldıyor Evie. Gözleri hemen parlıyor. "O benim en iyi arkadaşım. O ve Charlotte."

"Öyle miyim?" Charlotte ellerini kalbinin üzerine koyarak haykırıyor. "Prenses, az önce günümü güzelleştirdiniz!"

Evie gülümsüyor ve bana dönüyor. "Senin en iyi arkadaşın var mı?" diye soruyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Emin değilim."

Şaşırmış görünüyor. "Ama herkesin en iyi arkadaşına ihtiyacı vardır."

Omuz silkiyorum. "Sanırım Adriano'yu da benim sayabilirim," diye gülüyorum, bu kadar duygusal olduğumu duysa nasıl sersemleyeceğini şimdiden hayal ediyorum. "Gerçi beni çoğu zaman sinirlendiriyor."

Evie kıkırdıyor. "Eğer en iyi arkadaşına ihtiyacın varsa Paulie'yi ödünç alabilirsin," diyor cömertçe.

"Vay canına, gerçekten mi?"

"Mhmm."

Önemli bir şey değilmiş gibi söylüyor. Sanki o kadar çok sevgisi var ki bunu paylaşmak kolay bir şeymiş gibi.

Göğsümdeki o sıcak his derinleşiyor.

Sonra önce çirkin yumuşak oyuncağa, sonra da Charlotte'a bakar. Aklına bir şey gelmiştir.

"Gerçi Paulie meşgulse onun yerine Charlotte'u ödünç alabilirsin," diyor kaşlarını çatarak. Belli ki cömert teklifi hakkında iki kez düşünüyor.

Charlotte alaycı bir tavırla, "Sağ ol evlat," der.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu teklifini kabul edebilirim," diyorum Charlotte'a bakarak.

Kızarmış olması mümkün mü? Ancak ona gerçekten baktığım anda buzdolabına doğru dönüyor ve onaylamıyorum.

Aramızdaki cinsel gerilimin hâlâ çok farkındayım. Birkaç gün önce paylaştığımız öpücük, her türlü inkâr umudunu pencereden dışarı atmıştı.

İkimiz için de.

Charlotte konuyu değiştirmek için "Tamam," diyor. "Kurabiye zamanı. Ve herkesin ellerini kirletmesi gerekiyor."

Sessizce *fısıldıyorum, Evet, Micetta... Planlıyorum.*

Yarım saat sonra dışarıda güneş batarken elimizde bir küvet kurabiye hamuru var. Evie ve ben Charlotte'un hamuru üç ayrı kaseye ayırmasını izliyoruz.

Önlük giymediği için dar siyah tişörtünün önü un içinde. Yüzünde de biraz var. Başının tepesindeki dağınık topuzdan birkaç tutam saç çılgınca savruluyor.

Darmadağınık. Süssüz ve dikkat çekici değil.

Peki neden ona baktığımda sertleşiyorum?

"Pekâlâ, kurabiye hamurumuza istediğimizi ekleyebiliriz," diyor Charlotte ve her birimize birer kâse uzatıyor. "Evie, başla bakalım. Ne olacak?"

Bir an düşünür. Sonra Paulie'ye danışır. İkisi büyük bir ciddiyetle ileri geri fısıldaşırlar.

Paulie onun kulağına bir şeyler 'fısıldar' ve o da seçimini açıklamadan önce kıkırdar.

"Duble çikolata parçacıklı!"

Charlotte şaşırmış gibi yaparak, "Harika bir seçim," diye cevap verir. "Kimse bunun olacağını tahmin edemezdi."

Evie neyin bu kadar komik olduğunu anlamaya çalışırken o ve ben bir süre özel olarak gülüyoruz. Sonra Charlotte bana döndü.

"Lucio?" Mavi gözleri parıldıyor ve sabırlı.

Lanet olsun, o bir rüya.

"Oh. Uh, emin değilim. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Gözlerini deviriyor. "*Tabii ki* bir şeye ihtiyacınız var," diye iç geçiriyor. "Peki, sana geri döneceğiz. Benim sıram. Ben şekerleme, Nutella ve fındıkla devam edeceğim."

Evie ve Paulie alkışlıyor. Charlotte hayranları için reverans yapıyor ve küçük sevimli bir dönüş yapıyor.

Sadece etkileşimlerini izliyorum. O sıcak parıltı göğsümden yüzüme, parmak uçlarıma kadar yayıldı. Titreşiyormuşum gibi hissediyorum.

Garip bir durum.

Ama nahoş değil.

"Lucio?" Charlotte tekrar dener.

Boğazımı temizliyorum. "Rom'a ne dersin?"

Charlotte kaşlarını kaldırır. "*Rom mu?* Sıradaki." "Yulaf ezmesi?"

"İğrenç," diye azarlıyor Evie burnunu kıvrarak.

"Hey, yulaf ezmesinin nesi var?" Ben talep ediyorum. Alaycı bir tavırla ikisi arasında bir ileri bir geri bakıyorum.

"Her şey," Evie ve Charlotte birlikte telaffuz ediyorlar. Benden şakacı bir şekilde iğreniyorlar.

"Şimdi ne önereceksin?" Charlotte ekliyor. "Kuru üzüm? Yaban turpu? Boya tineri mi?"

"İşte bu bir fikir-"

"Hayır," diyor Charlotte, ellerinin tozunu alıp beni uzaklaştırırken. "Kurabiyelerimi kuru üzümle mahvedemezsin. Biliyor musun: görevden alındın. Bundan sonrasını Evie ve ben halledeceğiz."

Gülüyorum ve yenilgiyi kabul ediyorum.

Ama uzağa gitmiyorum. Sadece mermer ada tezgahına yaslanıp ikisinin çalışmasını izliyorum.

Sabırlı bir montaj hattı. Evie küçük hamur toplarını dikkatlice açıyor ve Charlotte'a veriyor, o da topaklanan kısımları düzeltiyor ve yağlanmış tepsiye dikkatlice diziyor.

Onlar uğultu ve Gevezelik ve gülmek ise onlar iş.
Paulie Evie'yi ne kadar sık güldürdüğüne bakılırsa komik bir adam olduğu anlaşılıyor.

Kurabiyeler piştikten sonra Evie taburesinden aşağı atlıyor. "Onlar hazır olana kadar bahçede oynayabilir miyim?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Mutfağı gözden kaçırmayın."

Paulie'yi kaptığı gibi gitti ve Charlotte ile beni yalnız bıraktı. Pişen kurabiyelerin kokusu odayı doldurmaya başlamıştı bile.

"Ee. Yemek pişiriyorsun, ha?" diye sordum.

Charlotte ortadaki adayı silmeye başlıyor. "Bu benim için bir tutku," diyor temizlik yaparken. "Bir meslek değil."

"Neden olmasın?"

Sanki ona çok aptalca bir soru sormuşum gibi bana bakıyor. "Teyzelerinizden birinin yemekte sürekli belirttiği gibi, herhangi bir yerde şef olarak işe alınmak için ne eğitimim ne de yetkinliğim var."

"Daha garip şeyler de oldu."

"Benim için değil," diye yanıtlıyor Charlotte. "Ben kötü şans için bir paratonerim." "Buna gerçekten inanıyor olamazsın."

"Tabii ki biliyorum. Tüm hayatım bunun kanıtı" diye karşılık veriyor. "Kaçırdığım çok şey var. Aşçılık okuluna gitmek çok uzun bir listenin sadece küçük bir parçası."

"Sarhoş olmak da öyle," diye hatırlıyorum.

Omuz silkiyor. "Annem o kadar kötü bir içiciydi ki bu beni alkolden soğuttu. Ucuz birayı denemiştım. Uzun zaman önce."

Elimi umursamazca sallıyorum. "İyi şeyleri denemelisin."

Gülümsüyor. "Bunu yapabilecek kadar param hiç olmadı. Maaşımı aptalca şeylere harcamam gerekiyordu. Bilirsiniz: yemek, kira. Bunun gibi sıkıcı şeyler."

"Her neyse," diyor bana dönerek. "Akşam yemeği için ne istersin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Akşam yemeği mi hazırlıyorsun?"

"İnsan bu saatte genelde böyle yapar," diye küstahlaşıyor. "Yemek yemek zorundayız. Akşam yemeği de hemen köşede."

"Sipariş verebiliriz."

"Biliyorum ama istemiyorum," diye karşılık veriyor. "Yemek yapmayı seviyorum. Özellikle de sevdiğim insanlar için." Kelimeler ağzından çıktığı anda ifadesi değişiyor. "Uh... um, demek istediğim..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye araya girdim. "Belli ki bana kafayı takmışsın."

Gözlerini deviriyor ve gülüyor.

"Biliyor musun?" diyor. "Sırf bunun için seçme şansın yok. Sana ne sunarsam onu yiyeceksin."

Gölömsüyorum ama hayatıma girdiğinden beri ilk kez son sözü onun söylemesine izin v e r i y o r u m .

Ve sıcak parıltı yayılmaya devam ediyor.

CHARLOTTE

Evie, Lucio ve ben yemek sonrası unlu mamulleri mideye indirmeyi bitirdiğimizde vücut ağırlığının en az yüzde onu artık kurabiye.

Üçümüz de pişirdiğim makarnadan ne kadar az yediğimiz konusunda oldukça sinsiydik. Asıl lezzetin fırında ısınmakta olduğunu biliyorduk.

Ve oğlum, haklıydık.

Ama şimdi bedelini ödüyorum. Yürüyerek merdivenleri çıkmak ve Evie'yi yıkayıp yatmaya hazır hale getirmek için Herkülvari bir çaba gerekiyor.

O uyuduktan sonra banyoya girip kendi duşumu alıyorum.

Yüzümdeki tüm un ve çikolatayı yıkıyorum. Yavaş ama emin adımlarla, kurabiye canavarı-balina yerine insan gibi hissetmeye başlıyorum.

Temizlendikten sonra bir çift daracık gece şortu ve ona uygun bir atlet giyip son temizlik için aşağıya iniyorum.

Köşeyi dönmeden hemen önce bir ses duydum.

Kaşlarımı çatıyorum. Şangırdıyor. Bangır bangır. Bir sprej şişesinin fısıltısı.

Mutfağa giriyorum ve Lucio omzunda bir bezle bana dönüyor. Gözleri bir an vücudumda geziniyor.

"Temizlik yaptım," diyor, biraz gereksiz bir şekilde.

"Demek yaptın," diyorum hayretle. Parlak tezgahlara bakıyorum ve her şeyin mükemmel bir şekilde parladığını görüyorum. "Vay canına. Sen de iyi iş çıkardın."

"Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok."

Gülümsüyorum. "Sadece seni evcimen bir tip olarak düşünmemiştim." Sırıttıyor. "Sürprizlerle doluyumdur."

"Bunun zaten farkındayım."

Aramızdaki boşluk, bugün iyi geçiniyor olmamızın da etkisiyle dolup taşıyor.

Hâlâ benden birkaç metre uzakta ama varlığını her yerde hissedebiliyorum. Her yerimde.

"Evie uyuyor mu?" diye sorar.

"Bir ışık gibi söndü," diye onaylıyorum. "Zor bir gün geçirdi. Zor birkaç gün."

Lucio başını sallıyor. Tanık olduğu olay yüzünden hâlâ sıkıntılı olduğunu söyleyebilirim.

Çarpık bir şekilde, bunu sevdim. Onu insanlaştırıyor.

"Bunu ona açıklamakla iyi iş çıkardın," diyorum ona.

"Böyle düşünmene sevindim," diye mırıldandı. "Ne halt ettiğimi bilmiyordum."

Gülümsüyorum. "Daha iyi olacaksın."

"Keşke altı yaşında bir çocukla konuşmak bir haine işkence etmek kadar kolay olsaydı." Bunu duyunca yüzüm kızardı.

Yüz ifadesini yakalıyor. "Bu bir şaka," diye aceleyle ekliyor.

"Ha-freaking-ha," diye kaşlarımı çatıyorum.

"Herkesin şiddet konusunda benim kadar rahat olmadığını unutuyorum."

"Gerçekten bu kadar rahat mısın?" Çekinerek soruyorum.

"Belki de 'rahat' doğru kelime değil," diye itiraf ediyor. "'Duyarsızlaşmak' muhtemelen daha uygun."

"Bitti mi o zaman?" Elimden geldiğince sorudan uzak durmaya çalışarak soruyorum. "Mahzenden çıktı mı? Böylece o bölgeden uzak durabiliriz. Saklambaç gibi şeyler için yasak bölge."

Lucio başını sallar. "Hâlâ orada," diye cevap verir. "Gece boyunca tutulduğunuz hücrede. Merak etme, yarın sabah gitmiş olacak. Evie buradayken onu eve getirmek bir hataydı."

"Ama bu gece burada olacak?" Lucio'yu gerçek niyetimden uzaklaştırmak için ses tonuma olabildiğince korku katarak soruyorum.

"Sadece bir gece," diyor Lucio bana. "Güzel ve güvenli bir yere kilitlendi. Adamlarım sabah onu götürmek için geri gelecekler ve sonra onu bir daha asla göremeyeceğiz."

"Ah. Doğru. Tamam."

Garip bir sessizliğe büründük.

Gözlerim onu içime çekmek için aşağı kayıyor. Siyah tişörtünün içinde çok seksi görünüyor. Üzerinde göze batacak kadar dar değil, ki bu hoşuma gidiyor. Ama kollarındaki ve göğsündeki kasları vurgulayacak kadar dar.

Bununla ilgili bir şey ve paçavrayı parmaklarının arasında ustalıkla tutma şekli kalbime bir şeyler yapıyor. Küçük bir sıçrama. Biraz çırpınıyor.

Belki de sadece o ellerin neler yapabileceğini hayal ediyorum-

"Gözlerim burada, Charlotte."

Siktir!

"Ben... bu değil..."

Kahkahası beni kesiyor. "Zahmet etme," diyor. "Ben sana soru sormayacağım, sen de bana yalan söylemeyeceksin."

Gözleri neşeyle parlıyor. Bu, ilk tanıştığımızda beni ofisinde duvara yapıştıran Lucio değil.

Bu daha sıcak bir Lucio.

Daha yumuşak bir Lucio.

Daha mutlu bir Lucio.

Ama üzerimdeki etkisi değişmedi. Aksine, daha da kötüleşti.

Özellikle de gri gözleri bir elmas denizi gibi parladığı için. Uzanıp yüzüne dokunmak için delice bir istek duyuyorum.

"Xander bunu çok söylerdi," diye fısıldadığımı duyuyorum.

Ne oluyor lan?

Neden ondan bahsediyorum ki?

Ama şimdi başladım, duramıyorum. İçimden fişkırıyor. "Ne zaman gece geç saatlerde nerede olduğunu, neden parfüm gibi koktuğunu ya da kıyafetlerindeki kanın nereden geldiğini sorsam, 'Bana soru sorma, ben de sana yalan söylemeyeyim' derdi. Bunun ç o k zekice olduğunu düşünürdüm."

Lucio'nun gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Değerlendirici ama soğuk değil. Korkutucu değil.

Sadece dinliyorum.

"Xander eski erkek arkadaşın mı?" diye sorar usulca.

"Evet. Tam bir baş belasıydı." İçinde gerçek mizahtan eser olmayan acı bir kahkaha attım.

"İkiniz ne zamandır birlikteydiniz?"

"Yaklaşık bir buçuk yıl," diye cevap verdim. "O bir polisti. Belki de en başta bu yüzden onunla ilişkiye girdim."

Lucio başını yana eğiyor. "İşi yüzünden mi?"

Omuz silkiyorum. "Tam olarak değil. İlk tanıştığımızda doğal bir otoritesi varmış gibi görünüyordu. Sanırım onun yanında kendimi güvende hissettim. Ama bu hayali bir güvenlikti."

İç çekiyorum ve alnımı mermer tezgahın serin genişliğine bastırıyorum.

"Zor durumdaki genç kız fikrinden hep nefret etmişimdir. Hiçbir zaman annem gibi bir erkeğe ihtiyaç duymak istemedim. Ama farkına bile varmadan, bana verdiğini düşündüğüm hayali güvenlik nedeniyle bir erkeği seçtim."

Başımı kaldırıp Lucio'ya tekrar bakıyorum. Korkudan gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyor.

"Asla annem gibi olmak istemedim," diye fısıldıyorum. "Ama işte buradayım, lanet olası bir karbon kopyası."

Lucio sadece arkasına bakıyor. Korkusuzca. Tereddütsüz.

"Babama benzemekten korkuyorum," diye itiraf ediyor sonunda. "Bazen ona itiraf etmek istediğimden daha çok benzediğimi düşünüyorum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ne şekilde?"

"Acımasızlığımda. Kopukluğumda. Bağışlama eksikliğimde."

Vücudumda bir korku iğinin dolaştığını hissediyorum. Ve aniden, Lucio'nun köstebeğiyle aynı kişiler için çalıştığım gerçeğinin farkına varıyorum.

Yakalanmıştı. *Sıradaki*

ben mi olacağım?

"Charlotte?"

Gözlerimdeki korkuyu silmeye çalışarak başımı

kaldırıyorum. "Evet?"

"Sorun nedir?"

"Baban seni taciz etmiş," dedim. Bu konuya daha önce de değinmiştik. Ama burada söylenecek daha çok şey varmış gibi geliyor.

Ve belki de Lucio bunu *bana* söylemek istiyordur.

Bir an için sondamı görmezden geleceğini düşündüm.

Ama sonunda iç geçirir.

"Evet. Öyle yaptı."

"Ne zaman başladı?"

"En başından beri," diye cevaplıyor duygusuzca.

Kendimi onun dünyasına, geçmişine çekilmiş hissediyorum. Uzanıp ona dokunma ihtiyacı hissediyorum.

Biraz daha yaklaşmakla yetiniyorum.

"Annen onu durdurmaya çalışmadı mı?"

Gözlerinden bir kızgınlık titreşimi geçiyor. "Çoğunlukla sadece oturup izledi," diyor bana. "Bu onun açısından zalimlik değildi. Çaresizlikti."

Lucio göz temasını kesiyor ve anıların yeniden canlandığını görür gibi uzaklara bakıyor.

"Eğer kız sesini çıkarırsa, adam ona saldıracaktı. Onu o kadar kırmıştı ki, beni savunmak için bile sesini yükseltmiyordu. Başa çıkma yolu her şeyden uzaklaşmaktı."

Tekrar bana bakıyor ve derin bir iç çekiyor. "İşte bu yüzden şu anda olduğu gibi," diye bitiriyor. "Baban öldükten sonra bile mi?" diye soruyorum.

"O ölmeden çok önce onun ruhunu aldı," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor. "O zamandan beri sadece bir kabuktan ibaret."

"Bu senin için zor olmalı."

Lucio omuz silkiyor. "Bununla başa çıkıyorum." "Nasıl?"

Doğrudan bana bakıyor ve aramızda sadece birkaç santim olduğunu fark ediyorum. Her nasılsa, bu konuşma boyunca birbirimize gittikçe yaklaştık. Neredeyse tek tek kirpiklerini sayabiliyorum.

"Annenle nasıl başa çıkıyorsun?" diye karşı çıkıyor.

"Onunla uğraşmıyorum," diye cevap veriyorum. "Sanırım ben de onunla böyle başa çıkıyorum." Gülümsüyor. "Aynen öyle."

"Annem çok uzakta yaşıyor," diye belirttim.

"Fiziksel mesafe ve duygusal mesafe iki farklı şeydir" diyor. "Annemin hemen yanında durup onunla sohbet ediyordum olabilir. O da bir yabancıyla konuşuyor olabilir."

Hiç düşünmeden uzanıp elimi koluna koyuyorum. Aşağı bakıyor ve etrafımızdaki havanın değiştiğini hissediyorum.

İlk başta elektrikli.

Sonra ısınmaya başlar. Hızlı.

İlk kim eğilir bilmiyorum. Belki de o. Belki de ben.

Sonunda fark etmez, çünkü sonuç aynıdır; onun dudakları benimkilerin üzerinde.

Bu öpücük ilk öpücüğümüze hiç benzemiyor. Bu yumuşak. Neredeyse şefkatli.

Her şeyi hissediyorum. Her bir hissin aşırı farkındayım.

Elleri kalçama iniyor ve beni bar taburemden kendisine doğru çekiyor. Bacaklarını ayırıyor ve ben de kolayca bacaklarının arasına düşüyorum.

Ereksiyonunu kaçırmak imkansız. Ve

ben karşı koyamıyorum.

Bacaklarının arasına uzanıyorum ve elimi pantolonundaki büyük çıkıntının üzerine koyuyorum. Gırtlaktan gelen küçük bir hırıltı dudaklarından kaçıyor ve benimkine doğru süzülerek onları birbirinden ayırıyor.

Dillerimiz birbiriyle savaşıırken, yaptığımız kurabiyelerin tatlılığını hâlâ dudaklarında hissedebiliyorum.

Elleri kalçalarımın aşığı iniyor ve kıcıma konuyor. Ellerini çıplak tenimden ayıran tek şey giydiğıim dayanıksız şort.

Ve bunlar çok uzun sürmez.

Beni daha derinden öperken şortumu aşığı çekiyor. Kızarmış tenimdeki sıcak eli yeni bir nefes almamı sağlıyor.

Ama ben de *ondan* biraz istiyorum. Tişörtü kollarının üzerinden çekebilmek için öpüşmemize ara veriyorum.

Geniş, kaslı göğsüne bakarken hayretle küçük bir ürperti duyuyorum. Dalgalanan kaslar boyunca uzanan dövmeler ve bir tutam vücut kılı. Parmaklarımı göğsünün vadisinde gezdiriyorum ve tekrar sertleşmiş ereksiyonunun üzerinde gezdiriyorum.

İçten içe inliyor, sonra beni kendisinden uzaklaştırıyor. Ani ayrılıktan ve soğuk hava akımından irkiliyorum.

Ama uzun sürmez.

Atletimi yukarı ve başımın üzerine çekerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor, sonra beni tekrar kendine çekiyor ve başka bir sıcak öpücükle beni yutuyor.

Pantolonunun kemerine uzanmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum. Kumaşı bacaklarından aşığı itmeden önce düğmelerini ve fermuarını hızla açıyorum.

Alnımı göğsüne bastırarak aşığı bakıyorum.

Giydiği siyah boxer-şort, günahkâr bir niyetle çıkıntı yapan devasa sikini gizlemek için neredeyse hiçbir şey yapamıyor.

Sanki bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

Boxer külotunu atmasını aklıkla izliyorum.

Bir saniye sonra önünde diz çökmüştüm.

Sikini ıslak ağzıma sokarken elini başımın arkasında hissediyorum. O inerken ben de inliyorum, zevk seslerimiz birbirine karışıyor.

Başım biraz dönüyor ve sikini ağzımın derinliklerine alıyorum. Onu emerken hareketlerimin ya da hareketlerimin farkında değilim.

Saf içgüdü devreye girer.

Sert ve hızlı emiyorum, Lucio'nun vücudu ellerimin altında her gerildiğinde buhar kazanıyorum. Nefes alış veriş her düzensizleştiğinde iki katına çıkıyorum.

Beni durduran o.

Beni ayağa kaldıran oydu.

Bir eliyle boynumu kavıyor ve beni mutfak tezgahına doğru itiyor.

Sonra bir parmağını tangamın askısına doluyor ve o kadar sert çekiyor ki malzeme kopuyor. Külotumu fırlatıp atıyor ve iki parmağını anında ıslak, zonklayan amıma sokuyor.

"Luc..." Doldurulma hissi göğsümdeki çaresiz ihtiyacı hafifletirken inliyorum.

Beni parmaklarıyla hızlı ve sert bir şekilde beceriyor, içime kolayca girip çıkıyor. Vücudumun ihtiyaçla çalkalandığını, gelmekte olduğunu bildiğim orgazma hazırlandığını şimdiden hissedebiliyorum.

Geliyor...

Geliyor...

Ve tam yaklaştığımı hissettiğimde, parmaklarını içimden çekiyor.

Gözlerim dehşetle açıldı. Ona neredeyse orada olduğumu haykırmak istiyorum.

Üçüncü kez çekip giderse, patlayabilirim.

Ama yüzündeki ifade o kadar ateşli ki kelimeleri bile bulamıyorum.

Elimi uzattım ama onu öpemedim ya da sikini tekrar kavrayamadan beni çevirdi ve mutfak tezgahının üzerine yatırdı.

Arkamda, kık yanaklarımın arasında kayan kocaman sikini hissediyorum.

Piç kurusu benimle *dalga geçiyor*.

İnliyorum, kıcıımı ona doğru itiyorum, onu içimde hissetmek için çaresizce.

"Bunu mu istiyorsun?" diye homurdanıyor.

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Sikimi mi istiyorsun?" diye tekrar soruyor.

Benim bütün vücut o titriyor ile istiyorum.

"Siktir, Evet." I nefes nefese yalvarıyorum. "Sikini içimde istiyorum. Şimdi."

İsteyin ve alacaksınız.

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz sikini içime sokuyor.

O hiçbir şeyi kolaylaştırmaz.

En başından beri onda hissettiğim vahşi bir güçle beni ele geçiriyor.

Beni sert ve hızlı sikiyor. Umutsuzca.

Tek yapabildiğim tezgâha tutunmak, inlemek, kavramak ve vücudumda çılgılık atan her yeni hissi sürmeye çalışmak.

Daha önce hiç böyle sikilmemiştim. Nasıl

geri döneceğimi bilmiyorum.

Sözsüzce inliyorum. Dudaklarım bu noktada neredeyse hiç işlevsel değil. Sadece sıcak nefes ve nefes nefese ve fısıltıyla, daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası için yalvarıyorum.

Elleri kalçalarımnda, beni arkadan kavrarken sabit tutuyor.

Her hamlesi bir öncekinden daha vahşi. İçimde o kadar derin ki bacaklarım kontrolsüzce kasılmaya başlıyor.

Üzerime çullanırken sessiz olma umudum camdan uçup gitti.

İnlemelerim mutfağı dolduruyor ve her yerde yankılanıyor.

Lucio'nunki de öyle. Homurdanarak çıkardığı açlık sesi beni onun etrafında sert ve sıkı bir şekilde kenetliyor.

Ellerimi tutuyor ve sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni dikleştiriyor. Beni nazıkçe ısırırken sıcak nefesini boynumda hissedebiliyorum.

Başımı arkaya doğru eğip çaresizce ona doğru nefes alıyorum.

"Mo...more..." Kızıışmış bir hayvan gibi inliyorum. Tek yapabildiğim bu.

Ama bu, ondan daha fazlasını koparmak için yeterli.

Parmakları klitorisimi buluyor, yavaşça çevreliyor, horozu içimde daha derine ve daha derine iterken bile beni orgazma doğru itiyor.

Orgazm içimde çatırdarken çözülüyorum. Küçük zevk patlamaları giderek büyüyor, ta ki beni tepeden tırnağa tüketene kadar.

Beni sikmeyi hiç bırakmıyor.

Onun yerine, kendi orgazmını kovalayarak hızını artırıyor.

Saniyeler sonra çekildi ve sırtımda sıçradığını hissettim. Hayatımın en ateşli anıydı.

Yavaş yavaş dünya yerine oturuyor. Nefesim sakinleşiyor. Bir süre daha mermere yaslanıyorum, ateşli tenimdeki serinliğin tadını çıkarıyorum.

Sonra yavaşça doğrulup arkamı dönüyorum. Kendimi tehlikeli bir şekilde dengesiz hissediyorum.

Lucio'ya bakmak yardımcı olmuyor. Vücudunda hafif bir ter tabakası var. Sanki mermerden oyulmuş gibi görünüyor. Tişörtünü eline alırken gözleri vücudumda geziniyor ve göğüslerimde oyalanıyor.

"Dön."

"Ne?" Kafam karışmış bir

şekilde sordum. "Arkanı

dön."

Dediğini yapıyorum ve o da tişörtüyle sırtımdaki pisliği siliyor. Şefkatli, yumuşak ve dikkatli.

Yapamayacağını düşündüğüm her şeyi. Beni dehşete düşüren her şey.

Kendime onun kim olduğunu hatırlatmalıyım. *Benim* kim olduğumu. Ve en önemlisi... sadakatimi kime borçlu olduğumu. "Ben... Ben yukarı çıkmalıyım," diye kekeliyorum.

Tek kelime etmiyor. Sadece ayık bir şekilde başını sallıyor.

Başka çarem kalmadığı için çabucak giyinip mutfaktan çıkıyorum.

Lucio'nun gözleri beni hiç bırakmıyor.

CHARLOTTE

Uyuyamıyorum.

İki saattir uğraşıyorum ama kafam allak bullak oldu. Lucio'yla seks yapmak başlı başına bir akıl tutulması.

Bir de köstebek meselesi var.

Şu anda bodrumda olan köstebek gibi.

Lucio'yu doğru duyduysam, korumasız. *Adamlarım sabah geri dönecek.*

Bu şu anda aşağıda kimsenin olmadığı anlamına gelmiyor mu?

Yataktan kalkıp pencereye doğru ilerliyorum.

İlk odamdaki pencereler gibi kapalı değiller. Odamın kapısı da kilitli değil.

Bir iyi niyet jesti. Lucio ve benim aramdaki güvenin bir sembolü.

Bu gece odamdan çıkarsam kesinlikle ihlal edeceğim bir güven. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Varlığından haberdar olduğumdan beri mahzendeki adamı düşünüyorum.

Polonyalılar için çifte ajan.

Bil bakalım ne oldu?

Ben de öyle.

Bu onay göğsüme ağır bir şekilde oturuyor. Kendimi ağırlık altında hissediyorum.

Ama Xander'ın hayatını bağışlamak için Polonyalılarla o anlaşmayı yaptığım anda seçeneklerim elimden alındı.

Çünkü tıpkı annem gibi ben de sevilme için kendi geleceğimi tehlikeye atacak kadar çaresiz bir aptalım.

Yeni, daha mütevazı pijamalarımı giydim -sonuncular, bakmamam gereken bir adamla mutfakta yaptığım seks yüzünden terden sırılsıklam olmuştu-kapıya doğru birkaç tereddütlü adım attım.

Onun ne bildiğini bilmem gerek.

Eğer Polonyalılar için çalışıyorsa, beni biliyor olma ihtimali çok yüksek.

Ve eğer beni biliyorsa, o zaman beni Lucio'ya teslim etme ihtimali çok yüksek - eğer henüz etmediyse.

Eğer gidip öğrenmezsem, ölmüş sayılırım.

Yine de parmaklarım kapı kolunun üzerinde asılı, kararsız. Derin

bir nefes alıyorum. *Git, Charlotte. Başka seçeneğin yok.*

Kapıyı olabildiğince yumuşak bir şekilde açıyorum ve çıplak, sessiz ayaklarımın üzerinde şarap mahzenine iniyorum. Yol boyunca kalbim göğsüme çarpıyor ama kimseyle karşılaşmıyorum.

Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Aydınlatma çok az, ancak soğuk, taş duvarlı mekânın üzerinde nöbet tutan şarap şişelerinin raf raf dizildiği tanıdık görüntüyü aydınlatmaya yetiyor.

Burayı hatırlıyorum.

O ilk gece atıldığım kapıya doğru ilerliyorum. Hatıralar üzerime yıkılıyor.

Lucio. Karnımdaki açlık. Mickey ve Bayan Hammond ve garson ve Evie-Evie, benim güzel küçük kızım, tüm bu karışıklık ve karanlık okyanusunda tek parlak nokta.

Buraya gelerek ona ihanet mi ediyorum? Bilmiyorum.

Bilmiyorum.

Bilmiyorum amına koyayım.

Kapının koluna uzanırken elim titriyor ama yine de açmak için kendimi zorluyorum.

Geçmek için yeterli boşluk olur olmaz içeri giriyorum.

Metal ızgaranın arkasında bir köşeye çömelmiş olan adam yara bere içinde ve kanlar içinde. Acı dolu bir şaşkınlıkla başını kaldırıyor. Burnunun korkunç bir şekilde kırıldığını görebiliyorum. Gömleği kurumuş kan lekelerinden bir goblen gibi.

Hücrenin diğer tarafında olmak çok garip.

Adam biraz doğruluyor ama ayağa kalkmaya zahmet etmiyor. Belki de yapamıyordur, karanlık vücudunun büyük bir kısmını gizliyordur. Daha fazla görünmeyen yara olabilir. Daha fazla vücut parçası eksik olabilir.

Yer değiştirirken bir elinin sıkıca sargılı olduğunu fark ediyorum. Kopan parmağının kütüğünden kan sızmış.

Dehşet içinde tıslıyorum.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor kırık bir sesle.

Rahatlama bir an için görüşümü bulandırıyor. *Beni tanımıyor.*

Yüzümü görmemesi için gölgelerde oyalanmaya çalışıyorum. Belki de kimliğimi açıklamadan ondan ihtiyacım olan bilgiyi alabilirim.

Yoluma devam etmeliyim.

"Önemli biri yok," diyorum sahte bir sesle.

"Önemli biri yok mu?" diye tekrarlıyor. Ağzının etrafındaki şişliğin bir sonucu olarak konuşması biraz bulanık, ama yine de onu anlamayı başarıyorum. "Buna neden inanmıyorum?"

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sadece bilgi istiyor, biliyorsun," diyorum bu hırpalanmış, lanetlenmiş orospu çocuğuna karşı duyduğum ani acıma duygusuyla.

"Ona verecek hiçbir şeyim yok," diye hırlıyor bitkin bir şekilde.

Tehditkâr görünmeye çalışıyor ama aldığı yaralar göz önüne alındığında sözleri havada kalıyor.

"Bir şeyler düşünürsün." "Neden buradasın?" diye soruyor. "Sohbet etmek istedim."

"Bodrumdaki mahkumla konuşmak mı istediniz?"

Sendeleyerek ayağa kalktı. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum. Bunun ne kadar korkunç bir plan olduğunu anlamaya başlıyorum.

"Büyük adam burada olduğunu biliyor mu?" diye sorar.

Cevap vermiyorum ve o da gülümsemeye çalışıyor. Yüzünün içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, bu gerçekten korkutucu.

"Tabii ki bilmiyor," diye devam ediyor. "Aksi takdirde gecenin bir yarısı burada olmazdın."

"Kimin için çalışıyorsun?" Sözümlü kestim.

"Sizinle aynı insanlar için çalıştığımı düşünmeye başlıyorum."

Kahretsin.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Gülüyor. İdam sehпасına giden birinin manik kahkahası. Yakında öleceğini bilen birinin.

"İkimiz de yanlış seçim yaptık," diye iç geçiriyor, bizi ayıran ızgaraya tutunarak.

"Seçme şansım olduğunu varsayıyorsun," diye çıkışıyorum kendimi durduramadan.

"Ah. Anlıyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Korkmasaydın burada olmazdın, biliyorum" diyor bana. "Bu da demek oluyor ki korktuğun şey... benim."

Vücudumun donduğunu hissediyorum ama yüz ifademi korumayı başarıyorum.

"Buraya girdiğinde kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu," diyor bana. "Ama artık biliyorum."

Beni tehdit ediyor. Gözlerindeki yaşam parıltısını görebiliyorum. Buradan çıkış biletinin ben olduğumu düşünüyor.

"İşe yaramayacak," diyorum sesime sahte bir güven yükleyerek. "Oh, hayır mı?"

"Hayır," diye yankıladım kararlılıkla. "O bana güveniyor."

"O da bana güvendi," diye karşı çıkıyor mahkum. "Ta ki güvenmeyene kadar." "Ona ihanet ettin," diye kaşlarımı çatıyorum.

"İhanet etmedim."

"Henüz değil, her neyse," diye düşünüyor. "Biliyorsun, sen buraya getirildiğinde ben de oradaydım. Hikayeyi biliyorum. Bana hep biraz şüpheli gelmiştir. Tabii eğer... sen yerleştirilmediysen."

Gölgelerin içine doğru geri çekiliyorum. "Değildim."

"Sadece şanssız bir tesadüf o zaman?" diyor. "Önemli değil. Önemli olan senin ve benim aynı olmamız."

"Hayır, değiliz."

"Oh, evet, öyleyiz," diye ısrar ediyor. "Aramızdaki fark şu ki, ben ortaya çıkarıldım. Ve sen bulunmadın."

"Beni tanıdığını mı sanıyorsun? O zaman onun çocuğuna baktığımı da biliyorsundur. Sence bana hiç güvenmese bile onu bana emanet eder miydi?"

Köstebek omuz silkiyor. "Konu büyük bir popo ve güzel bir çift meme olunca erkekler aptal olabiliyor."

"Lucio Mazzeo gibi adamlar değil," dediğimi duyuyorum. "O zeki biri."

"Aralarında bir yılan olduğunu fark edecek kadar akıllı. Güzel bir yılan, ama yine de bir yılan."

Ürperdim. "Yarın öleceksin."

"Doğru," diye itiraf ediyor kaderine boyun eğerek. "Ama gitmeden önce çok fazla zarar verebilirim."

Geriliyorum ama teslim olmayı reddediyorum. "Elinden geleni yap," diyorum sahte bir kabadayılıkla. "Bana güveniyor."

"Bunu söylemeye devam et," diye alaycı bir tavır takınıyor. "Belki sana gerçekten inanmaya başlarım."

"Siktir git," diye çıkıştım. "Burada işimiz bitti." Kapıya doğru döndüm.

"Bekle! Çıkar beni buradan," diyor aniden, ızgarayı biraz daha sıkı kavrayarak. "Beni buradan çıkarırsan tek kelime etmem. Seni dışarı çıkarmak için burada olmayacağım."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Tam beş saniye düşündüm. Sonra kararımı verdim.

"Yatağını yaptın," diyorum ona.

Sonra kapıdan çıktım ve üzerine kapattım.

Söylediğimde ciddi dim: Yatağını yaptı.

Ve şimdi, ben kendiminkini yaptım.

LUCIO

ERTESİ SABAH

Geniş koridorda mutfağa doğru yürürken başım çatlayacak gibi oluyor.
Gülüşmeler kaydediyorum.

Evie.

Charlotte.

Bu evdeki sessizliği başka kim tersine çevirebilir?

Kahkahaları takip ediyorum ve onları mutfağın yanındaki odada buluyorum.
Halı kaplı zeminde başlarını birleştirmiş oturuyorlar.

Görünüşe göre, Enzo'ya haftalar önce aldırduğım iPad'de internet videoları izliyorlar.

"Çok komik, Charlotte!" Evie kıkırdıyor.

Charlotte'un kahkahaları rüzgar çanları gibi tıngırdıyor ve beni orada, kapının eşiğinden onları izlerken tutuyor.

Paulie kızımın kucağına yaslanmış durumda ve Evie hiç düşünmeden belli aralıklarla onu okşuyor.

Ama birkaç dakikada bir Evie de elini Charlotte'un eline dokunduruyor.
Sanki orada olduğuna dair kendini rahatlatmaya çalışıyor.

Bana Paulie'nin *en iyi arkadaşım olduğunu* söylemişti. *O ve Charlotte.*

Onlara bakmak günlerdir içimde yaşadığım sıcak duyguyu daha da güçlendirmeli. Ama öyle değil.

Onu öldürür.

Hepsi inkar edilemez bir farkındalık yüzünden: Sıçıp batırdım.

Tam da şu anda bunu anlıyorum. Onları birlikte görmek, birbirlerinin arkadaşlığından zevk almak.

Sonunda Charlotte'a sahip çıkarak her şeyi berbat ettim.

Ona dokunmamalıyım. Onu öpmemeliydim. Onu becermemeliydim.

Onunla tek bir saniye bile yalnız kalmamalıyım. Ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu çok iyi biliyordum.

Ama ben zayıftım.

Sikimle düşünüyordum.

Ondan önce sahip olduğumu düşünmediğim bir zayıflık.

Babamın sözleri her zaman o l d u ğ u gibi kafamın içinde çınlıyor:

Zaafların seni korkak yapıyor.

Ve saldırganlığınız sizi saatli bir bomba yapıyor.

Hiçbir kadın seni sevmeyecek, seni küçük orospu çocuğu. O

zaman neden zahmet ediyorsun?

Sahip olduğun tek gelecek benim sana verdiğim gelecek. Sen bu mafyaya aitsin.

-Tam tersi değil. Ben öldükten sonra bile sen bana ait olacaksın.

Kelimeleri kafamda tekrar ediyorum. Garip bir şekilde odaklanmama yardımcı oluyorlar.

Yine de kafamın içindeki sesin o olmasından nefret ediyorum. Lanet olası babam ve onun "bilgelik incileri.

"Baba! Buraya gel!"

Evie kapı aralığında oyalandığımı görünce sarı bukleleri arkasında uçuşarak bana doğru koşuyor. Elimi tutuyor ve beni Charlotte'la birlikte odaya çekiyor.

Bana 'baba' dediğinde irkilmemeye çalışıyorum.

Şu anda sahip olduğum tek küçük teselli, onu çok fazla mahvetmediğimi bilmek. Benden dünkü kadar korkmuş görünmüyor.

"Günaydın, *tesoro*," diye mırıldandım. "İyi uyudun mu?"

"Mhmm," diyor. "Gerçi bir kabus gördüm."

O ö n ü m d e dururken kaşlarımı çatıyorum ve oturuyorum. Charlotte'un gözleri benim üzerimde ve ondan yayılan gergin enerjiyi hissedebiliyorum.

Ona bakamam.

Henüz bakamam.

"Kabusu hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyor Evie. "Sadece gerçekten korkutucuydu. Ağlayarak uyanırdım... ama Paulie yanımdaydı."

"Her zaman arkanı kolluyor, ha?"

"Evet," diyor Evie. "Charlotte'u istedim ama odasında değildi."

Başımı kaldırıp Charlotte'un gözlerine bakıyorum. Evie kâbus gördüğünde o da benimle miydi?

"Banyodaydım Evie," diye mırıldanıyor Charlotte. Sesi neredeyse suçlu gibi çıkıyordu.

Evie omuz silkerek, "Şey, çok korkmuştum," diyor. "Ama bahse girerim cesurdun?"

"Çok," diye övünüyor Evie. "Değil mi Charlotte?"

"En cesuru," diye onaylıyor Charlotte. Evie'ye küçük bir göz kırpmıyor ve kız gülümsüyor.

"Bugün bizimle kahvaltı yapacak mısın?" Evie bana soruyor. Küçük parmakları uzanıyor ve açık avucuma yerleşiyor.

Birbirine dolanmış ellerimize bakıyorum ve içimde bir şeyler yerine oturuyor. Sanki Evie'nin elini tutmak dünyadaki en doğal duyguymuş gibi.

"Keşke yapabilseydim, ama bugün değil," diyorum
üzülerek. Bu bir yalan bile değil.

Aslında onunla kahvaltı edemediğim için pişmanım.

Ama halletmem gereken bir iş var. Ve kaçınmam gereken seksi bir dadı.

Seksi dadıdan bahsetmişken, kışının hemen altında biten bir çift kot şort giyiyor ve bunu yakası göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkaracak kadar düşük olan dar gri bir tişörtle eşleştiriyor.

Dün gece o memeleri çiğ çiğ emmeliydim.

Hayır! Kapa çeneni, Lucio.

Ne düşünüyorum ben böyle?

Bu evden çıkmam gerek. Bu kadınlardan uzağa.

Her biri kendi dayanılmaz yöntemiyle beni yıkıyor. "Neden olmasın?" Evie surat asıyor.

"Halletmem gereken bazı işler var," diyorum ona. "Başka zaman, tamam mı?"

Yanakları hayal kırıklığıyla çöküyor ama başını sallıyor. Sonra dönüp Charlotte'un yanına doğru yürür.

İkisi bir elmanın iki yarısı gibiler.

Charlotte'un gözleri benimkilerle buluştu. Mavi irisleri bugün biraz sönük görünüyor ve alnı acıya benzer bir şekilde kıışmış.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiym," diye mırıldanıyor. "Sadece başım ağrıyor."

Onda bir gariplik var gibi ama eminim sadece yansıtıyorumdur. Ne olursa olsun, bu evden biraz uzaklaşmamın zamanı geldi. Herkesin iyiliği için.

Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Neredeyse eşiğe gelmişim ki telefonum ötmeye başladı. Önemli olarak işaretlenmiş bir e-posta. Hemen açıyorum.

Staffordshire Hazırlık Akademisi'nden Evelyn Mazzeo'nun önümüzdeki okul dönemi için kabul edildiğini bildiren bir kabul mektubu olduğu ortaya çıktı.

Orada öylece duruyorum, göğsümde genişleyen garip his beni şaşırtıyor.

Mutluluk mu? Pek sayılmaz.

Kayıtsızlık mı? Kesinlikle

değil. Gurur mu?

Evet. Bu doğru geliyor.

Beklediğim bir duygu değildi ama düşündüğümden daha güçlüydü. Kendimi geri dönüp Charlotte ve Evie'ye doğru yürürken buluyorum.

"Lucio?" Charlotte telaşla sorar. "Her şey yolunda mı?"

Gülümsüyorum. "Tebrikler Evie," diye anons ediyorum. "Staffordshire'a kabul edildin."

"Büyük bahçeli büyük okul mu?" Evie gözlerini kocaman açarak soruyor.

"İşte bu."

İki saniyelik bir sessizlik oluyor ve sonra Charlotte bir sevinç çılgılığı atarak Evie'yi yakalıyor ve ona sıkıca sarılıyor.

"Evie!" diye bağılıyor heyecanla. "Duydun mu? Yakında okula başlayacakmışsın... hem de çok güzel bir okula."

Charlotte'un coşkusunu yakalayan kız gülümsüyor ve Charlotte onu bıraktığı anda zıplamaya başlıyor.

Sonra bana doğru sendeledi ve belimden beceriksizce sarıldı.

Bana bakarken başını okşuyorum.

"Gerçekten büyük okula mı gideceğim?" diye soruyor.

"Eğer buna hazırsan," diyorum, sesime küçük bir meydan okuma notunun karışmasına izin vererek. "Sen hazır mısın?"

Gri gözleri biraz ayılıyor ve geri adım atıyor. "Sanırım öyle," diyor dürüstçe ve cesurca. "Charlotte ve Paulie'yi de yanımda götürebilecek miyim?"

İçten içe ürperiyorum.

Görünüşe göre Charlotte da lanet ornitorenk gibi bir güvenlik battaniyesine dönüşmüş.

Çömeliyorum ve Evie'nin elini tutuyorum. "Onları yanına alamayacaksın," diyorum ona. "Ama işin bittiğinde ikisi de seni burada bekliyor olacak. Ben de öyle."

Evie, bu son değişiklikle kazanacağı bağımsızlığı ve bunun bedelini fark edince kaşlarını çatıyor.

"Ama ya korkarsam?"

Yukarı bakıyorum ve Charlotte'un ikimizi de izlediğini fark ediyorum. Yine de geri çekiliyor, ebeveyn olmam için gereken alanı bana veriyor.

Keşke ne yaptığımı bilseydim.

Mavi gözleri bana dikilince yumuşuyor. Bana güven veren küçük bir baş selamı veriyor ve sonra bir şeyler söylemeye başlıyor.

Bunu yapabilirsin.

Dikkatimi, eli hâlâ benim elimde olan Evie'ye veriyorum.

"Evie, bunu sana daha önce söylememiştim," diye başlıyorum. "Ama bence sen tanıdığım en cesur insanlardan birisin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben mi?"

Sertçe başımı sallıyorum. "Hiç şüphesiz."

Yüzü biraz düşüyor. "Gerçekten korkmuyorum," diyor, sanki bunu itiraf etmek onun için zormuş gibi. "Pek çok şeyden korkuyorum."

Gülümsüyorum. "Korkuyor olman cesur olmadığın anlamına gelmez, Evie," diyorum ona. "Yani, kapıya kadar tek başına yürüdün. Mahzende tek başınaydın. Ve tüm bunlarla başa çıktın. Hepsi için cesurdun."

Bir an için bunu düşünür.

"Onları atlattın," diyorum. "Okul senin için çocuk oyuncağı olacak."

Dudaklarının kenarındaki gülümsemeyi görüyorum. "Bahçede oynayabilecek miyim?" diye soruyor.

"Eminim öyle olacak," diye cevap veriyorum. "Kendi yaşında arkadaşlar edineceksin. Bir sürü yeni şey öğreneceksin. Hatta okulun içinde bir yerde küçük bir hayvan barınağı olduğunu duydum. Hamsterları, kaplumbağaları ve tırtılları varmış."

"Vay canına!" Evie haykırır. Gözleri hemen parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Gördün mü? Dört gözle bekleyeceğin tonlarca şey var," diyorum ona. "Biraz alışma süreci olacak ama sen bunu atlatacak kadar cesursun."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Tamam. Ama okul bittikten sonra buraya geri gelebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Peki Charlotte burada beni bekliyor olacak mı?"

Suçluluk duygusu. Bu lanet suçluluk duygusuyla ne yapacağım ben?

Çocuk tek başına kapımın önüne bırakılmıştı. Bağ kurduğu herkesi kaybetmekten korkuyor.

Ve ben gidip bu evde güvendiği tek kişiyi becerdim. "Evet," diye yalan söyledim.

Kendinden emin bir şekilde gülümsüyor ve Charlotte'a dönüyor. "Duydun mu Charlotte?" diye cıvıldıyor.

"Her kelimesi," diyor Charlotte.

Ama bana bakıyor.

"Çok heyecanlıyım!" Evie ellerini birbirine vurarak "Çok heyecanlıyım" diyor. "Bir kurabiye alabilir miyim?"

Charlotte güler. "Tamam, sadece bu seferlik, çünkü büyük kız okuluna kabul edilmeni kutlamamız gerekiyor," diyor. "Kurabiyeleri alırken Enzo'ya da biraz ikram edebilirsin. Eminim acıkmıştır."

"Tamam," diyor Evie mutfağa doğru koştururken.

O gider gitmez Charlotte ayağa kalktı. Aramızdaki hava gerginlikle doluydu. Belirsizlik.

"Arkasında faresini bırakmış," diyerek hamile sessizliğini bozuyorum.

Charlotte gülümsüyor. "Platypus."

"Aynı fark."

Bana başını sallıyor. "Paulie'ye giderek daha az bağımlı hale geliyor," diyor bana. "Bence bunun nedeni burada daha rahat olması. Seninle daha rahat."

"Tüm övgüyü ben alamam," diye belirttim. "O seni seviyor."

"Sevilmeyecek ne var?" Charlotte hafifçe söylüyor ve biliyorum ki o da benim gibi gerilimi azaltmaya çalışıyor.

Sonra yüz ifadesi ciddileşir.

"Ben ciddiym. Onunla vakit geçiriyor olman, burada olma konusunda daha iyi hissetmesine yardımcı oldu."

"Ben de iyi bir tavsiye almıştım."

Gülümsüyor ve sahte bir reverans yapıyor. "Ama gerçekten çok iyiydi," diyor bana. "Az önce Evie'yi nasıl idare ettin. Ona tam olarak duyması gereken şeyi söyledin."

Benden bir metre uzakta duruyor. Tek yapmam gereken bir hamle.

Küçük bir hareketle kollarımda olacak, vücudu bana yaslanacak.

Ellerimin ona doğru seğirdiğini hissedebiliyorum, dün gece yaptığım gibi onu almak için açgözlüyüm.

Ama direnmek zorundayım.

Evie için.

Bir adım geri atıyorum. "Gitmeliyim," diyorum, odadaki dev fili ele almayı reddederek. "Halletmem gereken bir iş var."

"Kilerdeki hain mi?" diye soruyor, kaşları birbirine düğümleniyor. "Onun gibi bir şey."

"Şimdi mi gidiyorsun?"

İfadesini saklamak için çok uğraşıyor ama sinirleri belli oluyor. Gergin. Dün gece aramızda olanları anlatmamı mı bekliyor?

Öyle bir şey olmayacak.

Şimdi gitmem için bir sebep daha.

"Plan bu," diyorum belli belirsiz. "Ben misafirin icabına bakana kadar Evie'yi en azından bir saat bahçede tutmanı istiyorum."

Bir an için yüzünü buruşturuyor ve keşke son kısmı atlasaydım diyorum. Kapıya doğru dönüyorum ama sesi beni tekrar durduruyor.

"Lucio?"

Beni odada onunla birlikte tutmak için ne kadar uğraştığını fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum.

"Belki de Evie'nin dün yaşadıklarını ve okulun yakında başlayacağını düşünürsek... Belki bugün onunla biraz zaman geçirebilirsin?" diye öneride bulundu.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Evie'yi mi savunuyor? Yoksa

kendini mi?

"Meşgul olduğumu biliyorum," diye çabucak düzeltiyor. "Ama bunun ona yardımcı olacağını düşünüyorum."

Mavi gözleri sıkıntılı. Bunu benden saklayamaz.

Her şeyi berbat ettim.

"Bugün olmaz," diyorum kesin bir

dille. "Oh. Tamam."

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyor ve bunu oldukça iyi başarıyor.

Bunun yerine ona minnettarlığımın küçük bir nişanesini sunmaya karar verdim.

"Al," diyorum, dünden beri cebimde tuttuğum küçük cep telefonunu çıkararak. "Bu senin için."

Charlotte'un gözleri şaşkınlıkla ona takılır. "Telefonum mu?"

"Arkadaşınla konuşmak isteyebileceğini düşündüm. Sarışın olanla." "Ah.

Teşekkürler," diyor ve telefonu tereddütle elimden alıyor. Yüzünde meraklı bir ifadeyle bana bakıyor.

Onu kollarıma alma arzusu azalmadı. Aksine, daha da kötüleşti.

Ben de döndüm ve uzaklaştım.

Gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce.

CHARLOTTE

Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Midem rahatsız edici bir şekilde çalkalanmaya devam ediyor. Ve keşif stresi her yerimi terletiyor.

Evie'yi bahçenin en ucuna, evden oldukça uzağa getirdim. Evie'nin etrafta koşturabileceği tonlarca alan var -ki bunu keyifle yapıyor- ama benim bacaklarım olduğum yere çakılı kaldı.

Birkaç saniyede bir konağa doğru bakıp duruyorum.

Ya Polonyalı köstebek beni ispiyonlarsa?

Lucio bana ne yapar? "Charlotte!"

Evie elimi çekiştirince irkiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Özür dilerim," dedim. "Üzgünüm prenses. Ben, sadece, uh-üzgünüm." "İyi misin?" diye soruyor, gözlerini kısarak.

Elimi başına koyuyorum. "Sanırım kendimi biraz hasta hissediyorum."

"Karnın mı ağrıyor?" Evie empatik bir yüz ifadesiyle soruyor.

"Onun gibi bir şey," diyorum belli belirsiz. "Neden Paulie'ye geçen gün bulduğumuz sarı gül fidanlarını göstermiyorsun? Eminim hoşuna gidecektir. Ben biraz burada oturacağım."

"Tamam!"

Gül çalılıklarına doğru yöneldi ve ben de cep telefonumu çıkardım.

Lucio'nun onu bana geri vermesine çok sevindim ama artık cihaza güvenmiyorum.

Bana geri vermeden önce dinlemiş olma ihtimali var. Bu da aldığım her çağrıyı ya da mesajı izliyor olabileceği anlamına geliyor.

Yine de, neredeyse bir hafta önce evden ayrıldığından beri Vanessa ile konuşmadım.

Bana kızgın olabileceğinden endişeleniyorum. Ama Vanessa hiçbir zaman kin tutan biri olmamıştı.

Daha önce de anlaşmazlıklarımız oldu ama asla uzun sürmedi. Vanessa'nın bana her zaman hatırlatmayı sevdiği gibi, biz bir aileyiz ve aile ne olursa olsun bir arada kalır.

Sinirlerimi bastırmaya çalışarak numarasını çeviriyorum ve açmasını bekliyorum.

On halka geçiyor. On

bir.

On iki.

Cevap yok.

Birkaç dakika sonra tekrar deniyorum.

Aynısından daha fazlası. Sadece sonsuz zil sesi.

Derin bir nefes alıyorum ve sakın kalmaya çalışıyorum.

Belki köstebek Lucio'ya benden bahsetse bile, bu işten nasıl sıyrılacağımı açıklayabilirim. Ona neden Lucio'nun emirlerine uymaya zorlandığımı anlatabilirim.

Polonya mafyasının talepleri. Xander'ı kurtarmak için yaptığım aptal anlaşmayı ona anlatabilirim.

Anlayacaktır... Değil

mi?

Tam maskemi ıkarmamın Evie'ye ne gibi sonuçlar doęuracaęını dūřunırken, Lucio'nun tūneęime doęru yūrūdūęūnū gōrūyorum.

"Siktir," diye nefes alıyorum.

Bacaklarım gūsūz hissediyor, bu yūzden o birkaç adım uzaklařana kadar oturmaya devam ediyorum.

Kızgın gōrūnmūyor ama bu sadece bir hile de olabilir. Baltayı indirmeden ōnce beni gūvende ve rahat hissettirmenin bir yolu.

Onun gibi adamlar akıl oyunları oynamayı

sever. "Evie nerede?" Lucio sorar.

"Sarı gūllerin yanında," diyorum, kořarak gittięi yeri iřaret ederek. "Her řey yolunda mı? Kilerdeki sorunla ilgilenmen gerektięini sanıyordum."

Lucio basitçe, "Bu işi alt patronlarımdan birine devretmeye karar verdim," diyor.

Dudaklarımdaki gūlūmsemeyle savařmak zorundayım. O kadar rahatladım ki neredeyse orada yere yıęılacaktım.

"İyi misin?" diye soruyor, bana daha dikkatli bakarak. "Hiç daha iyi olmamıştım."

Keşke bilseydin.

Bana bir kez daha bakıyor ve omuz silkiyor. "Her neyse, dūřūnūyordum da. Evie ile biraz kaliteli zaman geçirme ōnerin. Bunu yapabilirim."

Kulaklarıma kadar gūlūmsedim. "Harika."

"Haftalardır bu evde kapalı kalıyor," diyor, benim de birkaç saat dışında aynı süredir bu evde kapalı kaldığım gerçeğini tamamen göz ardı ederek. "Bu akşam için onu yerleşkeden çıkarabileceğimi düşündüm."

"Eminim buna bayılırdı."

"Ama onun rahat olmasını istiyorum," diyor. "Ve benimle hiçbir yere tek başına çıkmadı."

"Oh. Oh."

Bu geziye beni de dahil ettiğini anlamaya başlıyorum. "Ben de mi geliyorum?" Aptalca sordum.

Sırıttıyor. "Sen dadısın."

"Evet!" Evie'nin bize doğru koşarak gelmesine neden oluyorum.

Bana gerçekten sorduğundan değil, ama yine de-evet, evet, cehennem evet çarpı sonsuzluk.

"Baba! Dönmüşsün."

"Geri döndüm," diye kabul ediyor. "Sana bir sorum var, *tesoro*."

"Öyle mi?" diye soruyor, heyecanla ikimizin arasına bakarak. "Hiç laser tag diye bir şey duydun mu?"

Evie'nin kaşları biraz yukarı kalktı. "Hayır mı?"

"Şey, bu gerçekten eğlenceli bir oyun," diye açıklıyor. "Ama oynamak için başka bir yere gitmemiz gerekiyor. Var mısın?"

Lucio'ya dikkatle bakıyor. "Charlotte da gelebilir mi?"

Geniş bir gülümsemeye geçmeden önce uzun, ciddi bir an için düşünüyormuş gibi yapıyor. "Neden olmasın anlamıyorum."

"Yaşasın!" Evie aşağı yukarı zıplayarak "Yaşasın!" diyor. "Bu çok eğlenceli!"

Kıl payı kurtuluşum ve Evie'nin gerçek heyecanı bir araya geldi ama kendimi harika hissediyorum. Yıllardır hissetmediğim kadar iyi.

Kendime Lucio'yla iyi anlaşıyor olmamızın bununla hiçbir ilgisi olmadığını söylemeye çalışıyorum.

Ve bir süreliğine neredeyse kendime inandım.

Evie ve ben yukarı çıkıp makul kıyafetlerimizi giyiyoruz. Kotlar, tişörtler ve spor ayakkabılar.

Aşağı indiğimizde Lucio ön kapıda bizi bekliyor. Koyu renk kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, rüya gibi görünüyor.

"Hazır mısınız hanımlar?"

diye soruyor. "Her şey hazır."

"Evet!"

Evden çıktığımızda şoförlü lüks bir araç görmeyi bekliyordum. Ama onun yerine, sadece basit bir gümüş Audi var.

"Şoför nerede?" diye sordum.

Arabaya doğru ilerlerken Lucio, "Ona bakıyorsun," diye kıkırdıyor.

Arabaya ulaştığımızda tereddüt ediyorum, aniden nereye oturmam gerektiğinden emin olamıyorum.

Lucio benim için yolcu kapısını açarak beni şaşırttı.

Ben içeri kayıyorum. Evie arkaya tırmanıyor. Lucio'nun sürücü koltuğuna geçmeden önce onu güvenli bir şekilde bağladığından emin olmasını izliyorum.

Garip hissettiriyor. Arabada birlikte olmak, sadece üçümüz.

Neredeyse...

Hayır.

Aklıma ait olmayan bir görüntü gelmeden önce kendimi durduruyorum.

Biz bir aile değiliz.

Ve bu dünyada bu gerçeği değiştirebilecek hiçbir şey yok.

Evie arka koltukta bacaklarını sallamaya devam ediyor ve onu kontrol etmek için arkaya baktığımda, parlak, heyecanlı gözlerle pencereden dışarı bakıyor. Paulie'yi belli aralıklarla yüzüne doğru çekerek onun da geziden keyif aldığından emin oluyor.

Konuşmamıza konsantre olamayacağından emin olarak Lucio'ya dönüyorum.

"Görölmek konusunda endişelenmiyor musun?" İşaretle sordum.

"Merak etme," dedi bana. "Burası oldukça sessizdir. Sahibi benim bir arkadaşım."

"Arkadaşların var mı?" Alay ediyorum.

Bana ters ters bakıyor ama gülümsemek için kendini zor tuttuğı belli. "Keşke bilseydin," diyor gizemli bir şekilde.

Gölüyormuş gibi yapıyorum.

Ama içimin derinliklerinde, o mide bulandırıcı, gergin his yine çirkin başını kaldırıyor.

Kuvvetle geri vuruyorum.

O hiçbir şey bilmiyor. Sen

güvendesin.

Güvendesin.

Güvendesin.

Laser tag yerine vardığımızda oldukça sessiz görünüyor. Kapıda bizi gözlüklü ve yorgun bir gülümsemeye sahip asosyal görünümlü bir adam karşılıyor.

"Lazer Dünyası'na hoş geldiniz," diye selamlıyor. "Ben Ben. Size özel etiket alanınıza kadar eşlik edeyim."

"Özel mi?" Lucio'ya bakarak tekrarlıyorum.

Bana gizemli bir şekilde gülümsüyor ve bizi yelekler ve lazer silahlarıyla dolu küçük bir ekipman odasına götürüyor.

"Vay be!" Islık çalıyorum, kendimi en az Evie kadar heyecanlı hissediyorum. Lucio fark etti. "İlk kez mi?"

"Evet," diyorum. "Ama bu kışını tekmelemeyeceğim anlamına gelmez." Kıkırdıyor. "Bunu göreceğiz."

Hepimiz laser tag yeleklerimizi giydikten sonra Ben kapıyı açtı. Üçümüz kendi kişisel tag alanımıza giriyoruz.

Yolumuzu aydınlatan kızılötesi ışıklar dışında her yer zifiri karanlık. Sanki başka bir boyuta girmişiz gibi hissediyoruz.

Ve uzun zamandır ilk kez, kendimi iyi vakit geçiren ortalama bir yirmi bir yaşındaymışım gibi hissediyorum.

Lucio'nun bana oyunun nasıl çalıştığını açıkladığını kaydediyorum, ama tam olarak dikkat e t m i y o r u m .

"Eğer yardım edersen-"

"Bana oldukça basit görünüyor," diye araya giriyorum. "Nişan al ve ateş et." Blaster silahını havaya kaldırıp ağzımla *pew-pew* sesleri çıkararak bir gösteri yapıyorum.

Lucio tekrar gülüyor -ses derin, zengin ve seksi- ve kaşlarını kaldırarak geri çekiliyor.

"Tamam o zaman, istediğin gibi olsun. Ama kaybettiğinde bana ağlayarak gelme."

Dilimi ona doğru uzattım. "Isır beni, Mazzeo. Zaferin tadını şimdiden alabiliyorum. Ve sana söyleyeyim, tadı *güzel*."

O daha karşılık veremedi, sırtlan gibi kıkırdayarak karanlığa karışıyorum.

Uzaklarda bir yerde, Evie karanlık tünellerden aşağıya doğru dalarken ve yeni ve heyecan verici yerlere çıkan merdivenlerden yukarı koşarken küçük kafasını zevkle ciyaklatıyor. Etrafımızda neon ışıkları, lazer ışınları ve uzaylı uzay gemileri parlıyor.

Oyun Lucio ve Evie'ye karşı benimle sonuçlandı. Lucio temelde Evie'yi takip ediyor, kayıp düşmediğinden emin oluyor.

İnanılmaz derecede korumacı. Bundan etkilenmemek elde değil.

Bundan tahrik olmamak da zor.

Neredeyse üç saat kaldık. Dokuzuncu turdan sonra nihayet ekipman odasına girdiğimizde fiziksel olarak bitkin düşmüştüm.

Ama duygusal olarak, neredeyse neşeliyim.

Bu eğlenceliydi. Saf ve basit.

Lucio'nun böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordum.

"Eğlendin mi, Evie?" Lucio soruyor. Terden sıırıslıklam olmuş ama hayatımda gördüğüm en içten gülümsemeyle ışıldıyor.

"Bu şimdiye kadarki en güzel gündü!" diyor hemen. "Çok teşekkür ederim!"

Onu belinden kavırıyor ve sıkıca sarılıyor. Adam elini altın sarısı başının üzerinde gezdirmeden önce bir an duraksıyor.

Bunu yapma şekli... Orada daha önce var olmayan bir şefkat var.

Kafasını kaldırıyor ve beni i k i s i n e bakarken yakalıyor. Başka tarafa bakmak i s t i y o r u m ama bir şekilde gözleri beni esir alıyor.

Ve göz temasını kesmek için Evie'nin tekrar konuşması gerekiyor.

"Başka bir zaman tekrar gelebilir miyiz?" diye sorar.

"Bunu ayarlayabilirim," diyor

Lucio. Kaşlarımı ona doğru

sallıyorum.

Yumuşacık. Seni çoktan küçük parmaklarına doladı.

Lucio sadece gülüyor.

Yerleşkeye geri dönerken Evie'nin heyecanlı konuşmalarıyla doluydu. Bu akşamın Lucio ile ilişkisinde harikalar yarattığını söyleyebilirim. Artık onun yanındayken neredeyse hiç utanmıyor.

Yerleşkeye döndüğümüzde güneş yeni batmaya başlamıştı. Evie'yi arka koltukta esnerken yakalıyorum.

"Birileri bu gece erken yatacak," diye yorum yapıyorum. "Ah, zorunda mıyım?"

"Yorgunsun tatlım," diyorum. "Evet, yapmalısın. Ama her şey sırayla. Akşam yemeği."

"Kurabiye?" Evie ciddi bir şekilde önerir.

"Ha-ha, iyi deneme," diyorum. "Lucio, bir isteğin var mı?"

Bana bakıyor. Gözleri yine uzak ve soğuk bakıyor. "Bitirmem gereken bazı işler var. Akşam yemeği için beni sayma."

Hissettiğim hayal kırıklığı ani ve istenmeyen bir şey. Ama bu duyguyu inkar etmek zor.

Kendime Evie için hayal kırıklığına uğradığımı söylüyorum. Buna bir an bile inanmasam bile.

"Lütfen?" Evie biraz öne eğilerek, "Lütfen" diyor. "*Lütfen* bizimle akşam yemeği ye."

"Evie..." Lucio üzgün bir şekilde söylüyor ama sesi nazik.

"Charlotte her zaman nefis yemekler yapar. Kaçırırsan üzülürsün."

Gülümsüyor, ona bakabilmek için bir an için boynunu geriye atıyor. "Pekâlâ. Sanırım işimi bir saat kadar erteleyebilirim."

"Yaşasın!" Evie alkışlayarak zaferini kutluyor.

Kurnazca gülümsüyorum. Dediğim gibi, parmağına sarılmış.

Araba park edilir edilmez Evie kapıdan çıkıp eve giriyor ve Lucio ile beni birlikte yürümek zorunda bırakıyor.

"Seni yemeğe çekmeyi başardı," diyorum biraz kendini beğenmiş bir şekilde.

"Siktir, biliyorum," diye homurdanıyor. "Hayır demek hiçbir zaman sorun ettiğim bir şey olmadı. Yakın zamana kadar."

"O zamanlar baba değildin."

Başını salladı. "Evet..."

"Hissediyorsun, değil mi?" Tahmin ediyorum.

"Neyi hissediyorum?" diye soruyor.

"Baba şefkati. Baba sevgisi."

Bana baktı. "O iyi bir çocuk."

"Korkunç bir çocuk olsa da fark etmezdi," diye karşılık veriyorum. "Onu yine de seversin. Ebeveynlik budur."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu fikre şaşırdım, özellikle de bana annen hakkında anlattıklarını düşününce."

Omuz silkiyorum. "Üç tür ebeveyn vardır," diyorum. "Kayıtsız olanlar, zalim olanlar ve iyi olanlar. Benim annem kayıtsızdı."

Baban zalim biriydi. Ama sen... sen iyi birisin." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," diyorum ona. "İyi iş çıkardın Lucio. Bugün güzeldi."

Gülümsüyor. Yarı mutlu yarı yorgun.

"Teşekkürler."

"Teşekkür ederim,"

diyorum. "Ne için?"

"Bugün beni de dahil ettiğin için," diyorum ona. "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez, bir gece önce içime gömüldüğü anı düşünüyorum. Kafamın içinde kendi ifademi düzeltmek zorunda kaldım.

Uzun zamandır *bu* kadar eğlenmemiştim.

Ama bu yakın bir ikinci.

Lucio'ya baktığımda bana öyle bir gülümsüyor ki yüzümdeki kızarıklığı gizlemek için arkamı dönüyorum.

Çünkü neredeyse kafamın içinde neler olup bittiğini biliyormuş gibi hissediyorum. Bu da tek bir anlama geliyor.

Nereden bakarsanız bakın.... Boku

yedim.

LUCIO

ERTESİ AKŞAM-LUCIO'NUN MALİKANESİ

Bartek Kowalczyk.

Polonya mafyasının Don'u.

O orospu çocuğuna sadece onu fırlatabildiğim kadar güveniyorum. Belki o kadar bile değil.

Kendine iyi bakan bir adam gibi görünüyor. Altmışına merdiven dayamış olsa da, giydiği uzun kollu siyah gömleğin altında hâlâ karın kasları olduğuna eminim. Şarap bardağına uzanırken elmas kaplı Hublot saati ışığı yakalıyor.

"Bu yemek harikaydı Lucio," diyor ona yakışan kuru, kısık bir sesle.

"Keşke bunun için övgü alabilseydim. Şefim çok yetenekli."

Bartek tüylerini diken diken eden bir göz kırpmayla, "Dikkatli ol, onu çalabilirim," diyor.

"Daha azını beklemiyorum," diye cevap veriyorum sakince, şarabımı içmeden etrafında döndürerek. "Senin olmayanı alma konusunda yeteneklisin."

Bartek kaşlarını kaldırır. Ama kırgın değil, eğlenmiş görünüyor.

"İşte yine ince iğnelemeler yapıyorsun. Düşünsene, ne güzel bir gece geçiriyorduk."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum.

Elini kısa saçlarında gezdiriyor ve bu kadar derli toplu görünmesi beni eğlendiriyor. Ne kadar kibirli.

Saçları açıkça boyanmış, sayısız botoks enjeksiyonu sayesinde alnı zar zor hareket ediyor ve cildinde pahalı bir sahte bronzluğun şüpheli parlaklığı var.

"Güzel bir gece oldu," diye katılıyorum. "Ama buraya bunun için gelmedik, değil mi?"

Bartek iç çekiyor. "Genç neslin sorunu da bu. Her zaman aceleniz var."

Şarabımı yudumluyormuş gibi yaparken sözün geçmesine izin veriyorum. Bartek'in üç silahlı muhafızının cam duvarın diğer tarafında durduğunu görebiliyorum.

Evin dışında beş adamı daha var ve birkaç kişi de yerleşkenin dışında onu bekliyor.

Ama resmi yemek odasında sadece ikimiz varız.

Ta ki Bartek'in omzunun hemen arkasında Adriano'nun gölgesini görene kadar. Kapının eşiğinin hemen dışında duruyor, aslında araya girmeden dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"Zaman mı istiyorsun?" Oturduğum yerden kalkarak soruyorum. "Şimdi alabilirsin. Alt patronlarımdan biriyle konuşmam gerekiyor. Bana müsaade eder misiniz?"

"Elbette," diyor Bartek nazikçe başını sallayarak. "İstedığınız kadar zaman ayırın. İhtiyacım olan tek şey bu şarap."

Adamlarının beni izlediğinin farkında olarak kapıya yöneliyorum.

Adriano ve ben koridorda yürüyoruz, yeterince uzakta, böylece tamamen duyulmaz oluyoruz.

"Ne?" Ona dönerek sordum.

Adriano'nun bakışları yemek odasına doğru yönelir. "Bundan hiç hoşlanmadım."

"Tanrım, Adriano," diye tısladım. "Beni oradan bunu söylemek için mi çıkardın?"

"Bu... diğ er Şeylerin yanı sıra."

"O zaman devam edin."

"Neden seninle orada olamıyorum?" Adriano soruyor.

"Ç  nk  ben lanet olası bir  ocuk değ ilim."

"Sen de yenilmez değ ilsin," diye tersliyor beni. "Kendine ne kadar yenilmez olduğ unu söylersen söyle."

KaŐılarımı  attım. "Başka bir Şey *mi vardı, mio amico*?"

"Yerleşke duvarlarının dıŐındaki adamları izliyoruz." "Ve?"

"On iki," diye cevaplıyor Adriano. "Bu da sana s ylediğ inden altı adam daha fazla demek."

"Bu konuda doğ ruyu söylemesini mi bekliyordun?" diye sordum. "Saf olma."

"Bana saf mı diyorsun?" Adriano talep ediyor. "Lanet Polonyalı Don'u mum ıŐığ ında bir akşam yemeğ i için yerleşkeye davet eden ben değ ilim. En azından bana yemeğ in zehirli olduğ unu söyle."

Karanlık bir Şekilde kıkırdıyorum. "Keşke. Charlotte'un yemeğ iyle bir adamı öldürmekten pek mutlu olacağ ını sanmıyorum."

"Neden yemek yapan o?"

"Ç  nk  bu işte iyi," diyorum ona. "Ve Bartek'in bu gece iyi bir ruh halinde olmasını istedim."

"Yani onu g tten becerebilecek misin?"

"Görev yerine geri dön," diye homurdandım ona. "Ve bunu yapmadan önce Charlotte'u kontrol etmeyi unutma. Sanırım h l  mutfakta."

"H l  mı?"

"M kemmeliyet idir," diyorum omuz silkerek. "Sana ne söyleyebilirim ki?"

"Eğer o Polonyalı piçlerden biri bile harekete geçerse, hepsine ateş açarım."

Adriano saçlarını kökünden koparacakmış gibi görünüyor. Her zaman biraz aşırı korumacı olmuştur.

"Bu yemeğin tüm amacı topyekûn bir savaştan *kaçınmak*. Şu lanet olasıca şeyi ikna etmeye çalışabilir misin?"

"Babalık seni yumuşatmış," diye iç geçiriyor.

"Bu beni bilge yaptı," diye karşılık verdim. "Şimdi kıçına tekmeyi basmadan defol git buradan."

Bununla birlikte, dönüp yemek odasına geri dönüyorum.

Bartek yemek masasındaki koltuğunu bırakıp bahçeye bakan devasa Fransız kapılarına doğru ilerledi.

"Burası çok güzel bir arazi parçası," diyor bana doğru bir bakış bile atmadan. "Ne kadar büyük?"

"Bir dönümden biraz az," diye cevap verdim.

Şarap kadehinin boş olduğunu fark ettim. Zaten üç tane içmişti.

Yine de onun ruh hali hakkında hiçbir imada bulunmuyorum. Herif şah damarına votka damlatsa bile yine de bir tehdit oluşturabilir.

"Çok güzel," diye yankılanıyor. "Bir tura ne dersin?"

Kaşlarımı çatıyorum, kızgınlığımı zar zor bastırabiliyorum. "Konuşmamız gereken birkaç şey var."

"Arkadaşım," diyor Bartek, elini omzuma vurarak. "Yürüyebilir ve konuşabiliriz, değil mi?"

Dışlerimi sıkarak başımı sallıyorum ve onu yemek odasından dışarı çıkarıyorum.

Aslında ona tam kapsamlı bir tur vermeyi planlamıyorum. Zemin kattaki birkaç oturma odasını ve belki bahçeyi görebilir.

Bu kadar.

Herif misafirperverliğimin ne kadar ileri gideceğini görmeye çalışıyor. "Adamlarına yerlerinde kalmalarını söyleyebilirsin," diyorum sertçe.

Bartek'in gülümsemesi genişler.

"Elbette." Adamlarına geride durmalarını işaret ediyor.

İtiraf etmeliyim ki, evin içinde benimle yalnız yürürken kendinden bu kadar emin olmasından istemeyerek de olsa etkilendim.

"Bu yeni bir yapı," diye gözlemliyor üstümüzdeki çift yükseklikteki tavanlara bakarak.

"Altı yaşında," diye onaylıyorum. "Don olduktan sonra inşa ettim."

"Babanın çalıştığı yerleşkeye ne oldu?" "Onu kullanıyorum."

"Tabii ki biliyorsun," diyor Bartek, bana o sinsî gülümsemesiyle.

"Madison Avenue ve 128^{inci} Cadde'nin köşesindeki depoyu ben de kullanıyorum," diyorum ve gecenin sohbet kısmını etkili bir şekilde kesiyorum. "Görünüşe göre senin de öyle."

Bartek'in gülümsemesi yüzünü hiç terk etmez. "Bu sadece bir yanlış anlaşılmaydı, dostum."

"Aydınlat beni."

"Deponun benim bölgemde olduğu izlenimine kapılmıştım."

"Ama öyle olmadığını biliyorsun," diye hırlıyorum. Bu işten sıyrılmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Paylaşmak önemsemektir, değil mi?"

"Paylaşma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım," diyorum ona, sesime en ufak bir tehdidin karışmasına izin vererek. "Babam kötüydü. Benim de daha iyi olduğumu söyleyemem."

"Talihsizlik. Harika müttefikler olabilirdik."

"Müttefik olmak için saygı duymak gerekir," diye belirtiyorum. "Benim bölgemde benim kurallarına saygı göstermezseniz, müttefiklik olmaz."

Bartek'in gülümsemesi hafifçe kayıyor. "O zaman iş güce kalıyor Lucio," diyor kolayca. "Benim gücüm seninkine karşı."

Homurdanıyorum. "Savaş istiyorsun."

"İma ettiğiniz şey bu değil mi?" Bartek sanki endişelerinin en küçüğü buymuş gibi soruyor.

"Sanırım az önce oraya giden sizdiniz."

Bartek omuz silkiyor. "Bir zamanlar savaşa susamıştım," diye itiraf ediyor. "Ne kadar kanlı olursa o kadar iyi. Ama artık değil."

Başımı iki yana sallıyorum. "Benim de savaşa karşı hiç iştahım yok," diyorum ona.

Bu ifade aşağı yukarı doğrudur. Bu da bizi akşamki müzakerelerin gerçek amacına götürmelidir.

Ama ona şartlarımı sunamadan yan odadan gelen bir ses araya girdi.

İşte o zaman onu nereye götürdüğümü fark ettim.

Lanet mutfağa doğru.

"Ah," diyor Bartek, gözleri niyetle parlıyor. "Mükemmel! Şefe övgülerimi bizzat iletebilirim."

İleri doğru adım atmaya başlıyor ve dudaklarımdan komutun kaçmasını engellemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

Beni sinirlendirmesine izin veremem. Öfkemi ne kadar çabuk kaybedersem, bu bok ellerimde o kadar hızlı dağılır.

Tam Bartek Charlotte'a bakarken mutfağa dönüyorum.

Gülümsemesi daha da genişliyor ve gözleri sanki 4 Temmuz'daymışız gibi parlıyor.

O orospu çocuğunu bitirmeyi hiç bu kadar istememiştim.

Charlotte ikimizin arasına bakarken bir an için gözleri irileşiyor. Vücudu gergin, bizimle birlikte mutfağa getirdiğimiz gerginliği açıkça algılıyor.

"Vay, vay, vay," diyor Bartek, mutfak adasına doğru ilerleyerek. "Burada neyimiz varmış?"

Ona yukarıdan aşağıya bakarken Charlotte'un gözlerindeki ateşi görüyorum.

"Ben bir nesne değilim," diye tersliyor. "Lütfen bana öyleymişim gibi hitap etmekten kaçının."

Ağzımın bir köşesi yukarı kalkıyor. Sonra Bartek bar taburelerinden birinin üzerine çıkıp usulca kıkırdayınca hemen geri çekiliyor.

"Alınan esmerlere karşı hep bir şeyler hissetmişimdir."

"Öğrendiğim iyi oldu," diyor Charlotte bana dönmeden önce. "Ben de tam Flores'e tatlının hazır olduğunu söylemek üzereydim. Ya da ben getirebilirim-"

"Saçmalık," diye araya giriyor Bartek. "Tatlıyı burada yiyebiliriz. Seni zahmetten kurtarız."

Charlotte bakışlarını benden ayırmıyor, devam etmemi bekliyor.

Başımı isteksizce eğiyorum. Omuz silkiyor ve buzdolabına dönüyor. Bartek bana bakıyor. "Şefinizin bir erkek olduğunu sanıyordum."

"Cinsiyetçiliğini affedeceğim. Ama onun affedeceğinden şüpheliyim."

"Haklı," diyor Charlotte, önümüze iki tatlı tabağı koyarken. "Tuzlu karamelli parfe, yanmış çikolatalı dacquoise ve Chantilly kremalı hindistan cevizli fındık crumble. Afiyet olsun."

"Etkilendim," diyor Bartek elini minnettar bir şekilde çevirerek. "Onu nereden buldun, Lucio?"

Charlotte lavaboya döner ama Bartek'in gözleri bir köpekbalığının gibi onu takip eder.

"Benim de kendi yöntemlerim var," diyorum ona. "Bu da beni tartıştığımız konuya geri getiriyor-"

"Senin adın ne?" Bartek sözümü tamamen keserek soruyor.

"Charlotte," diyor. Belirgin bir şekilde sertleşti.

"Güzel isim," diye mırıldanıyor. "Peki Charlotte, bu işe nasıl girdin?"

Kekeliyor, "Ben... Ben becerikliyim."

"Eminim öylesindir." Adamın gözleri birkaç saniye boyunca kadının göğüslerinde geziniyor ve sonunda kadının yüzüne kayıyor. "Senin gibi kadınlar genelde öyledir."

Öfkeyle dolup taşıyorum. *Lanet olası pislik.*

Ama onu gömmek zorundayım. Ne kadar öfkeli olsam da, savaşmaya değmez. Henüz değmez.

"Hepsi bu kadarsa, odama dönsem iyi olacak," diyor beceriksizce.

"Dikkatli ol," diyor Bartek uğursuz bir kıkırdamayla. "Güzel kızlar geceleri asla çok rahat uyumamalı. Her zaman gölgelerde gizlenen canavarlar vardır."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama yine de ellerimi yumruk yapmama neden oluyor.

"Teşekkür ederim Charlotte," diyorum kararlılıkla. "Gidebilirsiniz."

Eline geçen ilk fırsatta mutfaktan kaçıyor.

Kız gittiğinde Bartek bana "Seni şanslı orospu çocuğu" dedi. "Bahse girerim küçük tatlı bir amcığı vardır."

İlk yumruğu atmamak için tezgahın kenarını tutuyorum. Örgütlerimiz arasında bir savaş çıkmasını önlemek istiyorum.

Elimi sabit tutmamın tek nedeni bu. "Yemek odasına dönelim."

"Ve tatlıyı bırakayım mı?" Bartek tabağını kendisine doğru çekerek dehşet içinde sorar. "Asla."

Kaşığını eline alıyor ve yemekten kocaman bir lokma alıyor.

"Siktir," diye inliyor, gözleri kapalı. "Bu çok lezzetli. Bahse girerim amının tadı tam olarak böyle bir şeydir."

Neredeyse oturduğum yerden kalkacaktım ama Bartek benden önce davrandı.

"Tuvalet?" diye soruyor masumca ayağa kalkarken.

"Yemek odasının karşısında," dedim ona. "Sağdan ikinci kapı."

O iğrenç gülümsemesiyle başını öne eğiyor. "Hemen döneceğim ve sonra politika konuşacağız."

Sesimin öfkeyle titremeyeceğine güvenemediğim için sadece başımı sallıyorum.

Buna güvenebilirsin, orospu çocuğu.

CHARLOTTE

Ben öldüm.

Kafamdaki tek tutarlı düşünce bu. Tamamen ölmüş durumdayım.

Ya da olacağım. Her an olabilirim.

Çünkü Bartek Kowalczyk -Polonya mafyasının patronu- bu gece evde.

Bartek Kowalczyk'e yemek ve tatlı yapmak için sıcak ocağın başında köle gibi çalışıyordum.

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

O adamla hiç şahsen tanışmadım. Ama Xander onun kim olduğunu bilmemi sağladı.

Şimdi bunun için minnettarım. O uğursuz piçi kanlı canlı görmek bile... çok fazlaydı.

Gözleri gezici türdendir. Sürekli etrafta dolaşır, bir yerde uzun süre durmaz.

Parmakları solgun, etli örümcekler gibi her yerde geziniyor. Ve gülümsemesi. O iğrenç lanet gülümseme.

Düşüncesi bile içimi ürpertiyor.

Nefes al, Charlotte.

Kendime gelmeyi başardığımda, sığındığım küçük spor salonunun köşesinden bakıyorum.

Lucio ve Bartek'i görebiliyorum. Sırtları bana dönük ve ikisi de hâlâ mutfak adasında oturuyor.

İçimden odama koşmak, kapıyı kilitlemek ve sabaha kadar başımı yastığın altına gömmek geliyor.

Ama kafamı kuma gömmenin beni kurtarmayacağını biliyorum. Çünkü o pislik benim kim olduğumu biliyor.

Daha önceki küçük tehdidi aklımda tekrarlanıyor: *Güzel kızlar geceleri asla rahat uyumamalı. Her zaman gölgelerde gizlenen canavarlar vardır.*

Gerçekten çok zekice, dostum.

Yine de Bartek tarafından köşeye sıkıştırılıp ifşa edilmekten ne kadar korkuyorsam, Lucio'nun onunla yaptığım anlaşmayı öğrenmesinden on kat daha fazla korkuyorum.

Bir hareket gözüme çarptı.

Bartek ayağa kalkar. Lucio ile birkaç kelime konuşur ve mutfaktan ayrılır.

Etrafa bakıyorum ama görebildiğim başka kimse yok. Bu da demek oluyor ki... doğruca bana doğru yürüyor.

Saklanabilirim. Kaçabilirim.

Saklanmalıyım. Kaçmalıyım.

Ama hiçbir şey yapmıyorum.

Çünkü kalbimin panikle çarpmasına rağmen ben korkak değilim.

Ya öyle ya da ben salağın tekiyim.

İkisi de olabilir. Karar veremiyorum.

Lucio'nun beni görmemesi için kenarda duruyorum. Ama kapı Bartek'in geçerken beni görebileceği kadar açık.

Yaklaştığını gördüğümde kaskatı kesiliyorum ama geçişi kusursuz oluyor.

Benimle birlikte spor salonuna girip kapıyı kapatırken bana kibarca gülümsüyor.

"Sana burada rastlamak ne güzel," diye mırıldanıyor o tuhaf, yüksek perdeden, kadifemsi sesiyle.

Biraz geri çekiliyorum, aramızda her zaman en az bir metre olmasını istiyorum. Dört mil tercih edilirdi, ama alabildiğimi alacağım.

"Charlotte, Charlotte, Charlotte," diye sesleniyor hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi, yavaş adımlarla ilerlerken. Gözleri küçük, boncuk gibi, gece kadar siyah. "Anlaşmamızın sana düşen kısmına sadık kalmadın."

"Denedim," diye kekeliyorum. "Ama hareketlerim izleniyor. Her zaman izleniyorum. Tam zamanlı bir bekçi köpeğim var."

"Gerçekten mi?" diyor alaycı bir şaşkınlıkla. "O zaman söyle bana: şimdi nerede?"

Sikeyim. "I..."

"Sana bir tavsiye," diye araya giriyor. Bana yaklaştıkça yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Bana yalan söyleme."

Sertçe yutkunuyorum. "Sana yalan söylemiyorum," diyorum, mümkün olduğunca inandırıcı olmaya çalışarak. "Denedim. Lucio'nun ofisi kilitli ve anahtarı nerede sakladığını bilmiyorum."

Bartek bir adım öne çıktı. Aramızdaki bir metrelik mesafe on santime düştü.

Birden sağ tarafımdaki dambıl rafını fark ettim. Onlardan birini elime geçirebilirim, belki bana saldırmaya karar verirse karşılık verebilirim.

"O zaman yeterince çabalamamışsın," diye hırlıyor. "Sana yapman için bir iş verdim. Bunu nasıl yapacağını söylemek zorunda değilim."

Öne eğilip yüzüme doğru nefes alıyor.

"Ama madem bu kadar beceriksiz görünüyorsun, ben de tam olarak bunu yapacağım." "Ne yap-?"

"Kapa çeneni," diye tıslıyor.

Sesi birden alçaldı, törpülendi. Ve tek görebildiğim yüzü. O boncuk gibi gözler. Çok karanlık ve insanlık dışı. Bir örümceğinki gibi.

"İşte yapacağın şey: O piçi baştan çıkar. Sikini yala ve anahtarları nerede sakladığını öğren. Çünkü bu haftanın sonuna kadar gerçek bir bilgi alamazsam, benim için çalışan her bir erkeği ağzına alacaksın. Anladın mı?"

Baldırlarımın arkası bir spor aletine çarpana kadar geri geri gitmeye çalıştığımı fark etmiyorum.

Kaçacak hiçbir yer kalmadı.

"O pislik erkek arkadaşının canını bağışladım çünkü bana reddedemeyeceğim bir anlaşma yaptın" diyor. "Anlaşma yapmanın yeterli olduğunu mu düşündün? O kadar aptal mısın?"

"Deneyeceğim," diyorum usulca. Korku boğazımı kemiriyor.

"*Denemeni* istemiyorum," diye tükürür. "*Yapmanı* istiyorum. Şimdi tekrar soruyorum: Benim için neyin var?"

"Hiçbir şey. Ama ben-"

Cümlemi tamamlayamadan elleri dışarı fırlıyor ve beni boğazımdan yakalıyor.

Bileğini pençelemeye çalışıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Bu kadar yumuşak görünümlü bir adam için delicesine güçlü.

Ciğerlerimdeki havanın boğulduğunu

hissedebiliyorum. Ölüm böyle mi hissettiriyor?

Ateş gibi.

Beni yakaladığı gibi hemen bıraktı.

Ellerim boğazımı okşamak için acele ederken nefesim kesiliyor. Gözlerim sulanıyor. Havanın rahatlaması neredeyse acı verici.

"Çocuk kim?"

Birkaç kez göz kırpyorum. Bana ne söylediğini zar zor algılayabiliyorum.

"Ne... ne?" Kelimelerim boğumlu ve hırıltılı çıkıyor.

"Çocuk," diyor yüzüme vurarak. "Xander'ın seni sarmaş dolaş bulduğu lanet çocuk. O kim lan?"

"Onun kim olduğunu bilmiyorum," diyorum. Pençesini tekrar kaldırmaya başladı ve ben de "Hayır! Lütfen! Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Soru sormaya iznim yok..."

"Bazı şeylerin cevabını bilmek için soru sormanıza gerek yok," diyor. "Fark etmez, çünkü onun kim olduğunu biliyorum."

Donup kaldım.

"Lucio Mazzeo gibi bir adamın bir bücürü alıp ona bakması için senin gibi bir fahişeyi tutmasının tek bir nedeni vardır."

Gülümüyor. Her zamanki gibi mide bulandırıcı. Belki daha da fazla. Kötü bir sırrı bilen bir adamın gülümsemesi.

"Kız onun," diye bitiriyor. "Küçük velet onun."

Ona öylece bakıyorum. Parmaklarım titriyor.

Ölmeden önce göreceğim son şeyin o gülümseme olmasını istemiyorum.

"Bu hafta sonuna kadar sizden bir rapor bekliyorum" dedi. "Anlaşıldı mı?"

Sadece başımı sallıyorum.

Sonuçta, başka ne yapabilirim ki? Sadece buradan çıkmam gerekiyor. Bartek'le tek başıma yüzleşmek cesurca değildi, aptalcaydı. Bunu şimdi anlıyorum.

"Sana güvenebilir miyim?" diye

soruyor. Bu pek bir soru

sayılmaz.

Buradan çıkarken verebileceğim tek bir cevap var. "Evet."

"Sana güvenebilir miyim?"

"Evet."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Kanıtla."

Kalbim göğüs kafesime doğru acıyla çarpıyor. "Nasıl?"

"Dizlerinin üzerine çök. Sikimi yala."

Kelimelerin beş saniye boyunca aramızda kalmasına izin veriyor. Midem tiksintiyle çalkalanıyor.

"Anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirmediğiniz takdirde nelerle karşılaşabileceğinizi hatırlatmak için iyi bir fırsat olacak."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve midem şiddetle dönüyor. Dilimi ısıyorum ve mide bulantısını geri itiyorum. Nadiren işe yarıyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diye tıslıyor.

"Şimdi." Başımı sallıyorum. "Lütfen..."

hayır." "*Hemen şimdi.*"

Erkeklerin gözlerindeki o bakışı daha önce de görmüştüm. Ahlaksızlıklarını ele veren o çılgın, sadist bakışı.

Zirveyi kovalıyor. Acı çektirerek kendini güçlü hissetmek.

Kadınlar Bartek gibi canavarlar için kolay hedeflerdir.

Ben sadece bu geceki şanssız av oldum.

Hayatta kalmak zorundayım.

Sekiz yaşımdan beri sloganım bu oldu. Mutluluğun hayatta kalmaktan daha önemli olduğunu fark ettiğimden beri.

Benim babam yoktu.

Benim gerçek bir annem yoktu.

Elimde sadece aklım, direncim ve en boktan günleri bile atlatma arzum vardı.

Ve bu her zaman ne gerekiyorsa yapmak anlamına geliyordu.

Bu yüzden Xander gibi bir pisliğe bağlandım.

Bu yüzden Polonyalılar için casusluk

yapmayı kabul ettim. Bu yüzden Lucio

için çalışmayı kabul ettim.

Geinebilmek için o kadar çok berbat ve umutsuz şey yaptım ki. Sadece hayatta kalmak için.

Ama bunu yapamam.

Bu evde olmaz. Bu adamla olmaz.

"İstersen," diye hırlıyor bana, yüzündeki gülümseme tamamen kayboluyor, "seni becerirken boğabilirim...?"

Artık yüzündeki kırışıklıkları görebiliyorum. H l  genç gibi görünüyor ama yaşı ilerliyor.

"Lütfen..."

Daha kelime dudaklarımdan çıkmadan anlamsız olduğunu biliyorum.

Onun gibi adamlar bu sözden geri adım atmazlar. *İki katına çıkarırlar.* Bu  n sevişme.

"Ahh, evet. Yalvaran kadınları severim." Gülümseme genişler.

Lanet olası bir  rnek.

Bir köşeye sıkıştım. Ellerim arkamda çırpınıyor ama tek hissettiğim soğuk metal.

Bekle.

Parmaklarım ağır ama küçük bir şeyi kavırıyor. "Tik tak!"

diye alay ediyor.

Eli tekrar boğazıma doğru uzanıyor. Ama bu

sefer ona karşı hazırım.

Elimde ne tuttuğumu bilmiyorum - küçük bir dambıl belki de - ama elimden geldiğince sert bir şekilde yüzüne vurmaya çalışıyorum.

Sürpriz yapma şansım var ve vücudumun duruş şekliyle bunun geldiğini asla göremez.

Bu yeterli olmalıydı. Ama

yetmedi.

Tahmin ettiğimden daha ağır ve elim yüzüne vuracak kadar yukarı kalkmıyor.

Onun yerine omzuna vurdum. Bartek, darbeden çok şaşkınlıktan dolayı geriye doğru sendeledi.

"Kahretsin!" Etrafından uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Seni orospu... az önce büyük bir hata yaptın-" Sesi anında kesildi.

Kan yüzüme sıçrarken çığlık atıyorum. Kıpırmızı bir sis gibi üzerime düşüyor. Soğuk, doğal olmayan bir his.

Tek odaklanabildiğim Bartek'in kafatasının sol tarafındaki çökük kısım.

Gözlerinin yuvarlandığını ve tamamen cansızlaştığını görüyorum.

Sonra dizlerimin bağı çözüldü ve yere çöktüm.

Bartek'in dili bir an için dışarı sarkıyor, ardından bedeni neredeyse hiç ses çıkarmadan önümde yere yığılıyor.

Ya da belki bir ses vardır. Varsa bile ben duymuyorum. Az

önce olanları düşünmekle meşguldüm. Gözlerim Bartek'in

sıcak cesedinden.

Onu öldüren adamın yüksek gövdesine kadar.

Ve aklımdan tek bir düşünce geçiyor: *Sıradaki ben miyim?*

LUCIO

BEŞ DAKIKA ÖNCE

Derim uyarı işaretleriyle pır pır ediyor.

Bir şeylerin peşinde.

Bir şeylerin peşinde.

Bartek'in gittiği dört dakika içinde, onun gözetimsiz gitmesine izin vermenin bir hata olduğunu fark ettim.

Mutfaktan çıkıyorum, evin içinde yavaşça ilerliyorum, böylece onu hissedebiliyorum.

Yukarı mı çıktı?

Evie'nin odasının güvenli olduğunu biliyorum. Enzo dışarıda nöbet tutuyor ama işi şansa bırakmak istemiyorum. Merdivenlere doğru yöneldim ve işte o zaman onu gördüm.

Spor salonunun ışıkları yanıyor.

Spor salonunun ışığı *hiç* yanmıyor.

Ana spor salonu tamamlanana kadar geçici olması gereken eski bir alan. Bartek'in neden burada olduğunu merak ederek kapıya doğru ilerliyorum.

Sonra sesler duyuyorum.

İçgüdülerim oraya çarpmak istiyor. Ama kendimi tutuyorum ve kapıyı olabildiğince sessizce açıyorum.

Orada beni bekleyen şey beni kırmızıya boyuyor.

Bartek, Charlotte'u dambıl rafına yasladı.

Tam zamanında içeri giriyorum ve Charlotte'un Bartek'i savuşturmak için ona doğru bir dambıl salladığını görüyorum. Eli garip bir şekilde hareket ediyor ve cisim adamın omzuna çarpıyor.

"Kahretsin!" diye bağıyor, gözleri dehşetten kocaman olmuş.

Tam görüş alanındayım ama önündeki canavar dışında kimseyi görmüyor.

Ondan kaçmaya çalışıyor ama öfkesi onu daha hızlı toparlanmaya itiyor.

İkisi de beni fark etmedi.

Gözlerim köşedeki büyük kırmızı kettlebell'e takılıyor. İleriye doğru hamle yapıp onu kapıyorum ve piç Charlotte'u yakalamaya çalıştığı sırada onlara doğru sığıyorum.

"Seni orospu... az önce büyük bir hata yaptın-" Kettlebell'i

kafasının yan tarafına indiriyorum.

Kafatasının çöküşünü izlemek çok tatmin edici bir duyguydu. Anında öldü.

Ona bakmama gerek kalmadan zaten biliyorum.

Bir kez daha savurmaya hazırlanıyorum ama vücudu ayaklarımın önünde yere yığılıyor.

Ait olduğu yere.

İşte o zaman kafamı kaldırıyorum.

İşte o zaman Charlotte'un korku dolu yüzünü görüyorum, kim olduğumdan emin değilmiş gibi bana bakıyor.

Ve adrenalin çok çabuk bitiyor.

Kettlebell'i yana fırlatıyorum ve öne doğru bir adım atıyorum.

"Charlotte," diyorum sessizce. "İyi misin?"

Bakmaya devam ediyor. Gözleri cam gibi. Bana bakıyor ama beni *görmüyor*.

Şoka girmiş.

Saniyeler geçtikçe, benim de acımasız bir farkındalığım yerine oturuyor. Bartek Kowalczyk evimde öldü.

Bu da tek bir anlama geliyor: Polonya ve Mazzeo mafyaları yakında savaşa girecek.

Sikeyim.

Halletmem gereken şeyler olduğunu biliyorum. Adamları şüphelenmeye başlamadan önce bu durumu nasıl halledeceğimi bulmalıyım.

Ama Charlotte'u bırakmaya kıyamıyorum.

Bakışları şimdi Bartek'in vücuduna sabitlenmiş durumda ve parmakları hafifçe seğiriyor.

Gözlerimi Charlotte'tan ayırmadan cep telefonumu elime alıyorum.

"Piç herif hamlesini yaptı mı?" Adriano telefonu açtıktan hemen sonra sorar.

"Öyle de denebilir. Ben de kendiminkini yaptım."

Bir saniye sessizlik oldu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Eski spor aletlerini sakladığımız depoya gelin." "Şimdi mi?"

"Acele et."

Tam iki dakika sonra Adriano odaya girdi. Önce beni görüyor, sonra gözleri Bartek Kowalczyk'in parçalanmış kafasına takılıyor.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor.

İlerliyorum. "Hasar kontrol moduna geçmeliyiz. O herifin bu gece yanında kaç adam getirdiğini söylemiştin?"

Adriano'nun gözleri önce Charlotte'a sonra da bana kayıyor. "Yerleşkenin içinde sekiz. Dışarıda on iki."

Beddua ediyorum. "Hepsinin icabına bakmalıyız," diye talimat veriyorum. "Patronlarının öldüğünü öğrenmeden önce."

Adriano, "Bu sadece yirmi adam eder," diye belirtiyor. "Peki ya Polonyalıların geri kalanı?"

"Her şey sırayla," diye homurdandım. "Hızlı hareket etmeliyiz. Adamlarımızı hemen hazırlayın. Bu sefer sorumluluğu senin almanı istiyorum."

Adriano kaşlarını çatır. "Ne oluyor lan?"

Charlotte'a tekrar bakıyorum. Hâlâ katatonik bir durumda görünüyor.

"Ona tecavüz etmeye çalıştı, Adriano," diyorum ona sessizce. "Tam zamanında içeri girdim. Onu öldürdüğümü gördü."

Adriano Charlotte'a bakar. "Evet, adil. Bu iş görür." Tam ona doğru dönecekken kolumdan tutuyor.

"Abi, onu odasına götürecek birini bulabilirim," dedi bana. "Sen önden gidebilirsin. Adamlara planı kendin anlat."

Ben de istiyorum.

Gerçekten çok istiyorum.

Ama Charlotte'un mahvolmuş halini görünce, şu anda ondan uzaklaşma fikrini kabullenemiyorum.

İçimde garip bir his bırakıyor. Adamlarıma liderlik etme şansını hiç kaçırmadım. Kendim yapabilecekken hiçbir zaman sorumluluktan kaçmadım.

Bir şekilde, bu farklı hissettiriyor.

Bana giderek artan bir telaşla bakan Adriano'ya "Hayır," diyorum. "Charlotte'un iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Emin misiniz, *mio amico*?" diye soruyor.

Bir daha sormayacağını biliyorum.

"Eminim."

"Tamam o zaman," diyor Adriano. "Bittiğinde sana haber veririm."

Minnetle omzunu sıkıyorum ve sonra Charlotte'a doğru ilerliyorum. Önünde diz çöküp cesedin görünmesini engelliyorum.

"Charlotte, beni duyabiliyor musun?" Cevap yok.

Onu kucağıma alıyorum ve Bartek'in yanından geçirirken başı omzuma düşüyor.

Bir bez bebek gibi. Kollarımda neredeyse ölü bir ağırlık.

Adriano kapıyı benim için açık tutuyor ve ben de hemen merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Onu doğruca odama götürüyorum. Onu taşıırken yüzünü, vücudunu taradım.

Fiziksel olarak zarar görmemiş görünüyor. Yüzündeki ve boynundaki kanın Bartek'e ait olduğundan eminim.

Ama onun zihnindeki hasar beni çok daha fazla korkutuyor.

Odama girdiğimizde onu doğruca banyoya götürüyorum ve tuvaletin kapalı koltuğuna oturtuyorum.

Önünde diz çökerek soğuk ellerini ellerime aldım. "Charlotte, beni duyabiliyor musun?"

Gözleri yuvalarında sallanıyor. Bana doğru bakıyorlar ama odaklanmamışlar. Orada değiller.

Cevap vermiyor.

"İyisin," diyorum ona ısrarla. "Onunla ben ilgilendim."

Gözlerini kırptırıyor ve mavi gözlerinde biraz farkındalık görüyorum.

"Artık korkmana gerek yok," diye devam ediyorum. "O sana zarar veremez."

"Sen... onu öldürdün mü?" diye mırıldanıyor kalın

dudaklarının arasından. Başımı salladım. "Ben öldürdüm."

Vücudunu bir ürperti kaplıyor ama başka bir şey söylemiyor. Kendine de gelemiyor.

"Charlotte," diye tekrar deniyorum. "Yüzünde kan var. Temizlemek ister misin?"

"Yapamıyorum... Hareket edemiyorum."

Ayağa kalkıyorum ve küveti buharlı suyla dolduruyorum. Sonra Charlotte'u elinden tutup ayağa kaldırıyorum.

Onu soymaya başladığımda itiraz edeceğini düşündüm ama e t m e d i .

Ben onu çıtırçıtlak soyarken orada durdu, sonra kollarıma aldım.

Onu sıcak suya yatırıp travmanın etkisinden kurtulması için bırakabilirdim. Ama onu bırakma düşüncesi bile beni derinden sarsıyor.

Hiçbir yere gitmiyorum.

Bunun yerine, onu hâlâ göğsüme yaslayarak küvete giriyorum. Önce bir bacağı, sonra diğerini. Sıcak su takım pantolonuma sızıyor ama umurumda değil.

Banyoya yerleştik. Sırtımı porselene dayadım ve Charlotte bacaklarımın arasına yerleşti.

Su ilk önce çıtlak tenine değdiğinde nefesi kesiliyor, ama sonra hafif bir inlemeye ve ardından yumuşak bir nefes almaya dönüşüyor.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Düşüncelerim her yerde ve hiçbir yerde.

Sadece burada onunla olmak istiyorum.

Adamlarım savaşa giderken bile... Düşmanlarım beni katletmek için avlanırken...

Ait olduğum yerin burası olduğunu biliyorum.

Bir süre sonra Charlotte uzanıyor ve gevşekçe pazuma yapışıyor. "Çok... yorgunum..." diye mırıldanıyor.

Onu kucağıma alıyorum ve yavaş hareketlerle küvetten birlikte çıkıyoruz. Kancalara asılı kalın beyaz havlulardan ikisini kaparak onu baştan ayağa dikkatlice kuruluyorum.

Ellerini denge için hafifçe omuzlarıma koyuyor ama tek kelime etmiyor.

Onu küçük bir elinden tutup yatak odasına götürüyorum. Onu bırakmadan şifonyerimin çekmecesinden bir tişört alıp başına geçiriyorum.

O çok uysal. Çok narin.

Bir şeyi korumayı hiç bu kadar istememiştim.

Gömlek onu bütünüyle yutuyor ama içinde rahat edeceğini biliyorum. Yorganı geri çekiyorum ve yorganın altına girmesine yardım ediyorum. Bu da onu yutuyor. Beyaz kumaş okyanusunun arasında kaybolmuş ve korkmuş görünüyor.

"Lucio?"

Ona bakıyorum.

"Beni bırakma," diye fısıldıyor gözlerini açmadan. "Lütfen benimle kal. Kalacak mısın?"

Cevabımı duymaktan korktuğunu
söyleyebilirim. Gitmem gerektiğini
biliyorum.

Adamlarıma liderlik etmek için orada olmalıyım. Bartek'in intikamıyla ilgilenmeliyim. Gelecek olan kaos için hazırlanmalıyım.

Ona yapamayacağımı söylemek zorundayım.

Ama benim yok.

CHARLOTTE

Uykum hiçbir anlam ifade etmeyen rüyalarla dolup taşıyor.

İşten eve yürüyorum, tıpkı Lucio'yla tanıştığım gece yaptığım gibi.

Hamamböceği istilasına uğramış dairemin kapısına varıyorum.

Anahtarı taktım.

Bu sefer açılıyor.

İçeride, tanıdığım herkes beni bekliyor. Vanessa ve Mickey ve Bayan Hammond ve Enzo ve Anne ve Lucio ve Evie ve çok daha fazlası, çok fazla yüz­süz şekil ve gölge.

Hepsi gülmeye başlar.

Bu kadar komik olanın ne olduğunu, neden hepsinin bana güldüğünü sormaya çalışıyorum.

Ama sesleri daha da yükseliyor ve sanki beni hiç duymuyorlar. Sanki sesim işe yaramıyor.

Ben de bağırmaya başladım ve sonra çığlık attım.

Neden bana gülüyorsun?!

Cevap yok.

Sırtlanlar gibi işaret edip kıkırdıyorlar.

Sonra kalabalık dağıldı ve Bartek oradaydı. Bana doğru geldi ve beni tekrar boğdu. Bağıryorum, bağıryorum, bağıryorum ama gülmeyi kesmiyorlar. Ve sonra ışıklar söndü.

Panik içinde uyandım. Çarşaflar kelepçe gibi etrafıma sarılmış. Sonunda özgür kalana, nefesim zorlaşana ve tenim hafif bir ter tabakasıyla kaplanana kadar çırpınıyorum.

Yatağında olmadığımı fark etmem bir dakikamı aldı.

Kendi odamda bile değilim.

Hangi cehennemdeyim ben?

Yatak başlığına geri tırmanıyorum. Çıldırmaya başlıyorum. Kalp atışlarım şakaklarımda acı verici bir şekilde zonkluyor ve boynumdaki ter buz gibi soğuyor.

Hiçbir şey tanıdık gelmiyor.

Şunun dışında.

Tam bir sinir krizi geçirmeden hemen önce, neyi fark ettiğimi anlıyorum.

Koku.

Bu oda Lucio gibi kokuyor.

Bu bağlantı beni uçurumun kenarından döndürmeye yetti.

Lucio'nun yatak odasındayım. Bartek'le olanlardan sonra beni buraya taşıdı.

Polonyalı Don'un adı vücudumda korku ve panik duyguları uyandırıyor. Ölümü beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Onun gibi adamları tanırım. Nasıl çalıştıklarını bilirim.

Eğer Lucio'nun evindeki varlığımdan haberdarsa, o zaman tüm patronları da haberdar olacaktır.

Bu da demek oluyor ki paçayı kurtaramadım.

Sinirlerimi bozan başka bir şey daha var. Bana tecavüz etmeye çalışmadan hemen önce yaptığı bir tehdit.

Evie.

Evie'nin kim olduğunu bulmuştu.

Bunu başka biriyle konuşmuş muydu? Belki de konuşmamış olsaydı, bu özel bilgi kırıntısı onunla birlikte gömülmüş olabilirdi.

Umarım öyledir.

Ürperiyorum. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayağa kalkıyorum ve Lucio'nun penceresine doğru yürüyorum.

Perdeleri araladığımda, geniş çimenlik alana bakıyorum. Buradan havuzu görebiliyorum. Fıskiye de. Hepsi yeşil, yemyeşil ve gece ısı ısı.

Manzaranın güzelliği beni yatıştırmak için çok az şey yapıyor. Hâlâ olanlarla ilgili anılar içinde boğuluyorum.

Lucio, Bartek'i bana yapmaya çalıştığı şey için öldürdü.

Onu gözlerimin önünde öldürdü.

Benim için. Beni kurtarmak için.

Ve benimle kalması için ona yalvardığımda... kaldı. Bu da tek bir anlama geliyor: *Lucio'ya gerçeği borçluyum.*

Vicdanım bana bunu söylüyor.

Bir an için ona açılmayı düşündüm.

Ama kendimi onun karşısında, Polonyalılar adına evinde casusluk yapmam gerektiğini itiraf ederken hayal ettiğim anda, bedenimin ve kalbimin donduğunu hissediyorum.

Bu ihaneti asla unutmayacaktı. Asla
affetmeyeceğinden de emin. Bunu
iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Rahatsız edici düşüncelerden arınmak için başımı sallayarak Lucio'nun
yatak odasından çıkıyorum ve kendi odama gidiyorum.

Açık ve yol Orada, Gerçi, I duymak yükseltilmiş
sesler geliyor alt kattan. İçgüdüsel olarak rotamı değiştirip
merdivenlere yöneldim.

Sadece bir kat aşağı iniyorum ve inişte çömeliyorum.

Sesler şimdi daha net. Birini Adriano'nun sesi olarak tanıdım. "...onları
öldürdü."

"Bu sadece sorunlarımızdan birini çözer," diye yanıtlıyor Lucio. "Şimdi
uğraşmamız gereken Polonyalıların geri kalanı var."

Adriano sessizce mırıldanıyor. "Bir lidere ihtiyaçları
olacak." "Bir tane var," diyor Lucio. "Kazimierz."

Adriano, "Kazimierz Bartek'in kardeşi," diye belirtiyor. "Peki ya
oğulları?"

Lucio, "Bartek'in en büyük oğlu on yıl önce başka bir bölge savaşında öldü,"
diye açıklıyor. "Üçüncü evliliğinden ikinci bir oğlu var ama o daha çocuk.
Üç ya da dört yaşında."

"Tamam," diyor Adriano. "O zaman Kazimierz'le uğraşıyoruz. Kardeşi
hakkında ne biliyoruz? Giovanni, onun hakkında ne biliyorsun?"

Giovanni adındaki adam, "Bartek'ten çok daha genç," diye cevap verir.
Lucio'nun organizasyonunda bir çeşit teğmen olmalı. "Kaynaklarıma göre
adam zeki, acımasız ve sadist. Yeraltı dünyası standartlarına göre bile."

"Hayranlık uyandırıcı."

"Cesetler nerede?" Lucio sorar.

Cesetler mi?

Kanım donuyor ama konuşmanın devamını duymak için zorluyorum. Ne de olsa bunu başlatan benim.

"Onları garaja götürdüm," diye cevap veriyor Adriano. "Edward'ı aradım. Bir saat içinde onları almak için burada olacak."

Lucio, "Onları gömmeyin," diye talimat verdi. "Onları yakma fırınına atın."

"Anlaşıldı patron."

"Toplam kaç tane var?" "Yirmi bir.

Bartek dahil." "Hepsini yakaladık mı?"

"Her biri. Bundan emin oldum."

"Güzel." Lucio'nun sesi memnun olmaktan çok uzaktı. "Bu halledilmiş bir şey. Şimdi sıra zor kısımda."

Adriano, "Polonyalılar Kazimierz etrafında birleşmeden önce harekete geçmeliyiz," diye iç geçiriyor.

"Katılıyorum," diyor Lucio. "Eğer onlara yeniden toparlanma şansı verirsek, kendimizi kanlı bir savaşın içinde buluruz."

Ürperiyorum.

Ne yaptım ben?

Yirmi bir ölü adam. Belki bazıları ölümü hak etmişti. Belki bazıları hak etmiyordu.

Her iki durumda da, onların hayatlarına mal olan kişi olmayı asla istemedim. "Her şey sırayla..."

Cümlelerin geri kalanı kendi soluğumla boğuldu.

Bir elin bileğimi sardığını hissediyorum ve donup kalıyorum, bir çığlık boğazımda düğümleniyor.

Ama aşığıya baktığımda, Evie'nin küçük yüzünün şaşkınlıkla bana baktığını görüyorum.

"Charlotte?" diye soruyor, verdiği tepki karşısında kafası karışmış bir halde.

"Şşt!" Titreyen parmağını dudaklarıma götürerek azarlıyorum. "Evie, sessiz ol."

Yavaşça başını sallıyor ve ayağı kalkıyor. Elini tutuyorum ve üst kattaki odaya doğru yürüyoruz.

"Yataktan çıkmış ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Uyandım ve sen yoktun," dedi bana suçlayıcı bir şekilde. "Ben de seni aramaya geldim. Enzo da ortalıkta yoktu."

"Evet, sanırım bu gece meşgul tatlım." "Saat kaç?" diye soruyor.

"Güzel soru," diyorum, etrafıma bakıp saati arıyorum.

Odamızın zeminine yaklaştığımızda bir tane buluyorum. Saat neredeyse sabahın üçü, bu da birkaç saat uyumayı başardığım anlamına geliyor, ne kadar rahatsız edici olsa da.

"Hâlâ gece vakti," diyorum Evie'ye.

"Ama ben bu gösteriyi yola çıkarmaya hazırım," diyor ciddi bir şekilde.

Ona gülümsüyorum. Her sabah onu uyandırdığımda ona söylediğim *şey bu - Haydi bu gösteriyi yola koyalım*. Bunu söylediğini duymak bana bir anlığına her şey yolundaymış gibi hissettiriyor. Sanki her şey normalmiş gibi.

Açıkça öyle olmasa bile.

"Evie," diyorum nazikçe. "Saat hâlâ çok geç ve ben gerçekten yorgunum. Uyumamız gerek. Senin kesinlikle öyle."

"Ama artık uykum yok."

"Bir süre yatakta uzanıp hikayelerimizi paylaşmaya ne dersin?" Ben öneririm.

"Jack ve Fasulye Sırığı gibi mi?"

"Tabii. Ya da uydurma bir hikaye."

"Kim tarafından uyduruldu?"

Gölüyorum. "Senin tarafından, Evie."

"Oh," diye mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Hikaye uydurma konusunda iyi değilim."

"Bundan hiç şüphem yok," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Bir dene ve gör. Düşündüğünden daha iyi olabilirsin."

"Tamam," diye kabul ediyor Evie ve bu fikir aklına düştüğü için deneme ihtimalinin onu heyecanlandırdığını söyleyebiliyorum.

Evie'nin odasına giriyoruz ve kocaman yatağına tırmanıyoruz.

Ben arkama yaslanırken Evie oturuyor ve sonra uydurma hikayesine başlıyor. Güzel de bir hikaye. Parlak. Canlı. Maceracı ve meraklı.

Tıpkı onun gibi.

Keşke dikkatim bu kadar dağınık olmasaydı. Daha çok keyif alabilirdim.

Ama tek düşünebildiğim alt katta devam eden toplantı.

Tek düşünebildiğim Lucio'nun Bartek'i öldürdüğü andaki yüzü.

Daha önce hiç böyle bir öfke görmemiştim.

Bir daha görmek istediğimden emin değilim.

Ama saflık ettiğimi biliyorum. Lucio'nun öfkesini hak edecek o kadar çok şey yaptım ki. Güvenine ihanet ettim. Ona yalan söyledim.

Ve affedici bir tip olmadığını açıkça ortaya koydu. Ona söylemem gerektiğini biliyorum.

Hâlâ küçük mutlu balonumuzda yaşıyormuşuz gibi davranamayız. O balon patladı, buna hiç şüphe yok.

Bunu itiraf etmek istemedim, çünkü bu aynı zamanda tavşan deliğinden ne kadar aşağı düştüğümü de itiraf etmek anlamına gelirdi. Ama artık bundan kaçış yok.

Lucio ve Evie... Onlar mutlu bir aileye en çok yaklaştığım kişiler.

Bunun ne kadar saçma olduğunun farkındayım. Özellikle de bir aile olmadığımızı düşünürsek. Yakın bile değiliz.

Ama görünüşe göre, inkar konusunda çok titizim. Annem gibi.

Ve tıpkı onun gibi ben de sonunda yalnız kalacağımı biliyorum. Yalancılar mutlu sonla bitmez.

LUCIO

"Bu riskli."

Adriano'ya doğru dönüyorum, yumruklarım sıkılı ve çenem kenetlenmiş.

Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı. Ama ben sinirliyim ve kavga etmek için sabırsızlanıyorum.

"Başka ne seçeneğimiz var ki?" Ondan talep ediyorum. "Eh? Söyle bana, adamım. Büyük, dahiyane planını duyalım."

Ellerini havaya kaldırıyor, ama hiç istifini bozmuyor. "Sadece soruyorum, gerçekten tüm seçeneklerimizi gözden geçirdik mi?"

"Savaş isteyen sendin."

Adriano, "*Böyle* bir savaş istemedim," diye cevap veriyor ve eliyle hiçbir yeri işaret etmiyor. "Sadece o piçlerle lanet bir barış anlaşması yapmak istemedim. Bu tam ölçekli bir katliam istediğim anlamına da gelmiyordu."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kılı kırk yarıyorsun ve bunu

biliyorsun." "Ve şu anda duygularınla hareket ediyorsun."

Şu anda etrafta başka kimse olmadığı için şanslı. Çünkü en iyi arkadaşı olsun ya da olmasın, onu evimden kovmak üzereyim.

"Sen neden bahsediyorsun?" Şak diye söyledim.

Masanın iki yanında oturuyoruz, ama ben karşı tarafa atılıp hemen burada bir kavga başlatacak kadar heyecanlıyım.

"Oh, hadi ama!" Adriano geri adım atmayı reddederek şöyle der. "Bunu kız için yapıyorsun."

"Charlotte?"

"Hayır, Audrey lanet olsun Hepburn," Adriano alay ediyor.
"Of Elbette Charlotte. Kadın seni tamamen ters köşeye yatırmış."

Başımı salladım. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Bana onun senin için hiçbir şey ifade etmediğini mi söylüyorsun?" Gözleri şiddetle parlıyor.

"Hayır," diye sertçe cevap veriyorum, yüzüne bakarak. "O bir çalışan."

Adriano bana "Laser tag için dışarı çıkardığınız bir çalışan," diye karşılık veriyor. "Tanrım, ben neden davet edilmedim?"

"Çünkü Evie senden hoşlanmıyor." "Vay,
bu belden aşağı."

O anda öfke doruğa ulaşır ve geri çekilmeye başlar.

Lanet Adriano. Beni bu şekilde zorlayıp paçayı kurtarabilen tek kişi o.

Kibirli piç de bunu biliyor.

Gülümsememeyi zar zor başarıyorum. Bunun yerine derin bir iç çekiyorum ve alnımı bir an için ellerimin arasına bastırıyorum.

Adriano ciddiyetle, "Tüm Polonya mafyasını bir gecede vurmaya çalışmak... Lucio, bu delilik," diyor.

"Hepsini yakalayamayacağız, bunun farkındayım," diyorum. "Ama bir fark yaratacak kadarını ortadan kaldırabiliriz. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, bir savaş olacak. En azından sayıca az olduklarından emin olabiliriz."

Adriano bir an bana bakıyor, argümanımın ne kadar mantıklı olduğunu anlamaya çalışıyor.

Sonunda yüksek sesle nefes verir ve başını sallar.

"Tamam, sanırım bu noktada en iyi seçeneğimiz bu," diye kabul ediyor. "Şu anda sürpriz yapma şansımız var. Ama lanet olsun, sen inatçı bir orospu çocuğusun."

"En iyisinden öğrendim," diye kıkırdıyorum ve omzuna vuruyorum. Ayağa kalkıyorum. "Yine de hareket etmeliyiz. Bu işi halletmenin zamanı geldi. Giovanni nerede?"

"Buradayım patron," diye sesleniyor Giovanni, bahçeye açılan sürgülü kapıdan oturma odasına girerken.

"Taktik zamanı," diye anons ediyorum. "Ana mekânlarını, devriye rotalarını belirleyin. Nerede güçlüler? Nerede zayıflar?"

Giovanni akıllıca cevap veriyor: "Dört farklı noktaya indirgedim." "Bleeker'daki depo, Mulholland'daki güvenli ev, Pretty's, striptiz kulübünün yanındaki o adi kulüp ve Szymon's. Bartek'in sahibi olduğu şehir merkezindeki restoran. *Sahibiydi* demeliyim. Alt patronlarının uğrak yeri."

"Ben de oraya gidiyorum," diye karar verdim hemen. "Adriano, sen benimlesin."

"Kesinlikle *evet*," diye bağırıyor.

Bir savaştan kaçınmak istemiş olabilir ama kan dökülmesi kaçınılmaz hale geldiğinde, Adriano'dan başka yanımda olmasını tercih edeceğim kimse yoktur.

Don olduğum ilk günlerden beri benimle birlikte. Birlikte savaştık. Birlikte kan döktük. Birlikte kazandık ve kaybettik.

Geldiği kadar iyi.

Bu yüzden, olan biten her şeye rağmen, Adriano'nun gözlerinin heyecanla parladığını gördüğümde, sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Güzel. Anlaştık. O zaman hadi-"

Merdivenin sahanlığında gizlenen bir gölgeyi fark ettiğimde sözlerim kesiliyor.

Kim bu...?

Geri dönüp görüş alanımdan çıkmadan önce siyah saçlarına bir anlığına göz atıyorum.

"Patron?"

Odadaki her iki adam da bana bakıyor ve daha fazla talimat bekliyorlar.

Başımı sallayarak toparlanmaya çalışıyorum. "Ah... Adriano, sen takımlara talimatlarını ver," diye emrediyorum gergin bir sesle. "Bu gece tam güç, anladın mı?"

"Anladım."

Merdivenlere doğru ilerlerken aynı anda başımı sallayarak onu kovuyorum.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" Adriano kuşkuyla sorar.

"Ben işemeye gidiyorum," diye çıktım. "Neden, gelip benim için tutacak mıydın?"

Ellerini havaya kaldırır. "Sen işini yap, *mio amico*. Tanrı yardımcın olsun. İşin bitince koltuğu bırak."

Gözlerimi deviriyorum ve karşılık verme zahmetine girmeden odadan çıkıyorum.

Merdivenlerden çıkarken, duvara vuran gölgesini fark ediyorum. Gizlice kaçmaya çalışıyor.

"Charlotte, orada olduğunu biliyorum."

Birkaç saniyelik sessizlik aramızdaki boşluğu dolduruyor ve sonra o sahanlığa çıkıyor.

"Yemin ederim kulak misafiri olmuyordum." Ona ters ters baktım.

"Evet. Tamam." "Ciddiyim," diyor hararetle.

Ona inanayım mı? Yoksa o bir yalancı mı?

"Burada ne işin var?" Ben soruyorum.

"I..."

Merdivenlerden bana doğru yürüyor ve dar sahanlıkta karşılaşıyoruz. Şokun etkisi geçmişti ama hâlâ solgun görünüyordu.

"Seninle konuşmak istedim," diyor bana. "Ama şimdi ne söylemek istediğimi bilmiyorum."

"Belki döndüğümde hatırlarsın," diyorum omzumun üzerinden bakarak. "Gitmem gerek."

"Tamam."

Sesindeki bir şey dikkatimi çekiyor. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Gözlerindeki mavi biraz donuklaşıyor. "Şimdi daha iyiyim," diyor temkinli bir şekilde ve sonra ekliyor, "Sanırım."

"Biraz zaman ver."

Tam arkamı dönüyordum ki elini kolumda hissettim. "Lucio." "Öyle mi?" Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Sakın incinme."

Tek yaptığım

başımı sallamak.

Sonra elini üstümden çekip merdivenlerden aşağı iniyorum.

Bu gece dikkatimin dağılmasını göze alamam. Bu lanet bir açıklama yapmaktan başka bir şey değil.

Kontrolü sürdürmek.

Mesaj gönderme.

Burası benim lanet şehrim.

Aksini düşünen herkes savaşa hazırlanmalıdır.

Evden çıktığımda ön tarafta zırhlı ciplerden oluşan bir karavan park etmişti. Adriano ilkinin önünde duruyordu. Diğer alt patronlarımın her biri kalan üçüne el koydu.

"Hazır mısınız çocuklar?" Sesimi bir savaş çılgılığına yükselterek soruyorum.

"Gidelim, patron!" Adriano kükrer. Yumruğunu havaya kaldırır. Diğer adamlar da onu takip eder.

Araçlara doluştuk ve yerleşkenin zırhlı kapılarından gümbür gümbür çıktık.

"Restoranda gözümüz var mı?" Adriano'ya sordum.

"Riccardo işin içinde. Şu anda halka kapalı ama Bartek'in adamları hâlâ orada," diye doğruluyor Adriano.

"Kaç tane?"

Adriano istihbaratını kontrol ederek, "Patronlarından ikisi ve on adamları," diyor.

Onların adamlarından 12 kişi.

Benimkilerden on beş. Bu iş çok kolay olacak.

Yollar bomboş. Sadece birkaç rastgele araba ve caddede salınarak ilerleyen birkaç sarhoş insan var. Rekor sürede restorana varıyoruz.

Şoföre "Gözden uzak bir yere park et," diye talimat verdim. "Araçları görürlerse, hazırlanmak için zamanları olacak."

Dediğimi yapıyor. Park ettiğimiz anda cipten inip adamlarımı restorana doğru yönlendiriyorum.

Kapılar kilitli olacak ama zaten onları kullanmayı planlamıyoruz.

Adamlarım işaret vermemi bekliyor.

Yumruğumu havaya kaldırıyorum. Ben etrafı incelerken herkes olduğu yerde donup kalıyor.

Restoran gösterişli bir şekilde dekore edilmiş, ancak devasa ön pencere içeriği katıksız bir şekilde görmemizi sağlıyor. İçeride oturan üç adam görüyorum.

ama daha fazlası olduğuna eminim. Omzumun arkasına bakıyorum ve başımı sallıyorum.

Şimdi.

Ve bu işaret üzerine, emrimdeki her adam silahını kaldırıyor ve Charlotte'a elini sürmeye cüret eden piçlerin üzerine cehennemi yağdırıyor.

Evime girmeye cüret eden.

Kadınımı dokunmak için. Mafyayı tehdit etmek.

Hepsi ölecek.

Cam kırıkları kar fırtınası şeklinde patlar.

Kurbanlarımın acımasızca öldürölmeden hemen önce gözlerinin bana dikildiğini görüyorum.

Cam pencere paramparça olup yere düştüğünde, masanın etrafında oturan üç adam da ölmüştü. Görünüşlerine bakılırsa son derece ölüler.

Ancak yoldaşları restoranın yarıklarından silahlarını çekmiş olarak belirir.

Ateşe karşılık verdikleri için yana doğru eğildim. İlk yaylım ateşi hedefini bulamadan ıslık çalarak yanımızdan geçti.

Yeniden doldurmak için durduklarında, hamlemi yapıyorum.

Ben pencerenin olduğu duvardaki boşluktan atlarken adamlarım koruma ateşi açıyor. Kalan sivri cam parçaları pantolonumu yardı ve altındaki deriden kan çekti.

Ama görmezden geliyorum. Gözlerimi ahşaptan sürünerek çıkan Polonyalı farelere odaklıyorum.

Köşelerde toplanmış altı adam görüyorum. Umutsuzca karşılık veriyorlar ama saldırılarında strateji yok. Liderlik yok.

Sürpriz kafalarını karıştırdı.

Tam istediğimiz gibi.

Piçlere yaklaşırken Adriano'yu arkamda hissediyorum. Ben ikisini vuruyorum, Adriano da birini indiriyor.

Ama onlar ölür ölmez, üç kişi daha tökezleyerek kavgaya dahil olur.

"Arkada destek isteyen biri var!" diye bağıyor biri silah sesleri arasında.
"Polisler on dakika içinde burada olacak!"

"Dokuz dakika içinde buradan çıkacağız," diye bağırarak bir Polonyalı pisliği daha kafasından vurdum.

"Lucio, yere yat!" Adriano bağıyor.

Öldürücü atıştan kaçınmak için tam zamanında yana eğildim. Ama kolumda bir acı hissediyorum.

Her Polonyalı asker Mazzeo mermileriyle delik deşik olmuş halde yere düşerken silah sesleri azalana kadar ateş etmeye devam ediyorum.

Ve sonra sessizlik geri gelir.

Saatime göre, camı patlatalı yedi dakika olmuş. Üzerlerinden geçerken yerdeki cesetlere bakıyorum.

"Bu kadar mı?" Nefes nefese soruyorum, hâlâ adrenalin dalgasının etkisindeyim. "Öyle görünüyor," diyor Adriano, alnındaki teri silerek. "Arkayı kontrol edin," diye emrediyorum adamlarıma. "Ve cesetleri."

"Temiz!" Giovanni bir süre sonra restoranın arka tarafından bağırır.

Adriano beni omzumdan tutuyor ve sol kolumu işaret ediyor. "Piçler seni yakalamış," diyor.

Tişırtümden süzülen kan damlalarına bakıyorum. Kurşunun geçtiği yerdeki kumaş lime lime olmuş. Acı sıcak ama dayanılmaz değil.

Omuz silkiyorum. "Sadece bir sıyrık. Uyardığın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, kardeşim." Göz kırpmıyor. "Minnettarlığını göstermek için bana bir bira ısmarlayabilirsin."

"Bütün cesetler burada patron," diye haber veriyor Stefano. "Bütün piçleri yakaladık."

"Tamam," dedim. "Hadi gidelim. Polisler yakında burada olur."

Saniyeler sonra araçlarımıza binip yerleşkeye geri döndük.

Polonyalılarla savaş başladı.

Bana kalırsa, bundan daha uzun sürmez.

CHARLOTTE

Neredeyse yarım saattir volta atıyorum. Vücutum uzun süre hareketsiz kalamıyor.

Evie anlattığı hikâyelerle o kadar coşmuştu ki uykuya dalması iki saatini almıştı. Şimdi sabahın erken saatleri ve o baygın.

Ve bana gelince.

Lucio'yu, etrafı sırtan Polonyalı mafyalarla çevrili, ıssız bir yerde ölü bir şekilde yayılırken görüyorum.

Yerleşkeye saldırdıklarını hayal edip duruyorum. Evie ve beni rehin aldıklarını.

Kafamı kapatmaya çalışıyorum ama bir türlü kapanmıyor. Ve sonra onu duyuyorum: yaklaşan araçların sesi.

Yatak odamın pencereleri sadece arka bahçeyi görüyor. Ben de Lucio'yu adamlarıyla birlikte orada bulmayı umarak aşağıya koştum.

Önce Adriano'yu fark ettim. Terli ve yorgun görünüyordu, ama onun dışında durumu kötü değildi.

"Adriano!" Öne doğru ilerliyorum. "Lucio nerede?"

Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle biraz yukarı kalktı. Bu kadar endişeli olmasaydım bundan rahatsız olabilirdim.

"Dışarıda," diyor, kapıya doğru eliyle işaret ederek.

Tam dışarı fırlamak üzereyken Lucio'nun geniş silueti kapıda beliriyor. Güneş yüz hatlarının ayrıntılarını gizliyor ve o öne doğru adım atana kadar koluna bulaşan kanı göremiyorum.

"Yaralanmışsın!"

Beni burada gördüğüne şaşırmış görünüyor. "Burada ne işin var?"

"Burada *yaşıyorum*," diye hatırlatıyorum ona.

"Saat daha erken," diyor. "Demek istediğim, yataktan çıkmış ne yapıyorsun?"

"Uyuyamadım." İlerleyip ona doğru uzanmaktan kendimi alamıyorum, gözlerim kanlı pazısına odaklanmış. "Buna baktırmalısın."

"Odamda ilk yardım çantam var," diye omuz silkiyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu kendin mi halledeceksin?" İnanmayarak soruyorum.

"Kurşun beni sıyırdı. Önemli bir şey değil. Profesyonel yardıma ihtiyacım yok."

"Peki, profesyonel olmayan bir yardıma ne dersin?" Teklif etmek için iki kere düşünmeden önce soruyorum.

Bir süre bana bakıyor, ifadesi durgun. "Bu sana bağlı," diye kabul ediyor sonunda.

Sonra yürümeye başladı, beni de arkasından gelmeye zorladı.

"Kendini fazla yormamaya çalış, kardeşim!" Adriano arkamızdan sesleniyor. Ses tonu kesinlikle imalı, ama buna pek dikkat etmiyorum.

Lucio arkasına bile bakmadan Adriano'ya orta parmağını uzatır.

Onu odasına kadar takip ediyorum. Kapı ikimizin üzerine kapandığında, tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Ben burada ne yapıyorum ki?

Gerçekten bilmiyorum.

Ama bildiğim şey şu: Gitmek istemiyorum.

Lucio doğruca banyoya yöneldi. Derin bir nefes alıyorum ve onu takip ediyorum.

Etkileyici gövdesinden aşağı uzanan sert kas duvarını ortaya çıkaran tişörtünü çıkarışını eşikten izliyorum. Dövmeler omuzlarında dalgalanıyor.

Bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Evie

nerede?" Lucio soruyor.

"Uyuyordu. Gecenin bir yarısı uyandı ve birkaç saat uyanık kaldık. Beş buçuk gibi tekrar uykuya daldı."

Başını sallıyor. "İyi. Ya sen: iyi misin?"

Çıplak kolundaki açık yarayı görünce biraz ürperdim.

Deri soyuldu ve kan görebiliyorum ama beklediğim kadar kötü değil.

"Acıyor mu?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Daha kötülerini de yaşadım."

"Bu sadece maçların söyleyeceği bir şey mi?" Yüksek sesle merak ediyorum. "Belki, ama her halükarda doğru."

"Yeterince adil."

Lucio ilk yardım çantasını çıkarıp tuhaf bir bakışla bana uzatıyor. Aslında oldukça iyi doldurulmuştu ve içindekileri karıştırdım.

"Otur," dedim ona.

Kaşlarını yukarı kaldırdığında kızarıyorum.

"Yani, istersen otur. Ben bununla ilgilenebilirim."

Kıkırdayarak ilk yardım kutusunun yanındaki banyo tezgahının üzerine çıkar.

Ellerimi iyice yıkadıktan sonra yarayı kontrol ediyorum.

"O kadar da kötü değil," diyorum tarafsızca. "Kanaması çoktan durdu. Şimdi sadece temizlemem gerekiyor. Bu biraz acıtabilir."

Sanki onu uyarmam çok saçmaymış gibi sırtıyor. Düşündüm de, muhtemelen öyledir.

Yarayı yavaşça temizliyorum, kurumuş kanı siliyorum, böylece kırık deri daha iyi ortaya çıkıyor. Birkaç dakika boyunca konuşmuyorum ama her zaman onun farkındayım.

Beni izliyor.

Ama beni tehdit altında ya da gergin hissettirecek şekilde değil.

"Burada hiç antibiyotik var mı?" Etrafı biraz karıştırarak soruyorum. "Petrol jölesi var," diye işaret ediyor.

"Bu işe yarar."

Yaraya cömert bir tabaka sürdükten sonra bir adım geri çekilip yara bölgesini inceliyorum. İşte o zaman omzunun yanındaki küçük siyah yanık izini fark ediyorum.

İçgüdüsel olarak parmağımı üzerine koyuyorum ve derisini hafifçe sıyrıyorum. Gözleri hareketimi takip ediyor.

"Eski bir yara," diye açıklıyor ben sormadan. "Yanık izi mi?"

Lucio kolunu kaldırıyor ve ilkiyle tamamen aynı görünen en az beş dairesel yara izi daha ortaya çıkıyor. "Hepsi öyle. Kesin olmak gerekirse, sigara yanıkları."

"Kahretsin," diye nefes alıyorum dehşet içinde. "Kasıtlı gibi görünüyorlar."

Karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Oh, buna hiç şüphe yok. Babamın nezaketi."

"Bunu sana baban mı yaptı?" Nefesim kesildi. "Sanırım şaşırmamalıyım."

"Bu onun en sevdiği öğretme yöntemiydi."

Ürperdim. "Annen onu terk etmeliydi."

Tepki vermiyor. "Bunu asla yapamazdı," diyor duygusuzca. "Güçlü erkeklerle çevrili güçsüz bir kadındı. Zaten beni yanına almasına asla izin vermezdi."

"Seninle birlikte *koşmalıydı*."

"Deneyebilirdi," diye yanıtlıyor. "Ama bu bizi nerede bırakırdı? Yoksul ve yalnız olurduk. Hayatımız boyunca kaçak olurduk. Ve o bizi eninde sonunda yakalardı."

"Bazıları özgürlüğün buna değer olduğunu iddia edebilir." "Bu insanlar hiç avlanmadı."

Avlanmış. O kelimeyi söyleyiş şekli tüylerimi diken diken ediyor.

Var olduğunu hiç bilmediğim karanlık ve vahşi bir dünyaya açılan bir pencere. Lucio'nun dünyasına açılan bir pencere.

"İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bir zamanlar bir adama güvenmişim," diye fısıldıyorum. "Xander mı?" Lucio soruyor.

İsmi hatırlamasına bile şaşırdım.

"Evet. Xander. Onun beni güvende tutabileceğini düşündüm. Hatta o zamanlar mutlu olduğumu bile düşünmüştüm."

"O zaman seni becerdi mi?" Lucio tahmin ediyor.

"Asilce," diyorum yorgun bir iç çekişle. "Beni bir sürü borçla baş başa bıraktı."

Son kısmı söylemiyorum: *...çok uzun bir hafızası olan belli bir çeteye olan borç da dahil*.

"Onun icabına baktırabilirim," diyor Lucio düz bir yüz ifadesiyle.

Geriye doğru sarsılıyorum. "Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum."

"Hangi cevap seni daha iyi hissettirir?"

Şaşkınlıkla gülümsedim. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." "Belki o zaman tekrar döneriz."

"Komiksin," diye

gözlemledim. "Biliyorum."

Nefesimin altında kıkırdıyorum, aramızdaki gerginliğin bir kısmının azaldığını hissediyorum.

Yine de sadece bir kısmı.

Hala gerginlik var. Sadece farklı bir tür.

Gözlerimiz buluşuyor ve aramızda başından beri var olan o garip sürtüşmeyi hissediyorum. Son birkaç haftada başka bir şeye dönüştü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Benim için

yaptıkların için." "Bana zaten teşekkür ettin."

"Şey, yine yapıyorum. Eğer müdahale etmemiş olsaydın, ben... Ne olurdu bilmiyorum."

"Sana tecavüz ederdi," diye bitiriyor Lucio açık açık. Bu

konuda en ufak bir duygusallık göstermiyor.

Ama yüz ifadesine baktığımda gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum.

Ondan gelen ısıya sırtımı dönüyorum ve kolunu sarmaya başlıyorum. Sabırla bekliyor ama öfkesi yatışmıyor.

"Özür dilerim," diyorum kelimeleri zorlayarak.

Kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Onun ölümünün neyi tetiklediğini biliyorum," diyorum ona. "Harekete geçirdiği çete savaşı."

Bir an sessiz kaldı. Onu gizlice dinlediğimi bilip bilmediğinden bahsetmiyor. Sadece gerçeği kabul ediyor

Söylediğim şeyi.

Bu bir bakıma nazik bir jest. Sanki işlerini bilmem konusunda bana güveniyor.

"Bir savaştan kaçınmak istedim," diyor bana dürüstçe. "Ama pişman değilim. Tek pişmanlığım Bartek'i sadece bir kez öldürebilmiş olmam. Ama onu yüz kere de öldürsem bu yeterli olmazdı."

İşte yine o soğuk ve acımasız dünyaya bir bakış. Benim şerefime öldürüyor olması önemli mi?

Ve sonra aklımdan başka bir düşünce geçiyor: *Ne yaptığımı öğrendiğinde bana ne yapacak?*

"Özür dilerim..."

"Kes şunu," diye araya giriyor, neredeyse şiddetle. "Kes şunu söylemeyi. Orospu çocuğu sana tecavüz etmeye çalıştı. Öylece durup bunun olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum, içimde kabaran duyguları saklamaya çalışıyorum. "Ben senin için hiç kimseyim." Sesim zor duyulan bir fısıltıya dönüşüyor.

Gözleri benimkileri yakalıyor. Sonra elini de uzatıyor ve bakışlarıyla buluşmam için çenemi yukarı kaldırmaya zorluyor.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye

geveliyor. Sertçe yutkunuyorum. "O

zaman neyim ben?"

Bir süre sessizce bana bakıyor. "Bilmiyorum," diye cevaplıyor sonunda. "Ama bir şey. Hiç kimse değil. Ofisime geldiğin günden beri 'hiç kimse' olmadın."

Gri gözleri herhangi bir erkeğinkinden çok daha güzel. Ve içgüdüsel olarak, elim yüzünün yan tarafını avuçlamak için yukarı kalkıyor.

Gerginlik.

Sıcak ve kalın. Elektrikli.

Parmaklar deride. Gözler gözlere.

Nefeslerimiz yüzlerimize karışıyor.

Ona "Ağrın var mı?" diye sorduğumu duyuyorum.

Cevabı hemen geliyor: "Artık değil." Ve sonra kelimeler için zaman bitti.

Vücudu benimkine doğru eğiliyor.

Ama kendimi ona doğru iten bendim. Dudaklarımı onunkilere bastıran benim.

Kolu belime dolanıyor, diğer eli göğsümün üzerine iniyor. Vücutlarımız yavaşça bir araya geliyor, neredeyse aynı anda dillerimiz buluşuyor.

Ereksiyonu karnıma doğru bastırıyor ve ona masaj yapma isteğime karşı koyamıyorum.

Tezgâhtan inip kalçalarımı kavradığında tam kemerini çözmek üzereydim. Ereksiyonunu bana doğru itiyor ve ben özlemle inliyorum.

Sonra elleri kıcıma doğru kayıyor. Kalçalarına sarılmam için beni yukarı çekmeden önce sertçe kavlıyor. Hâlâ yaralı olduğunu fark etmeden önce ellerim doğal bir şekilde omuzlarına düşüyor.

"Siktir...! Özür dilerim..."

"Özür dilemeyi keser misin?" diye homurdanıyor, beni yatak odasına götürürken.

Beni yatağın kenarına oturttu. Sonra bir adım geri çekildi.

Pantolonunun kemerini çözüyor ve kalçalarının üzerinden aşağı doğru itiyor. Tek görebildiğim bana doğru fırlayan kocaman siki.

Onu görür görmez ıslandığımı hissediyorum.

Öne doğru yürüyor, siki yüzümden sadece birkaç santim uzakta. Sonra ödünç aldığı tişörtü üzerimden çekip yere fırlatıyor.

Çıplak göğüslerimin öne doğru döküldüğünü görünce yüzünde arzu ateşleniyor.

Elleri vücudumda gezinirken beni geri itiyor.

Sonra elleri şortumun üzerine düşüyor ve kalçalarımı kaldırıyorum, böylece onları üzerimden çekip çıkarabiliyor. Külotumu da onlarla birlikte alıyor ve akıcı bir hareketle çıplak ve onun için hazır oluyorum.

Vücudu benimkinin üzerine indiğinde, içimden ürpertici bir iç çekiş geçiyor.

Birbirimize yapıştık, ten tene. Kalbimin göğsüme çarptığını hissettiğinden eminim.

Dudakları boynuma konuyor ve elleri sol göğsüme yerleşmeden önce vücudumda dolaşüyor.

Benimle alay ediyor, meme ucuma masaj yapıyor, parmaklarının arasında yuvarlıyor, beni altında kıvrandırıyor. Şimdiden sikini almak istiyorum, ama vücutlarımız birbirine o kadar sıkıca bastırılmış ki elimi oraya sokamıyorum.

Dudakları dudaklarıma döndüğünde, ağızım ayrılmış ve onun için istekli.

Öpüşürken sikini bana doğru sürüyor ve bacaklarımın arasındaki arzu havuzunu hissedebiliyorum.

Sonra kopuyor ve kendini bedenimden aşağı itiyor. Dili meme uçlarımla etrafını sarıyor ve sertçe emerek beni nefes nefese bırakıyor.

Bu şekilde boşalmak mümkün mü? Dilinin meme ucuma tek bir dokunuşuyla?

Öyle olduğunu hissetmeye başlıyorum.

Sonra tam bacaklarımın arasına gelene kadar vücudumun aşağısına doğru ilerliyor. Onları birbirinden daha da ayırıyor ve sonra dilinin amımın girişinde yukarı ve aşağı hareket ettiğini hissediyorum.

"Lucio!" Nefesim kesiliyor, vücudumda yeni hisler dalgalanıyor.

Önce benimle alay ediyor, dilini kullanarak ulaşabildiği her yerimi yalıyor. Sonra içime sokuyor ve ben çılgılık atmaktan kendimi alamıyorum.

Üzerime abanırken elim kafasına doğru uçuyor, klitorisimi okşuyor ve vücudumda dalga dalga yükselen zevk dalgaları gönderiyor.

İnliyorum, sanki beni uçup gitmekten alıkoyan tek şey buymuş gibi yatağın kenarlarına tutunuyorum.

Eğer kolu acı veriyorsa, bunu belli etmiyor.

Bunun yerine, beni öfkeyle yiyor ve birkaç dakika içinde orgazmımın uçurumda, kırılmaya hazır olduğunu hissedebiliyorum.

Olduğunda, çığlık atıyorum.

Hiç çığlık atan biri olmadım. Ama bu şimdiye kadar yaşadığım en hızlı, en acımasız orgazm. Beni acımasızca sarsıyor. Beni nefes nefese bıraktı.

Lucio kendime gelmem için bana zaman tanımıyor. Dudaklarını yalıyor ve tekrar yüz yüze gelmemiz için kendini yukarı itiyor.

Ve sonra içime girdi. "Tanrım...

Lucio!"

İçimde o kadar derin ki, hissedebildiğim tek şey o. Hissedebildiğim tek şey.

Olabildiğince derine iterken bacaklarımdan aşağı yukarı ürpermeler yayılıyor. İçimde kalıyor, tırnaklarım sırtına batarken dudakları boynumda aşağı yukarı geziniyor.

Beni yavaşça beceriyor. Ama yoğunluğun arttığını hissedebiliyorum. Her itişte vücudu benimkinin üstünde titriyor. Bana bakıyor ve yüz ifadesi sertleşiyor. Ateşli. Aç.

Benim hissettiğim gibi görünüyor.

Göz kapaklarım kapanmak için çırpınıyor ama bu dürtüye direniyorum. Bunun bir anını bile kaçırmak istemiyorum.

Eğer tüm alacağım buysa.

Eğer alabileceğim tek şey buysa....

Bütün bu lanet şey için gözlerimin açık olduğundan emin olmak istiyorum.

LUCIO

ÖĞLEDEN SONRA, ERTESİ GÜN LUCIO'NUN OFISI

Adriano bana bakıyor. "Ne?"

Sinirli bir şekilde soruyorum.

Gözlerini kısıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece gözlerinde bilmiş bir parıltıyla beni incelemeye devam ediyor.

"Tanrım, çıkar ağızındaki baklayı."

Düşünceli bir şekilde çenesini okşuyor. "Sende farklı bir şeyler var."

"Bende farklı bir şey yok." "Evet, var."

Gözlerimi deviriyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Pekâlâ, Sherlock Holmes, bu kadar farklı olan ne?"

Kaşları daha da çatıldı. "Henüz emin değilim. Ama bir yolunu bulacağım."

Sanki bu yeterince sinir bozucu değilmiş gibi, dudaklarının kenarında zaten öyle olduğunu gösteren küçük bir gülümseme var.

"Konsantre olacak mısın?" Tersledim. "Farkında mısın bilmiyorum ama dışarıda bir savaş var."

Omuz silkiyor ve koltuğuna geri yaslanıyor. "Portakal suyundan daha konsantreyim patron. Yer senin."

Ürperdim. "Bu hayatımda duyduğum en kötü kelime oyunu. Utanmalısın."

Değil tabii ki. Hiç

olmadı.

Kaşlarını çatarak, I bakışdoğru ve KAPO içindeve
Oda: Giovanni, Massimiliano ve Raffaele.

"Yeni bir bilgi var mı?"

Giovanni elini seyrek sakalının üzerinde gezdiriyor. "Onları bir etki yaratacak kadar sert vurmayı başardık. Ama hâlâ kayda değer bir grup var. Ve onlar bir araya geliyor-"

"Kazimierz," diye bitiriyorum.

Massimiliano konuşmaya atlayarak, "Kaynaklarım onun çok öfkeli olduğunu söylüyor," diye ekliyor. "Kardeşinin intikamını almak istiyor."

"Kardeşi umurunda bile değil," diye karşılık veriyorum. "O güç istiyor. Kendine bir isim yapmak, çetesini istikrara kavuşturmak ve itibarlarını geri kazanmak istiyor."

"Belki de," diye öneriyor Adriano. "Ama nedeni ne olursa olsun, bizim için geliyor."

"Bırakın yapsın," diye cevap veriyorum. "Piçler yanlış dona bulaşmayı seçtiler. Onun hakkında tam olarak ne biliyoruz?"

"Barış anlaşmasıyla hiçbir ilgisi olsun istemiyor," diyor Massimiliano. "Kaynağım bana Bartek'in en başta sizinle görüşmesine karşı olduğunu söyledi."

"O zaman belki de tam bir aptal değildir."

Raffaele gözlüklerini düzelterek, "Bartek'in toplantısı asla barış yapmakla ilgili değildi," diye karşı çıkıyor. Utangaç ve inek gibi görünüyor ama gözlerinde manik bir şeyler var. "Zayıflık arıyorlardı."

"Bu yüzden burada buluşmayı kabul etti," diye tahmin ediyorum.

Raffaele başını sallar. "Bartek bir anlaşmaya varmış olabilir," diye devam ediyor. "Ama ziyaretinin tek amacı bu değildi. Ve eğer anlaşmaya vardıysak, daha sonra bu anlaşmayı kendi çıkarları için kullanmak niyetindeydi."

"Anlaşma imzalandıktan sonra beni yanlış bir güvenlik hissine sürüklemek için."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Raffaele, gözleri garip bir heyecanla parlıyor.

"Şu andan itibaren dikkatli hareket etmemiz gerekecek," diyorum adamlarıma. "Biz konuşurken Polonyalılar muhtemelen misillemeye hazırlanıyorlar. Ve aramızda daha fazla casus olabilir."

Adriano hemen, "Adamlar sadık," diyor.

"Öyle mi?" Ben de karşı çıktım. "Hepsi mi? Çünkü Rocco değildi."

Ortam rahatsız edici bir hal alıyor. Adamların hiçbirinin Rocco'yu ya da ona ne olduğunu konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum.

Piç kurusu New York'un taşrasında dört farklı isimsiz mezara gömülmüştür.

Hoş bir son değil.

"Tetikte olmalıyız," diye devam ediyorum, havadaki gerginliğe aldırmadan. "Casusları ayıklamalıyız. Sizlerin burada olmasının sebebi hepinize güveniyor olmam. Şüpheli bir davranış görürseniz... ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Adamları kovmak üzereydim ki masamdaki sabit hat çalmaya başladı.

Kaşlarımı çattım. "Bu numara en son ne zaman çaldı?" Raffaele'ye dönerek soruyorum.

"Hatırlayamıyorum."

Ekrandaki arayan kimliğine bakıyorum ama numara korumalı. Bunun tek bir anlamı olabilir.

"Görünüşe göre Polonyalılar oynamaya gelmiş," diye yüzümü buruşturuyorum.

Aramayı kabul ediyorum ve hoparlörü
açıyorum. "Alo?"

"Lucio Mazzeo ile mi konuşuyorum?" Ses derin ve çakıllı. "Evet."

Adamlarımın kendi aralarında bakıştıklarını, vücutlarının gergin ve beklenti içinde olduğunu fark ediyorum.

"Ben Kazimierz Kowalczyk."

Adriano'ya baktım.

"Kazimierz," diyorum ona gayri resmi bir şekilde hitap ederek. "Terfini hızlandırdığım için bana teşekkür etmek için mi aradın?"

Gülüştü karanlık, gelecekte her türlü şiddeti vaat ediyor.

"İtiraf edeyim, aklımdaki ilk şey size teşekkür etmek değil," diyor. "Hayır mı? O zaman ne?" diye soruyorum. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Konuşmamız gereken konular var." "Ne öneriyorsunuz?"

"Bir toplantı," diye yanıtlıyor Kazimierz. "Tarafsız bölgede. Evinizi ziyaret etmek istemediğim için beni bağışlayın. Görünüşe göre Mazzeo Ailesi centilmenlerin toplantılarına saygı göstermiyor."

Yumruklarımı kucağımda sıkıyorum. "En azından misafirlerin nasıl davranması gerektiğini biliyoruz."

"Kardeşimi öldürmeyi haklı çıkarmak için uydurma bir suçlama mı yaptınız?" Kazimierz sıkılmış bir sesle soruyor.

"Hiçbir şey uydurmadım," diye karşılık veriyorum. "Bir üyeye tecavüz etmeye çalıştı-kadınıma tecavüz etmeye çalıştı. Benim kadınıma. Ve bunun için onu öldürdüm."

"O zaman yapman gerekeni yaptın," diye onaylıyor Kazimierz.

"Yapacağından emin olduğum gibi."

Onu göremiyorum ama gülümsediğini söyleyebilirim.

"İyi anlaşacağımıza eminim, Lucio," diye mırıldanıyor hoş bir şekilde. "Ben olsam bahse girmezdim."

"Benimle buluşmaya hazır mısınız?" "Yeri ve zamanı söyle."

"Tam bir saat içinde bu numarayı arayıp detayları bildireceğim."

"Adamlarımdan biri aramayı kabul edecek," diyorum umursamaz bir tavırla. "Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum, Don Mazzeo."

Hat kesildi. Adamlarıma baktım.

"Evet, eminim öyledir," diye hırılıyor Adriano. "Herif bir şeylerin peşinde."

"Elbette öyle," diye katılıyorum. "Sadece ondan üç adım önde olmalıyız."

Kapıya doğru yöneldim. Adriano ofisimden çıkarken beni takip ediyor. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Neden, ben oraya giderken elimi tutmak ister misin?"

Gözünü bile kırpmıyor. "Sorudan kaçma." *Çok inatçı bir piç.*

"Ben... Evie'yi kontrol etmek istiyorum."

Tek kaşını kaldırıyor. "Evie mi? Ya da Charlotte?"

"Yapma-"

"Sizin de çok güzel ifade ettiğiniz gibi, onun 'sizin kadınıınız' olduğunu bilmiyordum."

Sikeyim.

"Bunu söylemek zorundaydım," diye hırlayarak sözlerimi savundum. Tabii ki geri dönüp beni kıcımdan ısıracaklardı. "Onun benim dadım olduğunu söyleyemezdim."

"Doğru," diyor Adriano, kelimeyi gereksiz yere uzatarak ve alttan alaylı bir ifadeyle.

Gözlerimi deviriyorum ve o kıkırdıyor.

"Ben kör değilim, biliyorsun," diyor. "Gözlerim var."

"O gözlerini başka bir yere bakmak için kullanmaya ne dersin? Belki de kendi kıkırına?"

Bu onu daha çok güldürüyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bu iyi bir şey."

"İyi bir şey tam olarak nedir?"

Elleriyle müstehcen bir hareket yapmaya başladı, ama el sallayıp sözünü kestim.

"Boş ver. Sorduğumu unut. Charlotte'la aramızda hiçbir şey yok."

Gözleri muzipçe parlıyor. "Bu doğru mu? Çünkü Enzo onu geçen gün sabah senin odandan çıkarken görmüş."

"Yaramı sarıyordu." "Beş saat boyunca mı?"

Etrafımda dönüyorum. "Ne...? Siz pislikler beni takip mi ediyorsunuz?"

"Charlotte'u takip etmemiz gerekiyordu, unutma," diye hatırlatıyor Adriano bana nazıkçe. "Sanırım bunlar *sizin* emirlerinizdi, Don Lucio."

"Bu emirleri gevşetebiliriz," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bir avuç dedikoducu lanet olası ayçiçeği..."

Mutfağa doğru ilerlerken Adriano'yu koridorda gülerken bırakıyorum.

Charlotte ve Evie ortadaki adada oturmuş, yuvarlak bir tabaktan sandviç yiyorlar. Evie, önünde Staffordshire logosu olan küçük bir kazak giyiyor.

Midemde bir korku hissi birikiyor.

Sikeyim.

Bugün okuldaki ilk günü müydü?

"Merhaba, Evie."

"Baba!" diye cıvıldıyor. "Bugün okula gittim!"

"Biliyorum," diye yumuşak bir yalan söylüyorum.

"Nasıl geçti?"

"Biraz korkutucuydu," diye itiraf ediyor. "Ama sonra hoşuma gitti."

Charlotte gururla Evie'ye bakıyor. "Ona en önemli olayı anlat." "Ha?"

Charlotte başını sallar. "Bu en iyi haber demek." "Oh," diye

gülümsüyor Evie bana dönmeden önce. "Bir arkadaş edindim."

"Öyle mi?"

"Adı Lucy ve Charlotte gibi koyu kahverengi saçları var. Ve koyu kahverengi gözleri. Ve gülümsediğinde yanaklarında gamzeleri var. Ve Pony adında bir kangurusu var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kangurusunun adı Pony mi?"

"Gerçekten. Güzel bir isim değil mi?" Charlotte gözlerinde *bu kadar da aptal* olma ışıltısıyla soruyor.

Kızıma gülümsüyorum. "Paulie'yi daha çok seviyorum."

Charlotte gözlerini deviriyor, ama cevabım ufaklıkla oldukça iyi anlaşıyor.

"Yarın okula gitmek için sabırsızlanıyorum," diyor Evie ellerini çırparak. "Hamsterları besleyeceğiz."

"Kulağa heyecan verici geliyor."

Charlotte bana bakıyor, sandviç tabağını bana doğru iterken gözlerinde bir gülümseme var. "Bir tane dene."

"Sanırım bunlar sıradan sandviçler değil?"

Kıkırdıyor. "Onları biraz canlandırdım. Yapar mısın-"

"Oh!" Evie heyecanla Charlotte'un sözünü kesiyor. "Bugün biz de resim çizdik. Benimkini görmek ister misin?"

"Elbette, *tesoro*."

"Yukarıda sırt çantamda unutmuşum," diyor Evie, oturduğu yerden zıplayarak ve acelesinden neredeyse takılıp düşerek.

"Vay canına," diye uyarıyor Charlotte. "Dikkatli ol, Evie."

"Hemen döneceğim!" diye bağılıyor mutfaktan çıkarken.

Başımı sallayarak Charlotte'a dönüyorum. "Anladığım kadarıyla okulu seviyor?"

Charlotte gülüyor. "Enzo onu bıraktığından beri başka bir şey hakkında konuşmıyor."

Sandviçlerden birine uzanıyorum ve bir ısırık alıyorum.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum tadı dilime vurduğunda.

Peynirin tadını alabiliyorum, belki iki farklı çeşidin yanı sıra kıyma ve karamelize soğanın da.

"Beğendin mi?"

"Bu lanet olsun İnanılmaz. Kim biliyordu a sandviç olabilir olmak bu kadar ilginç mi?"

"Sığır etini yapmak zaman aldı," diye itiraf ediyor Charlotte. "Birkaç saat yavaş pişirmem gerekti. Ama Evie okulda olduğu için sabahlarım boş geçiyor."

Sandviçten bir ısırık daha alıyorum ve düşünceli bir şekilde ona bakıyorum.

"Ne?" diye soruyor bilinçsizce.

"Sadece düşünüyordum. Bazı torpiller yapabilirim. Sana güzel bir yerde aşçılık işi ayarlayabilirim."

Kaşları kalkıyor. Bu fikirden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamıyorum.

"Bunu yapar mısın?"

Omuz silkiyorum. "Sabahların boş olduğunu söylemiştin, değil mi? Seni bir yerlerde kullanabilirim."

Gülümsüyor ve ben de onun hayal gücünün kafasındaki görüntüyü şekillendirdiğini görüyorum.

Sonra başını hafifçe sallıyor ve ben daha o söylemeden kabul etmeyeceğini anlıyorum.

"Cazip geliyor," diye itiraf ediyor. "Ama... Bunu kendi başıma başarabilmek istiyorum. Eğer bir yerde şef olarak işe girersem, bunun kendi liyakatimle olmasını istiyorum."

"Yeteneğin var," diye belirttim. "İyi olmasaydın sana teklifte bulunmazdım."

"Bu güzel bir teklif," diyor. "Ama bunu kendi başıma yapmayı tercih ederim. Tabii eğer yaparsam."

Ben karşılık veremediğim Evie sarışın bir ışıkla geri döndü.

"İşte burada!" diye bağılıyor ve küçük bir Tazmanya canavarı gibi odaya dalıyor.

Elime büyük bir kâğıt parçası tutuşturdu. İyice baktım ve çizdiği resmi çözmeye çalıştım.

"Vay canına, bu harika Evie," diyorum. "Neymiş o?"

"Bu ev," diyor Evie, işaret ederek. "Gördün mü? Bu sensin. Bu Charlotte. Bu Enzo. Ve bu da ben ve Paulie."

Gülümsüyorum. "Şimdi anlıyorum. Giydiğim tişörtü beğendim."

Kıkırdıyor. "Bu bir gömlek değil. Onlar senin kasların."

Charlotte kahkahalara boğulurken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ah. Doğru. Teşekkürler, *tesoro*."

"Baba?" Evie utangaçça söylüyor. Alt dudağını çiğniyor.

"Evet?"

"Lucy'yi bir ara görebilir miyim? Okul dışında mesela?" diye soruyor, gümüş gözlerini tüm gücüyle bana çevirerek.

Gülümsemem anında kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Arkadaşlar evimdeki yabancılar demek. Bilinmeyen geçmişleri olan yabancılar. Bilinmeyen bağlantıları. Bilinmeyen tehditler.

Bartek'in yaptıklarından sonra bu düşünce hiç hoşuma gitmedi.

"Bundan emin değilim, Evie."

"Lütfen?" diyor kolumu tutarak. "Lütfen üstüne şeker koyar mısın?"

Ona zoraki bir gülümseme sunuyorum. "Bunu düşüneceğim, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyor Evie olgun bir baş hareketiyle. Davasını biraz daha savunmak istediğini söyleyebilirim, ama yine de daha fazla zorlayacak kadar rahat değil.

Evie Paulie'yi kaptığı gibi bahçeye doğru kaçar ama Charlotte geride kalır.

"Sanırım kendi yaşında bir arkadaşı olması onun için iyi olacak," diye söze başlıyor.

"Ve normalde, umursamazdım. Ama Polonya'da olanlar yüzünden-"

Charlotte aceleyle, "Anlıyorum," dedi. "Ama belki Evie bu gece Lucy'nin evine falan gidebilir?"

Bu öneriyi sevmiyorum ama hemen de reddetmiyorum. "Bunu düşüneceğim."

Charlotte başını sallıyor, yüz ifadesi biraz kararsız. "Polonyalılarla işler nasıl gidiyor?" diye temkinli bir şekilde soruyor. Sanki sorduğu için gerginmiş gibi.

"Halledilmesi gereken çok şey var," diyorum belli belirsiz. "Şimdi gidip halletmem gerekiyor."

"Oh. Tamam."

Yüz ifadesini incelerken kaşlarımı çatıyorum. "Söylemek istediğin başka bir şey var mıydı?"

Ağzını açıyor ve sonra başını sallıyor. "Yok bir şey. Sadece Evie'yle ilgili şeyler. Bekleyebilir."

"Tamam."

"Lucio?" dedi, ben çıkmadan hemen önce. "Öyle mi?"

"Sadece... dikkatli ol."

Mavi gözleri yumuşacık. Ona en güzel gülümsememi veriyorum. "Her zaman öyleyim."

LUCIO

The Grand.

On dokuzuncu yüzyıldan kalma bir fabrika, zengin ve ünlüler için lüks bir otele dönüştürülmüştür.

Büyük bir arazinin kalbinde yer alan ve yemyeşil bir alanla çevrili olan bu yer, şehrin ortasında olduğunuzu unutmanızı kolaylaştırıyor.

Adriano ve ben vardığımızda, bahçenin doğu kanadına bakan özel bir toplantı odasına alındık.

Tanrı şahidim olsun, özenle dekore edilmiş pencerelerin hemen dışında otlayan bir geyik var.

Duvarlarda bile lambri kaplamalara oyulmuş karmaşık oymalar var.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Adriano, boyalı tavana ve devasa kristal avizelere bakarak. "Burada lanet olası bir silahlı çatışma olamaz, değil mi? Ama belki de amaç budur."

"Hayır," diye karşı çıkıyorum, içgüdülerime güvenerek. "Bu orospu çocuğu sadece lüksü seviyor."

"Dakikliği sevdiğinden daha fazla, öyle görünüyor."

Saatime baktım. Adriano haklı, Kazimierz on dakika gecikti.

Ama burada tehlikede olan bir sürü şey var. Bu yüzden bunu görmezden gelmeye hazırım.

Tabii önümüzdeki beş dakika içinde ortaya çıkarsa.

Tam bu sırada kapı açılır ve iki adam içeri girer.

Hemen Kazimierz'e odaklandım. Takım elbise giyiyor. Görünüşe göre pahalı bir takım.

Yüz hatları kardeşine benziyor, ama daha doğal bir şekilde yakışıklı. Ve genç. Yaşının kırk civarında olduğunu tahmin ediyorum.

Bartek kadar uzun boylu ya da yapılı değil ama içgüdülerim beni uyarıyor. Ve vücudumdaki her hücre tek bir şeyi haykırıyor: Bu adam çok daha tehlikeli.

Değişen gözlerinde.

Gülümsemesinin manik eğiminde.

Seğiren, tıkırdayan parmaklarda, asla dinlenmeyen, her zaman daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası için sinsice ilerleyen.

Yanında ikinci adam olarak getirdiği adama bakıyorum. Piç kurusu solgun, keskin yüz hatları ve her köşede sürekli dolaşan koyu renk gözleri var.

Odaya gireli sadece beş saniye oldu ve içimden bir ses Adriano'yla beni iyice tarttığını söylüyor.

"*Siema*, Lucio!" Kazimierz Lehçe konuşuyor ve beni eski dostlarmışsınız gibi selamlıyor.

Başımı soğuk bir şekilde eğiyorum. "Kazimierz."

Elimi sıkmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Buna üzülmedim. "Bu benim ikincim, Adriano," diye takdim ediyorum.

"Memnuniyetle, elbette." Kazimierz gülümsüyor. "Yine de fark eder mi?" diye soruyor bana. "Sonuçta onlar sadece... yedek parça."

Adriano şiddetle sertleşiyor. Çevresel görüşümden bile yüzünün öfkeyle kızardığını görebiliyorum.

Elimi yumruk yapıp süslü kolçağa hafifçe vuruyorum. Bu bir hatırlatma.

Sakin ol.

Bu orospu çocuğunun seni korkutmasına izin verme.

"Seni gücendirdim mi?" Kazimierz neşeyle sırtarak soruyor. "Niyetim bu değildi."

İçimden bir ses *tam olarak* niyetinin bu olduğunu söylüyor.

Kazimierz'in gözlerinin içine bakarak, "Görünüşe göre liderlik konusunda farklı fikirlerimiz var," diyorum. "Ben adamlarımı mal olarak görmüyorum."

"Yapmalısın," diye öneriyor. "Polonya'da dört farklı yere saldırdınız. Tek bir gecede yüzden fazla kişiyi öldürdünüz. Benim için bir şey fark etmedi. Nasıl olsa bebek gibi uyudum."

İfademle titizlikle nötr tutuyorum. "Bu doğru mu?"

Omuz silkiyor. "Onlar sadece birer piyondur," diye açıklıyor. "Hayatları anlamsız. Ölümleri önemsiz."

"İlginç," diye yanıtlıyorum. "Yani seni hiçbir şekilde kırmadım mı?"

Yüzüne yayılan bir gülümseme, iyi görünümünü değiştirip onu uğursuzlaştırıyor. Çirkin.

"Hayır, sevgili Lucio. Tam tersine, beni çok gücendirdin." "Adamlarını önemsemediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum. Bu *kardeşimle* ilgili," diyor, yüzündeki gülümseme hiç eksilmeden. "Hata yapmayın: Onu sadece alışkanlıktan dolayı önemsedim. Kanınızı paylaştığınız insanları önemsemenin o bıkırtıcı, zorunlu yolu. Ama benim kişisel duygularımın hiçbir önemi yok. O benim kanımdan *biriydi*. Dolayısıyla bu kişisel bir mesele."

Adamın ses tonundaki değişim beni iliklerime kadar ürpertiyor. "Mantığınız hatalı."

"Yaşamaya değer olanlar sadece kusurlu insanlardır," diyor bana, gözleri çılgınca dans ederken. "Öngörülebilir ayaktakımı sadece onların

babamın spermi."

Hay sikeyim. Bu orospu çocuğu kafayı yemiş.

Adriano'ya bir bakışım onun da aynı şeyi düşündüğünü söylüyor. "Peki kimin yaşayacağına kim karar verecek?" Ben soruyorum. "Sen mi?"

"Güçlüler," diye yanıtlıyor Kazimierz. "Ve güçlüler. Sen ve ben, dostum. Kuralları *biz koyarız*. Bu da onları çiğneyebileceğimiz anlamına geliyor."

" kardeşiniz-"

"Kardeşim bir aptaldı," diye araya giriyor Kazimierz. "Sizin yerleşkenize girip zarar görmeden geri çıkabileceğini düşünecek kadar aptaldı."

Durakladı. Bana bakıyor. Sırıttıyor.

"Ama onu bir kadın yüzünden öldürdüysen, sen de aptalsın demektir."

Yumruklarım karıncalanıyor. Yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek için yanıp tutuşuyorum.

"Sana küçük bir hikâye anlatayım," diyor Kazimierz. Öne doğru eğilir ve açık avucunu uzatır.

Robot gibi, Kazimierz'in isimsiz ikinci komutanı bir sigara çıkarır ve onun için yakar. Kazimierz sigarayı kabul eder ve uzun, melodramatik bir nefes çeker.

"İkinci karım çok güzeldi," diyor bana. "Ona aşık olduğumu sanıyordum. Sonra bir gün eve geldim ve o gitmişti. Kaçıp gitmişti. Buna inanabiliyor musun?"

Kıkırdıyor ve iç çekiyor, anılarını yeniden yaşıyormuş gibi uzaklara bakıyor.

"Üç ayımı aldı ama sonunda izini buldum," diye devam ediyor. Hâlâ sigarasını üflüyor. "Hiçliğin ortasında bir bok çukurunda yaşıyordu, o *kurwa*."

Lehçe onun sesine İngilizceden daha çok yakışıyor. Daha sert. Daha soğuk.

Adriano ve ben kıpırdamadan oturuyoruz. Odanın havasında kötü bir his yoğunlaşmaya başlasa bile.

"Onu eve getirdim ve odasına geri koydum. Ondan tek bir şey istediğimi söyledim: ölmemesini."

İçgüdülerim bana ne o l a c a ğ ı n ı söylüyor ama gerisini duymak istemiyorum.

"Ona her şeyimi verdim... ve o da bana karşılığını kaçarak ödedi." "O öldü mü?" Sözünü kestim.

Kazimierz'in gözleri öfkeyle bana dikildi. Bir an sonra tekrar yumuşuyor.

Ama o saniyede bir manyağın çılgın bakışlarını gördüm.

"Kim bilir?" diyor omuz silkerek. "Birkaç haftadır onu kontrol etmedim. Seninle ve kardeşimle olan bu pis iş zamanımın çoğunu alıyor."

Yanımda, Adriano alçak sesle, dehşete kapılmış bir şekilde nefes veriyor. Duygularını gözle görülür şekilde göstermemesi gerektiğini iyi biliyor.

Ama adamla yıllardır arkadaşız. Ne zaman öfkелendiğini anlayabilirim.

Ve şu anda, patlamak üzere.

"Şaka yapıyorum, hayatta olduğuna eminim," diye ekliyor Kazimierz. "İki buçuk yıldır o odadaydı. Son birkaç haftayı atlattığına eminim."

"İki buçuk yıl mı?" Adriano nefes alıyor, gözleri şişiyor.

"Zaman kesinlikle uçup gidiyor, değil mi? Konuşması anlaşılmaz hale geldikten sonra onu ziyaret etme isteğimi kaybettim. İzolasyon insan beynine çok kötü şeyler yapıyor. Ama arada sırada onun amından zevk alıyorum."

Yanılmışım. O sadece biraz dengesiz değil. Kazimierz tam bir psikopat.

Ve şimdi, tüm Polonya mafyası onun emrinde.

Adam kıkırdar. "Demek istediğim, kadınlar uğruna kavga etmeye değmez. Aslına bakarsanız pek de değerli değiller. Al

İstedığınızı alın ve gerisini bırakın."

"Piyonlar," diyorum usulca.

"Kesinlikle!" Kazimierz memnuniyetle başını sallayarak onaylıyor. "Yani şimdi kardeşimi öldürmeni neden affedemediğimi anladın mı? İyi bir nedenin olsaydı, bununla uzlaşabilirdim. Ama o bir kadın için mi öldü? Bunu kabul edemem."

"Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin," diye homurdanıyorum, bu canavara karşı sabrım tükeniyor. "Kardeşin çizgiyi aştı ve sen de aynısını yapmaya tehlikeli bir şekilde yakınsın. O yüzden sana tavsiyem, benimle taşak geçme."

Kazimierz iç geçirir. "Yazık. Ben de çok iyi anlaştığımızı sanıyordum."

Beklentiyle kişisel piyonuna doğru bakar. Adam kolunu kıvrır ve ön kolunu patronuna doğru uzatır.

Kazimierz büyük bir rahatlıkla yanan sigarayı adamın yara bere içindeki ön koluna bastırıyor.

Deri cızırdıyor ve yanıyor. İki adam da irkilmiyor.

Sigara söndürüldüğünde, adam buruşmuş izmariti Kazimierz'den alır ve gömleğinin cebine sokar.

Tüm bu maskaralık kasma isteği uyandırıyor. Kazimierz söylediği her kelimedede ciddi.

"Ama madem uyarıları değiş tokuş ediyoruz," diye devam ediyor Kazimierz, "İzin verin iyiliğinize karşılık vereyim. Ben kardeşim değilim."

Burada işim bitti. Yeterince gördüm -aslında çok fazla gördüm. Ayağa kalkıyorum ve Adriano da aynısını yapıyor.

"Kim olduğunuz umurunda değil. Biz Mazzeo mafyasıyız ve adamlarınızdan biri benim bölgeme adımını atarsa, üzerinize cehennemi yağdırırım."

Kazimierz uzun bir süre bana öfkeyle bakıyor.

Sonra sırtıyor. Sanki tüm bunlar onun için komik bir şakaymış gibi.

Tembelce durduğunda benden birkaç santim daha kısa.

"Bir kadın olmalı," diyor.

Başını eğerek, o ve yardımcısı kapıya yönelir. Odada yanık et kokusu vardır.

"Ama unutma kardeşim: Dünya yılanlarla doludur. En tehlikelileri en az beklediklerinizdir."

Sonra da gitti.

"Lanet olsun!" Adriano, kapı Kazimierz ve piyonunun üzerine kapandığı anda tıslıyor. "Bu da neydi böyle?"

"Bu," diyorum karanlık bir sesle, "büyük bir sorun."

CHARLOTTE

BİRKAÇ GÜN SONRA-LUCIO'NUN MUTFAĞI

Buzdolabını açıyorum ve yeniden doldurulduğunu fark edince duruyorum.

Ve herhangi bir eski malzemeyele değil.

Bu, Mark Zuckerberg ve Bill Gates'in tüm kaynaklarını bir araya getirerek tarihteki en iyi buzdolabı yenileme projesini finanse etmeleri gibi bir şey.

"Tanrım," diye yüksek sesle nefes alıyorum.

Mermer gibi parlayan A5 wagyu bifteği var. Ons başına

altından daha pahalı olan beyaz Alba yer mantarları.

İran'dan gelen Beluga havyarı, taze yakalanmış ve hala deniz suyu damlayan ıstakoz, bitter zanaatkar çikolatası.

Bilinçsizce geriye doğru bir adım atıyorum. Sanırım bir parçam, bu şeylere çok uzun süre bakarsam her şeyin bozulacağından korkuyor.

Tüm bu zengin insanların yiyecekleri gibi, *"Hayır, sen bir köylüsün-bu sana göre değil"* diyecek ve kendini çürütüp yok edecektir.

"Ne düşünüyorsun?"

Az önce konuşan kişiyle yüzleşmek için dönüyorum.

Mutfak adasının yanında duruyor, gri tişörtü ve kan kırmızısı mayosuyla inanılmaz seksi görünüyor.

"Bu akşam ne yemeyi planladığını bana bu şekilde mi söylüyorsun?" Ona soruyorum.

Her zamanki gibi şımarık davranıyorum ama sesimdeki korkmuş tınıyı engelleyemiyorum.

Açıkçası eğlenmeli miyim yoksa sinirlenmeli miyim bilemiyorum.

Lucio gülümsüyor ve göğsümden bacaklarıma doğru bir elektrik dalgasının yayıldığını hissediyorum.

Lanet olsun ona ve onun şeytani gülümsemesine. Bu hiç adil

değil. "Akşam yemeğinde bir misafirimiz var," diye

mırıldanıyor. Yüzüm hemen düşüyor.

Lucio'nun en son misafiri olduğunda, vahşi bir tecavüzden bir kettlebell uzakta kalmıştım. Onun yerine kendimi vahşi bir cinayetin tanığı olarak buldum.

"Birinin kafasının ezilmesini izlemek" kötünün iyisi olduğunda kötü bir gece geçirdiğinizi bilirsiniz.

Yüz ifademi hemen fark etti.

"Bu misafir farklı," diyor hemen. "Geçen seferki gibi olmayacak."

"Yine de yemeği hazırlayıp odama çıkmayı tercih ederim," diyorum ona.

Lucio bana yaklaşıyor ve ben tam olarak neler olduğunu merak

ediyorum. "Sanırım bu misafirle tanışmak isteyeceksin."

Kaşlarımı çatıyorum ama ona ne demek istediğini soramadan Evie havuz avlusuna açılan sürgülü kapıdan mutfağa koşuyor.

"Lucio!" diyor. "Gel benimle yüz."

"Geliyorum, *tesoro*," diye yanıtlıyor. "Bana sadece beş dakika ver, tamam mı?"

Sabırsızca iç çeker ve küçük pembe tek parça mayosuyla dışarı çıkar.

"Neden misafirinizle tanışmak isteyeyim ki?" Merakla sordum.

"Aslına bakarsanız, onu zaten tanıyorsunuz. Yani, onu *tanıyorsunuz*."

Ona dik dik bakıyorum. "Beni daha iyi hissettirmiyorsun. Lütfen bana bunun başka bir mafya adamı olmadığını söyle."

Gözlerini deviriyor. "Bu kadar çok tanıdığının farkında değildim."

Sikeyim.

Ağzımdan çıkana dikkat etmeliyim. Polonya tehdidi şu anda uykuda olabilir, ancak bu en ufak bir provokasyonda patlamayacağı anlamına gelmiyor.

"Tanrı aşkına, kalbimle oyun oynamayı bırak ve bana kimin geldiğini söyle!" Surat astım.

Sırıttıyor. "Edmund Santiago."

Çenem düştü. Bir an kekeledim ama ağzımdan gerçek bir kelime çıkmadı.

Tepkime gülüyor. "Şaşırdın mı?"

"Sen... sen... sen..." Nefes nefese kaldım, ufukta bir panik atak olduğunu hissediyordum. "Yemekleri *ben* mi yapacağım?"

"Ben de bunu umuyordum."

"Yapamam... Yani... Tamam, kahretsin. En baştan başlayalım." Nefes alıyorum ve kendimi yeniden dengeye getirmeye çalışıyorum. "Öncelikle Edmund Santiago'yu tanıyor musun? Bunun sadece sakladığın garip bir erkek aşkı olduğunu sanıyordum."

Lucio'nun gözleri neşeyle parlıyor. "Neden? Kütüphanede onun yemek kitaplarından üç tane var diye mi?" Lucio soruyor. "Hepsi ondan hediye idi. Adam harika bir aşçı ama Jüpiter büyüklüğünde bir egosu var."

"Bütün erkekler öyle değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Hey, sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum." Kısa kesiyorum. "Ne demek 'iyilik'?"

"Eğer yemeklerinizi beğenirse, size aşçılık dünyasına bir giriş kapısı sunma ihtimali çok yüksek."

Gözlerim şaşkınlıktan kocaman oldu. "Sen ciddi misin?"

"Evet."

"Bunu yapmanı ben istemedim."

"İstediğim için yaptım," diye düzeltiyor özür dilemeden. "Sen iyi bir şefsin. Bunu kanıtlama fırsatın olmalı."

"Ona tam olarak ne söyledin?" Şüpheyi sordum.

"D a d ı m ı n aynı zamanda yetenekli bir aşçı olduğunu ve restoranlarından birinde bir pozisyon için sizi düşünmesi gerektiğini söyledi."

Minnettar olmalıyım.

Gurur duymalıyım.

Onun yerine, utancımın yüzümü yaktığını hissediyorum.

Çünkü bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kaldım. Lucio'nun bunu benim için ayarlamasından çok etkilendim ama bir o kadar da utandım.

"Lucio, ben-"

"Baba! Gel benimle yüz!"

İkimiz de Evie'nin dikkatimizi çekmek için su sıçrattığı havuza doğru dönüyoruz.

"Küçük iblis tekrar buraya gelmeden önce gitmeliyim," diyor. "Ne pişirmek istediğini düşünmeye başlasan iyi olur. Saat sekizde gelecek."

Sonra bana konuşma fırsatı vermeden verandaya çıktı ve havuza doğru yöneldi.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Hadi ama Charlotte. Kendine gel."

Saate bakıyorum. Saat beş olmuş, yani ülkenin en ünlü şeflerinden biri için harika bir şeyler hazırlamak için üç saatten az vaktim var.

Duygularımı daha sonra açmaya karar verdim ve işe koyuldum.

Her şeyden önce menümü planlamam gerekiyor.

Basit ve anlaşılır üç çeşit yemek yemeye karar verdim.

Birinci yemek: Yanmış tereyağı soslu mantar ravioli.

İkinci yemek: Patates galette, kuşkonmaz, karamelli miso jus ve havyar ile ıstakoz.

Üçüncü yemek: Acılı çikolata ganajlı ve tuzlu karamel soslu profiterol.

Bazı bileşenlerim için hazırlık çalışmalarına başlıyorum, ancak tüm bu süre boyunca verdiğim her kararı tekrar gözden geçiriyorum.

Ravioli çok mu basit?

Havyar ana yemeği bastıracak mı? Tatlı

yeterince dengeli olacak mı?

Havuzun güvertesine koşup Lucio'ya bağırarak istiyorum. Bana hiç haber vermedi. Hazırlanmak için zaman yok, zihinsel ya da başka türlü.

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Ama işin içine girdiğimde zihnim kapanıyor ve içgüdülerim devreye giriyor.

Ve gerçekten gaza gelmeye başladım.

Lucio ve Evie'nin havuza girdikten sonra üstlerini değiştirmek için mutfağa doğru ilerlediklerini hayal meyal fark ediyorum. Onlara el sallıyorum ama bana söyledikleri hiçbir şeyi kaydetmiyorum.

Istakozum için hazırlık yapıyorum. Döndüğümde Lucio koyu renk kot pantolon ve uzun kollu bir gömlekle birkaç adım ötemde duruyor.

"Nasıl bu kadar çabuk değiştin?" Dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum.

"O bir saat önceydi Charlotte," diyor şaşkınlıkla.

"Kahretsin, yle miydi? Bekle, saat kaç?" Yaptığım her şeyi kontrol etmek için etrafımda dönüyorum.

Ellerinin omuzlarıma indiğini hissettiğimde bir panik atağın daha eşiğindeyim.

Beni yavaşça döndürerek yüzünü ona çeviriyor, ta ki tek görebildiğim gri gözleri olana kadar.

"Charlotte," diyor nazikçe. "Sakinleşmen gerek. Nefes almalısın."

"Bunu bana yaptığına *inanamıyorum*," diye ıkışıyorum. Kaşları kalkıyor. "Ben ne yaptım ki?"

Onu silkeledim ve ne olduğunu bile bilmediğim bir şeyi kontrol etmek için sobaya doğru yürüdüm.

"Hiçbir uyarı yapmadan bunu başıma sardın!" Tamamen yıpranmış bir halde homurdanıyorum. "Ve bakın: saat neredeyse yedi buçuk ve yapmam gereken bir sürü iş var. Ve ben-"

"Nefes al."

Ona ters ters baktım. "Edmund Santiago'nun yarım saat içinde burada olacağını bildiğimde nefes almak çok zor."

"Charlotte, sen halledersin."

Sesinde bir şey nihayet temas kuruyor. Sonunda beni boğan endişenin yükselen sisini kırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Bu sefer gerçekten nefes almaya çalışıyorum.

"Görünüşe göre bu yemeğe vereceğin tepkiyi hafife almışım," diyor Lucio, ses tonunda bir eğlence notasıyla.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Sence?!*"

Kahkahasını bastırmaya çalıştığını söyleyebilirim.

"Evie nerede bu arada?" Talep ediyorum.

"Yatakta. Uyuyor."

"Şimdiden mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Saat yedi buçuk," diye omuz silkiyor. "Ve okul onu yoruyor."

"Doğru. Genelde uyumak için bana ihtiyaç duyar."

Kaşlarını çatıyor. "Kıskandın mı?"

"Çok komik," diye tersliyorum, ondan

uzaklaşıyorum. "Charlotte, neden gidip üstünü

değiştirmiyorsun?" "Ne demek istiyorsun?"

Etrafımda dönerek soruyorum. "Kendine bir bak."

Yere bakıyorum ve haklı olduğunu fark ediyorum. Üzerimde yırtık bir kot pantolon ve lekeli bir tişört var ve şu anda neredeyse terden sırılsıklam olmuş durumdayım. Çılgınca yemek pişirirken oluşan sayısız leke, dökülme ve yanıktan bahsetmiyorum bile.

"Kahretsin!"

Kıkırdıyor. "Devam et. Zamanın var."

Mutfağa endişeyle bakıyorum. Profiterollerim fırında biraz daha uzun süre kalacak, yani zamanım var.

"Tamam, on dakika içinde dönerim."

"Güzel bir şeyler giy," diye sesleniyor arkamdan. "Bol göğüs

dekolteli!" "Siktir git!" Merdivenlere doğru ilerlerken şakacı bir

şekilde karşılık veriyorum. Lucio'ya tam olarak bunu giymeyi

planladığımı itiraf etmiyorum.

Edmund için değil.

Ama onun için.

Tam dokuz dakika sonra, deniz mavisi sade bir elbise giyerek mutfağa koştum. Saçlarımı dağınık bir topuz yapmışım ve sadece hafif bir dudak parlaticısı sürmüştüm.

Bu gece nasıl görüldüğüm umurumda değil zaten. Bu benim yemeğimle ilgili.

Tekrar ortaya çıktığımda Lucio ıslık çalıyor. "Vay canına, çok hızlıydı." "Bir şeye dokundun mu?" Talep ediyorum.

"Ellerimi kendime sakladım," diye söz veriyor. "Söylesene, mutfakta hep böyle vahşi misin?"

"Sadece dünyaca ünlü şefler akşam yemeği için geldiğinde."

Lucio'nun telefonunda bir ping sesi duyulur ve Lucio t e l e f o n a bakar. "Hm. Birisi erken gelmiş."

"Kahretsin, o burada mı?" Nefes nefese kaldım. "Lanet olsun, hazır değilim."

Elini güven verici bir şekilde tekrar omzuma koyuyor. "Onu salona götüreceğim ve bir kadeh şarap dolduracağım. Nefes almaya devam et. Harika gidiyorsun."

"Doğru," diyorum elbisemi sıvazlayarak. "Evet. Tamam. Şarap iyidir."

Memnun, Edmund'u karşılamaya gitmek için dönüyor.

Ama mutfaktan çıkmadan hemen önce Lucio bana dönüp bakıyor. "Oh, bu arada?"

"Öyle mi?" En kötüsüne hazırlanarak soruyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

Sonra köşede kayboluyor.

Sadece bir saniye sonra yüzümde bir gülümseme olduğunu fark ediyorum.

"Kendine gel," diye azarlıyorum kendimi. "Kendini kaptırma."

Etrafımdaki dağınık mutfağa ve son birkaç saattir üzerinde çalıştığım yemeğe bakıyorum.

Ve aniden... adrenalininim düzleşti.

Edmund Santiago, Lucio'nun gerçekte kim olduğunu biliyor olmalı. Yani buraya davet edilmesinin gizli bir sebebi olduğunu biliyor olmalı.

Muhtemelen ne olduğunu anlaması uzun sürmeyecektir.

Peki bu olduğunda, ne yapabilir?

Tabii ki bana restoranında bir iş teklif edecekti. Lucio Mazzeo'ya nasıl hayır diyebilir? Kim hayır diyebilir ki?

Yarım saat sonra Lucio beni ünlü şefle tanıştırdığında kibarca gülümseyip elini sıkıyorum.

Resimlerinden daha kısa, daha şişman ve daha kıllı, şişkin bir burnu ve parlak ela gözleri var. Konuşkan bir adam ama samimiyetine güvenmiyorum.

Bugünlerde hiçbir şeye güvenmiyorum.

Senaryoya sadık kalıyorum. Gerektiğinde kibarca sohbet eder ve en az yorumla ona yemeğimi servis ederim.

Yemek yerken düşünceli ama fazla bir şey vermiyor.

Ta ki gecenin sonunda bana dönüp ellerini kucağında birleştirene kadar.

"Yemeğiniz çok lezzetliydi."

Bir anda hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"Raviolinin içini az tuzlamışım," diye geveledim. "Ve ıstakozu fazla baharatladım."

"Jus'taki acılık onu dengeledi," diye beni rahatlatıyor Santiago.

Ölçülemeyecek kadar utanarak yere bakıyorum. "Jus'un acı olması gerekmiyordu."

Sadece bir saniye tereddüt eder. "Mutlu bir hata o zaman. En iyi türden."

Dişlerimi sıkıyor ve yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye zorlarken öfkeli gözyaşlarımı ısıtır. "Teşekkür ederim, Şef."

"Biliyor musun," diyor, "restoranlarımdan biri için fazladan bir çift el arıyorum. Belki duymuşsunuzdur-Echo?"

Bu yetersiz bir ifade. Echo'nun iki Michelin yıldızı ve rezervasyon için on iki ay uzunluğunda bir bekleme listesi var.

Ama içimdeki hayran kızın ortaya çıkmasına izin vermiyorum.

"Duymuştum," diyorum yumuşak bir sesle.

"Ne kadar gurur verici. Mutfakta yeterli personelimiz yok ve sen de çok uygun olursun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Hevesliymiş gibi davranarak soruyorum.

Hoş olmayan bir his içimi kemiriyor. Sanki içim üşüyor ve dışım terliyor.

"Evet. Elbette çırak olarak başlarsın. Mutfak hakkında biraz bilgi edinir, hatta çalışır, biraz deneyim kazanırsın. Bu harika bir fırsat."

Soğuk daha da soğur.

Sıcak daha da ısınır.

Böyle olmaması gerekiyordu. Bu akşam değil, yani tüm lanetli hayatım.

"Eminim öyledir, Bay Santiago ve bunu bana teklif ettiğiniz için çok minnettarım," diye kibarca cevap veriyorum. "Ama bunu düşünmem gerekecek."

Gülümsemesinin birazcık duraksadığını görüyorum. Belli ki bu kadar ılık bir tepki beklemiyordu.

Omzunun üzerinden Lucio'nun şaşkınlıkla bana baktığını fark ediyorum.

Santiago kendine gelir. "Elbette. Bunu bir düşün. Çok akıllıca."

Her zamanki gibi çekici. Ona güvenmemek haksızlık olur.

Sorunları olan benim. Şeytanlarla. Kaçamadığım geçmişimle, her zaman kulağımda çığlık atıyorum, *yeterince iyi değilsin!*

Akşam bittiğinde, mutfığa gitmek için yemek odasından çıkıyorum. Lucio, Santiago'ya aracına kadar eşlik ediyor.

Lucio on dakika sonra içeri girdiğinde hala oradaydım.

"*Bunu düşünecek* misin?" diye hırlıyor göz göze geldiğimiz anda.

"Sana da merhaba."

"Bu gece neyin vardı?" "Hiçbir şey."

"*Charlotte.*"

Etrafımda dönüyorum. "Yapmaya çalıştığın şeyi ve her şeyi takdir ediyorum... ama buna hakkın yoktu," diye homurdanıyorum. "Sana bunu kendi başıma yapmak istediğimi söylemiştim."

"Tam olarak *ne* yapmak?" diye alay ediyor. "Yemek pişirmeye olan ilgini sürdürmek için hiçbir şey yapmıyordun. Bu yüzden yardım edebileceğimi düşündüm."

"Senden yardım istemedim."

"Tanrım," diye inliyor, hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırıyor. "Şu anda nankör bir kaltak gibi davranıyorsun."

"Ve sen de duyarsız bir pislik oluyorsun!" Ben de bağıriyorum. "Bu geceki menümden çok fazla kusur vardı. Bir sürü hata yaptım. Yine de bana iş teklif etti."

"Ne demek istiyorsun?" Lucio soğuk bir şekilde sorar.

"Demek istediğim şu ki, ona çürümüş bir insan kafası servis etsem bile bana iş teklif ederdi! Bunu senin yüzünden yaptı. Benim aşçılık yeteneğimle hiçbir ilgisi yoktu."

Başını sallar. "Bu saçmalık."

"Hayır, gerçek bu," diye **ç 1 k 1 ş t 1 m** . "Bana bir iyilik yapmadın. Beni utandırdın ve küçük düşürdün."

"Tanrım!" diye patladı. "Senin için güzel bir şey yapmaya çalışıyordum."

"Şehidi oynama. Bu sana hiç yakışmıyor. Bunu yaptın çünkü sana borçlu olmamı istedin."

"Affedersiniz?" diye **h o m u r d a n ı y o r** . Sesi alçalıyor ve gözleri öfkeyle kararıyor.

Durmam gerektiğini biliyorum ama durmuyorum.

Bunun için onu dövmek daha iyi hissettiriyor. Akşam yemeği felaketi için kendime **k 1 z m a k t a n s a** .

Öfkem için bir çıkışa ihtiyacım var ve o da en kolay hedef.

Kendini tutabilmesi de yardımcı oluyor.

Orada öylece durup bu olaydaki rolünün sorumluluğunu kabul etseydi ona bağışlamak çok daha zor olurdu.

"Beni duydun," diye devam ediyorum, öfkemi bu deliğin derinliklerine doğru sürüyorum. "Bunu benim üzerimde daha fazla kontrol sahibi olabilmek için yaptın. Sadece başka bir lanet akıl oyunu."

Gittikçe daha sıcak yanıyorum.

Ama Lucio, aksine, her geçen saniye daha da sertleşiyor. Gözleri sertleşmiş buzullar gibi.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Senin gibi adamlar hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz," diye cevap veriyorum. "Senin gibi adamlar iyilik yapmış olmak için iyilik yapmazlar. Her zaman gizli bir nedeni vardır. Her zaman. Her zaman, her zaman, her zaman."

Lucio başını yana eğiyor. Gri gözleri buz gibi, o kadar soğuk ki belli belirsiz ürperiyorum. Cesaretimin solduğunu hissediyorum.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye soruyor, bana doğru bir adım atarak.

Aramızdaki hava gergin. Ama beklediğim olağan cinsel gerilimle değil.

Bu gerilim tamamen öfke. Tüm hayal kırıklığı.

"Bence kim olduğun konusunda kendine o kadar güvensizsin ki beni suçlamak kendini suçlamaktan daha kolay," diyor.

Ouch.

Bunu hak ediyorum ama yine de acıtıyor.

"Bence başarısız olmaktan o kadar korkuyorsun ki denemek bile istemiyorsun," diye devam ederek taze yaraya tuz basıyor. "Bence seni annen gibi yapan şey *bu*. Bir şeye uzandığında ve onu elde edemediğinde hayal kırıklığına uğramamak için razı oluyorsun."

Lanet *olsun*.

Gözlerimin kenarlarında yaşların kıvılcımlandığını hissediyorum. Ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyorum.

Beni ağlarken görmesini istemiyorum.

Onu iterek geçiyorum, kapıya doğru ilerlerken omzum vücudunun yan tarafına çarpıyor.

"Sen bir pisliksin," diye bağıryorum, sesimi güçlü tutmaya çalışarak. Ama kelimelerimin arasındaki hıçkırıkları duyabildiğini biliyorum.

Ben de duyuyorum.

LUCIO

ERTESİ AKŞAM

Günün çoğunda Charlotte'tan kaçıyorum. Ya da belki o benden kaçıyordur.

Hangisi olursa olsun, yirmi saat boyunca beni delirten dadıyı bir an bile görmeden yaşamayı başarıyorum.

Benim için sorun olmazdı.

Ama bu kızımı da göremediğim anlamına geliyordu.

Ve onu yarına kadar göremeyeceğim, ilk pijama partisinden dönene kadar. İzin vermem için bana yalvarmıştı, ta ki ben sonunda razı olana kadar.

Ama yine de Enzo onu takip ediyor. Geriye Charlotte kalıyor.

Başımı deri koltuğa yaslıyorum ve tavana bakıyorum. Yukarıda bir yerlerde, bir kat yukarıda. Muhtemelen bana küfrediyordur.

Hâlâ gecenin nerede yanlış gittiğini anlayamıyorum. Bu jesti seveceğini düşünmüştüm ve ayrıca bunu hak ettiğini de düşünmüştüm.

Ama görünüşe göre, o aynı fikirde değil.

Bütün sorun da bu zaten.

Cep telefonum çalmaya başladı. Açıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

"Mazzeo."

"Buonasera, Lucio."

"Anne?" Telaşla söyledim. Pazar yemeğinden hemen sonra ondan haber almak beni şaşırttı. Genelde aramalarını mümkün olduğunca zamana yaymayı sever. "Sorun nedir?"

"Sorun mu var?" diye tekrarlıyor, kafası karışmış gibi. "Bir şey yok. Sadece merhaba demek için aradım."

"Oh." Kaşlarımı çattım.

"Tamam." "Kız nasıl?"

"Adı Evie."

"Doğru, evet. Bir şeyin kısaltması mı?"

"Evelyn."

"Korkunç bir isim."

Neredeyse kahkahalarla gülecektim. "Evet, ama ben seçmedim."

"Evie ona daha çok yakışıyor."

"Katılıyorum."

"O nasıl?"

Duraklıyorum. "İyi gidiyor," diyorum sonunda. "Okula geçen hafta başladı ve şimdiden yeni bir arkadaş edindi."

"Bu iyi bir şey. Arkadaşları olmasına sevindim. Bu kadar izole olmak iyi değil."

Sözlerindeki ironiyi duyup duymadığımı merak ediyorum.

"Evie asla yalnız değildir," diyorum ona. "Her zaman bir arkadaşı vardır." "İşe aldığınız küçük, güzel dadıdan mı bahsediyorsunuz?"

Yargılama mı seziyorum yoksa ses tonundan çok mu şey anlıyorum? "Evet, Charlotte var," diye yanıtlıyorum. "Ve Enzo. Ve ben."

"Hepiniz yetişkinsiniz. Sizin deneyimleriniz onunkilerden farklı. Onu anlayan insanlarla vakit geçirmek önemli. Onun yaşındaki çocuklarla."

Bu aylardır yaptığımız en derin konuşma gibi geliyor. Belki de yıllardır.

Kalbimi bir şey sıkıştırıyor. Sempatı, suçluluk ya da buna benzer bir şey değil. Bir adı bile olmayabilir.

Ama her ne ise, söylemeye niyet etmediğim kelimeleri içimden çekip çıkarıyor.

"Biliyor musun anne, bir gün gelip Evie'yle biraz vakit geçirebilirsin."

Bunun bir hata olduğunu hemen anladım.

Bu teklif karşısında yüzünde beliren soğuk ürpertiği hissedebiliyorum.

"Oh, Lucio... Çocuklarla aram iyi değildir."

Hadi be anne.

"O senin torunun," diyorum buz gibi bir sesle.

"Evet. Öyle. Onu bir sonraki yemekte görecekim." Bir

i çekişi bastırıyorum. Neden zahmet ediyorum ki?

O isimsiz duygu gitti. Onun yerine annemle konuştuğumda her zaman hissettiğim aynı şey var: *hiçbir şey*.

"İyi geceler, oğlum." "İyi

geceler, anne."

Hat kesildi ve telefonu kapattım.

Annemle tek bir lanet konuşma ve ben tükendim.

Ben de açım. Bütün gün ofiste tıklılıp kaldım ve hiçbir şey yemedim.

Şu anda ihtiyacım olan şey Charlotte'un bana lezzetli bir şeyler pişirmesi. Ama grevde olduğuna eminim.

En azından benimle.

Telefonum tekrar çalmaya başlıyor ve dişlerimi sıkarak inliyorum. "Kim o şimdi?" Yüksek sesle söylüyorum.

Adriano olduğunu görünce biraz rahatladım.

"Hey, *stronzo*," diyorum rahatlamış bir kahkahayla. "Beni özlemiş olmalısın, ha? Ne oldu-"

Diğer hattan tek duyduğum silah sesleri olunca donup kalıyorum.

Sikeyim.

"Adriano?"

Birkaç saniye içinde üç el daha silah sesi duyuldu. Bir parazit telaşı var.

Ve sonra arama kesiliyor.

Ofisimden çıktım ve Raffaele'e seslendim. Bu gece yerleşkede görevli. Saniyeler sonra, Giovanni ve Marco'nun ardından koşarak bana doğru geldi.

"Patron, ne oldu?"

"Adriano'nun başı dertte," diye

bağırıyorum. "Nerede o?"

"Sanırım onun evinde," diye cevap veriyorum. "Sanırım orada saldırıya uğradı. Telefonda silah sesleri duydum."

"Polonyalı mı?" Raffaele sorar.

"Başka kim olacak?" Acı acı homurdanıyorum. "Hızlı hareket etmeliyiz. Ekibi bir araya getirin. Beş dakika içinde yola çıkıyoruz."

Göz ucuyla yukarıda bir hareket görüyorum.

Anında tanıdım: Charlotte'un ayakları, en üst katın sahanlığında kayboluyor.

Döndüm ve evden çıktım. Şu anda lanet olası bir drama ayıracak vaktim yok.

Arabalar yanaşır yanaşmaz atlıyorum ve Adriano'nun evine doğru hızla yola çıkıyoruz.

"Ne kadar sürecek?"

"Beş dakika içinde orada oluruz."

"Dört olsun," diye homurdanıyorum. "Lanet olsun."

Sokakları arşınıyoruz, gece kulüplerine gitmekte oldukları belli olan birkaç sarhoş yayayı kıl payı atlatıyoruz.

"Dikkat et!" Arka koltuktan kükrüyorum. "Lanet olası kayıpları göze alamayız. Polisler boğazımıza sarılacak ve şu anda bu saçmalıkla uğraşmak istemiyorum."

"Doğru. Üzgünüm, patron."

Köşeyi döndüğümüz anda Adriano'nun dairesinin etrafına gelişigüzel park etmiş üç araç görüyorum.

Ön tarafta iki maskeli orospu çocuğu görüyorum. Belli ki gözcü olmaları gerekiyor ama bu iş için tamamen hazırlıksız görünüyorlar.

İkisi de geldiğimizi görünce içeriye kaçmaya çalışıyor.

Cipimin kurşun geçirmez camlarını açtım ve silahımı üzerlerine saldı. Adamlarımın geri kalanı daha silahlarını çıkaramadan ilkinin vurdum.

İkinci orospu çocuğu peş peşe iki el ateş eder. Göğsündeki kurşun Raffaele'e ait.

Kafatasındaki kurşun benim.

Cip gıcırdayarak durdu ama tamamen durmasına fırsat kalmadan dışarı çıktım. Eve girerken saklanmak için beklemiyorum.

Kapıdan içeri daldım ve beş adamla daha yüz yüze geldim. Hepsi maskeli.
Hepsi silahlıydı.

"Kahrolası korkaklar!" Üzerlerine kurşun yağdırırken bağıyorum.

Sürpriz unsuru bana sadece birkaç saniye kazandırdı. O zamana kadar, saldırı moduna geri döndüler, kendi ateş güçleriyle misilleme yapıyorlar.

Adriano'nun antikalar için kullandığı devasa bir kitaplığın arkasına saklanmayı başarırken adamlarım etrafıma üşüşüyor.

Yerini bulmaya çalışıyorum ama henüz hiçbir yerde göremiyorum.

Bir ceset bulana kadar öldüğüne inanmayı reddediyorum.

O zamana kadar, bu orospu çocuklarına ölümün tatlı salınımı için dua ettireceğim.

İkinci silahımı çıkardım ve ateş etmeye başladım. Yeniden doldurmam gerekmeden önce saniyeler içinde üç adam öldürdüm.

Raffaele ve Giovanni beni koruyor. Tekrar kilitlendiğimde kitaplığın arkasından çıkıyorum.

Kara maskeliler tarafından istila edilmedik, bu da bana biz ortaya çıkmadan önce gitmiş olmayı beklediklerini söylüyor. Bu saldırıya tamamen hazırlıksızlar.

Siyah bir maske benden sadece birkaç santim ötede. Kafasını tutup sertçe çevirene ve bu sırada boynunu kırana kadar beni fark etmedi bile.

Bir bez bebek gibi yere düşüyor.

Pencereden çıkmaya çalışan iki piç kurusuna nişan alırken cesedinin üzerinden geçiyorum.

İkisini de sırtından vurdum.

BANG-BANG. İki el silah sesi.

BANG-BANG. İki ceset yere düşüyor, ölü. Ve sonra...
sessizlik.

Nefesim normale dönerken adrenalin vücudumda dolaşıyor.

Dönüp katliamı inceliyorum. Yerde en az on ceset vardı. Hepsi aynı isimsiz siyah maskeler içinde.

"Hayatta kalan var mı?" diye homurdandım.

"Sadece bu," diyor Raffaele, siyah bir maskeyi yakasından tutup çekiyor ve ayaklarımın dibine atıyor. "Kolunda bir kurşun yarası var ama onun dışında durumu iyi."

"Uzun sürmeyecek," diye alay ediyorum, öne doğru eğilip maskeyi yüzünden çekiyorum.

Adam tamamen unutulabilir. Geniş gözler, düz burun, ince dudaklar. Korku kokuyor.

"Adın ne senin?" Başını

sallıyor.

İç çekiyorum.

"Onu bizimle geri getir," dedim. "Onu mahzene koyun. Bir geceden bir şey olmaz. Sabaha kadar bir işe yaramazsa, içinizden biri kafasına bir kurşun sıkabilir."

Stefano ve Marco emirlerimi yerine getirmek için öne çıktılar. Birlikte tutsağı bağlayıp ağzını tıkıyorlar. Sonra onu dışarıdaki araçlardan birine sürüklüyorlar.

"Bu kadar mı?" Etrafıma bakarak sordum.

"Öyle görünüyor, patron."

Geriye tek bir eksik kalıyor. "Adriano nerede?"

"Onu bulamıyorum," diyor Giovanni, başka bir odadan aceleyle içeri girerek. "Ceset de yok."

"Onu aldılar mı?"

"Nasıl? Kimsenin kaçmasına izin vermedik."

"Belki biz gelmeden önce gitmişlerdir?"

"Almak için geldikleri şeyi alsalardı hiçbirinin burada kalması için bir neden olmazdı."

"Sadece söylüyorum-

" "Kapa çeneni,"

diye tıslıyorum.

Giovanni susuyor, alnı şaşkınlıkla kırışıyor. Sonra Raffaele'ye

bakıyorum, o da hemen anlıyor.

Aynı anda, avazımız çıktığı kadar "Adriano!" diye bağırmadan önce ikimiz de derin bir nefes alıyoruz.

İlk başta hiçbir şey yok.

Sadece kendi çaresiz seslerimizin yankısı.

"Belki de tekrar kontrol etmeliyiz?" diye öneriyor biri. "O

burada," diyorum kararlılıkla. "Yaşıyor."

Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

"Bana inandığını hep biliyordum."

Adriano köşedeki kapıdan çıkarken dönüyorum. İs ve molozla kaplıydı ama başka bir zarar görmemişti.

"Hangi cehennemdeydin?" Talep ediyorum.

Gülümsüyor. "Beni özledin mi? Panik odamın bir gün işe y a r a y a c a ğ ı n ı söylemiştim."

"Lanet olası panik odası," diye inliyorum. Adriano'nun o boku kurdurduğu zamanı hatırlıyorum. Büyük bir karmaşaydı ve ona bir servete mal olmuştu. Haftalarca onunla alay etmiştim.

Görünüşe göre Adriano da aynı şeyleri düşünüyor.

Kocaman bir sırtışıla, "Şimdi sen gülüyorsun, değil mi dostum?" diyor.

"Sadece arabaya bin," diyorum ona bitkin bir şekilde. "Buradan defolup gidelim."

Adriano oturma odasının zeminini kaplayan cesetlerin üzerinden geçiyor. Üzgün görünüyor.

"Dostum, burayı çok sevdim. Kazimierz'e lanet olası bir fatura göndereceğim."

Elimi kirli omzuna vuruyorum. "Güven bana kardeşim, o piç kurusuna göndereceğimiz tek şey bu değil."

Dikkatimi Raffaele'ye yöneltiyorum. "Yerleşke dışında çalışan herkesi bilgilendir," diye talimat veriyorum. "En kısa sürede güvenli evlere gitmelerini söyle. Polonyalı psikopat oyun oynamaya geldi. Ayrıca, yerleşkenin etrafındaki güvenliği iki katına çıkarın. Benim iznim olmadan kimse içeri girip çıkmasın."

"Anladım, patron."

"Hadi gidelim."

Adriano benimle birlikte jiplerden birinin arkasına bindi. Kollarında birkaç sıyrık var ama güçlü bir bardak viskinin iyileştiremeyeceği bir şey değil.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Geceyi dinlenerek geçirmeyi planlıyordum," diye yanıtlıyor Adriano. "Üç gündür ilk kez gerçekten evdeyim. Önce o orospu çocuklarının sesini duydum ve pencereye gittiğimde geldiklerini gördüm."

Geldiğimizden biraz daha az aceleyle kaldırımdan uzaklaşıyoruz.

"Kaçmayı düşündüm," diye devam ediyor, "ama evin etrafını sarmışlardı. Onlar eve saldırmadan önce panik odasına girecek kadar zamanım vardı. Beni öldürmekten başka bir planları yoktu. Tam bir katliamdı."

"Kazimierz bir mesaj gönderiyor sanırım," diye düşünüyorum karanlık bir şekilde. "O pislik kaostan besleniyor."

"Bir akıl hastanesine yatırılması gerekiyor."

"Hayır, onun bir çukura kapatılması gerekiyor."

Yerleşkemin kapılarından geçerken, emirlerimin çoktan uygulamaya konduğunu fark ediyorum. Etrafta daha fazla güvenlik var.

"Kahretsin!" Adriano'nun sıçramasına neden olacak şekilde

yüksek sesle küfrediyorum. "Tanrım, ne oldu?"

"Evie. Bu gece yerleşkede değil," diye açıklıyorum. "Lanet olası bir pijama partisi veriyor."

"Güzel," diye işaret ediyor Adriano. "Onu orada tut."

"Burada daha güvende olacak."

"*Orada* daha güvende olacak," diye karşı çıkıyor Adriano. "Bu gece nerede kalacağı bir yana, kimse onun varlığından bile haberdar değil. Bırakın çocuk çocukluğunu yapsın."

Adriano'nun sözlerini özümsemek için biraz zaman ayırdım. Bunu yaptığımda, mantıklı olduklarını kabul ediyorum. Evie'yi mümkün olduğunca bu çılgınlığın dışında tutmam daha iyi olur.

"Peki," diye isteksizce cevap veriyorum.

Hoşuma gitmiyor ama haklı.

Bunu yüzüne karşı itiraf edeceğimden değil.

Adriano sırtıyor. "Beni daha sık dinlemelisin. Ben çok bilgeyimdir."

Homurdanıyorum. "Tabii ki öylesin. Lanet olası İtalyan Einstein."

"Bu Ben. İlişkisiz soru-nerede Charlotte bu gece?" Adriano alaycı bir sırıtişla soruyor.

"Her zaman olduğu yerde," diye cevap veriyorum. "Yerleşkede, ya mutfakta ya da odasında."

"Hmm," diye mırıldandı Adriano, yüzümü dikkatle inceleyerek. "Peki sorun ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Belli ki seni rahatsız eden bir şey var," diyor. "Neymiş o?"

"Az önce olanları düşünürsek, aptalca bir soru."

Adriano başını sallar. "Polonyalıları düşünmüyorsun. Bu onunla ilgili. Bu ifadeyi tanıyorum."

"Ona özgü bir ifadeye sahip değilim." Gözleri bana bilerek parlıyor. "Var."

"Aynı gece hem kışını kurtarmak hem de tekmelemek zorunda bırakma beni."

Adriano sadece sırtıyor.

CHARLOTTE

Lucio ve adamları döndüğünde, hemen bodruma iniyorlar. İkinci katta saklandığım yerde kimse bana bakmıyor, aşağıya bakıyor.

Aralarında bir şey sürüklüyorlar. Daha doğrusu birini.

Her kimse başına siyah bir torba geçirilmiş. Elleri ve ayakları kelepçeli. Bileklerinden aşağı ince bir kan damlasının süzüldüğünü fark ediyorum.

Ondan sonraki bir saat boyunca çığlıklar duydum. Acımasız, ıstırap verici çığlıklar.

Sonra bir saat sessizlik.

Şimdi ev sessiz.

Tanrıya şükür Evie bu gece burada değil. Öte yandan, bu uyuyamayacağım anlamına geliyor.

Yataktan kalktım ve pencereye yöneldim. Aya bakmak beni her zaman sakinleştirir ama tabii ki ay, karamsar gri bulutların ardına gizlenmiş durumda.

Yine de hiçbir şey birinin gözlerindeki karamsar griye rakip olamaz.

Tanrım, Charlotte, onu düşünmeyi bırak.

Keşke yapabilsem.

Sorun şu ki, o her yerde. Bu evin her köşesinde.

Evie üzgün ve melankolik olduğunda onun gözlerinde. Derimin altında.

Özgürlüğümün avantajını kullanarak odadan çıkıyorum ve aşağıya iniyorum. Planım biraz havuz kenarında oturmak. Biraz temiz havaya ihtiyacım var. Kafamı boşaltacak bir yere.

Ama mahzeni geçerken yavaşlıyorum.

Lucio'nun başka bir mahkûm getireceğine inanamıyorum, özellikle de son seferinde Evie'ye olanlardan sonra.

Ama belki de Lucio'nun sözünden dönmesine şaşırmamalıyım.

O her zaman tam olarak ne isterse onu yapmıştır. Ne eksik ne fazla.

Kapalı kapıya bakıyorum.

Şimdi içeride kim var Lucio? Merak ediyorum.

Yürümeye devam etmeliyim. Bunu biliyorum.

Ama hastalıklı bir nedenden ötürü, merak ve içgüdü beni mahzenin kapısından içeri itiyor. Tanıdık patikada yürüyorum.

Şarap raflarının arasından. Taş

kemerin altından. Kapıya kadar.

Demir kapı kapalı ve mühürlü ama burada nöbet tutan kimsenin olmaması beni şaşırtıyor. Görünüşe göre Lucio hücresinin yapısına gerçekten güveniyor.

Bartek'in tehdidi hâlâ aklımın bir köşesinde. Polonya mafyasında beni bilen başkalarının da olacağını biliyorum. Nereye yerleştirildiğimi bilecekler.

Bu da bundan kaçmanın anlamsız olduğu anlamına geliyor. Çok uzun süre görmezden geldim.

Kapıyı iterek açıyorum ve ızgaranın diğér tarafındaki adamın nefesini kesen bir ses çıkartıyor.

Elleri ve ağzı bağılı, kafasına da bir torba geçirilmiş.

Vücudundaki birkaç farklı yaradan kan sızıyor. Duruşu bozulmuş. Tamamen yenilmiş.

"Kim var orada?"

Donup kaldım.

Bekle, bu ses neden bu kadar tanıdık geliyor?

Kalp atışlarım yavaşça yükselirken bile nefes almaya çalışıyorum. "Lütfen, her kimsen, bırak gideyim..."

*Aman
Tanrım.*

*Aman
Tanrım.*

Diz hizasında küçük bir masanın üzerinde anahtarları buluyorum. Titreyen parmaklarımla ızgaranın kilidini açıyor ve hücreye giriyorum.

Mahkûmun tam önünde duruyorum. Ellerim rahatsız edici bir şekilde titriyor.

Böyle bir şey olamaz.

Torbayı başından çekiyorum ve şişmiş bir gözünün ardından bana bakıyor. Gözlerinin umutla açıldığını görüyorum.

"Char."

Başımı salladım. "Xander."

"Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyor. "Beni buradan çıkarmak zorundasınız."

Birkaç adım geri atıyorum. "Yapamam."

Kaşlarını çatıyor. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sorar. "Tabii ki yapabilirsin. Bırak gideyim."

"Peki ya *ben*, seni pislik?" Tersledim. "Eğer gitmene izin verirsem, benim yaptığımı anlarlar!"

"Nasıl?"

Tereddüt ediyorum. "Lucio bana güvenmiyor."

Xander, "Seni aylardır bu evde tutuyor," diye belirtiyor. "Lanet olası çocuğunu sana emanet etti. Tabii ki sana güveniyor."

Keskin bir nefes alıyorum ve Xander başını sallıyor.

"Evet, kızın onun olduğunu biliyorum," diyor. "Ben aptal değilim Charlotte."

"Yakalanacak kadar aptaldın," diye belirtiyorum.

"Emirlere uymak zorundaydım," diye yanıtlıyor Xander. "Kazimierz... o orospu çocuğu delinin teki. Bartek'in hiç olmadığı kadar. Ona hayır demek mümkün değil."

"Bu daha çok senin sorunun gibi görünüyor," diye tısladım ona. "En son senin kışını kurtarmaya çalıştığımda, bunun bedelini ödedim. Aslında hâlâ ödüyorum."

"Bu senin sorunun," diye ısrar ediyor Xander. "Kazimierz'in seni bilmediğini mi sanıyorsun? Şimdiye kadar ona işe yarar bir şey vermediğin için çok kızgın."

Anında gerildim. Çünkü Xander'ın yalan söylemediğini

biliyorum. Bu konuda değil.

"Bu adam psikopat, Charlotte," diye ısrar ediyor. "Bir şeyler duydum. Daha da önemlisi, bazı şeyler gördüm. Çıplak elleriyle bir adamın kafatasını parçalayışını izledim. Sonra da ölü adamın kanını parmaklarından yaladı."

Gördüğümde içim cız etti.

"Ondan kaçamazsın," diye devam ediyor Xander. "Sadece ona istediğini ver."

"O kadar basit değil."

"Oldukça lanet görünüyor... ah, ah... siktir..." Xander yaralarından dolayı yüzünü buruşturur. "Çok basit Charlotte. Ona istediğini verecek misin? Yaşarsın. Vermezsen? Ölürsün. Hikayenin sonu."

Başımı sallıyorum, hala inkar ediyorum. Bundan kurtulmanın başka bir yolu olmalı. "Onun gibi adamlar bu şekilde çalışmaz. Eğer sözümü yerine getirirsem, benden başka bir şey isteyecektir."

"Her neyse. En azından hayatta olacaksın."

"Özgür değilsen hayatta olmanın ne anlamı var?" Talep ediyorum.

"Tanrım, burası Disney Dünyası değil, Char!" Xander hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Onurlu bir ölüm, asil bir ölüm, cesur bir ölüm diye bir şey yok. Bu sadece ölüm. Ve berbat bir şey."

Gözyaşlarıma karşı koyarken ellerimi havaya kaldırdım.

"Elimde işe yarar bir şey yok," diyorum, Bartek'e yaptığım açıklamanın aynısını kullanarak.

"O zaman bir şeyler bulsan iyi olur," diye uyarıyor Xander. "Kazimierz'in radarında sen varsın. Ve bu iyi bir şey değil."

Ona sırtımı dönüyorum, ne yapacağımı düşünürken onu susturmaya çalışıyorum.

Yine de düşüncelerim düz bir çizgide ilerlemiyor. Düzensiz bir şekilde zig zag çizip duruyorlar ve kendimi tamamen yalnız hissetmeme neden oluyorlar.

Xander, "Bana yardım et Charlotte," diye yalvarır.

Sandalyesine doğru sallanıyor, muhtemelen bağlarından kurtulmaya çalışıyor. Ama ben bile gerçekten güvenli olduklarını görebiliyorum.

"Boşuna uğraşma," diyorum ona. "Sadece kendini yoracaksın. Seni bir yere kilitlediler."

"O zaman bırak beni!" Xander bağırır. "En azından bu Kazimierz'i yatıştırmaya yardımcı olur. Ona hâlâ onun için çalıştığını kanıtlamış olursun."

"Bu senin için çok uygun."

"Elbette, benim için uygun," diye itiraf ediyor Xander utanmadan. "Ama aynı zamanda lanet olası gerçek de bu. Sen sadece bunu göremeyecek kadar inatçısın."

"Kapa çeneni," diye inleyerek ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Kapa şu lanet çeneni. Bırak da düşüneyim."

"Senin zaman lüksün yok," diye tersliyor beni. "Kesinlikle yok. Gün ağardığında hâlâ burada olursam beni öldürecekler."

"Ve bunu hak ediyorsun, orospu çocuğu," diye tıslayarak ona dönüyorum.

"Bunu kişiselleştirme, Char. Sen ve ben uzun zamandır birlikteyiz."

"Sanki her şey çok eskide kalmış gibi

konuşuyorsun." "Şey..."

"Seni orospu çocuğu!" Bağırıyorum.

"Delirdin mi sen?" Gözleri şişti. "Sesini alçalt!"

"Dizlerime kadar boka batmış olmamın tek sebebinin senin yüzünden olduğunun farkında mısın?" Ona ters ters bakarak söylüyorum.

"Kimse senden Polonyalılarla o pazarlığı yapmanı istemedi," deme cüretini gösterdi bana. "Hepsi senin suçundu."

"Seni oracıkta öldürürlerdi."

"Bunu daha önce de yaşadık," diye iç geçiriyor Xander, sanki mantıksız olan benmişim gibi. "Sadece beni korkutmaya çalışıyorlardı. Ben onlar için yararlıyım."

"Şehirdeki tek kirli polisin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Fark yaratan tek kişi benim," diye tersliyor. "Kötü kararların için beni suçlama."

Suratının ortasına tokadı yapıştırdım.

"Siktir! Ow! Tanrım, Char, bu da neydi böyle?"

"Bunu hak ettin, seni çekilmez domuz. Ve bir ton daha fazlasını. Bunu sana Lucio mu yaptı?"

"O ve diğerleri."

"Güzel."

"Char..." diye mırıldanıyor.

O 'polis' sesini kullanıyor. O zamanlar nefret ederdim, şimdi daha da nefret ediyorum.

"Burada makul olun," diye devam ediyor. "Bu mükemmel bir durum değil ama bulunduğumuz nokta bu. Sadece akıllı davranmalı ve hayatta kalmalıyız."

"'Biz' mi?" Alay ediyorum. "Biz diye bir şey yok Xander. Hiçbir zaman da olmadı. Sen sadece kendini düşünürsün. Birlikteyken bile her şey seninle ilgiliydi."

Suratını buruşturarak ağzını kapattı. "Hey, aramızdaki ilişki yürümemiş olabilir ama ben seni çok önemsiyordum. Seni hâlâ önemsiyorum."

Samimiyetsizliği kusma isteği uyandırıyor. "Kapa çeneni."

"Seni anlamıyorum," diyor Xander, ses tonuna çaresizlik karışmaya başlıyor. "Pek çok şey olabilirsin ama korkak değilsin. Lucio'yu ihbar etmemenin gerçek nedeni ne? Çünkü yakalanmaktan korkmuyorsun."

"Tabii ki yakalanmaktan korkuyorum."

Xander, "Elbette, ama söz verdiğin şeyi yapmanı engelleyecek kadar değil," diye belirtiyor.

Belki de bu herif sandığımdan daha zekidir.

"Peki," diye bastırıyor, "ne oldu?"

Derin bir nefes alıyorum. "Lucio'nun kötünün iyisi olduğunu düşünüyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve Evie'ye bir şey olmasını istemiyorum."

Xander bir an duraklar. "*Lucio kötünün iyisi* mi?" diye tekrarlıyor. "O da mafya."

"O bundan çok daha fazlası," diye karşı çıkıyorum kelimeleri içimde tutamadan.

Yüzünün şekli bozulmuş olsa bile, yüzündeki şaşkınlığı ve ardından farkına vardığı şeyi görebiliyorum.

"Char, sen... adamdan *hoşlanıyor* musun?"

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum ama mümkün olduğunca kızgın kalmaya çalışıyorum.

"Aptal olma. Sadece söylüyorum..."

"Tabii ki senin tipin. Kadınlar en kötüsüdür." "Pardon?"

"Güzel bir yüz gördüğünde donun düşüyor." "Ne kadar sık olduğumu düşünüyorsun?" Talep ediyorum.

"Bu senin hatan değil. Hormonlar yüzünden."

"Senin ne kadar iğrenç bir neandertal olduğunu unutmuşum."

Xander yalvarırcasına, "Eğer bunu onun için yapıyorsan, Char, o zaman dur," der. "Bu boku bir erkek için yapma. Benim için yaptın ve bak nasıl sonuçlandı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ciddi

misin?" "Doğru olduğunu biliyorsun."

"Onun için hiçbir şey yapmıyorum," diye homurdanıyorum. "Bunu onun için yapıyorum-"

"Ondan hoşlanıyorsun," diye sözümü kesiyor Xander. "Bunu söyleyebilirim. Ama sana şunu sormama izin ver Char: Ona ihtiyacın olduğunda yanında olacak mı?"

"Siktir git."

"Bırak gideyim."

"Hayır."

Tek sağlam gözünde öfkenin parladığını görüyorum. "Bırak gideyim de Kazimierz'le konuşayım. Onun adına perde arkasında çalıştığınıza ikna edin."

"Neden seni dinlesin ki?"

"Çünkü istediğim zaman ikna edici olabiliyorum." "Xander, gitmene izin veremem."

"Tamam. Benim için yapmayacaksın. O zaman Vanessa için yap." Donup kaldım.

"Ne?"

"Son zamanlarda ondan haber aldın mı?" diye soruyor, dikkatimi çektiğini bilerek.

"Ben... hayır."

"Tabii ki hayır. Çünkü Polonyalılar onu tutuyor. Ama uzun sürmeyecek."

"Bu da ne demek oluyor?" Talep ediyorum. "Bu, onun ortadan kaldırılacağı anlamına geliyor."

"Onu öldürecekler mi?" Nefes nefese kaldım, neredeyse kendi kelimelerimde boğuluyordum.

Homurdanıyor. "Ölüm tercih edilir. Kazimierz'in işlerinden birinin insan kaçakçılığı ve seks köleliği olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Siktir.

Siktir.

Siktir.

"Charlotte, bırak gideyim. Ben de Vanessa'ya bir şey olmamasını sağlayacağım."

"Neden bir etkiniz olsun ki?" Umutsuzca sordum.

"Düşündüğünden daha önemliyim."

Yalancı! İçgüdülerim bana bunu söylüyor ama ona inanmama gibi bir seçeneğim yok. Risk çok büyük.

Vanessa benim arkadaşım. Ama aileden daha yakın. Ve her zaman birbirimizin arkasını kollayacağımıza yemin ettik.

Onu öylece canavarlarla bırakamam, hele ki şimdi boş durursam kaderinin ne olacağını biliyorken.

"Peki," diyorum, omuzlarım çöküyor. "Gitmene izin vereceğim." "Evet!"

"Kapa çeneni," diye hırladım. "Bunu senin için yapmıyorum."

Etrafında dolanıyorum ve önce bileklerindeki düğümleri çözmeye başlıyorum.

"Daha hızlı."

"Gidebildiğim kadar hızlı gidiyorum."

"Bıçağın falan var mı?" diye soruyor. "Onları kesebilirsin."

"Kafan iyi mi? Kaçmışsın gibi görünüyor olmalı."

Xander, "Izgara kilitliydi," diye belirtiyor. "Yardım almadan nasıl çıkabilirdim ki?"

"Doğru. Kahretsin."

"Tamam... Kilidini açtığımı kabul etmek zorundayım," diye cevap veriyorum, hızlı düşünerek. "Ama baskı altında."

"Ha?"

Ellerinin etrafındaki bağları gevşetmeyi başardım. "Yani bana saldırmış ve kilidini açmam için beni zorlamışsın gibi görünmeli."

"Uh... tamam mı?"

O sesler Şüpheli, ama I Biliyorum o değil gerçek keskin üzerinde Benim açıklamam. Ne de olsa o zamana kadar çoktan gitmiş olacak.

"Her neyse, açıklamayı ben hallederim. Sen sadece bu pazarlığın sana düşen kısmına sadık kal."

"Vanessa'nın iyi olduğundan emin olacağım."

"Sadece 'tamam' değil," diye açıklıyorum, yüzüne bakarak. "Onun *serbest bırakılmasını* istiyorum." "Peki."

"Ya Xander?" "Ne?"

"Bartek dışında Evie'yi başka kim biliyor?"

"Bartek'in adamlarından birkaçı," diye yanıtlıyor Xander. "Ama hepsi Bartek'in öldüğü gece öldü."

"Güzel," diye iç geçirdim rahatlatarak. "Ondan kimseye bahsetme, tamam mı?" "Tamam."

"Söz mü?"

"Az önce-"

"Xander!"

dedim.

"Tamam! Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum, tam o sırada bacaklarındaki bağları çıkarmayı başarıyor.

"Sonunda," diye iç geçirdi ayağa kalkmadan önce.

"Yerleşke oldukça güvenli," diyorum ona. "Ama benim bildiğim bir kör nokta var. Talimatlarıma uyarsan fark edilmeden dışarı çıkabilirsin. Seni oraya götüreceğim."

"Harika," diye dikkati dağılmış bir şekilde cevap veriyor. İlk başta biraz titriyor ama kısa sürede kendine geliyor. Tabii ki beni hiç umursamadan doğruca kapıya yöneliyor.

"D u r bakalım, seni geri zekalı," diye ç ı k ı ş ı y o r u m . "Bir şey unutmuyor musun?"

"Ben gitmeden önce hızlı bir sikiş ister misin?"

Karnına sert ve hızlı bir yumruk attım. İnliyor,
biraz öne doğru eğiliyor.

"Bir mücadele varmış gibi göstermeliyiz," diye hatırlatıyorum ona. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bana vurmak zorunda kalacaksın."

Bana şok içinde baktı. "Sen ciddi misin?"

Ona kaşlarını çatıyorum. "Bir yumruğu kaldıramayacağımı mı düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Bu bir erkeğin bana ilk vuruşu değil."

Xander kaşlarını kaldırır. "Sana kim vurdu?"

Ona ters ters baktım. "Bu konuşmayı başka bir zamana saklayabilir miyiz?"

"Doğru... tamam, seni yumruklamak... tamam... hadi yapalım şunu."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu konuda bu kadar heyecanlı görünmene gerek yok." "Benden ne istiyorsun lan?"

"Sadece yap!"

Yumruğunun yüzüme doğru geldiğini
görüyorum. İlk içgüdüm hareket
etmekti.

Ama benim
yok.

Kıpırdamada
n
duruyorum.

Yerimde
duruyorum.

Çarpışmaya hazırım.

Ama eski sevgilimin yüzüme indirdiği yumruğun acısı bile içimde hissettiğim acının yanında sönük kalıyor.

Beni güvende tutan tek adama ihanet etmenin acısı.

LUCIO

Saat sabahın iki buçuğunu gösteriyor.

Kafamın arkasındaki dırdırı görmezden gelemeyerek aramayı yapıyorum.

"Patron?"

"Enzo, hala orada nöbet mi tutuyorsun?"

"Elbette," diye yanıtlıyor Enzo. Hattın diğer ucundan sesi kısık geliyor.
"Saatlerdir görev yerimden ayrılmadım. Burada her şey sessiz."

"Evie?"

"Evie'nin küçük arkadaşıyla birlikte kaldığı odayı gördüm," diye onaylıyor.
"Sadece bir gece lambası yanıyor. Tavanda yıldızlar, gezegenler falan var.
Saatlerdir hareket yok."

Bunu duyduğumda biraz daha rahat nefes

alıyorum. "Ailen nasıl?"

"Sanırım seni merak ediyorum," diye itiraf ediyor Enzo. "Ama iş için uzakta olduğundan bahsetmiştim."

"Doğru."

"İkisinin de geçmişini araştırdım." "Ve?"

"İkisi de tertemiz çıktı. Baba bir çocuk doktoru. Anne evde kalıyor. Evie'yi bıraktığımda bana kurabiye ikram etti."

"Güzel," diye cevap veriyorum dalgınca.

"Merak etme patron," diye beni temin ediyor Enzo. "Küçük kızın yanımda. O güvende."

Başımı sallıyorum. O iyi bir adam. "*Grazie*,

Enzo." Telefonu kapatıyorum ve rahat bir

nefes alıyorum.

Evie'nin evden 1 k m a s 1 n 1 n bu kadar tuhaf hissettireceğini tahmin etmemiştim. Sadece bir gece ama bu konuda gerginim.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Ve şimdi, Enzo "küçük kızın" dediğinde, göğsümün bir şekilde genişlediğini hissettim.

Yastıklarına geri gömüldüm. Ama Enzo ile yaptığım görüşmeden sonra bile uykuya dalacak kadar uzun süre hareketsiz kalamıyorum.

Belki de bu evdeki diğer kız beni delirttiği içindir.

Santiago yemeğinden sonraki çıldırmış halini hala atlatamadım. Kadın kendini kaybetti. Sebepsiz yere.

Büyük çıkarım?

Bana hiç güvenmiyor.

Yaklaşan ayak sesleriyle doğruldum. Hafif ayak sesleri. Kadınsı ayak sesleri.

Bu benim adamlarımdan biri olamaz.

Kapımın yumruklanması beni yatağımdan kaldırdı.

Ve onun boğuk çığlığı içimde bir korku akordu oluşturuyor. "Lucio!"

Kapıyı çekip açtığımda Charlotte'un diğer tarafta durduğunu görüyorum. Yüzünden yaşlar süzülüyordu ve çenesi ile yanağında taze morluklar vardı.

"Ne oluyor lan?"

"Özür dilerim," diye nefes nefese kalıyor. Hıçkırıkları ilk başta onu anlamayı zorlaştırıyor. "Çok üzgünüm... Ben... o gitti... o kaçtı... Ben... ben..."

Onu omuzlarından tutup kendime doğru çektim. Göğsüme doğru kayıyor ve kalp atışlarının düzensiz bir şekilde benimkine çarptığını hissedebiliyorum.

İlk başta gergindi. Tepeden tırnağa gergin ve yaprak gibi titriyor.

Ama her hıçkırıktaki ve her geçen saniyede içimde daha da eriyor.

"Hey, hey," diyorum yatıştırıcı bir şekilde. "Sakin ol, Charlotte. Sakinleş ve konuş benimle."

Elleri gövdemde geziniyor. Üzerimde tişört yok, onun yerine çıplak sırtımı kavıyor, tırnakları tenime batıyor. Gözyaşları göğsümü ıslatıyor.

"Özür dilerim..." diye hıçkırmaya devam ediyor.

"Charlotte, nefes al. Bana ne olduğunu anlat."

"Bir bardak su içmek için aşağı indim," diye kekeliyor. "Uyuyamıyordum ve odamdan çıkmam gerekiyordu. Bir bardak suyum aldım ve kilerden geçerken sesler duydum..."

Sikeyim.

"Ben... Neler olduğunu görmek için aşağı indim ve... ve..."

"Mahkum mu?"

Başını sallıyor. "Onu tutulduğum odada buldum," diye haykırıyor. "Ben... o dövülmüş ve kanlar içindeydi... bana biraz su için yalvardı...."

Lanet olsun.

"Elimde bardak vardı... ve o baktı... Hayır diyemedim..."

Charlotte'un çenesini yukarı çekerek onu bana bakmaya zorluyorum. Gözleri panikle doluydu. Korkuyla.

"Ne oldu?"

"Beni yakaladı." Gözleri tekrar düşüyor ve hıçkırıklar sessizce tüm vücudunu sarmaya başıyor.

Elimden kurtuldu ve sendeleyerek birkaç adım uzaklaştı. Sanki benimle yüzleşmeye dayanamıyormuş gibi.

"zr dilerim Lucio," diye inliyor. "Beni yakaladı, ızgaranın kilidini açmaya zorladı..."

"Bağlanmıştı," diyorum inanamayarak.

"Onu bulduğumda bağlı değildi," diyor Charlotte. "Onu bırakmam için beni zorladı. Bırakmazsam beni öldüreceğini söyledi. Ben de... ben... gitmesine izin verdim."

Ve işte orada.

Siktir, siktir, siktir.

Cep telefonumu aldım ve güvenliğı aradım.

Hat açılır açılmaz "Sınırları kontrol edin," diye bağıryorum. "Mahkmumuz serbest kaldı."

Charlotte'a bakıyorum. Kollarını vücuduna sarmış, topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyor.

Yanağındaki morluk gittikçe kötüleşiyor. Gzn morartmaktan kıl payı kurtulmuş.

Orospu ocuğı.

Onu eve hiç getirmemeliydim. Bu benim hatam.

"Lucio?"

Sesi küçük. Sesini hiç bu kadar çaresiz duymamıştım. Özür dileyen? Pişman mı?

Doğru kelimeyi bile bulamıyorum.

Düşündüklerimin hiçbiri ona uymuyor.

"Çok, çok üzgünüm," diyor, kapıma geldiğinden beri ilk kez gözlerimle düzgün bir şekilde buluşuyor. "Ben... ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Özrünün derinliği beni şaşırttı.

Sonra fark ettim ki muhtemelen benim tepkime göre hareket ediyor.

Yüzümdeki öfkeyi görüyor ve bunun kendisine yönelik olduğunu varsayıyor.

"Hey," diye fısıldıyorum usulca, ona doğru ilerleyerek. "Özür dilemene gerek yok."

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. "Ama gitmesine izin verdim..."

"Sana saldırdı," diyorum. "Seni buna zorladı. Mahzende hiç bulunmaman gerekirdi. Ama sana neler olduğunu anlatmalıydım."

Başını eğdi. Elini tutup onu banyoya götürüyorum.

Tek kelime etmeden beni takip ediyor ve midemde bir şeyin ince bir öfke kordonuna dönüştüğünü hissediyorum.

Onu kucağıma alıp önümdeki banyo tezgahının üzerine koyuyorum. Yanağındaki çürüğü incelerken gözleri düşünceli, hatta belki biraz şaşkın.

"Orospu çocuğu," diye

homurdandım. "Bunu hak ettim."

"Sakin öyle söyleme," diye tıslıyorum. "Bunu hak etmene imkân yok."

Gözleri bulutlanıyor. Bana bakmayı reddediyor.

Daha ne diyeceğime karar veremeden telefonum çalmaya başladı.

Gizlice kaçmaya çalışan piçi yakaladıklarını umarak hemen elime alıyorum.

Onunla nasıl başa çıkacağımı zaten biliyorum. Hızlı ve merhametli bir ölüm için sahip olabileceği her türlü şansı mahvetti.

O orospu çocuğunu elime geçirdiğimde, ona acı çektireceğim.

"Bana onu yakaladığını söyle."

Sessiz bir iç çekiş duyuyorum. "Patron... o gitti."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Talep ediyorum.

Raffaele bana "Kuzeydoğu tarafındaki sarmaşık kapıyı bulmayı başardı," diyor. "Tamamen gizli, bu yüzden genellikle insansız bırakıyoruz."

"Sarmaşık kapısı mı?" Dehşet içinde tekrarlıyorum.

O ölümüne dövülmüş serserinin yerleşkeye girip çıkan tek korumasız yola rastlamış olmasına imkân yok.

Bir kere, tamamen gizli.

Ve bir diğeri, kendi adamlarımdan bazılarının bundan haberi bile yok. Bu da demek oluyor ki.

Biri ona yardım etti.

Kazimierz'in sözleri kafamın içinde uğursuzca yankılanıyor.

Dünya yılanlarla dolu. En tehlikelileri en az beklediklerinizdir.

Dışlerim o kadar sert sıkılıyor ki kırılacaklar mı diye merak ediyorum.

Raffaele, "Etrafı araştıran iki ekibimiz var patron," diye bilgi verdi. "Onu yakalayacağız."

Onu bulamayacağımızı zaten biliyorum ama yine de buna izin vermeye karar verdim. "Bir haber olursa beni ara."

Telefonu kapattım ve kenara koydum. Charlotte'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Adamların onu yakaladı mı?" diye umutla soruyor.

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Ama yapacağız. Ve onu elime geçirdiğimde, ciğerlerindeki hayatı kendi ellerimle sökeceğim."

Küçük bir yüz havlusu alıp musluktan akan soğuk suyun altına tutuyorum. Sonra hafifçe morarmış yanağına bastırıyorum.

Hafifçe irkiliyor ama altımdan çekilmeye çalışmıyor.

Yavaşça, soğuk havluyu yanağına değdiriyorum. Birkaç dakika sonra rahatlayarak gözlerini kapatıyor.

"Bu iyi hissettiriyor."

"Ben de yüzümdeki birkaç çürüğü iyileştirdim," diyorum ona. "Bu bende her zaman işe yarar."

"Eskiden yaralarımı görmezden gelirdim," diyor. "Onları bir onur nişanı olarak görecektik kadar genç ve aptaldım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Tek gözüyle dışarı baktığında yüzümdeki soruyu fark ediyor.

"Annemin erkek arkadaşlarından biriydi," diye açıklıyor, neredeyse utanarak. "Öfke sorunları vardı. Ben kolay bir hedeftim."

"Tanrım," diye nefes alıyorum. Daha fazla öfkelenmemin mümkün olduğunu sanmıyordum. "Kim bu adam?"

Gülüyor. Ya da en azından deniyor, ama acı dolu bir yüz buruşturmasına dönüşüyor.

"Fark eder mi?" diye sorar. "O çoktan gitti. Sadece birkaç ay dayandı."

"Annen tam bir baş belası gibi görünüyor," diyorum dişlerimi sıkarak.

Charlotte omuz silkiyor. "O bozuk. Bozuk bir insanın başka birini düzeltmesini nasıl bekleyebilirsiniz?"

Sessizliğe bürünüyoruz ama ben yarasını tedavi etmeye devam ediyorum. Gerekenden daha uzun süre devam ediyorum.

"Bunu yapmana gerek yok," diyerek sessizliği bozuyor. "Ne?"

"Bu," diye vurguluyor elimdeki havluyu göstererek. "Benimle ilgilenmene gerek yok."

"Sen benimle ilgilendin," diye

belirttim. "Bu farklıydı."

"Neden?"

"O bir kurşun yarasıydı, seni palyaço," diye gülüyor. "Bu o kadar da ciddi değil."

Sonra kahkahası yumuşayarak kederli bir ciddiyete dönüşüyor.

"Evie'nin bu gece burada olmamasına sevindim," diyor sessizce.

"Katılıyorum," diye yüzümü buruşturuyorum. "Çocuğu zaten yeterince travmatize ettim."

Charlotte'un mavi gözleri bana doğru bakıyor. Tek kelime etmiyor ama yine de sorusunu hissedebiliyorum.

Normalde açıklama yapmayı pek sevmem. Ama garip bir nedenden dolayı ona borçlu olduğumu hissediyorum.

"Bu boku evden uzak tutacağımı söylediğimi biliyorum..."

"Burası senin evin," diyor hemen.

"Burası artık Evie'nin de evi," diyorum. "Ve önce onun gelmesi gerekiyor. Bu bir muhakeme hatasıydı. Bir daha olmayacak."

"Vay canına," diyor Charlotte bir tür şaşkınlıkla.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Yok bir şey. Ben sadece... Bir hata yaptığını kabul ettiğini duyacağımı hiç düşünmemiştim," diye açıklıyor.

"Gerçek bir erkek hatalı olduğunu kabul etmekten korkmaz."

Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama onun yerine dudağını kemiriyor. Ne düşünmüşü tahmin edebiliyorum: uzun bir

Annesi Charlotte'un tüm çocukluğu boyunca onun dünyasına girip çıktı.

Bu beni kızdırıyor. Neredeyse öfkeliendiriyor.

O "adamlar" adam değildi. Onlar korkaktı. Parazitlerdi. Gerçek bir erkek kendine ait olanı korur.

Ve işleri berbat ettiğinde - bu gece olduğu gibi - işleri düzeltmek için cehennemden ve yüksek sulardan geçiyor.

"Hadi seni yatağa götürelim," diyorum. "İstersen bu gece burada uyuyabilirsin. Güvende olursun."

Bana öylece bakıyor, gözlerinde çözemediğim farklı duyguların çatışması var.

"Neden buradasın Lucio?" diye sorar. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, dışarıda adamlarınla değil de burada benimle ne yap ı y o r s u n ?" diye açıklıyor.

Güzel bir soru.

Kendime sormadığım bir soru - muhtemelen cevabı beğenmeyeceğimi zaten bildiğim için.

"Adamlarım bunu halledebilir," diyorum belli belirsiz, ona elimi uzatarak. Bu pek bir açıklama sayılmaz. Ama şu anda yapabileceğim en iyi şey bu.

"Odama geri dönebilirim," diyor tereddütle, sanki beni gücendirebileceğinden endişeleniyormuş gibi.

"Sen nasıl istersen."

"Ben sadece... Seni söndürmek istemiyorum."

"Durum böyle olsaydı teklif etmezdim."

Yavaşça başını sallıyor ve bunu ciddi ciddi düşündüğünü görebiliyorum.

"Charlotte."

"Öyle mi?" diyor, gözleri tekrar benimkilere dikiliyor.

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak."

Yüzünde sıkıntılı bir gülümseme beliriyor. "Bunu söylemek senin için kolay." "Hadi," diyorum, onu banyo tezgahından aşağı çekerek.

Onu yatak odasına götürüyorum. Onu yatağıma götürdüğümde hiç direnmedi. Yorganı geri çekiyorum ve altına giriyor.

Onu terk etmeliyim.

Ama bir kez daha, tüm sağduyuma rağmen...

Kalıyorum.

Yatağın kenarına, onun yanına oturuyorum ve tik ağacından komodinin üst çekmecesini açıyorum.

"Burada biraz ibuprofen ve Advil var," diyorum ona. "Ağrı için." "Artık gerçekten hissetmiyorum."

"Bu sadece buzun seni uyuşturması," diyorum. "Güven bana, birkaç saat içinde hissetmeye başlayacaksın. Sadece bir hap al. Uyumana yardımcı olur."

"Bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Yüzündeki korku parıltısı bana korktuğu şeyin acı olmadığını söylüyor.

Ona bu acıyı çektiren adam.

"Onun için bir daha endişelenmene gerek yok Charlotte," diye sertçe teminat veriyorum. "O şerefsiz uzun süre nefes alamayacak."

"O senin düşman listende, ha?" diye soruyor gülümseyerek. "Hiç şüphesiz."

"Seni gerçekten kızdırmış olmalı."

"Yaptı," diye cevap veriyorum, elimin tersiyle yanağını okşayarak. "Seni incitti."

Gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyorum. Ne demek istediğimi anlamaya çalışıyor. Aramızdaki garip enerjiyi hissetmeye çalışıyor.

Bunun gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu anlamaya çalışıyor. "Ben hiç kimseyim," diyor usulca.

"Hayır," diye karşı çıkıyorum. "Değilsin."

Bana bakıyor ve öylece bırakamayacağımı biliyorum.

"Sen Evie'nin müttefikisin," diye devam ediyorum. "Tamamen güvendiği tek kişi sensin. Onu güvende ve rahat hissettiriyorsun. Bu da seni önemli kılıyor."

"Oh," diyor Charlotte.

Yüzü düşüyor, ancak bunu bir gülümsemenin arkasına saklamak için elinden geleni yapıyor. Ama gülümsemesi üzgün görünüyor.

Söylenecek daha çok şey var. Bunu biliyorum.

Ona, benim için değerinin yalnızca Evie ile olan bağlantısına dayanmadığını söylemek istiyorum.

Ama kelimeleri söylemeye dilim varmıyor.

Belki de bu yüzden kendimi eğilmiş, dudaklarımı onunkilere bastırırken buluyorum. Sadece bir çırpınış, öpücüklerin en yumuşağı.

Geri çekildiğimde, kafası öncekinden daha da karışmış görünüyor. "Ne yapıyoruz biz?" diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum."

"Bu yanlış," diyor sessizce. "Her şey yanlış."

Kaşlarımı çatıyorum, bununla tam olarak ne demek istediğini merak ediyorum. Gözleri bir an için benimkilere dikiliyor, sonra sanki benimle yüzleşmek çok zormuş gibi tekrar indiriyor.

"Aramızda ne olduğu hakkında hiç konuşmadık," diye belirtiyor.

Biraz geri çekiliyorum.

"Hayır, yapmadık."

"Bunu yapmamalıyız," diyor. "Hiçbirini."

Gözleri donuklaşıyor ve sanki başka bir şeyden bahsediyormuş gibi hissediyorum. Gözlerindeki travmayı görebiliyorum, yıllar ve yıllar boyunca bana bakıyor.

"Olmayabilir. Şimdi seni yalnız bırakacağım," diyorum ve yataktan kalkmaya hazırlanıyorum.

Ama eli dışarı fırladı ve koluma yapıştı.

Gözlerindeki bakıştan bunu yapmak istemediğini anlayabiliyorum. Beni durdurmak istemedi. Bu otomatik, içgüdüsel bir şeydi. Tamamen ilkel.

"Ben... Ben özür dilerim," diyor tekrar. Ama tam olarak bırakmıyor.

"Özür dilemeyi bırak. Yanlış bir şey yapmadın."

Kendinden nefret eden bu düşünceleri beyninden söküp atmak için onu bir bez bebek gibi sallamak istiyorum. Onu aynaya bakmaya ve benim gördüğümü görmeye zorlamak istiyorum: güçlü bir kadın. Gururlu bir kadın. Vahşi bir kadın.

"Gitmesine izin verdim..." diye mırıldanıyor.

"Sana saldırdı," diye tekrarlıyorum, elim tekrar yüzüne doğru kalkıyor.

"Başka ne seçeneğin vardı ki?"

"Her zaman bir seçenek vardır," diyor yumuşak bir sesle. "İmkansız durumlarda bile her zaman bir seçenek vardır."

"Charlotte," diyorum ona endişeyle bakarak. "Biraz dinlenmen gerek."

"Uyuyamıyorum."

"Yine de dene," diye ısrar ediyorum. "Buna ihtiyacın var."

İtiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Yastığıma yaslanıyor ama gözleri açık kalıyor.

"Evie iyi mi?" diye soruyor.

"Siz kapımda belirmeden hemen önce onu kontrol ettim. O iyi. Güvende."

Charlotte rahatlayarak iç geçirir. "Güzel," diye yanıtlıyor, gözleri bir an için dalgalanarak kapanıyor. "Bu çok iyi. Bu uyku için çok heyecanlıydı... bitti..."

Charlotte uykuya dalarken eli hâlâ kolumu tutuyor. Tutuşu biraz gevşiyor ama beni bırakmıyor.

Bunu hiç umursamıyorum.

CHARLOTTE

ERTESİ SABAH

Lucio'nun odasında uyandım.

Ağrım var.

Yorgunum.

Ve tamamen yalnız.

Garip bir utanç dalgası hissederek dışarı çıkıyorum ve kendi yatak odama çekiliyorum. Evie, Enzo ile eve gelene kadar orada kalıyorum.

Günü havuzda ve bahçede geçirirken kendimi onun hikayelerinde kaybetmek çok kolay.

Burada ne yaptığımı unutmak kolay. Eğer bunların hepsi çılgınca, boktan bir rüyaysa. Xander'ın gitmesine izin verip Lucio'ya yalan söyleyerek doğru şeyi yaptıysam.

Yalan üstüne yalan söylediler.

Bana yetişiyorlarmış gibi hissetmeye başladım.

Evie'ye çürüklerimi açıklamak da bu karmaşaya bir yenisini daha ekledi.

Ona dikkat etmediğim bir anda kapıya çarptığımı söyledim. Omuz silkiyor ve inanmış gibi görünüyor, sonra yakındaki bir çitin üzerindeki bir kelebeğe hayret etmek için dönüyor.

Keşke bütün yalanlarım bu kadar kolay olsaydı.

Daha sonra, bahçelerde yaptığımız uzun bir yürüyüşten döndüğümüzde, yataklarımızın üzerine serilmiş ışıltılı gece elbiseleri buluyoruz.

Kapı girişinde durup kaşlarımı çatıyorum. Evie tam tersini yaptı. Hızla ilerliyor ve kocaman, şaşkın gözlerle pahalı kumaşı parmaklıyor.

Her birimiz için bir elbise var.

Evie'ninki gözleriyle mükemmel uyum sağlayan zarif bir gümüş.

Benimki akuamarin ve okyanustaki ay ışığı gibi parlıyor.

Bir şey görene kadar tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyordum. Yorganın üstünde bir not var. Dikenli, erkeksi bir karalamayla yazılmış.

Akşam yemeği 8'de. Bence bu elbiseler ikinize de çok yakışacak.

Kalbim göğsümde şiddetle sıkışıyor.

Ama en değerlisi sürprizin son parçası: aynı el yazısıyla yazılmış benzer bir notla birlikte başka bir küçük hediye.

Evie'nin ambalaj kâğıdını yırtarak içindekileri ortaya çıkarmasına izin verdim. Şık siyah bir papyon.

Notu okuyana kadar kafam karıştı.

Paulie için yazıyor. O da şık görünmeli.

Kalbim tekrar sıkıştı. İki kat daha fazla. "Notta ne yazıyor?" Evie bana soruyor.

"Baban bizi yemeğe götürüyor," diye açıklıyorum yumuşak bir gülümsemeyle. Evie hemen heyecanla yuhalıyor ve alkışlıyor.

Onun mutluluğuna gölge düşürmek istemem, ben de biraz hissediyorum, Lucio'yla ilişkilendirmeyi öğrendiğim bir tür sarhoş sersemliği.

Ama aynı zamanda büyük bir kafa karışıklığı da hissediyorum.

Ben de bunu Lucio ile ilişkilendirmeyi öğrendim.

İkimiz hazırlanırken karışık duygularımla savaşmaya çalışıyorum.

Evie saçlarını fönlememe ve benim yaptığım gibi şekillendirmeme izin veriyor, uzun, gevşek lüleler halinde sırtımızdan aşağı dökülüyor. Şarkı söylüyor, dans ediyor ve gülüyoruz ve kısa bir süre için endişelenecek hiçbir şey yokmuş gibi davranmak çok kolay.

Ama aşağıya inme vakti geldiğinde, oracıkta kusacakmışım gibi hissediyorum.

Ne yapıyoruz biz? Dün gece beni yatağına yatırırken Lucio'ya sormuştum.

Cevap vermemiştii. Benim de kendime ait bir cevabım yoktu.

Hâlâ da yok.

Tek bildiğim, aramızdaki şey her neyse, beni çok hızlı bir şekilde delirtiyor.

Evie ve ben prensesler gibi davranarak merdivenlerden birlikte iniyoruz. Merdivenin kıvrımını döndüğümüzde, o görüş alanımıza girdi.

Smokin giyiyor, çok şaşırdım.

Daha az şaşırtıcı olan ise üzerinde ne kadar iyi durduğı.

Smokinlerin yapıldığı türden bir çerçevesi var. Sanki smokinin tasarımcısı onu hayal ederken aklında Lucio Mazzeo varmış gibi.

Geniş omuzlar, keskin siyah-beyaz çizgiler. Koyu renk saçlar.

Ve tabii ki, inişimizi seyrederken yıldızlar gibi parlayan gözleri.

Yere ulaştığımızda Evie'nin kulağına fısıldıyorum. Işıl ışıl parlıyor, sonra koşarak gelip ona reverans yapıyor.

Lucio'nun gözleri açılıyor ve gülüyor, sonra da hemen geri eğiliyor. "Çok güzel görünüyorsun, *tesoro*," diye mırıldanıyor ona.

Gözlerinin bana nasıl parladığını özlemiyorum. Hiçbir şey söylemiyor, ama söylemek zorunda da değil.

Sadece bir bakış bile içimi eritmeye yetiyor.

Ben yaklaşırken bana dirseğini uzatıyor. Diğer tarafta, Evie'nin küçük elini kendi eliyle kavıyor.

Ve üçümüz birlikte devasa ön kapıdan **g e ç i p** geceye adım attık.

Araba garaj yolunda bekliyor. Raffaele bizim için kapıları açık tutuyor. Evie'nin arka koltuğa oturmasına yardım ediyorum, sonra da ön yolcu koltuğuna geçiyorum.

"Teşekkür ederim Raffaele," diyorum

kibarca. Başını sallıyor ve kapımı kapatıyor.

Lucio diğer taraftan gelir ve direksiyona geçer.

"Peki nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum. "İngiltere Kraliçesi şehirde falan mı?"

Lucio gülüyor. Tanrım, bu sesi nasıl da seviyorum. Karanlık, zengin ve olmaya bile çalışmadan baştan çıkarıcı.

"*Il Dolore e Il Piacere*," diyor o nefis aksanıyla. "Sanırım bunu biliyorsun."

"Ha?"

Kaşlarımı çatıyorum ve daha fazla soru soruyorum ama Lucio sinir bozucu bir göz kırpmayla müziğin sesini yükseltiyor.

Piç kurusu.

Cevaplar için uzun süre beklememe gerek yok.

Restoranın önüne geldiğimizde midem bulanıyor.

Beyaz masa örtüleri ve kırmızı fenerler kapının üzerinde asılı, her şeyi sıcak ve yumuşak bir ışıkla yıkıyor.

Il Dolore e Il Piacere.

Lucio'nun restoranı.

Yani, yemek yerken yakalandığım ve kaçtığım yerle aynı.

Çenem açık, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde ona döndüğümde Lucio'nun sırtışı daha da genişliyor. Ve o kahkaha, o lanet kahkaha...!

Titriyorum ve bana ne yaptığını görmemesi için arkamı dönüyorum.

"Seni pislik!" Yarı gülerek yarı kahrolarak haykırıyorum.

Yine de ona yüklenmek için fazla zamanım yok, çünkü valeler tüm kapılarımızı açmak ve bize yardım etmek için koşuşturuyorlar.

Dışarı çıkarken onlara teşekkür ediyorum. Restoranın önünde durup manzarayı seyrediyorum.

Bu biraz suç mahalline geri dönmek gibi. Aslında, tam olarak öyle.

Ama bir yandan da uzun zamandır unutulmuş bir rüyayı hatırlamak gibi. Buraya geldiğimden beri çok şey oldu. Sanki başka bir Charlotte'muş gibi geliyor.

Lucio ve Evie gelir. "Hazır mısın?" diye soruyor.

"Önden buyurun," diyorum melodramatik bir edayla.

Gülümsüyor ve önden gidiyor. Bilerek bir adım geride duruyorum, böylece birlikte restorana girerlerken Evie'nin onun elini nasıl tuttuğunu gözlemleyebiliyorum.

Onun kocaman, dövmelelinin kızın elini tuttuğunu görmek kalbimin ters takla atmasına neden oluyor.

Yavaş yavaş aralarındaki bağ oluşmaya başlıyor. Lucio'nun yanında gittikçe daha rahat oluyor.

Ve belli ki bu his karşılıklı.

Yine de bazen kendimi ne kadar dışlanmış hissettiğime şaşırıyorum.

Onların aileden olduğunu hatırlatıyor. Ve ben... değilim.

Kesinlikle değilim.

Yani birlikte yaptığımız bu küçük geziler? Hepsi rol icabı. Dışarıdan mükemmel bir aile gibi görünüyor olabiliriz.

İçimizde, kırık parçalardan oluşan bir karmaşayız. En çok da ben.

"Charlotte?"

Lucio ve Evie'nin restoranın girişinde beni b e k l e d i k l e r i n i fark ederek gözlerimi kırıştırıyorum.

"Özür dilerim," diyorum ve hayallerimden sıyrılıp ilerlemeye başlıyorum.

"Kafan nerede senin?" Yanında restorana girdiğimde Lucio soruyor.

"Hiçbir yerde. Burası."

Kaşları kalkıyor ama beni itmiyor.

Sıska bir şef garson parlak bir gülümsemeye bize yaklaşıyor. Onu hemen tanıdım.

Son görüşmemizden biraz farklı.

"Hoş geldiniz Bay Mazzeo," diye selamlıyor. "Bu gece burada olmanız bir zevk."

"*Grazie*, Giraldo," diye karşılık verir Lucio.

"Özel bir oda ister misiniz, efendim?" diye devam ediyor. "Ya da-"

"Şu köşede bir kabin iyi olur," diyor Lucio, bir tanesine doğru yürürken.

Evie'yi yanına alıyor ve Giraldo bana dönüyor. Yüzündeki gülümseme bir an duraksıyor ama hemen toparlamayı başarıyor.

"Beni hatırladın mı?" Yaramazca sordum.

"Ah... elbette, madam."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum. "Charlotte iyi."

Lucio ve Evie'nin oturduğu masaya doğru beni takip ederken biraz şok olmuş görünüyor. Çatal bıçak takımlarını çoktan çıkarmışlar ve Evie çatal ve bıçakları garip bir şekilde diziıyor.

Kabinin bir köşesini ele geçirmiş. Lucio ortada uzanıyor. Yani benim tek seçeneğim onun yanına oturmak.

Oturduğumda bacağım onunkine sürtündüğünde tenim karıncalanıyor. "Menü ister misiniz?" Giraldo soruyor.

"Geçen sefer sipariş ettiğim şeyin aynısından alacağım," diyorum. "Hatırlıyorsun, değil mi Giraldo?"

Biraz kızarıyor, Lucio ile benim aramda gidip geliyor. "Oh, özür dilerim, madam-"

"Ah, az önce ne konuştuk Giraldo?" diye hatırlatıyorum ona şakacı bir şekilde. Gözleri Lucio'ya kayıyor. "Charlotte mu?" diyor kuşkuyla.

"Charlotte," diye onaylıyorum başımı hoş bir şekilde sallayarak. "Bu doğru. Biz eski dostuz, değil mi Giraldo?"

"Elbette, Bayan, ah... Charlotte," diyor kararsızca. "Ama aslında en son ne sipariş ettiğinizi hatırlamıyorum."

"Gerçekten mi? Vay canına, alındım."

Yanaklarına renk geldi. Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum ama bu noktada onun acısına son vermem gerektiğine karar verdim.

"Biliyor musun, sorun değil," diyorum. "Lucio, menüyü biliyorsun. Ne sipariş edersen onu yerim."

Lucio Giraldo'ya dönmeden önce bana küçük bir tebessüm ediyor.

"Kuzu yahnili pappardelle makarna alacağız. Kuzu incikli balkabağı gnocchi. Bir frutti di mare ve biraz peynirli tekerlek makarna."

"Çok iyi, efendim," diyor Giraldo. "İçecek bir şey var mı?"

"Evie?" Lucio Evie'ye dönerek sorar. "Ne istersin?"

"Ah, bilmiyorum," diyor, birdenbire çok korkmuş görünüyor.

"Güzel bir portakal suyuna ne dersin?" Ben

öneriyorum. Evie utangaç bir şekilde başını sallıyor.

"İki portakal suyu, Giraldo," diyorum ona.

"Bana da bir kadeh şarap," diye ekliyor Lucio.

"Hemen geliyor, efendim."

Aceleyle gitti. Dudaklarımdan küçük bir kahkaha baloncuğu

kaçıyor. "Hoşuna gitti mi?" Lucio soruyor.

"Çok fazla," diye cevap veriyorum. "Çok fazla

sipariş verdin." "Ben açım."

Omuz silkiyorum. "Sen bilirsin."

A r a m ı z d a bir şeyler var. Birbirimize söylemediğimiz o n c a şeyden doğan bir belirsizlik.

Giraldo bir saniye sonra içeceklerimiz ve farklı zanaatkâr ekmekleriyle dolu bir sepetle geliyor. Sadece kokusu bile beni açlıkla eğilmeye itti.

"Vay canına, cennet gibi kokuyor," diye iç geçiriyorum.

"Garsonla gerçekten arkadaş mısın Charlotte?" Evie soruyor. "Şey,

birazcık," diyorum. "Bir bakıma. Onunla seninle tanışmadan hemen önce

tanıştım." "Oh."

"Charlotte?"

"Evet?"

"Nasıl benim dadım oldun?" Evie soruyor.

Lucio'ya bakıyorum, soru karşısında gafil avlanmışım.

"Şey, ben... Lucio?" Ona bakarak söyledim. "Belki de bunu sahaya sürmelisin."

Bir parça focaccia koparıp ağzına atıyor. "Sana sordu," diyor makul bir şekilde.

"Lucio!"

Kıkırdıyor ama bana yardım etmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Ona pis bir bakış fırlatıyorum ve Evie'ye dönüp bakıyorum.

"Lucio bana bir baktı ve harika bir dadı olacağımı anladı," diyorum, korkunç bir şekilde çırpınarak.

Kaşlarını çattı. "Hmm, ben böyle hatırlamıyorum."

Bu orospu çocuğu.

"O zaman belki de hikâyeyi anlatmalısın," diye çıkışıyorum.

Yine kıkırdıyor. Müzikal ses beni derin bir nefes almaya zorluyor. Konuşurken biraz rahatlıyorum, Evie'yi aramızda tampon olarak kullanıyorum.

Yemek geldiğinde biraz daha rahatlıyorum.

Çoğunlukla, yüzünüzü yemekle doldurduğunuzda, konuşmak için fazla yer kalmadığı için.

Dün geceki sıcaklık bugün de peşimizi bırakmadı.

Mecbur olmadığı halde benimle ilgilendi. Benim için oradaydı.

Keşke ne yaptığımı bilseydi. Hala ne yaptığımı.

Makarnama bakıyorum ve iştahım tehlikeli bir şekilde dalgalanıyor.

Dün gece ilk kez aramızda neler olup bittiğini konuşmaya yaklaşmıştık. Ama Lucio'nun o konuya girmek istemediği açıktı.

"Yemekler nasıl?" Lucio soruyor.

Ona bir bakış attım. "Harika. Yemekler çok lezzetli."

"Dikkatin dağılmış görünüyor."

Tereddüt ediyorum. "Öyleyim, birazcık."

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. Onun nezaketi suçluluk duygumu kabullenmemi zorlaştırıyor. Bu sırrı saklamamı zorlaştırıyor.

"Üzgün görünüyorsun Charlotte," diyor Evie yüksek

sesle. "Ne? Üzgün *değilim*," diye cevap veriyorum

öfkeyle.

"Evet, öyle. Babamla kavga mı ediyorsunuz?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve bir süre ona bakıyorum. "Bunu sana söyleten ne?"

Evie Lucio ile benim aramda bir bakış atıyor ve sonra sanki söylemeye korkuyormuş gibi başını sallıyor.

"Hey," diyorum omzunu hafifçe sarsarak. "Sorun yok, ufaklık. Sadece söyle bana."

"Sadece, bazen ona baktığında üzgün görünüyorsun."

Kollarımdaki tüylerin biraz diken diken olduğunu hissediyorum. Bu çocuk kendi iyiliği için fazla gözlemci. Ve eğer o bunu fark ettiyse, Lucio da aynı şeyi fark etmiş midir?

"Evie," diyor Lucio araya girerek, "Charlotte ve ben kavga etmiyoruz." "O zaman birbirinizden hoşlanıyorsunuz?" diye soruyor, neredeyse yalvarırcasına.

Lucio'nun gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor. Gözlerindeki ifadeyi ne gördüğümü tanımlayacak kadar uzun süre tutamıyorum.

Ama yine de beni korkutuyor.

"Biz arkadaşız," diyor Evie'ye.

Arkadaşız.

Bu beni neden mutlu ediyor?

Bu neden kalbimi küt küt attırıyor?

Evie'ye odaklanıyorum ve yüzümü gülümsemeye zorluyorum.

"Gördün mü?" Ona söylüyorum. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Evie bir an için yüzümü inceliyor. "Tamam," diyor tereddütle. "Çünkü hep birlikte olduğumuz zamanları seviyorum."

Gözyaşlarımın yakalayabileceğimden daha hızlı aktığını hissediyorum. On beş yıl önceki halimi hatırlıyorum.

Sadece bir aile isteyen üzgün, yalnız küçük bir kız. Altı yaşındayken tek istediğin budur.

Seni sevecek biri.

Sizi güvende ve korunmuş hissettirecek biri. Arkanı kollayan biri.

Eğiliyorum ve alnımı bir anlığına onunkine yaslıyorum. "Ben de," diyorum, Lucio'nun duymayacağını umduğum kadar yumuşak bir sesle.

Başımı geri çektiğimde, gözlerinde okunamayan bir fırtınayla hâlâ bizi izliyordu.

"Evie," diyor Lucio, "makarnanı bitirdin mi?" "Mhmm."

"Bara gidersen Sampson sana kök birası yapar," diyor ona. "Hem de çok iyi yapar."

"Tamam!" Evie heyecanla söylüyor. Kabinden aşağı kayıyor ve ayağa fırlıyor.

Küçük sarışın tamponumuz masadan kalkarken, kalp atış hızımın hemen arttığını hissediyorum.

"Al," diyor Lucio, bana bir mendil uzatarak.

Kahretsın.

"Oh, teşekkürler."

"Neden ağlıyorsun?" diye sorar.

"Sebebi yok, gerçekten," diyorum, kelimelerimin üzerinde tökezleyerek.
"Sadece aptalca davranıyorum. Önemli bir şey değil."

"Charlotte."

I İç çek. "O hatırlatıyor Ben . kendim a küçük biraz," I kabul et.
"Bazen. O da benim gibi bir aile istiyor."

"Beni yakaladı," diyor. "Ve sen."

"Biz bir aile değiliz," diye belirtiyorum. "Bu dinamik her neyse,
geçici. Sonsuza kadar buralarda olmayacağım."

"Asla asla deme," diyor Lucio, daha fazlasını ima eder gibi görünen bir omuz
silkmeyle.

Suçluluğumun arttığını hissediyorum.

"Anlayışlı biri. Çok anlayışlı," diye iç
geçiriyorum. Tereddüt ediyorum, sonra
soruyorum, "Lucio?"

"Öyle mi?"

"Annesine ne olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

Bakışlarıma karşılık veriyor. "Gerçekten bilmiyorum," diye yanıtlıyor.
"Ondan en son planladığımız düğünden aylar önce haber aldım."

"Nişanlı mıydınız?" Nefes nefese
kaldım. Başını salladı. "Öyleydik.
Ama..." "Ama?" Bastırıyorum.

"Bir gün ortadan kayboldu," diyor bana. "Gitti." "Ya
kaçırıldıysa?"

"Değildi," diyor Lucio. "Tüm kıyafetlerini ve eşyalarını yanına almıştı."

"Sahnelenmiş olabilir."

Lucio gülümser. "Hiçbir kaçırın onu bu kadar iyi paketleyemezdi. Nefret ettiğı şeyleri geride bırakmıştı," diyor bana. "Gitmek istediğı için gitti."

"Yani onu aramadın mı?"

"Bulunmak istemeyen birini neden arayasınız ki?" diye sorar. "Terk etti çünkü evliliğın asla uzun sürmeyeceğini biliyordu. Çok farklıydık. Birlikte çok katıydık."

"Hamile olduğunu bilmiyor muydun?"

"Tabii ki hayır. Öyle olsaydı, öylece çekip gitmesine izin vermezdim," diyor. "Belki de bu yüzden bana söylemedi. Her şeyi düzgünce bitirmek için. Temiz bir ayrılık istedi. Benim dünyamın bir parçası olmak istemedi."

"Gitmesi zor oldu mu?"

"İlk başta öfkeliydim," diye itiraf ediyor. "Biraz kırgın ve küskündüm. Ama neden gittiğini biliyordum. Anladım... sonunda."

Gerçekten sormak istediğim bir soru var ama sorarsam sınırı aşarım diye korkuyorum.

O da anlayabiliyor. O da en az kızı kadar sezgileri kuvvetli biri. "Ne oldu?" Lucio dürtüyor.

"Ona aşık mıydın?" Nazikçe soruyorum. Duraklıyor, gözleri bir an benimkileri arıyor. "Nasıl bir cevap arıyorsun?"

Göğsümde bir karıncalanma hissediyorum. Kontrol edemediğim ya da bastıramadığım garip, gergin bir endişe.

"Gerçeğı."

"Ona evlenme teklif ettim," diye yanıtlıyor. "Yani bir noktada onu sevdiğimi sanıyordum. Ama o gittiğinde -ve öfkem geçtiğinde- aslında rahatlamıştım."

Bir an için bunu düşündüm. Verdiği cevap yeterince şaşırtıcı. Bunu benimle paylaşmayı seçmiş olması bile anlamlı geliyor.

"Yani hayır, onu sevdiğimi sanmıyorum," diyor bana. "Sanırım evlenme teklif ettim çünkü babam gibi olmadığımı ilk ve son kez kanıtlamak istedim."

Gözleri mesafeli, temkinli. Sadece parmakları hareket ediyor. Beyaz masa örtüsüne huzursuzca vuruyor.

"Bir gün iyi bir koca, iyi bir baba olabilirsem, o zaman dünyaya onun gibi olmadığımı göstereceğimi düşündüm. Aynı anda hem güçlü bir Don hem de iyi bir adam olabileceğimi. Seçim yapmak zorunda olmadığımı."

"Değilsin," diyorum. "İkisi de olabilirsin. İkisi de *sensin*."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Ben sadece... Evie'yle nasıl olduğunuzu görüyorum," diye mırıldandım. "İkiniz uzun bir yol kat ettiniz. Ebeveynliğe geçişiniz de pek kolay olmadı. Ama birçoğunun yapabileceğinden daha kısa sürede ayaklarınızın üzerinde durmayı başardınız."

Gülümsüyor ama ifadesinde çekinceler var.

"Bazen babamın haklı olduğunu düşünüyorum," diye itiraf ediyor. "Bu tür bir hayatın bir bedeli var. Bu bedel ailedir."

"Bu doğru değil," diye ısrar ediyorum. "Enzo'ya bakın. O harika bir baba."

"Enzo bir Don için çalışıyor. Kendisi öyle biri değil. Bu her şeyi değiştirir."

"Sadece sen izin verirsen," diyorum kararlılıkla. "Burada güç sahibi olan sensin."

Gülümsüyor. "Kolaymış gibi söylüyorsun."

"Bazen mesele bir karar vermektir. Bu kolaydır."

Ağzımdan çıkan kelimelerin acı verici derecede ironik olduğunun belli belirsiz farkındayım. Ve hatta muhtemelen samimiyetsiz. Ama bu konuşma doğru geliyor.

Lucio'ya çekildim. Ve belki onun da beni çekici bulduğunu düşünmeye başlıyorum.

İkimizin de acı dolu geçmişleri
var. Zalim ve ihmalkâr
ebeveynler. Olasılıklar bize karşı
yığılmıştı. Ama sebat ettik.
Hayatta kaldık.

Bunun bir anlamı olmalı... değil mi?

Evie üst dudağına bulaşmış dondurma bıyığının gölgesiyle koşarak masaya geri döndüğünde göz temasımız kesiliyor.

"Bu çok lezzetliydi," diye haykırarak Lucio'nun yanındaki kabine geri kayıyor.

"Evet, bunu görebiliyoruz," diye hoşgörüyle gülüyor Lucio.

Bir peçete alır ve Evie'nin yüzünü siler. Evie parlak gözlerle orada oturuyor ve bunu yapmasına izin veriyor. Bu küçük bir jest ama aynı zamanda bir güven göstergesi.

İkisi için de.

"Eve gitmeye hazır mısınız?" Lucio soruyor.

"Gitmek zorunda mıyız?"

Kıkırdıyor. "Yatma vaktin çoktan geçti," diyor. "Yakında buraya tekrar geleceğiz."

"Söz mü?"

Lucio, "Söz veriyorum," diye yanıtlıyor.

"Yaşasın!" Evie ellerini birbirine vurarak şarkı söylüyor. Bir söz aldıktan sonra tekrar kabinden dışarı kayıyor. "Tamam, hadi gidelim."

Kafam çok karışık, suçluluk duygusu içinde ve gelecekte çok korkuyor olsam da kendimi gülümserken buluyorum.

Elimdeki tek şey şu an.

Ama bu bir başlangıç. Bu kadar yeter.

İkimiz de kabinden çıkarken gözlerimiz buluşuyor. Hâlâ söylemediğimiz çok şey var. Ama bu gece doğru yönde atılmış bir adımdı.

Bunun ne yönde olacağından hala emin değilim.

Ama umutluyum.

Yakında ona tüm gerçeği söyleyebileceğimi umuyorum. Belki söylediğimde beni anlayacaktır.

Buna inanmamın saflık olabileceğinin farkındayım. Ama şu anda sahip olduğum tek şey umut.

Restorandan çıktık ve Lucio'nun arabasına bindik.

Herkes akşam yemeğinden yorgun ve tıka basa doluydu ve dönüş yolundaki ruh hali de uykuluydu. Ta ki Lucio'nun aniden doğrulduğunu, gözlerinin birkaç saniye içinde düşünceli halden uyanık hale geçtiğini fark edene kadar.

Evie'ye bakıyorum ama o arka koltukta Paulie'ye fısıldıyor. Hızımızın da yavaş yavaş arttığını fark ediyorum.

"Lucio?" Yumuşakça söylüyorum. "Neyin var?"

Gözleri karardı. "Sanırım takip ediliyoruz."

Yan aynaya bakarken vücudum buz kesiyor. Birkaç metre arkamızda farları görebiliyorum. Ama araçta şüpheli görünen hiçbir şey yok.

"Belki de sadece arkamızdan geliyorlardır?" Lucio'nun bu kadar paranoyak olmakta haklı olup olmadığını merak ederek söylüyorum.

Lucio cevap vermiyor.

Cep telefonunu alır ve bir numara çevirir.

"Adriano," diyor bir süre sonra. "Broadway ve 91^(st)'e geliyoruz. Beş dakika, en fazla on dakika. Destek gönderin. İki ekip. Takip ediliyoruz."

Telefonu bırakıyor ve tekrar hızlanıyoruz. Araba şimdi hızla titriyor.

"Lucio?"

Arkamızdaki arabanın da hızlandığını fark ettim.

Sikeyim.

Bir çukura çarptık ve neredeyse koltuğumdan fırlayacaktım. Evie ilk kez kafasını kaldırdı, bir şeyler olduğunun farkındaydı.

"Whoa..."

"Sorun yok ufaklık," diyorum yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek. "Biz iyiyiz. Sadece dik bir viraj."

"Neden çok hızlı sürüyorsun baba?" Evie soruyor.

Lucio bizi takip eden araca o kadar konsantre oluyor ki cevap vermiyor. Evie'nin yüz ifadesi korkuya dönüşüyor.

Dizini okşamak için arkasına uzandım.

"Merak etme prenses," diyorum elimden geldiğince güven verici bir şekilde. "Yakında evde olacağız."

Sözlerimin hemen ardından daha fazla farın sokakları aydınlattığını fark ediyorum. Bizi takip eden aracın arkasında iki araç daha beliriyor.

"Dayan," diye emrediyor Lucio.

Gaza bastığında motorunun gürültüsünü duyuyorum. Sert.

Evie ani hızlanma karşısında çığlık atıyor. Vücudumun bir taraftan diğerine fırlatıldığını hissediyorum. Sıkı tutmaya çalışıyorum

Evie'nin dizinde, ama bu hızla gidersek pozisyonu koruyamam.

Arabalar bize yaklaşıyor. Saldırıya geçiyorlar. Aralarında tuzak kurmaya çalışıyorlar.

Takip eden üç arabadan ikisi arabanın her iki yanında beliriyor ve bizi durdurmak için can atıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor Lucio, nefesinin

altında. "Charlotte!" Evie arka koltuktan

bağırıyor.

"Evie," diye emrediyorum, ona dönerek, "gözlerini kapat ve Paulie'ye sarıl. Şimdi."

Beni hemen dinliyor, yüzü pelüş ornitorenkinin içinde kayboluyor.

Bir saniye sonra, her şey patlar.

Arabalardan biri benim aracıma çarptı. Evie çığlık

atıyor.

Sadece emniyet kemeri ön cama doğru uçmamı engelliyor. Kolum ağrıyor ve bir an için çıkık olduğundan endişeleniyorum.

"Oh, Tanrım... Evie...!"

Ona tekrar bakıyorum. Küçük başı öne doğru eğilmiş ve artık Paulie'yi tutmuyor.

"Evie! Evie!" Çığlık atıyorum.

Lucio kafasını sallıyor, aklı karışmış durumda ve çarpmanın en çok onu etkilediğini söyleyebilirim. Arabanın burnunu büyük bir ağaca çarptık.

"Lucio," diyorum, elim koluna gidiyor. "Lucio? Sen-"

Çarpan kapıların sesini duyuyorum ve birden etrafımız sarılıyor. Sayabildiğim kadarıyla bir düzine adam var, hepsi siyah giyinmiş, hepsi silahlı.

İlk düşüncem: *Böyle mi öleceğiz?*

İkinci düşüncem: *Lütfen, Evie olmasın.*

Üçüncü düşüncem: *Bunların hepsi benim*

hatam. Ve sonra tekrar farları gördüm.

Dört büyük SUV köşeyi dönerken etrafımızdaki adamlar dağılıyor.

Lucio bu fırsatı değerlendirip harekete geçer.

Koltuğunun altından iki silah alır ve sürücü tarafındaki kapıyı tekmeleyerek açar. Gece silah sesleriyle doluyor.

Ama Evie'den başka hiçbir şey için endişelenmiyorum.

Emniyet kemerimi çözüyorum ve ona doğru koşmaya çalışıyorum.

O sırada arabanın etrafında gizlice yaklaşan bir adam gördüm. Kesinlikle yardım etmek için burada değil.

Etrafıma bakıyorum ama Lucio adamlarıyla birleşmiş ve küçük bir orduya benzeyen bir şeyle savaşıyorlar.

Yani tek başımayım.

Etrafıma hızlıca bakıyorum. Lucio'nun aracında ikiden fazla silah olmalı. Tanrı'dan haklı olduğumu umarak torpido gözünü açıyorum.

Hallelujah!

Parlak siyah bir Glock var.

Silah kullandığım tek zaman, Xander'ın bir keresinde beni 'randevuya' götürdüğü poligondur.

O gün ondan nefret

etmiştim. Şimdi ise

minnettarım.

Glock'u aldım ve tam Evie'nin kapısını açarken adama doğrulttum.

"Sakın kıpırdama," diye hırladım.

Gözleri benim üzerimde. "Ben sadece kızı istiyorum," diyor. "Olduğun yerde hâlâ işe yarayabilirsin."

Kalbim duracak.

Biliyorlar.

Hepsi beni biliyor.

Ama daha önemlisi, Evie'yi biliyorlar.

Bu da Xander'ın sözünü tutmayıp onlara söylediği anlamına geliyor. "Oh, ben çok faydalı olacağım," diyorum ona.

Sonra tetiği çekerim.

O küçük zaman diliminde Evie'nin bilincinin kapalı olmasına sevindim. Bir adamın yüzünden vurulduğunu görmek onun travmatik deneyimler listesine eklemek istediğim bir şey değil.

Piç kurusu yere yığılır, gevşek ve cansızdır.

Evie'yle birlikte arka koltuğa atlıyorum ve kemerini hızla çözüyorum.

"Evie," diyorum yüzünü okşayarak. "Evie... iyi misin?"

Nefes alıyor ve kirpikleri hafifçe titriyor ama kendine gelmiyor.

Şoktan olmalı. Umarım hepsi budur.

Yıkık arabadan inerken neredeyse yerdeki cesedin üzerine basarak onun üzerinden tırmanıyorum.

Onu ve etrafımızdaki kaosu görmezden geliyorum. Evie önce gelir.

Onu araçtan çıkarmaya çalışıyorum. Ağırlığı alışık olduğumdan biraz fazla ama onu bu sahneden mümkün olduğunca uzağa götürmek istiyorum.

Lucio'nun adamları kazanamazsa, Polonyalılar onu kesin alır.

Ve ben bunun olmasına izin veremem.

Özellikle de onun peşinde olmaları benim suçum olduğu için.

Onu kalçalarımın üzerine kaldırmayı başardım. Başı omzuma yaslanıyor ve bir elimle sırtını destekliyorum. Bir silah sesi duyduğumda kazadan tökezleyerek uzaklaşıyordum.

"Dur."

Sesin geldiği ince ağaç kümesine doğru bakıyorum.

Önce silahı görüyorum, doğrudan bize
doğrultulmuş. Sonra arkasındaki çaresiz yüzü
görüyorum.

Ben onu tanımıyorum ama onun beni tanıdığı çok açık.

"Çocuğu teslim et," diye emretti.

Başımı sallıyorum. "Hayır."

Tam ileri doğru adım atıyor ki bir el silah sesi daha havayı dolduruyor.
Cevabımı bastırıyor ama beni duyduğunu söyleyebilirim.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye alay ediyor. "Biz aynı taraftayız!"

Oh Tanrım...

Verdiğim kararlardan duyduğum suçluluk ve utanç beni y a k a l a d ı k ç a
kalbim sıkışıyor.

Evie için buradalar çünkü onu dolaylı olarak yem olarak kullandım. Çünkü
asla güvenmemem gereken bir adama güvendim.

Xander bunun bedelini ödeyecek.

"Lucio bizi bulmadan kaçsan iyi olur," diyorum ona. Başını
sallıyor. "Kız olmadan olmaz."

Kapana kısıldım. Elimdeki silahı kaldırırsam, nişan aldığım da beni vuracak.

Ve Evie göğsümün üzerinde olduğu için, kurşunu önce ona isabet edecek.

Bunun olmasına izin veremem.

"Peki," diye dikkatle cevap veriyorum. "Onu yere

bırakacağım." "Sadece onu bana ver."

"Yanına bile yaklaşmam," diye çıktım. "Acele et o zaman."

Evie'yi bulabildiğim en yumuşak toprak parçasına yatırıyorum. Biraz kıpırdanıyor ve henüz kendine gelmemesi için dua ediyorum.

Doğrulduğumda, arkamda saklı olan silahın farkına varıyorum.

Tereddüt etmeyi göze alamam.

Bir hata yapmayı göze alamam.

"Şimdi çekil yolumdan," diye hırlıyor bana. Belli ki beni bir tehdit olarak görmüyor.

Benim zayıf olduğumu düşünüyor. Çaresiz. Korkmuş.

Geçmişte pek çok erkek bu varsayımı yaptı. Bu seferki bunun bedelini ödeyecek.

Gözleri zaferle parlıyor. Kazandığını düşünüyor. Güvende olduğunu düşünüyor. Güvenlik biletini aldığını düşünüyor.

Kavganın durduğunu fark ettiğini bile sanmıyorum. Sessizlik gece boyunca geri çekildi.

İlerliyor, bu sırada silahını indiriyor. İşte o zaman saldırıyorum.

Silahı yukarı ve öne doğru sallıyorum, nişan alırken horozu kuruyorum. Silahlı olduğumu anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bekle-"

Silah sesi yeni keşfedilen sessizlikte sağır edici. Geri tepme yüzünden bir adım geriye sendeledim. Evie'yi bıraktığım yerden sadece birkaç adım ötede toprağa düşerken dudaklarımdan bir nefes kopuyor.

"Charlotte! Evie!"

Koşan ayak sesleri duyuyorum ve bir saniye sonra Lucio araba enkazının etrafından beliriyor.

Bizi korumak için öldürdüğüm iki adamın cesetlerine bakıyor. Sonra gözleri elimdeki silaha kaydı.

Sonunda kızına ulaşırlar.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum, gözümünden bir damla yaş süzülüyor. "O artık güvende."

LUCIO

BİRKAÇ SAAT SONRA-MOUNT SINAI HASTANESİ-NEW YORK

Evie için tuttuğum özel hastane odasının kapısında duruyorum.

Doktorlara göre hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş ama onun dışında durumu iyi.

Charlotte neredeyse bir saattir onunla birlikte oturuyor ve sanki bırakmaya korkuyormuş gibi elini tutuyor.

Ve son on beş dakikadır gözlerimi ikisinden ayıramıyorum.

İlerliyorum ve boş kalan sandalyeye oturuyorum. Ağırılığım sandalyeye çökünce sandalye gıcırıyor ve Charlotte bu davetsiz giriş karşısında hafifçe inliyor.

"Özür dilerim. Seni orada görmedim," diye özür diliyor. "Biraz uyumalısın."

"Hayır, istemiyorum," diyor inatla. "Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Evet, öyleyim," diye tersliyor.

"Evie iyi," diyorum ona. "Doktorlar eve gitmesine izin verdi. Şu anda taburcu belgelerini hazırlıyorlar."

Charlotte'un Evie'nin elini sıkıca tuttuğunu fark ediyorum. Gözyaşlarına sadece bir dakika uzaklıktaymış gibi görünüyor.

"İyi misin?" Nazikçe sordum.

Yanağının içini çiğniyor. "Bilmiyorum."

"Bu gece..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Bunu yaşamamanın senin için kolay olmadığını biliyorum."

"Kendimi önemsemiyorum," diye hemen cevap veriyor, sesi sonlara doğru biraz titriyor. "Ben Evie'yi önemsiyorum."

Tek bir damla gözyaşının yüzünden süzülüşünü izliyorum. Sanki utanıyormuş gibi aceleyle siliyor.

"Ne oldu?" diye soruyor aniden. "Kaza yaptıktan sonra her şey bulanıklaştı."

"Dışarı çıktım ve ateş etmeye başladım," dedim ona. "Adamlarım tam zamanında geldi. Kısa sürede işlerini bitirdik."

"Tutuklu var mı?" diye soruyor, gözlerini Evie'den ayırmadan.

"Hayır," dedim ona. "Her iki durumda da eve bir mahkum getirmeyecektim. Geçen sefer olanlardan sonra olmaz."

Yavaşça başını sallıyor. Artık dinlediğinden bile emin değilim.

Kesinlikle ona bir şeyler oluyor.

Polonya saldırısıyla ilgili bir şey şalteri indirmişti. Görünüşe göre -Tam olarak soğuk değil. Ama kesinlikle çekingen. Mesafeli. Düşünceli.

"Kolay değil, biliyorsun," diye deniyorum. "Bir adamı öldürmek. Bunu hak etse bile."

Gerçek bir ipucu olmadan, travmalarını gün ışığına çıkarmayı umarak ilerliyorum.

Bana bakıyor. "Bu gece iki adam öldürdüm," diyor en ince sesiyle.

"Biliyorum. Nasıl hissettin?" diye sordum.

Vereceği cevabı düşünürken kaşları birbirine çarpıyor.

Uzun bir sessizlikten sonra "Hiçbir şey hissetmedim," diyor. Başını iki yana sallıyor. "Sadece aynı anda o kadar çok şey oluyordu ki. Sadece Evie'yi oradan sağ salım çıkarmaya odaklanmıştım. İş onu korumaya geldiğinde hiç tereddüt etmedim. Onu kurtarmanın tek yolunun tetiği çekmek olduğunu biliyordum."

"Haklıydın," diyorum ona elimden geldiğince nazikçe. "Onu kurtardın, Charlotte."

Gözlerini kapatıyor ve başını öne eğiyor. Göğsünde sakladığı hıçkırığı hissedebiliyorum. Bastırmaya çalışıyor ama ben hissedebiliyorum.

"Yeterince yapmadım," diye fısıldıyor. "Yeterince yapmadım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden bahsediyorsun sen?"

Tekrar başını sallıyor ve Evie'nin elini bırakıyor. "Neden uyanmıyor?"

"Dr. Evans bana vücudunun zihnini korumak için kapandığını söyledi," diye açıklıyorum. "Şokun etkisi geçince uyanacak. Merak etmeyin."

Charlotte umutsuzca, "Onun gülümsemesini görmem gerek," diyor.

"Ve olacaksın," diye onu temin ediyorum. "Sadece ona zaman vermen gerekiyor." "Zaman," diye tekrarlıyor Charlotte uyuşmuş bir halde. "Zaman..."

Kendinde değil gibi görünüyor. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Onu nasıl sakinleştireceğimi. Onu bana nasıl geri getireceğimi.

Kapı hafifçe çalınır ve bir saniye sonra açılır.

Uzun, karışık sarı saçlar görüyorum. Koyu kahverengi gözler. Kasvetli bir ifade.

Bu yüzü tanıyorum.

Onu son gördüğümünden beri çok kilo vermiş gibi görünüyor. Solgun da görünüyor.

Sanki haftalardır güneş görmemiş gibi.

Charlotte'un şok olmuş nefesini duyuyorum. "Vanessa!"

Charlotte saatler sonra ilk kez Evie'nin yanındaki pozisyonunu bırakıp arkadaşının yanına koşar.

İkisi umutsuzca kucaklaşır, kollarını birbirlerine kenetlerler.

Sonunda ayrıldıklarında Charlotte Vanessa'nın yüzünü tutar ve bir süre ona bakar.

"Nasılsın, bebeğim?"

Vanessa'nın gözlerinde her zamanki kıvılcım neredeyse hiç yok. Hayalet görüyor gibi görünüyor.

Yavaşça başını sallıyor, gözlerine asla ulaşmayan bir gülümseme denemesi yapıyor.

"İyiym. İyiym," diye mırıldanıyor. "Sen nasılsın?"

Charlotte arkasından Evie'ye bakıyor. Sonra gözleri bana kaydı ve gergin mi görünüyordu?

Doğru olmayan bir şeyler var.

"Ben... başa çıkmaya çalışıyorum," diye kaçamak cevap veriyor.

"Vanessa," diye araya giriyorum. "Charlotte'u nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Tasadüf," diye ağzından kaçırıyor hemen. "Son zamanlarda... biraz keyifsizdim. Hastaneye girip çıkıyordum, bu yüzden daha önce ziyaret edemedim. Bir doktor randevusu için buradaydım ve adamlarınızdan birinin etrafta dolaştığını gördüm. Onu en son ziyaret ettiğim yerleşkeden tanıdım. Onu buraya kadar takip ettim ve işte buradayım."

Hikayeyi sorgulamıyorum -henüz değil- ama bana hissettirdiği tam olarak bu. Bir hikâye.

Uygulandı. Parlatılmış. Prova

edilmiş. Başka bir deyişle sahte.

Charlotte bana bakıyor. "Evie'yle mi kalacaksın?" diye soruyor. "Vanessa'yla biraz hasret gidermek istiyorum."

"Elbette," diye cevap veriyorum. "Ama uzağa gitme."

Charlotte arkadaşının elini tutuyor ve hastane odasından çıkıyorlar. Ayağa kalkıp içgüdüsel olarak kapıya doğru ilerlerken Evie'ye bakıyorum.

Vanessa'nın tam da bizim burada olduğumuz saatte bu hastanede olması bana çok garip geldi.

Tesadüflere inanmam.

Benim işimde, seni öldürürler.

Kapıyı aralık bırakıyorum ve Vanessa ile Charlotte'un koridorda yürüdüklerini ve köşeyi döndüklerini görüyorum.

Giovanni bana doğru yürürken hastane odasından çıkıyorum. "Patron, az önce gitti-"

"Biliyorum," diye sözünü kestim. "Ben onayladım. Sorun yok. Evie'yle kal. Ben hemen döneceğim."

Koridorda sinsice ilerliyorum ve köşeyi dönmeden hemen önce duruyorum. Seslerini duyabiliyorum ama tam olarak ne söylediklerini anlamak kulaklarımı zorluyor.

"... iyi değil..." "

Özür dilerim..."

Charlotte neden üzgün?

Vanessa'nın yakalandığını iddia ettiği hastalıktan bahsediyor gibi görünmüyorlar.

"Gitmem lazım... Buradan çıkmam lazım... Sadece sana söylemeye geldim..."

"Lütfen Vanessa, hayır. Bunu düzeltebiliriz. Sana yardım

edebilirim." "Nasıl? Sen de benimle aynı durumdasın,

Char."

"Birbirimizden ayrılmamalıyız. Bana her zaman aile olduğumuzu söyleyen sendin. Aile birbirine bağlı kalır."

Bir kahkaha sesi geliyor. Ama soğuk ve mizahsız. "Artık yeni bir ailen var."

"Bu doğru değil."

"Hayır mı?... hep birlikte..."

Vanessa'nın sesi o kadar alçalıyor ki ne dediğini anlayamıyorum. "Ben sen değilim. İyi olmayacağım."

"Lütfen, Vanessa."

"Seni seviyorum Charlotte. Ama günün sonunda kendimize dikkat etmeliyiz. Ve açıkçası ben çok korkuyorum."

Ondan sonra sessizlik oldu.

Dönüp Evie'nin odasına doğru yürüyorum. Charlotte tekrar köşeyi dönene kadar kapının dışında kalıyorum.

O yalnız.

"Vanessa nerede?" Ben soruyorum.

Charlotte göz göze gelmeden, "Gitmek zorunda kaldı," diyor. "Sen iyi misin?"

"Elbette. Neden olmayayım ki?"

"Bu... yoğun bir yeniden birleşme gibi görünüyordu," anında uydurdum. "Her şey yolunda mı?"

Charlotte başıyla onaylıyor ve beni iterek Evie'nin hastane odasına giriyor. Onu içeride takip ediyorum ve bu sırada Giovanni'yi kovuyorum. Hiç konuşmadan odadan çıkıyor ve üçümüzü yine yalnız bırakıyor.

"Hastaydı," diyor Charlotte, Evie'nin yanındaki koltuğuna yerleşirken. "Ve son zamanlarda kendini biraz yalnız hissediyor. Ben de pek yanında olamadım."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Yapmak zorunda değildi," diye yanıtlıyor Charlotte, ses tonunda suçluluk duygusu açıkça belli oluyor. Biraz daha yaklaşıyorum. "Kendine çok yükleniyorsun."

"Bu doğru değil."

"Yapabileceğin ve kontrol edebileceğin bir şey olmadığı için kendini hırpalıyorsun."

Başını sallıyor ve sonra gözlerinin omzumun üzerinden kaydığını görüyorum.

"Evie!" diye bağılıyor, ileri atılıyor.

Kızım gözlerini tam olarak açtığında dönüyorum. Bilmediği çevresini kavırken kafası karışmış ve biraz da telaşlı görünüyor.

"Charlotte...? Baba...?"

"Hey, ufaklık," diye mırıldanıyor Charlotte, onun elini tutarak. "Ben buradayım. İkimiz de buradayız."

Evie şaşkın bir ifadeyle etrafına bakınır. "Neredeyiz biz?"

"Hastanedeyiz," diye cevap veriyorum. "Küçük bir araba kazası geçirdik."

"Ama sen gidiyor için olmak Tamam. Şimdi." Charlotte ekler nazikçe. "Her şey yoluna girecek."

Evie bir an için rahatlamış görünüyor. Ama sonra gözleri panikle dolarken çılgınca sağa sola bakmaya başlar.

"Paulie nerede?" diye haykırıyor. "Paulie nerede?"

Oh, kahretsin.

Charlotte sandalyesinden sarkan çantasını açıp yırtık pırtık oyuncakçı çıkarana kadar kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Hala ona aldığım papyonu takıyor.

Evie'nin yüzü hemen gevşiyor. Mutlak bir rahatlama içinde yastıklara yaslanıyor. Charlotte ona oyuncakçı uzattığında, ona sıkıca sarılıyor.

Charlotte'a bakıyorum. Buraya geldiğimizden beri ilk kez yüzü biraz aydınlanıyor.

Altta yatan üzüntü devam ediyor.

Yarım saat sonra eve gitmemiz için izin verildi. Evie'yi kucağıma aldım ve hastaneden çıktık.

Giovanni'ye bizi yerleşkeye geri götürmesini söyledim. Charlotte ve Evie ile arkada oturuyorum. Birkaç dakika içinde Evie uyuyakaldı.

Bacakları Charlotte'un üzerine yayılırken başı kucağıma gömülüyor.

Dışarıdan bakan biri için mükemmel bir aile gibi görünüyoruz.

Charlotte bana bakıyor ve ben de onun bakışlarını yakalıyorum.

"Oyuncağı nasıl aldın?" diye sordum.

Yüzü kızarıyor. "Dürüst olmak gerekirse şaşkınlık içindeydim. Geri döndüm ve enkaza baktım. Hâlâ oradaydı. Hatta hala kemerini bağlamıştı."

Başımı sallıyorum. "Sen-"

"Deli olduğumu biliyorum," diye araya giriyor. "Ama onun için önemli biri. Yapmak zorundaydım."

Gülümsüyorum. "Ben de 'inanılmaz' diyecektim. Sen harikasın."

Belli ki bunu beklemiyor, çünkü hemen kızarıyor ve gözlerini kaçırıyor.

Yerleşkeye dönüş yolunun geri kalanı sessizdir.

Oraya vardığımızda Evie'yi odasına götürüp yatağına yatırıyorum. Gece uyanırsa diye Paulie'yi de yanına koymayı ihmal etmiyorum.

Charlotte'un alt katta kaldığının farkında olarak bir dakika onun yanında oturuyorum.

Benim için fark etmez.

Kızımın biraz yalnız kalacağım için mutluyum.

Dalgalanan kirpiklerine bakıyor, o hayatıma girmeden önce hayatımın nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Çok garip, pek bir şey hayal edemiyorum. Her şey belirsiz. Belirsiz.

Yüz hatlarını inceliyorum.

Gözleri kapalıyken Evie'nin Sonya'ya olan benzerliği daha belirgin. Yumuşak, güzel yüz hatları. Uzun bir yüz, soluk kaşlar, küçük kalkık bir burun.

Hayatımdan kaybolduğundan beri ona ne olduğunu bilmiyorum.

Ancak en azından bir süre boyunca çocuğumu benden kasten sakladığını biliyorum.

Bu beni çok kızdırıyor. Beni Evie'yle geçireceğim tek bir dakikadan bile mahrum ediyorsun.

Bu affedilemez.

Öfkemi geri itiyorum ve Evie'nin şu anda benimle olduğu gerçeğine odaklanıyorum. Hayatta ve iyi olduğuna.

Charlotte'a teşekkürler.

Charlotte.

Son birkaç gündür geri çekildiği açık. Saldırıdan beri bir şeyler değişti.

Sonya'nın gitmesine sebep olan şeyle aynı şey mi?

Benim dünyama bir bakış mı?

Bu hayat korkaklara göre değil.

Eğilip Evie'nin alnına bir öpücük konduruyorum. Kıpırdamıyor bile.

Sonra gece lambasını yakıp odadan çıkıyorum. İçgüdülerim beni mutfağa götürdü, Charlotte'u orada bulacağımı biliyordum.

Tabii ki mutfak adasında oturuyor, önünde bir bardak su var.

İnce parmakları camı kavlıyor, yoğuşma tanecikleri şimdiden adanın üzerine damlıyor.

Beni görünce başını kaldırıyor ama gözleri hâlâ uzakta.

Adanın etrafında dolaşıp yanına oturuyorum. O kadar yakınız ki, kendimi bar taburesinde ayarlarken dizim onunkine değiyor.

Otomatik olarak irkiliyor.

"Su?" diye soruyor, kendi bardağını bana uzatarak. "Ben böyle iyiyim."

Uyuşmuş bir şekilde başını sallıyor ve tekrar yerine koyuyor. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Sorun değil. Yemek yapmak kafamı boşaltmama yardımcı oluyor." "Aç değilim."

"Oh. Tamam."

Sessizlik birkaç dakika sürüyor ama ağır gelmeye başlıyor. "Bugün Evie'nin hayatını kurtardın," diyorum.

Kaşları çatılıyor, alnı gerginlikle kırışıyor. "Ben... bu değil..."

"Beni dinle," diye araya giriyorum ve elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Onun hayatını kurtardın. Ve sana ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu. Yıllardır ilk kez bana bakıyormuş gibi hissediyorum, gerçekten bana bakıyor.

Gözlerindeki mavi parlıyor ama dalgalanıyor. Sanki gözyaşlarına yaklaştım gibi ama ben göremiyorum.

"Sana sonsuza dek borçlu kalacağım," diye

bitiriyorum. Alt dudağı bir an için titriyor. "Lucio-"

Başımı salladım. "Sana neler olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil. Her ne ise, üstesinden gelebileceğini biliyorum."

"Korktuğum şey bu değil." "O zaman

neden korkuyorsun?" diye sordum.

Alt dudağını ısırtıyor ve bana dönüyor. Cevap vermek üzere olduğunu sanıyorum ama sonra çenesinin birbirine yapıştığını görüyorum.

"Charlotte?"

Başını sallıyor.

"Bana bak."

Gözlerini isteksizce benimkilere çeviriyor.

Uzanıyorum ve elimin tersiyle çenesinin yan tarafını sıyrıyorum. Gözleri bir an için kapanıyor, sanki dokunuşumun tadını çıkarıyor.

Sonra geri çekiliyor. Ve duvarın tekrar yükseldiğini hissediyorum.

Bar taburesinden inip geri çekiliyor ve aramıza en az bir metre mesafe koyuyor.

"Charlotte..."

"Yapamam," diyor ağlamaklı bir

sesle. "Seninle konuşmaya

çalışıyorum."

"Konuşacak bir şey yok," diyor. "Hiç konuşmamalıyız. Biz bir çift değiliz. Gerçek arkadaş bile değiliz. Sen beni kaçıran adamsın. Ben de senden çalan bir aptalım."

Aramızda eliyle işaret ediyor, yüz ifadesi acı ve belirsizliğe dönüşüyor.

"Benimle konuşmak zorunda değilsin. Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Ve bana teşekkür etmek zorunda değilsin-"

"Charlotte..."

"Minnettarlığını hak etmiyorum, Lucio!" diye bağıyor. "Hak etmiyorum Senden *hiçbir şey!*"

Sonra, patladığı kadar hızlı **b i r** şekilde, tekrar hissizliğinin **a r k a s ı n a** çekiliyor.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyor. "Evie'nin bana ihtiyacı olabilir."

Ben daha bir şey söyleyemeden dönüp mutfaktan çıkıyor. Geniş koridorlarda yürürken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Merdivenlerden kaybolana kadar onu izliyorum.

Ve uzun bir süre karanlık, boş mutfakta oturup, neyin bu kadar hızlı, bu kadar yanlış gittiğini merak ettim.

CHARLOTTE

ÜÇ GÜN SONRA-LUCIO'NUN MUTFAĞI

Saldırıdan bu yana üç gün geçti.

Ve Lucio'yla aramız hala gergin. O bunu görmezden geliyor. Ben de öyle.

Ama aramızda bir şey var. Birbirimize her baktığımızda ve düşüncelerimizi kendimize sakladığımızda buharlaşan, yaşayan, nefes alan bir şey.

Ama ben konuşmak *istiyorum*.

Ona her şeyi anlatmak
istiyorum. İtiraf *etmek*
istiyorum.

Ama bu korku beni felç ediyor. Ona gerçeği söyleme planımı uygulamama engel oluyor. Ve beni alternatifler aramaya itiyor, herhangi bir alternatif.

Benim indiğim daha tehlikeli olsa bile... en azından beni çok daha az korkutuyor.

"Charlotte!" Evie cıvıldıyor, açık sürgülü kapıdan içeri koşuyor. "Dışarı gel! Havuz çok güzel."

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim.

"Bugün olmaz, ufaklık," diyorum ona. "Yapacak yemeklerim var."

Tam olarak doğru değil.

Ama altı yaşındaki bir çocuğa, beni kaçıran, aynı zamanda dūřmanlarımın dūřmanı olan, ama aynı zamanda kadınoğlunun daha önce hiç görmediği dūzeyde suçluluk ve cinsel hayal kırıklığına neden olan mafya babası ile seks yaptığımı anlatmaya başlamayacağım...

Evet. Eyvah. Dūřınmesi bile bařımı aęrıtıyor. "Gerçekten mi?" Evie soruyor. "Bugūn ne piřireceksin?"

"Gerçekten zel bir řey," diyorum. "Sadece senin için bir řey. Ama ihtiyaım olan tūm malzemeler yanımda yok. Bu yūzden markete gitmem gerekiyor."

Lucio'nun sūrgūlū kapılara doęru yūrūdūęūnū görebiliyorum. Őzerinde mayosundan bařka bir řey yok ve bir omzuna havlu asmıř.

İnanılmaz vūcudu tam teřhirde. Neye odaklanacaęını bilmek zor. Karın kaslarına. Dvmelere. Pazuları. Beni dizlerimde gūsūz hissettiren saf erkeklik aurası.

"Charlotte?"

"Őzūr dilerim tatlım," diyorum Lucio beni bakışlarımından yakalamadan önce gözlerimi ondan ayırarak. "Ne diyordun sen?"

"Dedim ki, market alışverişini Enzo yapmıyor mu?"

"Doęru, evet, genellikle durum böyledir. Sadece, sanırım Enzo bugūn izinli," diye kekeleyorum. "Hay aksi."

Ama bu hiç de "hoppa" değil.

Enzo'nun ne zaman burada olmayacağını anlamak için biraz araştırma yapmak gerekti.

Ama sonunda başarmıştım. Lucio'nun emrindeki hiç kimsenin haberi olmadan bu kaçışı dış dūnyaya yapabilmem için planlanmıştı.

řimdilik iře yarıyor. Belki Mazzeo'nun adamları bana gerçekten gūvenmeye bařlamıřlardır.

Artık hiçbirisi bana bir yabancıymışım gibi bakmıyor. Bana tutsakmışım gibi bile bakmıyorlar. Bana aitmişim gibi bakıyorlar.

Bu tamamen farklı bir şekilde korkutucu.

Lucio sürgülü kapıdan içeri giriyor ve rüzgârda savrulan saçlarında parlayan nemli su damlalarını fark ediyorum.

"Baba!" Evie onu fark ettiği anda heyecanla "Baba" diyor. "Charlotte bugün bize özel bir şeyler pişirecek. Ama malzemeleri yok. Enzo da burada değil."

Lucio bir anlığına bana bakıyor, kısa bir bakış atıyor ve sonra tekrar Evie'ye odaklanıyor.

"Charlotte için markete gidecek birini bulabileceğimize eminim," diye mırıldanıyor.

Sinirlerimin gerildiğini hissediyorum. Burada ateşle oynuyorum.

Ama bu planın işe yaramasını istiyorsam, elimi taşın altına koymam ve sormam gerektiğini biliyorum.

"Aslında süpermarkete kendim gidebileceğimi umuyordum," diyorum sinirlerim bozulmadan önce.

İfademi olabildiğince nötr ve masum tutuyorum. Bu yolculuğu onaylaması için ona ihtiyacım var. Onun izni olmadan, yerleşkeden tek başıma ayrılma umudum yok.

Ama konuşmamı bitirdiğim anda, bunun ne kadar zor bir ihtimal olduğunu fark ettim.

Birkaç aydır bileşikden çıkmadım. En azından gözetim olmadan.

Bana soru sormadan buradan çıkıp gitmeme izin vereceğini düşündüren ne? Özellikle de restorandaki geceden beri aramız bu kadar gerginken?

"Tek başına mı gitmek istiyorsun?" Lucio sorar.

Pek şaşırmış ya da şüpheli görünmüyor. Ben de sinirlerime hakim olmaya ve kendime güvenmeye çalışıyorum. Şaşkın değilim.

"Market alışverişini çok severim. *Sevdim* yani. Daha önce. Buraya gelmeden önce." Evie'ye bakıyorum ama "bu tırnak içinde 'iş'i' nasıl bulduğum" konusundaki beceriksizliğimi anlamış gibi görünmüyor.

Boğazımdaki bir düğümü yutkunarak geçiştiriyorum ve titremelerini engellemek için ellerimi arkamda kenetliyorum.

"Ve," diye devam ediyorum, "uzun zamandır buradan tek başıma dışarı çıkmadım. Kendi malzemelerimi kendim seçmeyi çok severim ve bunu bir türlü yapamadım."

"Tamam."

Kısa bir süre durup Lucio'ya

bakıyorum. "Ben... ne?"

"Tamam," diyor omuz silkerek. "Gidebilirsin. Ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Sadece bir an tereddüt ediyorum. "Birkaç saat, belki?" Sesimin tizleşmesini engellemek için zorlu bir mücadele veriyorum.

İstedığımı aldım.

Peki neden her zamankinden daha fazla korkuyorum?

Lucio bir an için bunu düşünür. "Pekâlâ o zaman. Evie ve ben bu arada havuzda olacağız."

"Bizim için ne yapıyorsun Charlotte?" Evie soruyor.

Ona bakıyorum, biraz şoka girmiş hissediyorum. "Bu bir sürpriz. Ama iyi olacak."

Gözlerini kısarak bana şüpheyile bakıyor, sonra da alametifarikası olan megawatt sırtıtışına geçiyor. "Tamam. Yaşasın! Charlotte *en iyi* aşçı!"

Sonra sürgülü kapıdan dışarı fırlıyor ve doğruca havuza gidiyor.

"Adamlarınıza haber vermeniz gerekebilir," diye belirttim. "Aksi takdirde, bana izin vermezler-"

Lucio aniden, "Bunu onlarla konuşacağım," dedi.

Dönüyor, Evie'yi dışarıda takip etmeye hazır, ama kendimi sormaktan alıkoyamıyorum.

"Gerçekten de yerleşkeden tek başıma ayrılmama izin verecek misin?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Öyle görünüyor."

Sormamalıyım. Gerçekten sormamalıyım. Hediye atın ağzına b a k m a falan.

Ama kendimi durduramıyorum. Kendine zarar verme davranışının en iyisi.
Annemden aldım.

"Neden?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda çekingen.

"Çünkü artık benim tutsağım değilsin Charlotte," diye gürlüyor, sesi biraz yumuşuyor. "Ve sen de benim çalışanım değilsin. Hiç kimse olmak istemedin, değil mi? Güzel. Dileğin kabul edildi. Sen hiç kimse değilsin. O zaman ne yaptığın neden umurumda olsun ki?"

Sonra havuza doğru yürüdü ve beni orada öylece şaşkın bir halde bıraktı.

Bu konuda nasıl hissedeceğimi

bilemiyorum. Artık hiçbir şey mantıklı

gelmiyor.

Yukarı çıkıp temiz bir kot pantolon ve beyaz bir bluz giyiyorum. Bir süre aynada kendime b a k ı y o r u m .

Yanağımdaki çürük neredeyse tamamen iyileşti. Sadece ışık yüzüme vurduğunda biraz kabarık görünüyor.

Sonra el çantamı alıp yürüyerek aşağıya iniyorum.

Kapıya yaklaştığımda, görevli adamlar bana doğru bakıyor ama hiçbirini beni durdurmuyor. Sadece kibarca başlarını sallıyorlar ve

bekçi kulübesindeki düğmeler ya da her neyse.

Ve işte böyle, beni uzun zamandır burada tutan kapı açıldı.

Gün ışığı içeri doluyor.

Şehir çağırıyor.

Kendimden emin adımlarla ilerliyorum ama dışarı çıkmadan hemen önce duraklıyorum.

Gerçek dünyada tek başıma olmak gerçeküstü hissettiriyor. Ama şehrin sesleri kulaklarıma ulaştığında yüzümü bir gülümseme ısıtıyor.

Yapıyorum. Dışarı çıkıyorum. Tüm bu karmaşadan, baş ağrısından ve kalp ağrısından uzaktayım.

Sadece bir adım daha ve ben-

"Hanımefendi?" Keskin bir ses beni gerçekliğe geri

çekiyor. Oh. *Lanet olsun*. Belki de kutlamaya çok erken

başladım.

Çenesinde ben olan asık suratlı gardiyana dönüp ona hoş bir gülümseme veriyorum.

"Evet?"

"Sizi gitmeniz gereken her yere bir araçla götürebiliriz. Yürümenize gerek yok."

"Oh," dedim. "Çok nazıksın. Ama ben aslında yürümek istiyorum."

"Emin misin?"

"Olumlu," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Teşekkür ederim. Birkaç saat içinde dönmüş olurum."

Başka bir şey sormadan gitmiştim.

Yolun aşağısına doğru gidiyorum. Cep telefonum yanımda, daha sonra beni alması için bir arabaya ihtiyacım olursa Lucio ya da Enzo'yu arayabilirim.

Yerleşkeyi terk edene kadar, takip edildiğime dair herhangi bir işaret aramak için tetikte kalıyorum.

Bir blok ona dönüşür. On, yirmiye. Ve sahil
temiz kalır.

Bu da Lucio'nun beni gerçekten serbest bıraktığı
anlamına geliyor. Bu kayıtsızlığın bir işareti mi?

Yoksa bir güven sembolü mü?

Yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz, bir araç çağırıyorum. Şoförüm üç dakika
sonra yanaştığında kaldırımın kenarında duruyordum.

Sonra ona adresi veriyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Acele
et, lütfen," diye yalvarıyorum. "Fazla zamanım yok."

On yedi dakika sonra taksiciye parasını ödeyip arabadan iniyorum ve çok
aşına olduğum bir sokağın yontulmuş kaldırımına ç ı k ı y o r u m .

Apartman binası hatırladığımdan daha iyi görünüyor.

Evde olması için dua ederek 2-15 birimine gidiyorum. Buraya gelmekle
korkunç bir hata yapmadığım için dua ediyorum.

Daire kapısının önüne geldiğimde derin bir nefes alıp yumruğumu
ucuz tahtaya vuruyorum.

Sessizlik.

Sikeyim.

Tekrar deniyorum. Bu sefer daha sert, daha
yüksek sesle. Ve bu sefer, bir şey
duyuyorum. "Lütfen, Tanrım..." Kendi
kendime fısıldıyorum.

Üç saniye sonra kapı açılıyor ve kendimi Xander'la yüz yüze buluyorum.

Saat sabahın on buçuğu olmasına rağmen onu uyandırdığım çok açık. Saçları dağınık, gözleri uykudan şişmiş ve çok huysuz görünüyor.

Ta ki kapıda kimin durduğunu fark edene kadar.

"Siktir... Char?"

"Selam, pislik," diyorum, onu sertçe iterek.

Kapıyı kapattı ve bana döndü. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Senin derdin ne lan?!" Öfkeyle talep ediyorum.

Gözlerindeki uykuyu siliyor. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, yetişmeye çalışarak.

Kendimden gerçekten iğreniyorum. Xander gibi bir adamı zamanıma ve ilgime değer bulduğum için kendimden iğreniyorum.

Ne düşünüyordum ki?

"Söz vermiştin! Evie hakkında çeneni kapalı tutacağına dair bana söz vermiştin."

Suratını ekşitti. "Çocuk hakkında tek kelime etmedim."

"Saçmalık!" Bağırıyorum. "Siktiğimin saçmalığı. Seni tanıyorum Xander. Sen lanet olası bir sıçansın ve nasıl çalıştığını biliyorum."

"Tanrım. Neden umursuyorsun ki?" diye soruyor. "O senin için hiç kimse!"

"Bu doğru değil," diye çıkıştım. "Ayrıca konunun dışında. Asıl mesele, senden benim için bir şey yapmanı istemem ve senin bunu yapamaman."

"Ne söylememi istiyorsun?" Xander havlayarak karşılık verir. "Eh? Ne söylememi istiyorsan söyle!"

Bu orospu çocuğu *bana* kızacak kadar cüretkar.

Ve henüz işi bitmedi.

"Kazimierz korkunç bir herif, tamam mı? Ona *bir şey* vermek zorundaydım. Kaçmayı başarmış olmam onun gözünde pek de önemli bir şey değildi."

"*Kaçmayı başardı* mı?" İnanamayarak tekrarlıyorum. "Gitmene izin veren bendim!"

"Çünkü seni ikna ettim," diye karşılık veriyor Xander kibarca. "Bunun için övgü alamazsın."

Öfkeyle etrafıma bakıyorum ve gözlerim onun boktan dairesindeki yarı düzgün tek şeyi buluyor. Kenarlarında küçük oymalar olan cam bir vazo.

Onu aldım ve ona doğru fırlattım. Eğilerek kurtulmayı başardı ve hemen arkasındaki duvara çarparak paramparça oldu.

"Tanrım!" diye bağıyor. "Char, o benim büyükannemindi!" "Güzel.

Umarım mezarında ters dönüyordur."

"Beni dinleyin," diye yalvarıyor, "kızı sır olarak saklamaya çalıştım-"

"Yapma," diye tıslıyorum. "Hiç zahmet etme. Sen bir yalancıdan başka bir şey değilsin ve bir daha bana söylediğin ya da söyleyeceğin hiçbir şeye inanmak için hiçbir nedenim yok."

Elini saçlarında gezdiriyor ve sözsüz bir hayal kırıklığıyla tavana doğru kükrüyor.

"O zaman neden buradasın?" diye soruyor, gözlerini tekrar bana çevirerek.

"Sana bir mesaj iletmek için," dedim ona. "Doğrudan Kazimierz'e iletilmesini istediğim bir mesaj."

Xander zamanlar Hemen, onun gözler dönüyor
Uyarı. "Sen Bilginiz var mı?" diye soruyor ve biraz
neşeleniyor.

"Ben öyle demedim," diye ç ı k ı ş t ı m . "Kazimierz'e bir mesajım olduğunu söyledim."

Xander kaşlarını çatar. "Ne oldu?"

"Benden bu kadar."

Yavaş bir şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

"Beni duydun. Benden bu kadar," diye yineliyorum. "Artık Lucio'yu alaşağı etmeye yönelik bu çarpık komplonun bir parçası olmak istemiyorum. Bir saniye daha çifte ajan olmayacağım. Benden bu kadar. Bittim."

Xander bir saniye bana baktı. Şaşırılmış görünüyor. Sonra gülmeye başladı.

Dişlerimi sıkıyorum ve bitirmesini bekliyorum. Sonunda sakinleştiğinde, ona en ürpertici bakışlarımı yöneltiyorum.

"İşin bitti mi?"

"İşte daha iyi bir soru," diye karşı çıkıyor. "Sen deli misin?" "Artık bunu yapmıyorum, Xander."

"Seçme şansın olduğunu sana düşündüren nedir?" diye tıslıyor. "Bu anlamayı sen yaptın. Bunu yapmayı kabul ettin."

"Doğru, ama şimdi fikrimi değiştirdim."

"Neden?" Xander yüzüme bakarak homurdanıyor. "O İtalyan piçine aşık olduğun için mi?"

Aşık mısın?

Kelimeler beni çok etkiledi.

Beklediğimden daha sert.

"Artık bu oyunu oynamak istemiyorum," diyorum. Ama sesim titriyor ve yüzüm buruşuyor, saçmalıklarımı yüzüme vurmasını bekliyorum.

Xander bir moronla uğraşıyormuş gibi başını sallıyor. "Bunu kabul etmeyecektir."

"Umurumda değil," diye cevap veriyorum. "Ben kararımı verdim." "Seni öldürecek."

"Deneyecek."

Xander başını sallar. "Elbette, şimdi cesur olmak kolay. Ama bir canavarla yüz yüze geldiğinizde, cesaretin gerçek sınavı budur."

"Bunu bir yerlerde fal kurabiyesinde mi okudun?" Söylüyorum.

Gözlerini bana diyor. "Yapma bunu."

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye düzeltiyorum. "Geri alıyorum."

Kolumdan tutup beni tekrar yüzüne doğru çekiyor. "Char, bu hayır diyebileceğin türden bir adam değil," diyor.

Gözlerinde gerçek korkuyu

görebiliyorum. Benim için korkmuş

olması mümkün mü? "Şey, az önce

yaptım."

"Hayır, benden bunu senin için yapmamı istiyorsun," diye tıslıyor.

Ah. İşte oldu.

Benim için korkmuyor.

Kendi zavallı kızı için korkuyor.

"Gerçek cesaret sınavından korkuyor musun?" Alay ediyorum. "Elçiyi öldüreceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Evet!" Xander bağıyor. "Ve... sen."

Alaycı bir kahkaha ile homurdandım. "Benim için endişelenme. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Xander'ın gözleri soğudu. "Seni koruyacağını mı sanıyorsun?" diye mırıldandı. "O İtalyan pisliğinin seninle Polonyalılar arasına gireceğini mi sanıyorsun?"

"Belki."

Buna inanmak istiyorum.

İnanmaya çalışıyorum.

Ama bilmiyorum.

Bilmiyorum işte.

"Belki mi?" diye alay ediyor. "Olabilir - eğer senin sokaktan topladığı masum bir kız olduğunu düşünürse. Ne yaptığını bilseydi seni korur muydu?"

Korkularımın ortaya çıkmasına izin vermemeye çalışıyorum. Xander derin bir akorda vuruyor olsa bile.

"Öyle ya da böyle, bu seni etkilemez," diye çıktım. "Benim işime karışma, ben de seninkine karışmayayım. Seninle bağlarımı uzun zaman önce koparmış olmalıydım."

Tekrar elimi tuttu. "Sağlıklı düşünemiyorsun."

"Aslında uzun zamandır ilk kez sağlıklı düşünüyorum," diye cevap veriyorum. Onu tiksintiyle silkeliyorum. "Saf değilim. Aptal da değilim. Bu kararın ne anlama geldiğini biliyorum. Ama yine de yapmak zorundayım. Vicdanımın sesini dinlemek zorundayım."

"Lanet olsun," diye homurdanıyor. "Vicdanın mı?! Bunun için ölmeye hazır mısın?"

"Gerekirse."

Yüzüm soğukkanlı bir maske. Kalbim ise tamamen başka bir şey.

Xander şüpheyle gözlerini kısarak bana bakıyor. "Onu becerdin mi?"

İki elimi göğsüne koyup onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Bu konuşma bitmiştir. Çekil yolumdan."

Kımıldamıyor. Hatta bir adım öne çıkıyor ve kendini benim alanıma itiyor. "Onu becerdin, değil mi? Seni aptal. Seni aptal sürük."

Elimi geri çektim ve yüzüne sert bir tokat attım. Tökezleyerek geri çekildi, belli ki bunu beklemiyordu.

"Kiminle seviştiğin artık seni ilgilendirmez," diye bilgilendiriyorum onu.

Onu itip geiyorurur ve o tekrar konuşmadan önce elimi kapı koluna götürüyorum. Elini yanağına götürmüş, hala darbenin şokuyla olduğu yerde kalakalıyor.

Güzel. Belki benimkiyle eşleşecek bir rğ olur.

"Onun gibi adamlar affetmez," diyor bana bakmadan alçak, perili bir sesle. "ğrendiğinde seni öldürecek."

"Ne yapacağını ya da nasıl tepki vereceğini kontrol edemem," diyorum omzumun üzerinden. "Sadece hareketlerimi kontrol edebilirim. Hoşça kal Xander. Mesajımı ilet lütfen. Sonra da nazikçe sonsuza dek siktir git."

Yirmi dakika sonra, marketin dondurulmuş deniz ürünleri reyonunun önünde durmuş, sergilenen karides ve midye çeşitlerine bakıyordum.

Ama zihnim uyuşmuş durumda. Yavaş. Anlayışsız.

Tek düşünebildiğim Lucio ve ona gerçeği söylediğimde ne yapacağı.

Çünkü daha fazla bekleyemeyeceğine karar verdim. Ne olursa olsun ona her şeyi anlatmalıyım.

Bu iyi hissettiriyor. Bu doğru hissettiriyor.

Ve sonra kaçınılmaz düşünce su yüzüne çıkar, istenmeyen ve uğursuz:
İtiraf ettiğimde bana ne yapacak?

Ama artık bundan kaamıyorum.

Göğsümde beni ezmekle tehdit eden bu ağırlıkla olmaz.

Glgelerdeki bu canavarlar gerçeği ortaya çıkarmakla tehdit ederken olmaz.

Onlara üzerimde bu gücü vermeye devam etmektense kendim yaparım daha iyi.

Bir paket deniz tarağına uzanmaya başladım ama son anda vazgeçtim.

Başka bir şey ortaya çıkar. Başka bir dürtü. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir şey.

Boş arabama dönüyorum ve cep telefonumu çıkarıyorum.

Uzun zamandır kullanmadığım için numarasını doğru almam birkaç denememi alıyor.

Ama ne zaman o yok Sonunda başla çalıyor, o seçer yukarı neredeyse hemen.

"Öyle mi?"

Sesi çakıllı. Kaba. Kaba. Çocukluğumdan hatırladığım gibi değil. Ama anılar güvenilirmez anlatıcılardır.

"Merhaba anne."

Uzun bir sessizlik oldu. "Charlotte?"

Başımı sallıyorum, sonra beni gerçekten göremediğini hatırlıyorum. "Evet," diyorum usulca. "Benim. Nasılsın?"

"Uzun zamandır aramadın."

Sesi suçlayıcı gelmiyor. Her şeyden çok gerçekçi. "Biliyorum. Özür dilerim. Meşguldüm."

"Bir erkekle mi?"

Alt dudağımı ısırdım. "Hayır."

Gülüyor. "Yalan söylemeyi benden öğrendin, unuttun mu?" diyor.

Aslında buna gülüyorum, bana hiç benzemeyen kısa bir kahkaha. "Evet, bir adam var."

Bunu ona neden söylediğimi merak ediyorum.

Sonra da tüm bunları ona neden daha önce söylemediğimi merak ediyorum.

Anneler bunun için vardır, değil mi? En azından olmaları *gereken* şey. Kızlarının aşkı, hayatı ve kalp kırıklıklarını atlatmasına yardım etmek.

Ama annem bana hiç öyle bir anne olmadı. "Ama biz birlikte değiliz."

"Yine de onu istiyor musun?"

Onu istiyorum. Bunu ifade etmenin garip bir yoluydu. "Ben... ona karşı bir şeyler hissediyorum," diye kekeledim.

"Kalbine giden en hızlı yol ona tam olarak istediğini vermektir," diyor kendinden emin bir şekilde. "Çoğu erkek seks ister."

Yaltaklanıyorum.

Yani değişmemiş. Neden şaşırdığımı bilmiyorum.

Benim hayatımı değiştiren birkaç ay geçirmiş olmam onun da geçirdiği anlamına gelmez.

"Seks çözüm değil anne."

"Aynen öyle!" diye kıkırdıyor. "Aylardır bu adamın peşindeyim. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Sonra geçen hafta taşındı."

"Neden?"

Annemle ilgili her zaman bir bit yeniği vardır.

"Karısı onu kovdu."

"Seni becerdiğini öğrendiği için mi?" Sanırım.

"Beni yargılıyor musun?" diye soruyor, sesi anında değişiyor.

"Hayır," diyorum üzülererek. Kimseyi yargılamaya hakkım yok. "Hayır, yargılamıyorum. Sadece soruyorum."

"Evlenmek istiyoruz," diyor bana gururla.

Bir iç çekişi bastırıyorum. İlişkileri bir yüzük işin içine girmeden çok önce bitmiş olacak. Ama düşüncelerimi kendime saklıyorum ve ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "Ne zaman?"

"Boşanması kesinleşir kesinleşmez," diye yanıtlıyor annem. "Birkaç aydan fazla sürmez."

"Doğru. Hala aynı karavanda mı yaşıyorsun?"

"Evet. Ama Bill'e üzerinde biraz iş yaptırdım," diyor bana. "Yeni bir boya işi ve her şeyi var."

"Bill hala buralarda mı?"

"Evet. Bir çocuğum daha var. Kurt gibi ürüyor." "Tavşan."

"Ne?"

"Deyim yerindeyse 'bir' gibi ürüyor... Biliyor musun? Boş ver."

"Gelecek misin?" diye soruyor. "Düğünüm için mi?"

"Tabii anne," diyorum. Boş koridordaki market arabasıyla oynuyorum.

"Söz mü?"

"Söz veriyorum," diyorum ona gönülsüzce.

"Aferin kızıma. Kendine iyi bakıyor musun?" diye soruyor. "Egzersiz yapıyor musun, vücudunu sıkı tutuyor musun? Umarım öyledir. Çünkü otuzundan sonra her şey yokuş aşağı gitmeye başlar. O zamandan önce erkeğini güvence altına almak istersin."

I olabilir zaten hissetmek kendim ayrıştırmakendim
itibaren Konuşma. "Anne, gitmem gerek."

"Bu kadar erken mi?" diye soruyor, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. "Daha yeni aradın." "Biliyorum. Özür dilerim. Tekrar arayacağım."

"Tamam, Charlie kızım. Anneni unutma. Her zaman iyi bir anne olmadığımı biliyorum ama elimden geleni yaptım."

Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissediyorum.

Zihnimde Evie'nin yüzünü görüyorum.

O benim çocuğum değil ama son birkaç aydır benim gözetimim altında. Ve onu tehlikeye attım çünkü çok uzun zamandır lanet bir aptaldım.

Ama bunu düzeltmem gerekiyor.

Çünkü annem gibi olmak istemiyorum.

Sadece bunu hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Belki de en başta onu bu yüzden aramıştım.

"Biliyorum anne," diyorum ona. "Kendine iyi bak."

Hattı kestim ve derin, sendeleyerek bir nefes aldım.

Çok bitkin hissediyorum. Bitkin, ruhumun derinliklerinde bir şekilde.

Ama bunu ertelemekten bıktım. Kararımı verdim ve bunun doğru karar olduğunu iliklerime kadar biliyorum. Artık bahane yok.

Lucio ile yüzleşme

zamanı. Temize çıkma

zamanı.

LUCIO

HAVUZ

Evie yüzüme su sıçrattı. Sarsılarak
geri çekildim. "Hey!" diye
bağırıyorum.

Kıkırdıyor ve yüzerek uzaklaşıyor. Kahkahası havayı dolduruyor. Günlerdir
hissetmediğim kadar hafif hissettiriyor.

Charlotte neredeyse iki saattir yok. Bu konuda sinirlenmemeye çalışıyorum
ama ikinci saatin sonuna yaklaşırken kendimi tedirgin hissetmeye
başlıyorum.

Geri gelmeme ihtimali gerçek. Ona gidebileceğini söylediğimde bunu
biliyordum.

Ama yine de gitmesine izin
verdim. "Baba?" Evie diyor.

"Evet, *tesoro*?"

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum. "Seninle vakit geçirmeyi ne kadar çok sevdiğimi
düşünüyordum," diyorum ona. Bu dürüst bir gerçek.

İşildiyor. "Ben de seni seviyorum. Senden hoşlanıyorum," diyor, çocukların
sahip olduğu o açık sözlü, dolaysız şekilde. "Ama ilk başta gerçekten
korkutucuydun."

"Öyle miydin?"

"Mhmm. Çok korkmuştum," diye yanıtlıyor. "Ama adam bana iyi olmamı ve bana zarar vermeyeceğini söyledi."

Donup kaldım. Yüzümdeki gülümseme bir an için kayboluyor, sonra onu kurtarmayı başarıyorum.

"Adam mı?" Dürtüyorum.

"Beni buraya getiren adam," diyor Evie basitçe.

Aylar oldu. Onu kapıma getiren adam hakkında neredeyse hiç konuşmadı.

Birkaç kez sordum. Charlotte da sordu.

Ama Evie hep susardı. Çoğunlukla bu konuda konuşmayı reddetti. Şimdiye kadar.

Odaklan, Lucio. Bunu mahvetme.

"Sana iyi davrandı mı?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. Ama bana lolipop verdi" diye anlatıyor. "Misket limonu aromasını sevmedim. O da bana çilekli aldı."

"Adını hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Ona Goofy dememi söyledi," diyor. "Bana bunun sahte bir isim olduğunu söyledi."

"Sana sahte bir isim mi verdi?"

"Mhmm," diye onaylıyor Evie. "Bir oyun oynadığımızı söyledi."

"Goofy ile nasıl tanıştınız?" diye sordum. Ses tonumu nazik ve sinirlenmeden tutuyorum.

Ama içimde, adrenalinim yükseliyor. "Annem beni ona getirdi."

Sanki sıcaklık bir şekilde değişmiş gibi.

Sonya kızımızı sahte isimli bir piç kurusuna mı teslim etmişti? Ve o piç onu kapımın önüne attı.

bir not ve bir lolipop?

Kimin emriyle?

Peki neden?

Bu hikâyeyle ilgili hiçbir şey beni daha iyi hissettirmiyor. "Seni ona annen mi getirdi?"

Evie başını sallıyor. Bir havuz oyuncağıyla oynuyor. Onu kaybetmeye başlıyorum.

İçimdeki öfkeye rağmen dikkatlice soruyorum: "Sana ne söyledi?"

"Beni Goofy ile bırakmak zorunda olduğunu söyledi," diyor Evie omuz silkerek. "Çok hasta olduğunu söyledi. Gidip iyileşmesi gerekiyormuş."

Lanet olası Sonya. Kızını bir yerlere gidip ölmesi için lanet olası bir yabancıyla mı bırakmıştı?

"Goofy ile yalnız mıydın?" Kanımın öfkeyle kaynadığını hissederek soruyorum. "Hayır, başka insanlar da vardı."

"Gerçekten mi?"

"Mhmm. Hepsinin ismini hatırlayamıyorum. Sanırım onlar da takma isimlerdi."

"İsimleri neydi?"

"Ben sadece Daisy ve Minnie'yi hatırlıyorum."

Lanet olası Daisy Duck.

Lanet olası Minnie Mouse.

Hepsi de saçma sapan isimler. Kimdi

bu insanlar?

Ve Sonya neden Evie'yi onlarla bırakmıştı?

"Sana iyi davrandılar mı?" diye sordum.

"Sayılır," diye beni temin ediyor Evie. "Bazen Daisy beni yatağa yatırır ve bana hikâyeler okurdu. Bazen de Minnie. Kendi odam vardı ama küçüktü. Orada çok uzun süre kalmadım."

Gözlerimi kapatıyorum ve öfkemi kontrol altına almaya çalışıyorum. Kendi kızım, kim bilir kimlerle yalnız bırakılmıştı. Geceleri onu yatıranlar da bu yabancılar mıydı? Ninniler söyleyip, masallar mı anlatıyorlardı?

Nefes al. Odaklanın. Gerçeği bulun.

"Kendi başıma çok oynamak zorunda kaldım," diye devam ediyor Evie. "Onlar her zaman bilgisayarlarıyla meşguldü."

"Seni buraya getirdikleri günü hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye düşündü Evie, gülümsemesi zayıflayarak. "Gerçekten üzgündüm çünkü annem hâlâ iyileşmemişti. Hâlâ beni görmeye gelmemişti. Çok ağlıyordum. Sonra Goofy beni babamı görmeye götüreceğini söyledi."

Büyük gri gözleriyle bana bakıyor. Benden miras kalan gözleriyle.

"İlk başta gitmek istememiştim," diyor bana. "Ama şimdi burada olduğuma memnunum. Charlotte'u seviyorum. Senden de hoşlanıyorum."

Öfkeyle gülümsüyorum. "Sevindim."

"Ama hâlâ annemi özlüyorum," diye itiraf ediyor Evie ve alt dudağı titriyor. "Hâlâ hasta mı?"

Tek hissedebildiğim öfke.

Evie'yi yabancılara bırakıp ortadan kaybolma gibi berbat bir karar verdiği için Sonya'ya öfke duyuyordu. En azından onlara Evie'nin babasının kim olduğunu söylemişti.

Ancak içgüdülerim bana bunun pek de iyi bir şey olmadığını söylüyor.

"Bilmiyorum Evie," diyorum ona, çünkü daha iyi bir cevap bulamıyorum.

"Ama geri dönecek, değil mi?" Evie soruyor.

Ona söylemek zorundayım.

Ona annesinin geri gelmeyeceğini söylemek zorundayım. Ama o gri gözler beni bir anlığına rehin aldı.

"Bilmiyorum, Evie."

Alt dudağı daha fazla titriyor. "Beni özlemiyor mu?"

Eğer Sonya önümüzdeki bir saat içinde aniden ortaya çıkarsa, ellerimi boğazına sarıp onu boğarak öldürmek zorunda kalabileceğime ikna oldum.

Bana yalan söyledi.

Kızımızı terk etti. Bunun bedelini

ödemeyi hak ediyor.

"Tabii ki var, Evie," diyorum hemen. "Ama o... o çok hasta. Ona biraz daha zaman ver."

Küçük kızıma yalan söylediğim için kendimi pislik gibi hissediyorum.

Ama onun altı yaşındaki kalbini kıramam. Etrafımda daha yeni yeni rahatlamaya başlamışken olmaz.

"Tamam..."

"Ve o zamana kadar ben varım," diye

belirtiyorum. Gülümsüyor. "Peki ya Charlotte?"

Sikeyim.

Başımı salladım. "Ve Charlotte."

"Charlotte nerede?" Evie, Charlotte'u gül çalılarının arkasında saklanırken bulmayı umuyormuş gibi etrafına bakınarak soruyor. "Gideli çok uzun zaman oldu."

Başka koşullar altında, iki saat hiçbir şey olmazdı.

Ama Charlotte uzun zamandır evimin değişmezi oldu. Sağ elimi kaybetmiş gibi hissediyorum.

Evie de aynı şeyi hissediyor.

Aklıma bir düşünce geliyor: Ya onu bir daha göremezsem? Ya o da Sonya gibi hayatımdan kaybolursa?

Öfke hissediyorum. Hayal kırıklığı

hissediyorum. Acı hissediyorum. En çok da kararlılık hissediyorum.

Çünkü ne olursa olsun, bu dönemi atlatacağımı biliyorum. Evie'nin güvende olduğundan ve korunduğundan emin olacağım. Nasıl baba olunacağını çözeceğim.

Charlotte ile ya da Charlotte olmadan.

Ancak bu konuda bir tercihim olduğu benim için çok açık hale geldi.

Ve bunu daha fazla görmezden gelemem.

"Birazdan döner," diyorum Evie'ye. "Gidip öğle yemeği için üstümüzü değiştirmeye ne dersin?"

"Tamam."

Eve girip üst kata çıkıyoruz.

Önce odamda bir mola veriyoruz, böylece üzerime bir şort ve tişört geçirebiliyorum. Sonra Evie'nin odasına gidiyoruz.

Her zamanki gibi her şey temiz ve düzenli. Haftada birkaç kez ortalığı toplamak için gelen bir hizmetçi var ama Charlotte'un her şeye rağmen her zaman işinin başında olduğunu biliyorum.

Cep telefonuma bir çağrı geldiğinde Evie giyecek bir şeyler seçiyordu. Ekrana bir bakışta Adriano olduğunu anladım.

"Hey," diyorum telefonu açtıktan sonra.

"Doğu'daki depo," diyor acilen. "Polonyalılar oraya taşındı."

"Ne oluyor lan?" Homurdanıyorum. "Depo çok sıkı korunuyor."

"Ağır ateş gücü getirmişler." "Lanet olsun."

"Desteğe ihtiyacım olacak, Lucio."

"Orada olamam," diyorum, kelimeler dudaklarımdan dökölüyor.

"Ne!?"

"Evie burada." "Charlotte

nerede?" "Dışarıda."

Arka planda bir patlama duyuyorum. Hat bir anlığına kesiliyor ve Adriano'nun hareket ettiğini anlıyorum. Nefes alışını tekrar duyduğum an konuşuyorum.

"Adamlar yolda," diyorum.

Hat kesildi. Hemen ardından Raffaele'i aradım.

"Adamları doğu deposuna götürün," diye emrediyorum. "Hemen." "Kaç kişiler?"

"Ne kadar ayırabilirsen," dedim ona. "En azını yerleşkede bırakın."

"Emin misin?"

"Bu lanet olası bir pazarlık değil, adamım. Hemen çıkın! O lanet depoda üç ayrı sevkiyat var. Ve hepsine ihtiyacımız var."

"Evet, patron."

Telefonu kapattım ve ismimi duyunca döndüm. "Lucio?"

Döndüğümde Evie'nin kocaman gözlerle bana baktığını görüyorum. Üzerinde bir şort ve önünde koala ayısı resmi olan yeşil bir tişört vardı.

"Hey, *tesoro*," diyorum yatıştırıcı bir şekilde, ama gülümseme konusunda ikna edici bir iş yaptığımı sanmıyorum.

"Neyin var? Sesin deli gibi geliyor."

Bir şekilde daha yaşlı görünüyor. Daha çekingen. Sanki benim enerjimle besleniyor gibi.

"Hiçbir şey," diye kaba bir şekilde cevap veriyorum. "Bir saniye burada bekle. Hemen döneceğim."

"Hayır!" Evie soluk soluğa ilerliyor ve elimi tutuyor. "Beni bırakma."

Bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

"Evie, sen iyisin. Sadece biraz odanda takıl-" "Hayır!"

Dişlerimi sıkıyor, yüzeye çıkan kızgınlık ve hayal kırıklığını yutmaya çalışıyorum.

O sadece bir çocuk. Korkuyor. *Ben* onu

korkuttum. Tabii ki bana tutunmayı seçiyor.

Ama onun varlığının Mazzeo Don olarak görevimi yapmamı engellediğinin de farkındayım. Ve bu uzlaşmakta zorlandığım bir gerçek.

"Lütfen beni bırakma."

Sikeyim.

Eğer babam gibi olmak istemiyorsam, bu şimdi

başlıyor. Fedakarlıkla başlar.

Sabır.

Anlamak.

"Tamam," diyorum elimi onun elinin içinde döndürerek. "Merak etme. Ben buradayım."

Telefonum çalıyor ve mesajı kontrol etmek için aşağı bakıyorum. Raffaele'den.

Dört dűzine adamla yoldayız. Antonio'nun komutasında bir dűzine daha var.

Gűzel. Sıradaki iŐimize geçelim.

Kişi listemde geziniyorum ve onun adına ulaştığımda duruyorum.

Charlotte Dunn.

Homurdanıyorum ve onu aramadan telefonumu kaldırıyorum. Benden gűvence bekliyor gibi gűrűnen Evie'ye bakıyorum.

Ama bunu ona nasıl vereceğime dair hiçbir fikrim yok.

Sonra alarm çalıyor. İ gűvenlik sisteminin feryadı.

Bu da tek bir anlama geliyor.

Birisi zorla yerleşkeye girmiş. "Lanet olsun."

"Baba!" Alarm çalmaya devam ederken Evie ağlıyor. Kollarıma koşuyor.

Kapıyı açık bırakarak odasından aceleyle çıkarken onu kaldırıp omzuma alıyorum. Doğruca silahlarımı sakladığım cephaneliğe gidiyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" Evie inliyor. "Korkuyorum."

"Sessiz ol," diye bağırıyorum. Panik, sabırlı ve anlayışlı olma planımı bozuyor. "Tek kelime daha etme."

Ona ne dűŐűndűđűmű, benim de korktuđumű söylemedim.

Daha ۆnce hiç savaştan korkmamıŐtım.

Ama daha ۆnce kaybedecek bir şeyim de olmamıştı.

Cephaneliđe vardığımda Evie'yi yere bırakıyorum ve duvara monte edilmiŐ silah dolabına yۆneliyorum. En gűlű silahlarımdan ikisini çıkardım.

silah ve birkaç mermi alıp doldurmaya başlıyorlar.

Evie'nin gözleri kapanır. Elleri havada, kulaklarını kapatıyor ama tek kelime etmiyor.

"Hadi Evie," diyorum ona. "Beni takip et."

Başını sallıyor. Eğildim ve gözlerinin içine baktım.

"Korktuğunu biliyorum. Bu korkutucu ama benim için cesur olmana ihtiyacım var. Tamam mı?"

"Charlotte nerede?" diye hıçkırıyor.

"O burada değil," diyorum ona. "Bu işte beraberiz. Sen ve ben, *tesoro*. Şimdi, beni takip edin."

Cephanelikten çıkar çıkmaz kapıyı kilitlediğimden emin oluyorum. Sonra anahtarı cebime atıyorum ve merdivenlere doğru ilerliyoruz.

"Bana yakın dur," diye emrediyorum. İtaat ediyor ama korkudan yaprak gibi titriyor.

Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor.

Alarm hâlâ cızırdıyor. Bu rahatsız edici sestten kendi düşüncelerimi zar zor duyabiliyorum.

Gedik nerede?

Nerede olduğunu belirleyebilirim, o bölgeden uzak durabilirim.

Normalde tam tersini düşünürdüm. Düşmanların olduğunu düşündüğüm yere doğru giderdim.

Ama Evie benimle ve onun güvende olduğundan emin

olmalıyım. Telefonumu aldım.

Antonio'dan cevapsız bir arama var, ama geri aradığımda açmıyor.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında.

Evie'nin sırtıma sürtündüğünü hissediyorum. Bana yakın duruyor ama aynı zamanda dikkatimi dağıtıyor. O kadar hızlı hareket etmiyorum; kendime güvenerek hareket etmiyorum.

Kafamdan sert bir düşünce geçiyor: *O kurtulmam gereken bir koltuk değneği.*

Düşünce bilinçaltıma girdiği anda suçluluk hissediyorum.

Ama üzerinde duracak zamanım

yok. "Baba, ben-"

Bu kelime Evie'nin dudaklarından titreyerek dökülüyor ama bir silah sesi diğer kelimelerini bastırıyor.

Hala boğuk. Belki birkaç oda ötede.

Gözleri irileşiyor ve bana doğru hamle yapıyor, elleri belime dolanıyor. İkinci silahı belime soktum ve boştaki elimle onu yakaladım.

Başını boynuma gömüyor. İniltili nefesini tenimde hissediyorum ve bu beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Daha fazla silah sesi.

Aşağıdan geliyorlar. Tahmin etmem gerekirse, en alt kattan. Biz üçüncü kattayız.

Bu da hemen saldırıya geçmem gerektiği anlamına geliyor.

Bizi burada tuzağa düşürmeyi başarırlarsa, kim bilir kaç adama karşı ben ve Evie olacağız.

Yerleşkede benimle birlikte sadece on iki kişilik bir gücüm olduğunu fark ettiğimde vücudum buz kesiyor. Geri kalanları Adriano'nun doğu deposuna saldırmasına yardım etmeleri için gönderdim.

Ki bunun bir şaşırtmaca olduğu çok açık.

"Orospu çocukları," diye

homurdanıyorum.

Evie'yi odasına kilitlemeyi düşünüyorum. O zaman bu bokla uğraşmak için özgür olacağım.

Ama kızımın yüzüne bakınca bunun iyi bir fikir olmadığını anladım.

Onun güvenini kazanmak için aylarımı harcadım. Ve eğer onu şimdi terk edersem, kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi geri alacağım. Belki delilik, belki de bilgelik, ama bu riske degeceğini sanmıyorum.

"Evie," diyorum önünde tek dizimin üzerine çökerek. "Az önce ne dediğimi hatırlıyor musun? Şimdi cesur olmana ihtiyacım var, tamam mı? Benim gibi. Baban gibi."

Başını sallıyor, gözleri dehşetten kocaman olmuş.

"Ve tam olarak dediklerimi yapmanı istiyorum. Beni anlıyor musun?"

Dudağını ısıyor. "Charlotte'u istiyorum."

"Biliyorum," diye yatıştırıyorum. "Biliyorum. Ama o burada değil. Sahip olduğun tek şey benim. Peki ne diyorsun: Bu işte birlikte miyiz?"

Yutkunuyor ve sonra başını sallıyor.

Kabul ediyorum.

Elini tutup onu merdivenlerden aşağı indirdim.

İki oda aşağıdaki hareketi hissedebiliyorum. Koridorda ilerliyorlar.

Neyse ki alarm, hareketlerimizin sesini gizliyor. Bizi koridorun sonundaki en uzak odaya, kütüphaneye götürüyorum.

Geniş ve açık, avluya bakan tavandan tabana pencerelerle kaplı.

Ama büyük bir kitaplık ve etrafta bize biraz siper sağlayacak birkaç kanepeler var.

Birkaç saniye içinde bölgeyi tarıyorum, planım hızla şekilleniyor.

Evie'yi yere bırakıp kitaplığa doğru koşuyorum. Duvara yaslanmıştı ama büyük bir çabayla onu çekip uzaklaştırmayı başardım.

bir sığınak oluşturmaya yetecek kadar.

"Evie," dedim, onu öne doğru işaret ederek. "Buraya gel."

"Ama..."

"Sana ne demiştim?" Şiddetle soruyorum. Ve sonra aniden alarm duruyor. Sessizlik neredeyse sağır edici.

Ta ki ayak sesleri gök gürültüsü gibi gelmeye başlayana kadar.

"Şimdi!" Rafın arkasına geçmesini işaret ederek fısıldıyorum. "Saklambaç oynuyoruz, tamam mı? Ben gelip seni bulana kadar orada kal."

Arkasından koşturuyor.

Parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. Yavaşça başını sallıyor ve ben de ona göz kırpıyorum.

Sonra cephanemi tekrar kontrol ettim. Küçük bir orduyu alt etmeye yetecek kadar mermim var. Tek soru, onları yeterince hızlı ateşleyip ateşleyemeyeceğim.

Pencereden dışarı bakıyorum ve yolda yatan birkaç ceset fark ediyorum.

Benim adamlarım gibi görünmüyorlar ama bu mesafeden emin olamam. Başka kimseye güvenemem.

Sadece ben ve kızım dünyaya karşı.

Ayak sesleri giderek yükseliyor ama büyük bir grup yaklaşıyormuş gibi gelmiyor.

Kulaklarımı zorluyorum.

İki adam mı? Belki üç?

Tam kapı açılırken kanepenin arkasına daldım. Üçlü bir saldırgan. Silahımı çektim.

Lehçe mırıldanmalar duyuyorum ama söyleyecekleri hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.

Kanepenin arkasından fırladım, o kadar hızlı üçlü bir atış yaptım ki üç beden de arka arkaya yere düştü.

Bir adamın bile misilleme yapacak zamanı olmadı.

Ama henüz kutlama yapmak istemiyorum.

Koridordan hızla gelen başka ayak sesleri duyduğumda değil.

İki adam daha odaya dalmadan önce Evie'ye dönüp bakacak kadar zamanım oluyor.

Bir tarafa doğru atılarak tetiğı iki kez daha çektim. Bir adam anında yere yığıldı, kafatasında bir kurşun vardı.

İkincisini köprücük kemiğinden yakaladım ama bu öldürücü bir atış değildi. Düşerken çığlık atıyor ve ben de üzerine atlıyorum, silahım tam o sefil gözlerinin arasında duruyor.

Beni içine çekerken gözleri büyüyor.

"Sen Lucio Mazzeo musun?" diye acıdan nefesi kesiliyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, zalim sırtışıının onun gördüğü son şey olması için yayılmasına izin veriyorum. "Ben senin lanet celladınım."

Sonra onu lanet suratından vururum.

Öldürmenin muhteşem adrenalinini hissetmek için yaklaşık üç saniyem var. Evime girmeye ve kızımı tehdit etmeye cüret eden piçlerin hayatına son vermenin.

O üç saniye boyunca yenilmezim.

Arkamda susturuculu bir tabancanın hafifçe patlaması ve ardından kolumdaki yakıcı acı patlamasıyla sona eriyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kükrüyorum. Yara ciddi değil, ama silahı tekrar ateşlenmeden önce kurşunu ateşleyene cevap verecek zamanım yok.

"Sakın kıpırdama."

Donup kaldım.

"...Yoksa küçük veledin lanet bir mermi yer."

Her nasılsa, bir adam elimden kaçmayı başardı. Odanın diğer tarafında.

Silahını dehşete düşmüş kızıma doğrultmuştu.

Evie ayaklarının dibine sinmiş. Vahşi bir eli kızın at kuyruğuna dolanmış. Şimdiye kadar hissettiğim en sıcak öfkeyle yanıyorum.

Buraya gelmeye nasıl cüret

eder? Ona dokunmaya nasıl

cüret eder?

Ama dikkatli olmalıyım. Korkusunu buradan hissedebiliyorum.

"Ona zarar vermeyi planlamıyorum," diyor ikna edici bir şekilde. Sonra Evie'ye bakar. "Benimle gel evlat. Seni annene götüreceğim."

Kanım dondu. Bu nasıl bir akıl oyunu böyle?

"Benim... benim annem?" Evie'nin şaşkın sesi öfkeli düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Polonyalı asker hararetle "Evet," diye cevap verir. "Evet, nerede olduğunu biliyorum. Ve sensiz gerçekten çok üzgün. Benimle gel ve onu gör."

"Evie!" Havlıyorum. "Onu dinleme. Sana yalan söylüyor."

"Yalan söylemiyorum," diye ısrar ediyor. "Anneni tanıyorum. Gerçekten geri dönmeni istiyor."

Bunun olmasına izin veremem.

Yapacak tek bir şey kaldı. "Evie, annen

öldü!" Kükrerim.

Evie flinches şiddetle ve onu gözler doldurun ile gözyaşları neredeyse hemen.

Her şeyin dengede durduğu bir an var.

Tüm dünyanın nefesini tuttuğu ve bundan sonra ne olacağını görmek için beklediği yer.

Ve sonra her şey hayal edebileceğim en kötü şekilde çöküyor.

"Hayır!" o Çığlıklar geri Aniden. "Hayır,Annenin değil Öldü. Annem ölmedi."

Polonyalı asker onun tepkisiyle bir anlığına dikkati dağılır. Silahı hâlâ havadadır ama gözleri Evie'ye odaklanmıştır.

Bu da bana nişan alma fırsatı veriyor.

Bana dönüp baktıktan tam bir saniye sonra kurşun göğsüne saplanıyor.

Silahı yere düşer ve zamanın ç o k yavaş aktığını hisseder.

Evie'ye doğru hamle yapıyorum ama silahın yere düştüğü anda patlayacağını içten içe biliyorum.

"Evie!" Kükredim. "Hemen yere yat!"

CHARLOTTE

Taksi şoförü, yerleşkeye giden yokuş yukarı yola sapmadan hemen önce durur.

"Burada bir sorun mu var?"

O soruma cevap veremeden, ben onun ne gördüğünü anladım.

Havaya uçurulmuş gibi görünen yerleşkenin kapısının önünde kamp kurmuş birkaç araç var. Yerde pürüzlü, bükülmüş metaller yatıyor ve hâlâ dumanları tütüyor.

"Siktir."

"Hanımefendi, burası gerçekten sizin adresiniz mi?" diye soruyor, bana daha yakından bakabilmek için koltuğunda dönerek.

"Ben, şey... evet," diye iç geçiriyorum, çantamı çıkarıp elli dolarlık bir banknot alıyorum.

Buradaki taksi ücretinden yaklaşık otuz beş dolar daha fazla ama umurumda değil. Artık yerleşkeye girmem gerekiyor. Dışarı çıkarken neredeyse parayı ona fırlatacaktım.

"Bayan, emin

misiniz?" "Üstü kalsın."

Taksicinin gür gözleri endişeyle kırışıyor. Gerçekten çok dokunaklı.

"Bence oraya girmemelisin," diyor. "Güvenli görünmüyor."

"Mecburum," diyorum acımasızca. "Gidebilirsin." Arabadan dışarı fırladım. "Yiyeceklerini arabada unutmuşsun!" diye sesleniyor arkamdan.

Tepeye doğru koşmaya başlarken bile el sallıyorum. "Devam et!" Ben de bağıyorum. "Akşam yemeği benden."

Gözlerim yerleşkenin dış cephesine odaklandı. Bir şeyler oldu. Kötü bir şey.

Tahmin etmem gerekirse, bir saldırı.

Tekrar tahmin etmem gerekirse, Polonyalı.

Ve bir şekilde, duvarları aşmayı başardılar. Ama nasıl?

Yerleşke aylardır yüksek güvenlik altında. Mazzeo muhafızları nerede?

Kapılara yaklaşırken yavaşlıyorum, ama görünmeden oraya gizlice girmemin bir yolu yok. Saldırganlardan herhangi birinin hâlâ olay yerinde olup olmadığını bilmemin de bir yolu yok. Ürkütücü bir sessizlik var.

Kimseyi göremiyorum, bu yüzden aksiyonun tüm erkekleri evin ana gövdesine taşıdığını umuyorum.

Tabii bu aynı zamanda eve sızıldığı anlamına da geliyor. Bu da

Evie'nin tehlikede olabileceği anlamına geliyor.

Kapıdan hemen önceki güvenlik noktasından geçerken kalbim acı içinde göğsüme çarpıyor.

İlk fark ettiğim şey, beton araba yolundaki şarapnel izleri.

Sonra cesetleri

görüyorum. "Oh, Tanrım,"

diye nefes alıyorum.

Uyurgezer gibi öne doğru sendeliyorum ve kendimi iki bedenin önünde buluyorum. Biri yüzüstü yatıyor, bu yüzden kim olduğunu göremiyorum.

Ama ikinci ceset bana doğru yöneldi.

Bacakları doğal olmayan bir şekilde bükülmüş, boynu yana doğru eğilmiş. Kahverengi gözleri görmeden gökyüzüne bakıyor.

Çenesinde ben olan asık suratlı bir adam.

Yerleşkeden ayrılmadan önce beni gören son kişiydi. İstersem beni bırakmayı teklif eden kişi.

Adını bile bilmiyorum.

Ama ona bakarken inanılmaz bir üzüntü hissediyorum.

"Arkadaşın mı?"

Nefesim kesiliyor ve iki silahlı adam etrafımda dönmeye başlıyor.

Öldürmeye hazır aç kurtlar gibi görünüyorlar. Ve ben de kendimi bir tepside sundum.

"Sen meşhur Charlotte Dunn'sın," diye alay ediyor ikisinden daha uzun olanı. "Partiye biraz geç kaldık, değil mi?"

"Seni Kazimierz mi gönderdi?" İhtiyatlı bir şekilde sordum.

"Selamlarını yolladı," diyor kısa boylu olan. Gözleri sanki beni çoktan soymuş gibi vücudumda geziniyor.

Kalbimin sıkıştığını hissediyorum ama panik içinde nefes almaya çalışıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Uzun boylu olan kaşlarını kaldırıyor. "Sence neden, *Kurwa*?" Sonra yoldaşına doğru bakar. "Onu koz olarak kullanabiliriz. Kızı almak için."

Kızı elde etmek için.

Hayır.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır!

"O burada değil," diyorum hemen.

İkisinin de kafası bana doğru döndü.

"Ne?"

"Kız burada değil," diye cevap veriyorum kendimden emin bir şekilde.

"Güvenli bir yere taşındı. Onu yerleşkede bulamazsınız."

"Yalan söylüyor," diye hırılıyor kısa boylu olan. Küçük, boncuk gibi gözleri ve onu bir şahine benzeten keskin bir burnu var.

"Gerçeği söyleyene kadar onu becermek zorundayız," diye öneriyor uzun boylu olan hastalıklı bir kıkırdamayla.

İlerledi ve kolumu yakaladı. Kaçmam için çok hızlıydı.

Beni eve doğru sürüklerken parmakları etime dolanıyor. Daha fazla cam kırığı. Daha fazla ceset.

Ama beklediğim kadar çok değil.

Bu topraklarda yaşadığım süre boyunca, buralar Mazzeo'nun adamlarıyla doluydu.

Hepsi şimdi nerede? Ve

Lucio nerede?

Evin ana girişine adımımızı attığımız anda bir el silah sesi duyuyorum. Bize uzaktan ulaşıyorlar ve kavganın birkaç kat üstümüzde gerçekleştiğini tahmin ediyorum.

"Nereden geliyor bu?" diye soruyor uzun boylu olan. "Aleksy!"

"Cibor!" Kurşun geçirmez yelek giymiş, ağır kaslı bir adam köşedeki başka bir odadan içeri girer. "Yukarıda daha fazla adam var."

"Duydum," diye yanıtlıyor Cibor, bana doğru bakarak. "Ama bize bir pazarlık kozu buldum."

Aleksy adındaki kaslı adam beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sıçan bu mu?"

"Ben lanet bir sıçan değilim," diye tıslıyorum, kelimeler dudaklarımdan yırtılıyor. Üç adam da karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Gidelim," diyor Cibor.

Hâlâ kolumu tutarak beni öne itiyor ve merdivenlerden yukarı çıkmaya zorluyor.

Kısa boylu asker birinci katta gözcü olarak kalıyor. Diğer ikisine ikinci kata kadar liderlik etmek zorunda kaldım.

Burada daha fazla ceset yerde yatıyor. Yine, çoğu Polonyalı.

Bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyorum.

Daha fazla silah sesi duyuyorum ve donup kalıyorum. Arkamdaki iki adam da öyle. "Bu lanet kattan geliyor," diye homurdanıyor Cibor.

"Koridorun sonunda," diye onaylıyor Aleksy.

Cibor kolumu bırakıyor ve ben de rahatlayarak masaj yapıyorum. Bir saniye sonra silahının namlusunu sırtımda hissediyorum.

"Çekil, kaltak," diye homurdanıyor.

Benden istediği yere gidiyorum, ama şimdi sessizlik var. En azından bu katta.

Kargaşa ve mücadele seslerini hâlâ duyabiliyorum ama boğuk ve uzakta. Evin dışında bile gerçekleşiyor olabilir.

"Bu katta saklanan biri var," diyor Aleksi. Cibor kaşlarını çatar. "Buraya altı adam gönderdik."

Umudun içimde filizlendiğini hissediyorum.

Tanıdığım tek bir adam var, o da küçük bir orduyla başa çıkıp yine de galip gelebilir.

Ve bu domuzların bana dokunduğunu görmekten mutlu olmayacaktır. "İşte! Köşedeki oda," diyor Cibor.

Silahı sırtıma dayadı ve acı içinde irkilmeme neden oldu.

Havadar koridorda daha hızlı ilerlemeye başladım. Koridorun sonundaki büyük pencere kırılmış. Cam parçaları ahşap zemine saçılmış.

Nasıl bildiğimi bilmiyorum - belki de sadece içgüdüdür - ama *hissedebiliyorum* Lucio'nun yakın olduğunu.

Koridorun sonundaki odada. Tüm bu adamları alt etmeyi başaran kişi o.

Pusuda bekliyor.

Ve ona bir şekilde haber vermeliyim.

Kapıya yaklaşırken, savaş botlarımı kasıtlı olarak cam kırığının üzerine koyuyorum.

Çıtırtı hafiftir, ancak göreceli sessizlikte duyulacak kadar belirgindir.

Cibor'un eli anında dışarı fırlıyor ve beni geri çekerken boynuma dolanıyor. Sırtım göğsüne çarpıyor ve sıcak, yapışkan nefesini boynumda hissediyorum.

"Sessizlik, *kurwa*," diye *küfrediyor*. "Kurwa "nın bir sevgi sözcüğü olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Beni odanın içine iterken elini boğazımda tutuyor. Ne yaptığı çok açık, beni canlı kalkan olarak kullanıyor.

Ama bunun iyi tarafı, etrafa ilk ben bakıyorum.

Bu kütüphaneye daha önce de gelmiştim, haftalar önce Evie'yle saklambaç oynarken.

Kitaplığın arkasında bir hareket görüyorum. Sarışın bir parıltı. Adını söylememek için dilimi ısırıyorum.

Neden Evie'nin evden uzakta olacağını düşünmüştüm ki?

Neden onun tüm bu kaostan, bu şiddetten güvende olacağını düşünmüştüm?

Gerçek şu ki, bunu enine boyuna düşünmemiştim. Umuttan başka bir şeyle yaşamıyordum.

Ve şimdi, küçük bir kızın hayatını kaybetmesini izlemek üzereyim.

Alexi aceleyle, "Kitaplığın arkasında biri var," diye homurdanıyor. "Hayır!"

Çığlık atıyorum.

Sonra silah sesini duydum.

Yere düştüğümde vücudum buz kesiyor, acı vücudumu ateş gibi kavuruyor.

Beni vurdu.

Beni vurdu.

Bekle. Beni vurdu mu?

Acı hissetmediğimi fark ettim. Uyuşukluk

hissediyorum. Ama hareket edebiliyorum.

Başka bir silah sesinin belli belirsiz farkındayım. Ve hemen arkamda patlak veren bir boğuşma.

Sırt üstü dönüyorum ve iki adamın ölümüne bir kavgada birbirine kilitlendiğini görüyorum. Sonra Aleksey'in yüzünü gördüm.

Ve boynuna dolanan bir kol, içindeki yaşamı boğuyor. Onu mora çeviriyor.

Bir saniye sonra rahatsız edici eli çok iyi tanıdığımı fark ediyorum.

O parmakları tanıyorum. O dövmeleeri biliyorum.

Bu Lucio.

"Lucio," diye fısıldıyorum.

Kapının arkasında pusuya yatmıştı. Biz tamamen içeri girene kadar, Polonyalı haydutlara arkadan saldırmak için bekledi.

Yan tarafıma bakıyorum.

Cibor yerde yüzüstü yatıyor, başının etrafında kan birikiyor. Aleksey ve Lucio hâlâ kontrol için boğuşuyor.

Sonra ondan sadece birkaç adım ötede duran bir silah

gördüm. Düşünmedim.

Sadece hareket ediyorum.

Daldım. Elim terden sıırıslıklam olmuş metalin etrafına

dolanıyor. Silahı kaldırıyorum. Elimden geldiğince iyi nişan

alıyorum. Tetiği çekiyorum.

Geri tepmeye hazırlıklı değildim. Kuvveti beni yere doğru itiyor ve başımın arkasını sehpanın köşesine çarpıyorum.

Yıldızlar görüş alanımı kavuruyor. Nefesim sıcak ve çaresiz bir şekilde geliyor.

Ama incinecek zamanım yok. Ayağa kalkmam lazım. Tekrar ateş etmeliyim.

Şoku atlatıp dizlerimin üzerinde debeleniyorum.

Görüşüm açıldığında, sonrasını görüyorum.

Lucio yaşıyor.

Orada duruyor, ağır ağır nefes alıyor. Aleksey ayaklarının dibinde ölü yatıyor.

Onu yakaladım.

Lucio bana yaklaşırken silah titreyen ellerimden kayıyor. Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve iki eliyle yüzümü kavıyor.

"Charlotte," diye fısıldıyor, kan güzel yüz hatlarını bozuyor. Bu onu düşmüş bir melek gibi gösteriyor.

"Evie?" Nefes nefese kaldım. Tek yapabildiğim bu.

"O burada," dedi bana. "O güvende."

Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Peşinden kitaplığa doğru tökezliyorum. Evie beni görür görmez saklandığı yerden fırlıyor ve beni belimden yakalıyor.

"Oh, prenses," diye mırıldanıyorum, ona yapışarak.

Kocaman hıçkırıklar küçük bedenini sarıyor. Ona sıkıca sarılıyorum ve onunla birlikte dalgalara biniyorum. Burada olmaktan başka yapacak bir şey yok. Var olmak.

Onun üzerinden Lucio'ya

bakıyorum. Perili

görünüyor.

"Evie," diyor nazikçe. "Özür dilerim. Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Ne öğrendi?"

"Charlotte," diye feryat ediyor Evie, gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana bakarak. "Annem öldü. Lucio bana annemin öldüğünü söyledi."

Sikeyim.

Lucio'ya şok içinde baktım.

Şimdi ona annesi hakkındaki gerçeği söylemeyi mi seçti?

Ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi başını bana doğru sallıyor.

"Birden ortaya çıktı," diye fısıldıyor uzaktan. "Her şey çok hızlı oldu. Evie, *tesoro*, üzgünüm ama buradan gitmeliyiz."

Evie sadece başını sallıyor ve bana sarılıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Lucio, telefonu çalmaya başladığında.

Hemen cevap veriyor.

"Adriano, bu lanet bir tuzaktı," diye tersliyor. "Hâlâ bileşikteler.... Tamam... Ne kadar sürer? Güzel."

Silahının namlusuyla bahçeyi görmesini engelleyen perdeyi kenara iter.

Telefonu kapatmadan hemen önce "Acele et," diye cevap verir.

"Yardım yolda mı?" Evie'nin saçlarını okşayarak soruyorum.

"Evet," diye yanıtlar Lucio. "Beş dakika içinde burada olacaklar." "Tamam-"

Parmağını dudaklarına götürerek beni hemen susturuyor. *Biri geliyor*, diyor Lucio bana.

Evie'yi sıkıca tutarak yere çömeliyorum.

"Hey," diye fısıldıyorum ona. "Evie, şimdi kitaplığın arkasına gitmeni istiyorum."

Başını şiddetle sallıyor. Rafa bir kez bakınca ikimize de yetecek kadar yer olmadığını anlıyorum.

"Lütfen, Evie?" Ona yalvarıyorum.

Gözyaşları akmaya devam ederken sadece başını sallıyor.

Umutsuzca Lucio'ya bakıyorum ama o silahlarını yeniden dolduruyor. Sonra birini bana uzattı.

"Kullanmaktan korkmayın" diyor bana.

Bir zamanlar belki de öyleydim. Ama şimdi değilim.

Evie'yi koruyacaksa olmaz. Lucio'ya yardım etmek anlamına gelmiyorsa.

Daha önce de yapmıştım.

Ve Şimdi tekrar yapacağım.

Lucio bana bakıyor ve iki parmağını kaldırıyor.

İki adam.

Bunu halledebiliriz.

Evie'yle birlikte kanepenin arkasına geçmemi işaret ediyor. Sonra odanın diğer tarafına geçip kapının arkasında durdu. Ben Aleksy ve Cibor'la içeri girdiğimde saklandığı yerde.

Koridordan bir ses duyuldu. "Kızla birlikte buraya geldiler."

O sesi hemen tanıdım. Cibor'la birlikte olan kısa boylu, korkutucu görünümlü asker.

"Burada kimse yok gibi görünüyor."

"Burada biri var." Sadece birkaç adım

ötedeler.

Açık kapıdan beni fark ederler diye kanepenin üzerinden ya da etrafından bakma riskini göze alamıyorum. Evie beni sıkıca kavırıyor, elini bıraktığım anda elleri bacağıma kavırıyor.

Sonra odaya girdiklerini duydum.

Karnımın üzerine çöküp sürünerek ilerliyorum. Kanepenin yanında küçük bir masa var ve bana az da olsa koruma sağlıyor. Ayaklarını görebiliyorum.

Lucio'nun ayaklarından birini de

görebiliyorum. Hareket etmek üzere.

Ben de öyle.

Lucio'nun silahının patladığını duyar duymaz kendi tetiğimi çektim.

Hedefimi kalçasından vurdum. Dizleri acı dolu bir gümbürtüyle yere çarparken çığlık attı. Kan sıçradı.

"Burada kal, Evie!" Ona ısrarla söylüyorum.

Sonra Lucio'nun ikinci adamı suratından vurduğunu görmek için tam zamanında ayağa fırlıyorum. Geriye sadece benim vurduğum adam kaldı. Kısa, korkutucu olan.

Önünde durmak için ilerliyorum.

Onu öldürmeden önce yüzümü görmesini istiyorum. Silahımı kafasına doğrultuyorum.

Gözleri şokla büyür. Öfke. Korku. Ve sonra-

"Bekle!"

Lucio'ya baktım. Konuşan oydu. "Önce cevapları istiyorum," diyor acımasızca.

Vücudum yine uyuştı.

Lucio bir adım öne çıkıyor ve ayağını askerde açtığım kurşun yarasının tam üzerine koyuyor.

Adam acıdan bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce yaralı bir hayvan gibi kükrer.

"Tek bir sorum var," diyor Lucio ona, yüz ifadesi intikamcı bir vaatle kararmış bir halde. "Ve eğer bana cevap verirsen, acın dinecek."

Arkama bakıyorum, Evie için endişeleniyorum.

Duydukları hakkında endişeli. Ne gördüğünden.

"Kızımı nereden biliyorsun?" Lucio soruyor. Kalbim duracak gibi oluyor.

Asker uzun bir süre Lucio'ya bakar.

Cevap vermemesi mümkün mü?

Gözleri bana kayınca kalbim sıkışıyor.

"İçeride bir sıçan var," diye acı içinde mırıldanıyor.

Lucio başını sallar. "Sen neden bahsediyorsun be? Rocco öldü."

Sonra askerin ağzı alaycı bir şekilde kıvrılır. "O değil." Sonra

bir elini kaldırır. Yavaşça. Çok yavaşça.

Lucio'nun sorusu ile Polonyalı askerin nihayet cevap vermesi arasında yıllar geçmiş gibi geliyor.

Titreyen, kanlı elini bana doğru tutuyor.

Bunu yaparken de korkunç bir sesle şöyle der: "Yatağında bir fare var Lucio Mazzeo. Ve suçlanacak tek kişi sensin."

Ve Lucio'nun her şeyi anladığını bilmek için gözlerinin içine bakmama bile gerek yok.

Tüm yalanlarım gün ışığına çıktı.

DEVAM EDECEK

Lucio ve Charlotte'un hikâyesi Mazzeo Mafyası düetinin 2. Kitabı olan GÜNAHKÂRIN NİNNETİ'nde devam edecek.

HEMEN ALMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!
Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

<https://sendfox.com/nicolefox>

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Kovalyov Bratva Düeti

Yıldızlı Kafes (1. Kitap)

Yıldızlı Gözyaşları (2 Kitap).

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

Cruel Prep Cruel

Cruel

EliteAcademy

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

BanaVerdiği Yaralar

Söylediği Yalanlar

Bana Bana Öğrettiği

Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (1. Kitap)

Yozlaşmış KitapYozlaşmış

İmparatorluk (3. Kitap)Kraliçe (2)

De Maggio Mafya Düeti

Takım Elbiseli (1 Kitap)

Şeytan .Sunaktaki Şeytan

(2Kitap)

Kornilov Bratva Düeti Don ile

Evli (1. Kitap) Ölüm Bizi

Ayırana Kadar (2. Kitap)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Kostya

Maksim

Andrei

Tsezar Bratva

Nightfall (Kitap 1)

Şafak Vakti (Kitap 2)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Mafya Patronu tarafından

sahiplenildi Mafya tarafından

Mafya Patronu tarafından hamile

bırakıldıPatronu korunmadı

Mafya Babasına Satıldı

Mafya Babası Tarafından

Çalındı

Mafya Patronu ile Tuzağa Düştü

Volkov Bratva Kırık

Yeminler (1. Kitap.) Kırık

(Kırık Günahlar

(bağımsız)Umutlar 2 Kitap)

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6) Tsezar Bratva

(Tsezar Bratva Düet Kitapları 1-2)

Bratva İmparatorluğu'un

Varisleri Babaları nDonların

YolsuzluğuMafya

Koleksiyonu

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

